

portakal

İSTANBUL 2017

www.portakalkitap.com

portakal

GÖZLERİNİ HARAMDAN SAKIN
Merve Özcan

EDİTÖR
Rukiye Şahin

MİZANPAJ
Tamer Turp

ISBN
ISBN 978-975-2468-09-2
9 789752 468092

PORTAKAL KİTAP
Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, Nº 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika Nº 12755

PORTAKAL KİTAP | 1
Roman | 1

KAPAK/İÇ TASARIM
CumbaCo

1. BASKI
Ocak 2016, İstanbul

5. BASKI
Temmuz 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com
/portakalkitap

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Merve Özcan

GÖZLERİNİ HARAMDAN SAKIN

-1-

Parmağımı, çattığı kaşlarının arasından alnına doğru uzayan ince çizgide gezdirdim ve zor toparladığım cümleleri, bilinçsizliğimin verdiği uyuşuklukla aniden söyleyiverdim:

"Neden bu kadar kızgınsın?"

Ellerimi kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken bana cevap verme gereği duymamıştı. Aslında yüzüme bile bakmıyordu, sanırım onu fazla sinirlendirmiştim.

Her an düşürecek gibi tuttuğum bira şişesini sıkıca kavrayıp ağzıma yaklaştırdım. Bu hareketimle birlikte kızgın ifadesi hiddete dönüştü. Bira şişesini elimden kaptığı gibi barın çıkışındaki çöp kutusuna fırlattı. Şişenin ardından kaşlarımı çatarak baktım ve boğazımdan yükselen gürültülü kahkahayı serbest bıraktım. Delirmiş gibi davranmam, bulunduğum durum için gayet normaldi ve ben bu normallikten dilediğim kadar yararlanmak istiyordum.

İsteklerimin arasında, hâlâ kendini kollarımdan uzak tutmaya çalışan adamın tebessümünü görmek de vardı. Neden bu kadar soğuktu? Eminim ki güldüğü zaman ondan biraz daha etkilenecektim ve... *Ah, hayır, midem*!

Pekâlâ, derin bir nefes almam gerekiyordu. Şimdi kusmamalıydım! Hiç almadığım kadar derin bir nefes almaya ve aldığım nefese

karışan sigara dumanını olabildiğince hissetmemeye çalıştım. İşe yaramış mıydı? Belki. En azından şimdilik iyi sayılırdım.

İyi olduğuma kendimi kesin olarak ikna ettikten sonra kollarımı tekrar ona doğru uzatıp iyice sokuldum. Hayır hayır, normalde bu kadar yüzsüz bir kız değildim. Yani hatırladığım kadarıyla değildim. Fakat şimdi, yapabileceğim her türlü saçmalık bana çekici geliyordu. Bu benim suçum değildi. Onun soğukluğu, uyuşmuş hâlimle anlamlandıramadığım bir biçimde çekiyordu beni. Kollarım, gidip gelen düşüncelerime teslim olmuş, ona ulaşmaya çalışıyordu.

Burnuma gelen kokusuyla gülüşüm, yüzümde donuk bir ayrıntıya dönüştü. Kokusunun ciğerlerimde bıraktığı ferahlık öyle huzur vericiydi ki daha fazlası için ona biraz daha yaklaşmaya çalıştım. Sonunda fazla yakınlaştığımızı fark etmiş ve omuzumdan iterek beni kendinden uzaklaştırmıştı. Sabrı tükenmişçesine ofladı. Ellerimi sertçe çekip arka cebinden çıkardığı soğuk metali bileklerime geçirdi.

"Canımı acıttın!" diye sızlandım.

Kollarımı ondan kurtarmaya çalışıyordum ki tutarlılıktan yoksun düşüncelerim arasından bir farkındalık göstermeye meyletti ve bir an hareketsiz kaldım. *Bileklerime geçirdiği şey kelepçe miydi?*

Kollarım bir kez daha sert bir şekilde çekildiğinde, bileğimdeki kelepçeden kurtulmak için var gücümle çırpınmaya başladım. Her ne kadar, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırmaya çalışsam da kelimelerimin anlaşılmaz mırıldanışlara dönüşmesine mani olamadım. Ben çırpınmaya devam ederken o, "Al abi sen bunu da diğerlerinin yanına! İçip içip başımıza bela oluyorlar!" dedi ve beni bir kez daha itti.

Ben daha söylediklerini anlamaya çalışırken, kelepçeli ellerimi varlığını yeni fark ettiğim diğer adama devretti. Şiddetli çırpınışım, yerini uysallığa bırakmıştı. Huysuzca mırıldandım. Yanımdaki

adamın yönlendirmesiyle yalpalayarak yürürken bir ambulans gürültüyle önümüzde durdu. Ambulansın içinden turuncu yelekli adamların çıkıp bara doğru koştuklarını görünce kaşlarımı çattım ve anlamsız bir merakla adamlara bakmak için kafamı arkaya çevirmeye çalıştım. Yanımdaki adam buna izin vermedi ve beni ambulansın arkasındaki beyaz araca doğru çekiştirdi. Aracın önüne geldiğimizde adam kafamı aşağı bastırıp hiç de kibar olmayan bir şekilde beni aracın içine soktu. Arabaya biner binmez kafamı dışarı uzatmaya çalışıp huysuzlukla bağırdım.

Polis arabası olduğunu yeni fark ettiğim arabanın camından, arabanın tepesindeki ışığın kaldırıma bıraktığı yansıma bir süre oyaladı gözlerimi. Koltuğa yerleşmek için oturduğum yerde kıpırdanınca yanımda benim gibi birkaç kişinin daha olduğunu fark ettim. Hepsi tamamıyla sarhoştu. Boğazımdan yükselen amaçsız bir kahkahanın dışarı çıkmasına engel olamadığımdan üçü de bana dönüp boş boş baktı fakat kısa süre sonra yine kendi hâllerine döndüler.

Önümdeki koltuk birinin oturmasıyla hafifçe sarsılırken, meraklı bakışlarımı oraya yönelttim. Oturan adamı gördüğümde sinir bozucu kahkaham saniyeler içinde aptal bir sırıtışa dönüşmüştü. Beni bardan çıkaran adamdı bu. Sürücü koltuğuna geçen diğer adamı görünceyse suratımı astım. Çocuksu bir şımarıklıkla, "İstemiyorum seni, git sen!" diye bağırdım.

"Ya sabır! Kendilerini soktukları durumu görseler bir daha bu duruma düşerler mi acaba?"

Sürücü koltuğundaki adam konuşurken, önümde oturan adam bu kez kafasını sallamakla yetinmişti.

Araba hareket etmeden önce, barın çıkışında olan hareketlilik bir an için dikkatimi çekti ve cama döndüm. Benimle birlikte yanımdaki kız da cama dönmüştü. Adamlar ambulansa iki sedye taşıyordu. Sedyelerin birinde bir kız, diğerinde de bir erkek yatıyordu. Net göremesem de kolu sedyeden sarkan kızın baygın olduğunu anlayabilmiştim. Erkek, kızdan daha fazla hırpalanmış

gibi görünüyordu ama adeta bilinci yerindeydi. Kolunu indirip kaldırabiliyor olmasından bu sonucu çıkarıyordum. Sesli bir şekilde iç çektiğimde, önümdeki adam omzunun üstünden bana döner gibi oldu fakat dönmedi:

"Ne o? Vicdan mı yaptınız yoksa?"

Her ne kadar adamın neden böyle bir şey söylediğini düşünmek istesem de aklım daha çok baygın olan kadının bana nereden tanıdık geldiğini çıkarmaya çalışmakla meşguldü.

Zihnimin çarkları, çalışmayı unutmuş paslı dişlilerini zorluyordu. Hatırlamam çok uzun sürmemişti. Bu, o kızdı! Barda kavga ettiğimiz ve... *Ah, pekâlâ.* Bu, kafasında şişe kırdığım kızdı. Diğer yanıma dönüp benimle cama bakan kıza odaklandım, Selin'di. Arabadaki diğerleri de... Kutay? Emre? Bardaki görüntüler aklıma bir bir düşerken açılmış gözlerim ve kalkmış kaşlarımla birlikte iyice koltuğuma sindim. Kısmen utanmış olabilirdim.

Emre'nin barda bir kıza içki ısmarlaması, kızın sevgilisinin Emre'nin üstüne yürümesi, Kutay gelince üçlü bir kavgaya tutuşmaları, kızın Kutay'ın saçlarına yapışması, Selin ve benim kızın üstüne atlamamız, Kutay ve Emre'nin çocuğu neredeyse bayıltana kadar dövmesi, kızın tırnaklarını suratıma geçirmesi ve... Ve benim masalardan birinden kaptığım şişeyi kızın kafasına geçirmem...

Kendimi sarhoş bir aptal gibi hissediyordum ve bu konuda da sonuna kadar haklıydım. Olduğum şey tam da buydu, belki de daha fazlası...

Sarhoş olduğumda kontrol mekanizmam işlevini yitiriyor ve ipleri aptalca dürtülerimin eline bırakıyordu. Selin de benden farklı değildi. Fakat Emre ya da en önemlisi Kutay nasıl bu kadar dağıtmıştı? Aramızda en kontrollü olanımız Kutay'dı oysa. Bu gün hepimiz ipi kaçırmıştık anlaşılan. Vicdanımı rahatlatmak için yaptığım savunmalardan birine tutunmaya çalıştım; "Kutay bile böyle dağıttıysa..."

Boğazımdan öyle ani bir kahkaha yükselmişti ki o an refleks olarak elimle ağzımı kapatmaya bile çalışmıştım. Arabanın içinde yankılanan kahkahamla, ön koltuktaki adamın bir kez daha sabır çektiğini duydum. Sürücü koltuğundaki adam kafasını sinirle iki yana salladı, haklılardı; ben bile şu an için kendime karşı hoş duygular beslemiyordum. Yerimden doğrulmaya çalışıp yanımdakilere baktım. Hiçbiri beni umursamıyordu. Arkama yaslandım, yüzümdeki anlık ciddiyeti korumak adına büyük bir uğraş veriyordum ama kontrol edilemez kahkahalarımdan biri yine zayıf bir ânımda beni ele geçirmek için tetikteydi.

***

Sol tarafımdan gelen keskin soğukla omuzlarımı kaldırıp kafamı çevirdim ve huysuzca mırıldandım. Kapı açılmıştı. Çok geçmeden bileklerimdeki kelepçelerin dışarı doğru çekildiğini hissettim. Kendimi toparladığımda, bunun o adam olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Suratıma aptal ve uyuşuk bir gülümseme yayılırken bileğimdeki kelepçeler bir kez daha sert bir şekilde çekildi. Kelepçelerimin zincirinde ve omzumda duran eğreti eli gururumu kırmıştı. Bana dokunmak istemiyormuş gibiydi. Aynı şeyi bakışları için de söyleyebilirdim. Dudaklarımı büzüp ona doğru yaklaşmaya çalıştım fakat beni öldürücü bakışlarla kendinden uzaklaştırmayı başarmıştı.

Emniyet binasına girdiğimizde Kutay, Emre ve Selin'in başka polislerle birlikte geldiklerini gördüm. Kelepçelerimi tutan eller beni onlara doğru itince sessiz bir şekilde yürümeye başladım. Beyaz floresan görüş alanımı kısa bir süre için karanlığa boğarken bulunduğum grubu takip edip merdivene yönelmek için büyük bir çaba sarf ettim. Yukarı çıktığımızda arkamdaki adam yanımdan geçip az ilerideki masaların birine geçti. Deri ceketini çıkartıp kenardaki askıya asışını izledim. Üstündeki beyaz tişörtle fazlasıyla spor ve çekici görünüyordu. Tıpkı, beni buraya getiren polisi gözleriyle alenen kesen kişi olan benim, fazlasıyla aptal ve yine fazlasıyla aptal göründüğüm gibi...

Sağ eliyle sakalını kaşıyıp sıkıntıyla elini ensesine götürdü ve masaya oturdu. Hemen yanındaki masaya arabadaki diğer adamın oturduğunu fark etsem de bir an olsun gözlerimi ondan ayırmıyordum.

"Hanginiz başlamak ister?"

Girdiğim transtan yan masaya oturan adamın sözleriyle istemeyerek de olsa çıkmıştım. Hiçbirimizden ses çıkmayınca önümdeki adam sinirle bağırdı:

"Fırsatınız varken konuşun! Birinin kafasını yarmışsınız, diğerini öldüresiye dövmüşsünüz. Ha bir de aldığınız haplar var tabii..."

Elindeki minik kutuyu görmemiz için salladı. O hapları başımıza Emre sarmıştı. Sözde biraz eğlenecektik ama zaten sonradan vazgeçip hiçbirimiz o haplardan almamıştık.

"Siz bu bataklığa gençlik mi diyorsunuz?" dedi yüzündeki küçümseyen ifadeyle.

Yine hiçbirimizden ses çıkmamıştı, yan masadaki adam konuştu bu defa:

"Niye uğraşıyoruz ki Ömer? At nezarete gitsin!"

Ömer...

İçimdeki anlamsız heyecanı bastırmaya çalışırken dudağımı dişledim ve masanın üstündeki metal isimlikte yazan ismi okudum; *Ömer Günsur*. Derin bir soluk alıp az önce yaptığım saçmalıkları unutarak kendimi toplamaya çalıştım. Altı üstü adını öğrenmiştim ve belki de sabah uyandığımda unutacaktım. Bu heyecanım da neydi? İçimi okumuş gibi, "Haklısın," dediğinde bir an için şaşkınlıkla bakışlarımı ona diktim. Fakat yanındaki adamla konuştuğunu anlamam uzun sürmemişti.

"Hastanedekiler uyanana kadar nezarette kalacaklar."

Eline kalem alıp bir form doldurmaya başlamıştı.

"Semih!"

Bağırışı kulaklarımda yankılanmaya devam ederken bir adam ve bir üniformalı polis koşar adım yanına geldi.

"Efendim abi?"

"Şu arkadaşlar misafirimiz de, onlara yardımcı olsan diyorum."

Semih dediği çocuk yarım ağız gülümseyerek yanındaki polise başıyla bir işaret verdi. Polis hızla kafasını sallayıp arkamıza geçti ve koyun sürüsü gibi merdivenlere yönlendirdi bizi. Merdivenlerden inmeden önce arkadan duyduğum telaşlı sesle hızla o tarafa döndüm.

"Ahmet," dedi ayağa kalkıp saatine bakan Ömer. "Ben yatsı namazını kılmış mıydım?"

Ahmet dediği adam onaylarcasına kafasını sallayıp, "Kıldın, kıldın. Sakin ol," dediğinde Ömer rahatlamış bir şekilde kendini koltuğa bıraktı.

Dikildiğimi fark eden polis beni çekiştirirken Ömer'in bıkkınlıkla söylediği sözleri ancak duyabilmiştim.

"İnsanda akıl mı bırakıyor bu sokak serserileri?"

Kelepçelerimi çeken polisin peşinden isteksizce giderken mecburen önüme dönmek zorunda kaldım. Merdivenlerden inerken birbirine dolanan ayaklarım yüzünden düşecek gibi olsam da son anda duvara tutunup dengemi sağlayabilmiştim. Aklımda dönüp duran tek soru vardı: *Namaz mı demişti o?*

-2-

"Kimse yok mu şu aptal yerde?"

Bağırışım bu boğucu mekânda yankılanırken elimi attığım parmaklığın titreşimi dışında hiçbir hareketlilik olmamıştı.

"Kime diyorum ben? Saatlerdir buradayız, ölüp ölmediğimizi kontrol etseydiniz en azından!"

Selin bağırışımdan rahatsız olduğunu belli ederek gözlerini devirdi:

"Kameralar var Betül."

Göz ucuyla işaret ettiği yere dönüp baktım. Parmaklıkların arkasında, ortamı tamamıyla görebilecek minik bir kamera vardı. Anlamsız bir ifade takınarak omuzlarımı silktim:

"Demek ölüp ölmediğimizi kontrol ediyorlarmış."

Selin bir kez daha gözlerini devirdi:

"Saçmalama!"

Omuz silkip parmaklıklara bilmem kaçıncı tekmeyi attım. Ben ayıldıkça beyin hücrelerim gevşiyordu sanırım. Selin beni umursamadan uykusuna geri dönünce ben de onu umursamadan bağırmaya devam ettim:

"Bakın artık buraya! Belki tuvaletim var, belki acıktım! Belki kafam parmaklıkların arasında sıkışıp kaldı? Kime diyorum, hey!"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından merdivenlerin başında yankılanan ayak seslerini duyabilmiştim.

"Ne var? Kafamızı şişirdin sabahtan beri!"

Hafif kilolu, üniformalı bir polis görüş alanıma girdiğinde parmaklıklara vurmayı kesip adama etkili olacağını düşündüğüm sinirli bakışlarımı fırlattım. Sonuç mu? Tabii ki etkilenmemişti. Belki de bu konu üzerinde biraz daha çalışmalıydım.

"Şikâyet edeceğim seni!" dedim parmaklıklara yaslanırken.

Adamın kaşları alay eder gibi havalanınca suratının ortasına sağlam bir tekme geçirmek istedim.

"Bak sen, niye şikâyet edecekmişsin?"

"Neredesin sen? Sabahtan beri bağırıyorum, kimse bakmıyor!"

İçimde gerçek anlamda mantığını koruyan bir taraf vardı ve bu, tavırlarımı ara sıra sorgulayıp beni düşünmeye yönlendiriyordu. Böyle bir durumda o tarafımın biraz daha baskın olmasını isterdim.

Adam parmaklıkların önüne gelince ellerini cebine sokup gülmeye başladı:

"Kusura bakmayın efendim, otelimizin hizmeti sizi memnun etmedi mi?"

Benimle nasıl böyle konuşabiliyordu? Buraya getirilirken bilincim yerinde olmayabilirdi fakat şu an kim olduğumu ve bana nasıl davranılması gerektiğini gayet iyi biliyordum:

"Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

Dudağını büküp sahte bir merakla bana baktı:

"Niyeymiş o?"

Cidden yahu, niyeydi ki?

"Benim kim olduğumdan haberin var mı senin?" dedim ne yaptığımın bilincinde olmadan. Gereksiz özgüvenimin böyle yersiz zamanlarda anlamsız çıkışlar yapması dikkate alınması gereken bir yetenekti.

Adamın gözlerinden geçen o anlık tereddüdü yakalasam da duruşunu bozmadı:

"Kimmişsin sen?" diye sordu alaylı ifadesini koruyarak.

Nefesimi bırakıp bu saçmalığın üstünü örtmeye çalışarak kibirli bir gülümseme takındım suratıma:

"Betül, Betül Akman."

Adam yüzüme anlamsız bir ifadeyle bakarken boğazımı temizleyip kendimi topladım. Tamam, belki etkili bir soyada sahip değilim fakat özgüvenimle onu kandırabileceğimi düşünmem, sonucundan bağımsız ele alındığında başarılı bir girişimdi. Tepki vermeden bana bakan adama olayı geçiştirir gibi elimi salladım:

"Neyse, bana Ömer'i çağır."

Bir dakika lütfen... "Ömer'i çağır," mı demiştim? Allah'ım ben bile bazen kendimi ciddiye alamıyorken neden bunu bir başkasından bekliyordum ki?

Polis, "Ömer mi? Hangi Ömer?" dedi kaşlarını çatarak.

Omuzlarımı dikleştirdim:

"Bizi buraya getiren Ömer, Ömer Günsur."

Adam beş saniye kadar şaşkınlıkla bana bakıp sonunda öyle bir kahkaha attı ki benim çığlıklarım bile utanıp köşesine çekilebilirdi.

"Ömer..."

Kahkahalarının arasından bırak düzgün konuşmayı, düzgün bir nefes bile alamıyordu.

"Ömer Komiser'i mi?"

Ellerini dizlerine koyup kahkahasını bastırmaya çalışırken arkama ters ters baktım. Selin arkasını dönmüş, yatıyordu hâlâ. Sahi bu kadar sesin içinde uyumayı nasıl başarıyordu? Neyse, konu bu değildi.

"Evet, onu çağır!" dedim adamın sinir bozucu tavırlarını geçiştirerek.

Adam susmayı başardığında gülmekten gözlerinin yaşardığını görebiliyordum. Ne vardı bu kadar gülecek? Bir dayanağı olmayan özgüvenim, biraz sporla bir ata dönüşeceğini düşünen eşek kadar ciddiyetsiz olabilirdi fakat yine de bu kadar komik olduğunu sanmıyordum.

"Arkadaşını örnek al ve uslu dur çocuk."

Arkasını dönüp gitmeye yeltendiğinde tekrar bağırmaya başladım:

"Eğer Ömer'i çağırmazsan aralıksız çığlık atarım!"

Adam beni dinlemeden merdivenleri çıkmaya başladığında arkasından pis pis baktım ve sözümün arkasında durup çığlıklarımın gücünü göstermek için boğazımı temizledim.

Art arda attığım çığlıklar boğazımı tahriş etmeye başladığı için susmak istiyordum fakat bu iş bir bakıma inada binmişti.

"Kes sesini Betül!"

Selin'in uykulu mırıltılarını umursamadan tekrar çığlık attım. Eğer biraz daha çığlık atarsam boğazım parçalanabilirdi. Bunu sesimin çatallaşmasından anlayabiliyordum. Fakat anlayamadı-

ğım bir şey vardı; ben tam olarak ne yapıyordum? Biri beynime asli işlevini hatırlatmalıydı. Aksi takdirde "mantık çerçevesi", zihnimin duvarlarını süsleyen küçük, dekoratif bir eşyadan öteye geçemeyecekti benim için.

"Ne var, ne?"

Merdivenin başından gelen, gerçek anlamda, sert ve gür erkek sesi çatallaşmış çığlığımı bastırmıştı. Bu, onun sesiydi! Heyecan ve korkuyla kendime çekidüzen vermeye çalıştım ve ardından parmaklıklara asılıp merdivenden inen adamı görmeye çalıştım. Siyah bot ve pantolonu, siyah kol saati, beyaz tişörtü, belirgin âdemelması, kirli sakalı, biçimli yüz hatları, dağınık koyu kahverengi saçları ve sinirle kısılmış iki adet yeşil göz...

Az önceki gereksiz hareketlerim, cesaret aldığı mantıksızlığımla birlikte yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı. Parmaklıklarla arama biraz mesafe koyduğumda o da parmaklıkların tam önüne gelmiş, öldürücü bakışlarını üzerime dikmişti:

"Ne var?"

Birden bana bağırınca olduğum yerde sıçrayıp kollarımı belimin etrafına doladım:

"Ne bağırıyorsun ya?" diyerek gergince boğazımı kaşıdım.

Baş ve işaret parmağıyla burun kemerini kavrayıp ellerini beline yerleştirdi:

"Bağırmaktan anladığını sanıyordum!"

Onun bu duruşunu bulunduğumuz zaman diliminde çekici bulmam sağlıklı bir düşünce değildi.

"Ben sadece..." diye az önceki tavrımdan tümüyle sıyrılmış bir hâlde mırıldandım.

"Her neyse," dedi bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemediğini belli ederek. "Ne istiyorsun?"

Beni böyle geçiştirmesine ne kadar sinir olsam da burada bunu tartışmayacaktım. Ben tartışsam bile muhtemelen o tartışmazdı. Gözleri etrafta dolanıyor, kayda değer bir zaman dilimi içinde bana dönmüyordu:

"Bak baş belası, çığlıklarınla bütün karakolu ayağa kaldırdın! Umarım geçerli bir nedenin vardır, çünkü o tiz sesten memnun olan tek bir insan bile yok burada!"

Bağırmaya yakın bir tonda söylediği sözler beklemediğim bir şekilde gözlerimin dolmasına neden oldu. Alınganlık seviyemde meydana gelen bu hızlı yükseliş beni ciddi anlamda dengesizleştiriyordu.

"Ne zaman çıkartacaksınız bizi buradan?" dedim dik durmaya çalışarak.

"Dövdüğünüz insanlar, özellikle o kadın konuşacak duruma geldiği zaman..."

Dudağımı büktüm ve yanlış anlaşılmaya meyilli o cümleyi düşünmeden söyleyiverdim:

"O kadar dövmüş müyüz?"

Kendimle övünüyormuşum gibi anlaşılabilirdi fakat benimki yalnızca şaşkınlığımın salakça bir dışa vurumuydu. Tüm dünya için, düşünmeden konuşmanın insanı ne duruma düşürebileceğine dair göz ardı edilmeyecek bir örnektim. Onun küçümseyici bakışlarına maruz kalınca bir adım geriledim.

"Birincisi, ciddi bir olay üzerindeydik ve siz bir grup aptal işimizin ortasında sorun çıkardınız. Sizin yüzünüzden uzun zamandır üstünde çalıştığımız olay ellerimizden uçup gitti. İkincisi, gece vakti yine o bir grup aptalla, yani sizle başa çıkmak için vaktimizi

harcadık ki bu tamamen vakit kaybıydı. Üçüncüsü de ellerimizden uçup giden olay ve uğraşmak zorunda kaldığımız bu saçmalıklar yüzünden hepimiz çok sinirliyiz!"

Bana açıkça attığı fırçadan ve aramızda kalan parmaklıklardan soyutlanmış bir hâlde alnına düşen birkaç tutam saçı izliyordum. Daha kısık bir sesle devam etti konuşmasına:

"Özellikle ben! Üstünde bir ay çalıştığım işi bölen sana ve o aptal grubuna o kadar sinirliyim ki..."

Yutkundu, âdemelması boğazında kısa bir yol izleyip geri döndü:

"Gerekirse uyanmalarını beklediğimiz o insanlara şikâyetçi olmaları için yalvaracağım."

Dişlerini sıkarak tamamladığı cümlesinin ardından nefes almayı unutmuş bir vaziyette öylece ona bakıyordum. Hışımla arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladığında ağzım açık bir şekilde kalakalmıştım.

Söyledikleri beynimde soğuk duş etkisi bırakmıştı ve bir türlü gözlerinin hedefi olamadığım bu adama hayranlığım katlanarak artıyordu.

- 3 -

Kafamın içinde kalabalık bir at sürüsü koşturuyordu. Evet, at sürüsü... Koşturan her bir atla yükselen nal sesleri zihnimi derinden sarsıyordu. Bu gürültülü maraton sürerken en öndeki atın ayağı tökezlemişti. Diğer tüm atlar büyük bir gürültüyle art arda zihnime devrilirken bu acıyı hissetmiş gibi yüzümü ekşittim. Her bir atın düşüşü, kafamı duvardan duvara çarpmaktan farksızdı. Atların hepsi devrilip üst üste yığıldığında rahatlayacağımı düşünmüştüm fakat bu sefer atlar ayaklanıp delirmiş gibi etrafta koşturmaya başlamıştı. Gürültü, çok fazla gürültü...

"Uyanın artık!"

Atlardan birinin konuşmaya başladığını görünce artık işin esprisinin kaçtığını düşünerek gözlerimi açıp hepsini kovaladım.

"Hey, size diyorum!"

Gözlerim yavaşça aralanırken şiddetli gürültü yüzünden kulaklarım uğulduyordu.

"Atları kovdum ama ben!" diye sızlanıp doğruldum yattığım sert zeminden.

Uğuldayan kulaklarımla gürültünün kaynağını aradım. Çok geçmeden aynı gürültü aynı şiddetle devam ederek kaynağını gösterdi.

Elimi şakaklarıma götürüp ağrının biraz olsun dağılması ve bana nefes alacak zamanı kazandırması için parmaklarımı beceriksizce bastırdım:

"Ne oluyor be?"

Üniformalı polis, suratındaki alaycı ifadeyle elindeki copu bir kez daha parmaklıklara vurdu.

"Ne var, ne?" diye bağırdım sinirle. Fakat adam aldırmadan vurmaya devam etti. Yanı başımda uyuyan Selin'e bakıp bu eziyetin bitmesi için hızla bacağını sarstım.

"Ne var ya?" diyerek doğrulmaya çalıştı.

Bir bana, bir de parmaklıklara vuran polise baktı. Akşamdan kalmaydık, kafalarımız davul kıvamındaydı ve o aptal polisin aptal copunu parmaklıklara vurması durumumuza hiç yardımcı olmuyordu.

"Vurma artık şu şeyi!" dedi Selin ellerini benim gibi alnına bastırarak.

Polis durmuştu fakat bizim isteğimiz üzerine durduğunu sanmıyordum.

"Kalkın, çıkıyorsunuz."

Yani gitmeden önce son kez bize eziyet ediyordu. *Bir dakika, ne demişti o*? Nasıl yani? Ömer'in söylediklerinden sonra neredeyse müebbet hapis cezası alacağımızı düşünmüştüm. Gerçi elinde olsaydı herhâlde bu fırsatı geri çevirmezdi.

Dün o kadar sinirli görünüyordu ki neredeyse burnundan dumanlar çıkaracaktı. Kaşlarımı çatıp bir süre düşündüm ve... Haluk Amca!

Kutay'ın babası, Haluk Amca; nadiren çıkardığımız bu tür olaylardan bizi kurtaran yasadışı kahramanımız olduğunu da söyleyebilirdim. Kutay ona genel olarak iyi bir evlat olduğu için böyle nadir tatsızlıkların üstünü örterek bize biraz müsamaha gösterebiliyordu.

Parmaklıklar açılırken ben önde, Selin arkada çıktık nezaretten. Polis bizi umursamadan merdivenleri çıkmamızı işaret edip, "Ömer Komiser sizi bekliyor," dedi.

Selin, "Hani çıkıyorduk biz?" diye mızmızlansa da benim kalp atışlarım duyduğum cümleyle çoktan ritmini şaşırmıştı.

Onu tekrar görebileceğim düşüncesiyle bile kendimi uzay boşluğunda hissediyordum. Buradan ayrılacağımız düşüncesiyse saplantılı bir şekilde midemin kasılmasına yol açıyordu.

Ömer'in masasının başına getirildiğimizde Kutay ve Emre de oradaydı. Sonunda cesaret edip masanın diğer tarafında oturan adama baktım. Öfkeden koyulaşan yeşil gözleri, buradan bile fark edebildiğim hareleriyle bir saniye gibi kısa bir süre içinde aklıma kazınmıştı. Bakışlarındaki sinir içimi titretecek kadar yoğun olsa da bu bakışların hedefi olmaya razıydım.

Neden böyleydi? Beni, yüzüme bakılmayacak kadar çirkin mi görüyordu? Kesinlikle. Kesinlikle öyle görüyordu.

"Eğer bana kalsaydı sizi oradan asla çıkarmazdım. Fakat birinizin babasının ikna yeteneği kuvvetliymiş sanırım." Aptalmışız gibi tane tane söylediği kelimelerden sonra Kutay'a bakmıştı. "O yeteneği kullanırken bir insanın ne kadar aşağılık olabileceğini de gördüm bu gece."

Ömer'in bu sözleri üzerine beni suçluluk duygusu sarmıştı. Emre sıkılgan hareketler sergilerken Kutay'ın dişlerini sıkıp dik dik Ömer'e baktığını ve ne kadar gerildiğini anlayabiliyordum. Fakat sesini çıkarmadı. O sırada Selin'in Ömer'e bakışlarındaki hayranlık takıldı gözlerime. İçimde filizlenen sinir, kin meyvelerini vermeye başlamıştı. Hayır! Kesinlikle saçmalıyordum. En yakın arkadaşımdı o benim!

"Eğer illa içecekseniz o zıkkımı, insanlara zarar vermeyeceğinize emin olduğunuz yerlerde için."

Ömer ilgisini bizden çekip elindeki kâğıtlara döndü.

"Şimdi defolun buradan!"

Gitmemiz için eliyle alelade bir hareket yaparken derin bir nefes aldım. Gitmek istemiyordum, hatta birazdan şuraya oturup gitmemek için ağlayabilirdim bile. Ben hâlâ orada dikilirken tek kaşını kaldırıp kısa bir süre bana baktı ve tekrar önündeki kâğıtlara döndü.

"Neyi bekliyorsun? Gitsene."

Etrafıma baktığımda diğerlerinin çoktan merdivenlere ulaşmış olduğunu gördüm. Hiçbiri birbirine dikkat edemiyordu. Alkolün etkisi geçmiş olsa da arkasından gelen baş ağrısı etrafta gelişen olayları önemsiz kılıyordu o an için.

Kafamı tekrar Ömer'e çevirdiğimde kısa bir an için gözlerinin bana değip geçtiğini görmüştüm. Bakışlarındaki küçümseme ifadesi bu kez gururuma dokunmuştu. Yine de onun yanından ayrılmak istemiyordum. Sanki dikildiğim yere duygularım tarafından çivilenmiştim. Hislerim, dün gece ve bu sabah arasındaki küçük zaman diliminde hareketlerimi etkileyecek kadar hızlı gelişmişti ve bu kesinlikle sağlıksızdı. Bana zarar vermeye başlamıştı bile.

"Çok mu sevdin burayı?"

Ömer'in alay ederek söylediği sözler üzerine bakışlarımı ellerime kilitledim. Numarasını istesem tahminimce beni tekrar içeri tıkardı. Kutay ve Haluk Amca da burada olmadığına göre bu cesareti göstermemeliydim. Lütfen ama, bir numara için de bunu yapmazdı değil mi? Pekâlâ. Aslında yapabilirdi. Hatta nefes almam bile bunu yapması için bir sebep olabilirdi.

Aklını çalıştır Betül...

"Şey, kartın var mı?" dedim başarısız bilmem kaçıncı girişimimden birini yaparak.

Alaylı bakışları belli belirsiz bir şaşkınlığa dönerken yanaklarıma pompalanan kanın ısısını kulaklarımda hissediyordum. Birkaç saniye içinde öyle bir kahkaha attı ki kırılan gururumla burayı koşarak terk etmem gerekirken, şu saniyeden sonra buradan gitmemek için gerekirse suç bile işleyebilecek hâle geldim! Erkeksi sesi odada yankılanırken büyülenmişçesine onu izliyordum. Üzerimde böyle bir etkiye sahip olması gerçekten hoş değildi. *Ömer* tek kaşını kaldırdı:

"Kendini ihbar etmek için mi istiyorsun?"

Benimle dalga geçmesi gerçekten onuruma dokunmuştu. Bugüne kadar kimse tarafından reddedilmemiştim. Aslına bakılırsa hakkında konuşabileceğim kadar aktif bir aşk hayatına sahip değildim ama yine de reddedildiğim de olmamıştı. Fakat şu an yalnızca reddedilmiyor, yanı sıra kendimi umarsızca rezil ediyordum.

Kafasını sağ tarafa çevirdiğinde bir şeyler aramaya başladı. Ne kadar kendimi engellemeye çalışsam da bakışlarım onun her hareketini izliyordu. Biçimli yüzü kemikli bir yapıya sahipti. Burnu hafif kemerliydi ve bu durum yüzüne bambaşka bir hava katıyordu. Birbirine karışmış saçlarından birkaç tutam alnına düşmüştü. Dudaklarını birbirine bastırmış ve düz bir çizgi hâline getirmişti. Kirli sakalı tüm bu görüntünün son noktasıydı.

Sonunda bir kalem çıkardı ve boş bir not kâğıdı alıp bir şeyler yazmaya başladı. Gerçekten mi? Numarasını gerçekten veriyor muydu? Kalbimin atışları Ömer'e takılıp teklerken yanaklarımı şişirip nefesimi tuttum. En azından o kâğıdı alana kadar yaşamak istiyordum!

Kâğıdı bana uzatırken ellerimdeki titremeyi kontrol etmeye çalıştım fakat çoğu konuda olduğu gibi bunda da pek becerikli olduğum söylenemezdi. Ömer'e içten bir gülümseme gönderdim ve içimdeki küçük canavarlar sevinç nidası atarken kâğıttaki numaraya baktım.

"155"

Yüzüm, sandalyesi çekilmiş bir idam mahkûmu gibi düşmüştü. Gözlerimin dolmasına mani olamadan yavaşça yutkundum. Bu kadarı gerçekten fazlaydı! Gururumu ayaklarımın altına almış ve bir de üstünde tepinmiştim. Şimdi yaptığım bu aptallığı burada bırakarak haşat olmuş gururumu yerden almam ve burayı derhâl terk etmem gerekiyordu. Daha fazla saçmalayamazdım. Çenemi sinirle dikleştirdim. Kâğıdı buruşturup yere fırlatacakken üzerinde onun el yazısı olduğunu hatırlayıp avucumun içine sakladım.

"Gitmiyor musun artık?"

O, sıkıldığını belli eden bir ifade takınırken hızla arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Geri geri gitmek isteyen ayaklarımı büyük bir başarıyla zapt edip dünden beri ayrı kaldığım gün ışığını tenimle buluşturmak ve rezillikte rekor kırdığım bu ortamdan uzaklaşmak için acele ediyordum.

***

Eve gelene kadar annemle babamın evde olmadığı aklıma bile gelmemişti. İş seyahatindeydiler ve ben çoğu zaman olduğu gibi bütün hafta evde yalnızdım. Eminim ki yaşadığım hiçbir şeyden haberleri bile yoktu.

Eve girer girmez hemen bir ağrı kesici alıp duşa girdim. Ardından odama geçip taksi çağırdıktan sonra rahat bir şort ve kolsuz mavi bir bluz giyerek saçlarımı gelişigüzel topladım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip kendimi dışarı attığımda da gideceğim yer çoktan belliydi. Her başım sıkıştığında ve daraldığımda gittiğim yere gidecektim; Fatma Teyze'nin yanına.

Yanıma aldığım parayı şortumun cebine sıkıştırırken telefonumu da diğer cebime koydum. Çanta taşımayı hiçbir zaman sevmezdim. Bu yüzden alışveriş yaparken alacağım kıyafetin cepli olmasına dikkat etmeye çalışırdım.

Kapının önüne gelen taksiye binip adresi şoföre söyledikten sonra telefonumu açıp mesajlarımı kontrol ettim. Kutay, Emre ve Selin

beni emniyette tek bıraktıkları için birkaç özür mesajı atmışlardı. Onlara kısaca cevap verip kulaklıklarımı taktım.

O bildiğim apartmanın önüne geldiğimde şoföre ücreti uzatıp taksiden indim. Kaldırıma ayak bastığımda duyduğum özlemle içimi sıcak bir his kaplamıştı. Uzun zamandır buraya gelmemiştim.

Fatma Teyze'yi neredeyse beş yıldır tanıyordum. Yeni alkol almaya başladığım günler, ailemle şu an hatırlamadığım bir konudan dolayı tartışıp bir bara gitmiş ve bilincimi kaybedene kadar içmiştim. Çok büyük bir sorunum yoktu, yalnızca ergenliğimden doğan isyanlarım vardı.

Bardan çıktıktan sonra sokaklarda şarkı söyleyerek dolaşırken Fatma Teyze'nin oturduğu binanın kapısında uyuyakalmışım o gece. Sabah uyandığımda sert mermer yerine yumuşak yatakta, vanilya kokulu bir evdeydim. Fatma Teyze o gece beni evine almıştı. O günden sonra da her başım sıkıştığında ona gitmiştim. O benim tanıdığım en sıcakkanlı, en samimi ve en anaç insandı.

Binanın kapısında durup zile bastım ve bir süre bekledim. Fatma Teyze'nin ince sesi diyafonun hafif cızırtısına karışıyordu.

"Benim, Betül..." dedim.

Ben daha konuşmayı bitirmeden kapı açılmıştı. Çabucak içeri girip merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım. Kapıyı açmış merdivenlere bakan Fatma Teyze'yi görünce sırıtıp son basamakları zıplayarak çıktım.

"Dur yavrum, düşeceksin!"

Beni endişeyle izliyordu. Yanına varıp ona sıkı sıkı sarıldım. O da aynı şekilde kollarını bana dolamıştı. Tabii bu arada söylenmeyi de ihmal etmiyordu.

"Hayırsız! Şimdi mi geldim aklına?"

Uzanıp yanaklarını öptüm. Hem gülüyor hem de sahte kızgınlığını korumaya çalışıyordu.

"Özür dilerim, söz bir daha olmayacak!" dedim gönlünü almaya çalışarak.

İnce sesiyle sevimli bir kahkaha attıktan sonra kendiyle birlikte içeri çekti beni.

"Aç mısın bakayım?"

Daha içeri girer girmez yönelttiği bu soru karşısında kıkırdadım. Dünden beri tek lokma bir şey yemediğimi fark edince eş zamanlı olarak midemden bir feryat koptu. Fatma Teyze ona cevap vermemi beklemeden söylenerek mutfağa gitti.

"Sen ellerini yıka, ben de yemekleri koyayım."

Fatma Teyze'nin yemekleri gerçekten mükemmeldi. Ev yemeklerine pek alışık olmadığımdan yemekleri benim için çok farklıydı. Bir şeyler yedikten sonra beraber masayı topladık ve ardından oturma odasına geçip oturduk. Daha doğrusu Fatma Teyze oturdu, ben de onun dizine yattım.

Onun yanına gelmeyeli gerçekten de çok uzun zaman olmuştu ve ben şu sıralar beni yoklayan iç sıkıntılarımla gerçekten çok bunalmıştım. Fatma Teyze saçlarımı okşarken bir şeyler olduğunu anlamıştı ve eminim ki ona anlatmamı bekliyordu. Bu durumu daha fazla içimde tutamayarak düne dair hatırladığım her şeyi anlattım.

Anlattıklarımı dikkatle dinledikten sonra yaptıklarım için uyarıcı nitelikle birkaç çimdik attı Fatma Teyze. Sonra da o bilge tavrıyla bana güzel bir nutuk çekti.

***

Dün geç saatlere kadar Fatma Teyze'yle dertleşirken uyuyakalmışım. Bu sabah da kahvaltımızı yaptıktan sonra bahar temizliğine girişen Fatma Teyze'ye yardım etmiştim. Gerçekten yorulmuştum

ve temiz kıyafetlere ihtiyacım vardı. Fatma Teyze'de birkaç parça kıyafetim vardı fakat onları da bahar temizliği bahanesiyle, uzun süredir giyilmedikleri için yeni yıkamıştı. Bir de telefonumun şarjı bitmişti. Sonuç olarak eve gitmek zorundaydım.

Bir taksi çağırdıktan sonra Fatma Teyze'yle vedalaştım. Taksiye binip sokaktan çıkana kadar ona el salladım. Ardından da camdan dışarıyı izlemeye koyuldum.

Akşam olduğu için ışıklar asfalt yolu soluk turuncuya boyuyordu. Tuhaf bir şekilde bu görüntü hoşuma gitmişti. Yol kenarında kalan çimler de yola göre biraz daha karanlıkta kalıyordu. Gözlerim yanından geçtiğimiz bariyerleri takip ederken çimlerin üstünde duran biri dikkatimi çekti. Biri arabasını yolun kenarındaki açılığa park etmiş ve çimlerin üstünde namaz kılıyordu. Gözlerimi kısıp biraz daha dikkatli baktım. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken göğsüm de aynı zamanda heyecanla kasılmıştı. Bu oydu, Ömer!

- 4 -

Aradan geçen kısa zamana rağmen gözlerimin onun varlığını bu kadar özlediğini bilmiyordum. Oturduğum yerde ne yapacağımı bilemeden kıpırdandım. Heyecandan elim ayağım birbirine dolanmıştı. Ani bir kararla, trafikten dolayı neredeyse durmuş olan taksinin kapısını açtım.

"İniyorum ben."

Taksici arkaya dönüp şaşkın şaşkın beni izlerken elimdeki tüm parayı ona uzattım. Adam ne yaptığımı anlamayarak parayı aldı. Para üstünü bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım. Taksiden indim ve bariyerlere doğru yürüyüp üstünden atladım. Çimlerin arasından yürüyerek ona yaklaşırken ayaklarım birbirine dolanmıştı fakat şükür ki kendimi toparlayıp düşmekten son anda kurtuldum. Beni hiç fark etmemiş gibi namazını kılmaya devam ediyordu. Ben böyle dikkatsizce yürürken ve ona böyle yaklaşmışken fark edilmemem mümkün müydü? Gerçi Fatma Teyze de namaz kılarken böyle oluyordu.

Keskin bir heyecan dalgası tüm bedenimi esir almıştı. Ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteydim. Önüne serdiği ceketinin biraz gerisine oturup namazını bitirmesini beklemeye başladım.

Sanki burada değildi. Hiçbir şey umrunda değilmiş ve kıldığı namaz şu an için dünyanın geri kalanından daha önemliymiş gibi... Gözlerini bir noktaya sabitlemişti. Bir süre sonra eğildi ve ardından doğrulup bu sefer tümüyle yönelerek alnını yere koydu. Bunu bir kez daha tekrarladıktan sonra da oturdu.

Fatma Teyze'den aşina olduğum hareketleri kaçırmadan izledim. Sağına ve soluna dönüp bir şeyler söyledikten sonra ellerini yüzüne kapattı ve üç dört saniye sonra, sonunda beni fark etmiş olacak ki, bana döndü. Daha tek kelime etmememe rağmen sabrı tükenmiş gibi gözlerini kapatıp açtı.

"Yine mi sen?"

Oturuşumu düzeltip, "Evet," dedim ne diyeceğimi bilmeden. Sonra toparlamaya çalıştım. "Eve giderken seni gördüm de, yani... Yanına gelmek istedim."

Söylediklerimin onun için bir şey ifade etmediğini açıkça belli eden bir tavır takınarak beni görmezden geldi.

"Başıma bela açma, git buradan."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kaçırdım. O günkü sinirinin hâlâ üstünde olduğu belliydi.

"Ben sadece seninle konuşmak istedim."

Söylediklerimin hâlâ ilgisini çekmediğini belli ederek sıkıntıyla bıraktı nefesini. "Neden?" sorusu karşısında hazırlıksızdım.

"Bilmiyorum, belki o gün için özür..."

Cümlemi tamamlamamı beklemeden ceketini yerden alıp ayağa kalktı.

"Her neyse, ilgilenmiyorum."

Hayretle gözlerimi açtım. Bu kadar kaba olmak zorunda değildi!

Kendimi tutamayıp, "Yemem, korkma!" diye bağırdım hırsla.

Bir an şaşırır gibi olsa da umursamaz ifadesinden taviz vermeyerek giydi ceketini. Aniden esen rüzgârla kollarımı birbirine doladım. Üşümüştüm. Aslında bunun sebebi yalnızca rüzgâr değildi, Ömer'in soğuk tavırlarının da bunda büyük etkisi vardı. Hatta o başlı başına bir rüzgârdı. Ne kadar gururum kırılmış olsa da sinirinin sebebini anlayabiliyordum. İşlerini bozan bir grup sarhoşla uğraşmanın onu ne kadar öfkelendirdiğini o gün yeterince görmüştüm. Fakat bakışlarının beni yok sayması ve konuşmaktan kaçınması, işte kafamı karıştıranlar bunlardı.

"Bak, ne için dikleniyorsun bilmiyorum ama yapma ve evine git," dedikten sonra gitmek üzere arkasını döndü.

"Evime mi gideyim?" diye sordum beni kandıran saf tarafımın teşvikiyle.

Varacağım sonucu düşünmeden umursamazca cevap verdi:

"Evet."

"Ya başka bir yere gitmek istiyorsam?" dedim sınırları zorlayarak.

Bu durumum benim ara sıra katıksız bir aptal olabildiğimin açık bir ispatıydı. Gördüğüm küçücük umut kırıntılarına bile sıkı sıkı tutunmak istiyordum. Anlamsız ve bir o kadar mantıksızdı ama oluyordu işte.

Olduğu yerde durduğunu görüp gözlerimi ona diktim. Kafasını yavaşça benim olduğum tarafa çevirdiğinde tek kaşını kaldırmış ve yüzünü ekşitmişti:

"Seninle karşılaşmayacağım her yere gidebilirsin baş belası, umurumda değil!"

Tekrar arkasını dönüp yoluna devam ettiğinde sinirle soludum:

"Baş belası falan değilim!"

Cevap verme gereği bile duymadan umursamazca arabasına gidişine ses çıkarmama konusunda kararlıydım. Fakat o an aklıma abartılı bir efektle düşüp zihnimin tozunu dumanına katan gerçekle kendime bir güzel sövdüm ve Ömer'in peşinden koştum:

"Hey, bekle!"

Siyah arabasının yanında durduğunda beni duymamış gibi kapıyı açıp arabaya bindi. Yanına ulaşıp diğer kapıyı açtım. Ömer'in görebilmek için kafamı eğdim. Ömer, önce sakinleşmek için derin bir nefes alarak, "Ya sabır..." dedi. Sonunda bana dönüp, "Ne var yine, ne?" diye hiddetle sordu.

Bağırışıyla olduğum yerde sıçrasam da bunu belli etmemeye çalıştım. Biraz daha kibar davransa, kaşları biraz daha az çatılsa ve benimle biraz daha normal konuşabilse ben de biraz daha mutlu bir Betül olabilirdim.

"Ben yolda kaldım ve eve gidecek kadar param da yok."

Tüm paramı taksiciye vermiş ve yine bir düşüncesizliğime kurban gitmiştim. Eğer düşüncesizliğim canlı kanlı karşımda duruyor olsaydı onu bayıltana kadar tekmeleyebilirdim. Ömer'in gözleri birkaç saniye için beni bulduktan sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi:

"Bunun neresi beni ilgilendiriyor?"

O böyle davrandıkça düşündüğüm şeyi söylemek konusunda tereddüt ediyordum. Elleriyle direksiyonu kavrarken sıkılgan bir tavırla başını geri attı. Gözlerim Ömer'in gerilen boynundaki âdemelmasına takılmadan bakışlarımı başka bir yere yöneltip derin bir nefes aldım.

"Beni eve bırakır mısın?"

Sesli bir şekilde nefesini bıraktı:

"Hayır, şimdi arabamdan uzaklaş."

Kafasını kaldırıp elini el frenine yerleştirirken sinirle ağzıma geleni söylemek için derin bir nefes daha aldım fakat olmayan param ve bitmiş şarjımla yolda kaldığımı hatırlayınca sinirim aniden sönmüştü.

"Lütfen..."

Bakışlarını bana çevirirken sabır diler gibi gözlerini kapatıp iç çekti:

"Hayır kelimesinden anlamıyor musun?"

Kayıtsızlığına karşı gerilen sinirlerim elimde olmadan açık verdi.

"Yolda kaldığımı söylüyorum, yolda! Bir kuruşum bile yok! Buradan eve yürüyerek de gidemem!"

"Ben mi getirdim seni buraya? Nasıl geldiysen öyle git!"

Dişlerimi ve yumruklarımı sıktım. Bu kadar sinir bozucu olması ve beni böyle görmezden gelmesi fazlasıyla sinirimi bozuyordu.

"Taksiden indim, sırf..."

"*Senin için*," demek istedim fakat bu iki kelime dilimin ucunda asılı kalmaktan öteye geçemedi.

"İnmeseydin," dedi cümlemin sonunu merak etmediğini belli ederek, "Şimdi kapat şu kapıyı."

Sakinliği beni çileden çıkarırken gözlerim çoktan dolmaya başlamıştı. Kapıyı hızla çarpıp arabadan birkaç adım uzaklaştım. Ömer önümden geçip giderken bildiğim tüm hakaretleri o ve kendim arasında paylaştırıyordum.

Umutsuzca yürüyüp üzerindeki toza aldırmadan bariyerlere oturduğumda bulunduğum durumun saçmalığını düşündüm. Tescilli bir salaktım! Ben onun için taksiden iniyorum ama o beni arabasına bile almıyordu. Daha kötüsü, o benim onun için taksiden

mıdığımı bilmiyordu. En kötüsüyse bunu bilse bile muhtemelen umursamayacaktı.

O sırada yan tarafımdan gelen korna sesiyle korkarak iç çektim. Geri mi gelmişti? İçimde saniyeler içinde büyüyüp yeşeren umutla yanımdaki arabaya baktım. Fakat umudum aynı hızla çürüyüp solmuştu.

"Gel de seni istediğin yere bırakayım."

Kırmızı arabanın açık camından kolunu sarkıtmış ve gevşek bir şekilde sırıtan adama iğrenerek baktım. Ağzının içinde geveledi-ği cümleler kesinlikle tehlikeliydi. Ondan tarafa bakmadan yola çevirdim yüzümü:

"İstemiyorum, git!"

Ben huzursuzca kıpırdanırken adam eğleniyormuş gibi sırıtmaya devam ediyordu:

"Gel işte canım."

"İstemiyorum dedim!"

"Buraya gel!"

Cümlemi bölen gür ses kalbimin teklemesine sebep olurken bu-nun kendi hayal ürünüm olup olmadığını sorguladım saniyeler içinde. Kesinlikle değildi. Az önce beni umursamadan önümden geçip giden siyah araba az ileride duruyor ve Ömer camdan başını çıkarmış, bana sesleniyordu. Heyecanla derin bir nefes aldım ve kendi çapında kutlama yapan arsız tarafımı görmezden gelerek bariyerlerden zıpladım.

Ömer'in arabasının yanına gitmek için kırmızı arabanın yanın-dan geçerken, az önce bana seslenen adam camdan elini uzatarak bileğimi kavradı:

"Biz çağırınca gelme, başkası çağırınca git, oldu mu şimdi?"

Esen rüzgârla birlikte alkol ve ter karışımı o mide bulandırıcı kokuyu aldığımda tiksintiyle ekşittim yüzümü. Bileğimi adamın elinden kurtarmaya çalıştım fakat o daha fazla sıkıp canımı yakmaya başlamıştı.

"Bırak beni!"

Bileğimdeki baskı beklediğimden çok daha çabuk bir şekilde yok olunca adamın laftan anlayabildiğini düşündüm bir an için, ta ki Ömer'i tüm ihtişamıyla karşımda görene kadar... Gözlerim şaşkınlık ve korkuyla açılırken, bakışlarım Ömer'in yumruk yaptığı eli ve hareketsiz kalan adam arasında gidip geldi. Ne ara yanıma gelip adama sağlam bir yumruk geçirmişti, anlayamamıştım.

Adam acıyla inlerken kafasını kaldıramamıştı. Sürücü koltuğunda oturan arkadaşı Ömer'e çekingen bir bakış attı ve gaza basarak yanımızdan uzaklaştı. Bakışlarımı çekinerek Ömer'e çevirdim. Pekâlâ, az önceki adamın arkadaşı sanırım bir şey söylemeden gitmek konusunda haklıydı. Çünkü Ömer şu an gerçekten korkutucu görünüyordu. Gözlerini bana çevirmeden arabasına yürümeye başladı.

"Bin şu arabaya!"

Asfalta değecek kadar açılmış ağzımı kapatıp söylediğini ikiletmeden peşine takıldım.

Olaylar gözümün önünden tekrar geçerken yolun ortasında bağıra çağıra şarkı söyleyerek dans edebilirdim. Çünkü yetişkin bir Betül, ömrünün bir bölümünü beyinsel işlevlerini kullanmayan bir aptal olarak geçirebilirdi. Lütfen ama... Sonuçta benim için kavga etmişti! Yani en azından yumruk atmıştı. En önemlisi geri dönmüştü, benim için. Bunu kendimden saklamama gerek yoktu, mutluydum.

"Biniyor musun, gideyim mi?"

Yavaşlayan adımlarımı Ömer'in uyarısıyla hızlandırıp arabanın yanına ulaştım. Ön kapıyı açıp içeri geçecekken Ömer'in uyarısı gecikmedi.

"Arkaya geçiyorsun!"

Omuzlarımı düşürüp arka koltuğa geçtiğimde bunun mutluluğuma gölge düşürmesine izin vermemeye karar verdim.

Tüm arabada ferah ve güzel bir koku hâkimdi. Bu onun kokusuydu, bizi emniyete götürdükleri günden hatırladığım sayılı şeylerden biriydi. Nedense bana okyanusu hatırlatıyordu. Okyanus kadar ferah ve huzurlu... O okyanusvâri kokuyu derin derin içime çektim.

Sesimi yükseltmekten çekinerek, "Neden orada namaz kılıyordun?" diye sordum.

Gözlerini yoldan ayırmadı:

"Vakit geçmek üzereydi."

Cevap vermesinden cesaret alarak ona başka bir soru sordum:

"Geçseydi daha sonra kılamaz mıydın?"

Cevabı belliydi, bunu Fatma Teyze'den biliyordum ama hazır benimle konuşuyorken bunu biraz daha uzatmak istemiştim. Fakat o, uzatmama fırsat bırakmadan kısaca cevapladı:

"Hayır."

Cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım ve merak ettiğim sorulardan birini soruverdim:

"Kaç yaşındasın?"

Cevap vermedi. Beş on saniye daha bekledim. Sonra tekrar sordum. Gözlerini kapattı, sabrının taşmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. Fakat onunla yalnız kaldığım şu dakikalarda belki de sınırları zorlamak istiyordum.

"Söyleyene kadar susmayacağım."

Kaşlarını çattı:

"Seni arabadan atarım."

"Az önce beni almak için geri döndüğünü düşünürsek bence atmazsın," dedim anlamsız bir cesaretle.

Fakat çok iyi biliyordum ki beni gerçekten de arabadan atabilirdi.

"Hem zaten neden geri geldin ki? Beni arabana almamak konusunda..."

"Yaşım yirmi yedi. Sus artık!"

Cevabı benim susmam için fazlasıyla yeterli olmuştu. *Yirmi yedi*, diye tekrarladım içimden. Aramızda biraz yaş farkı olsa da en azından bunun fazla olmaması içimi rahatlatmıştı. Sahi neden rahatlatmıştı? Bu adamla bir daha karşılaşabileceğimi, karşılaşsam bile aramızdaki yaş farkını düşünmemi gerektirecek bir durum olabileceğini falan mı sanıyordum?

Yol boyunca başka hiçbir şey söylememişti. Açmaya çalıştığım tüm konuları birer kelimelik cevaplarla geçiştirince ben de bir süre sonra evimin yolunu tarif ettiğim yönlendirmeler dışında susmak zorunda kalmıştım. Dahası ne yazık ki evimin önüne gelmiştik. İçim yine aynı buruklukla kavrulurken arabada durmak için zaman kazanmaya çalışıyordum.

"İnecek misin artık?"

Ömer'in beni uyandıran sesiyle ona döndüm. Bana değil, dışarı bakıyordu.

"Beni bıraktığın için teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle.

Yanıtı bu sefer gecikmemişti:

"Etme. Karşıma bir daha çıkma yeter."

Dayanamayıp sesime yansımasını engelleyemediğim bir sitemle, "Neden bu kadar sertsin?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi:

"İnecek misin?"

Ona diktiğim gözlerimi kaçırdım. Onu bir daha göremeyeceğim gerçeği, tenime değen soğuk bir demir gibi ürpertiyordu beni. Ne var ki yapabileceğim bir şey yoktu ve artık bunu kabullenmeliydim.

"İyi akşamlar," diye mırıldandım isteksiz bir sesle.

Arabadan indim. Kapıyı kapattığımda vakit kaybetmeden yanımdan geçip giden Ömer'i sokak lambalarının aydınlattığı yolda kaybolana kadar izledim. Arabanın sesi boş sokakta yankılanırken kollarımı birbirine dolayıp eve döndüm.

Belki de bu kadar olumsuz düşünmemeliydim. Bugün onu görmek de benim için o âna kadar ihtimal dâhilinde değildi. Evet, onu tekrar görebilirdim. Hem çalıştığı emniyetin yerini de biliyordum nasıl olsa. Gülümsedim ve moralimi yerine getirerek başka bir konu üzerinde düşünmeye başladım.

Bugün benim için geri dönmüş ve benim için bir adama vurmuştu. *Yalnızca benim için...* Hemen eve girip bu konuyu tüm olumsuzluklara aldırmadan tekrar ve tekrar düşünüp mutlu olmak istiyordum.

- 5 -

Üstümdekilerden hızlıca kurtulup kısa bir duş aldım. Duştan çıktıktan sonra saçlarımı havluyla gelişigüzel kurutup tepeden dağınık bir topuzla topladım ve odama geçtim. Sebebini anlayamadığım bir aceleyle karpuz desenli pijamamı ve tek renk tişörtlerimden birini giydim. Ardından odamda daha fazla vakit geçirmeden merdivenlere yöneldim. Şarkı söyleyerek merdivenlerden indiğim sırada saf mutluluğun damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Bu neşeme bakılırsa gerçekten de kendimi çok çabuk avutmuştum.

Merdivenin son üç basamağını zıplayarak indikten sonra evin içinde saçma hareketlerle dönmeye başladım. Koltukların arasından parmaklarımın uçlarında geçerken bir yandan da bağırarak şarkı söylüyordum. Aslında söylemeye çalışıyordum desem daha dürüst davranmış olurdum. Komşularımız kesinlikle bundan hoşlanmayacaktı.

Parmaklarım ve gerilmiş bacak kaslarım sızlarken yorgunlukla ağırlığımı tabanlarıma bırakıp tümüyle yere bastım. Ellerimi belime yerleştirip nefes nefese gülerken, "Benim için!" diye bağırarak önümdeki üçlü koltuğa zıpladım. En son, on beşinci doğum günümde ailemin bana düzenlediği sürpriz partide bu kadar mutlu olmuştum sanırım. Belki de o zaman bile şu anki kadar sevinmemiştim. Pekâlâ, yirmi bir yıllık hayatım boyunca ayaklarımı

yerden kesecek kadar mutlu olacağım pek bir şey yaşamamıştım, saadanlığından taviz vermeyen bir hayatım vardı.

"Benim için!" dedim bir kez daha şarkı söyler gibi bağırarak.

Sesimdeki yersiz vurgu benim bile kulaklarımı tırmalıyordu. En sonunda yoruldum. Kendimi üstünde zıpladığım koltuğa bıraktığımda biraz olsun sakinleşebilmiştim. Elimi, atışları hızlanmış kalbimin üstüne götürdüğümde, kalbim parmaklıklarını kırmaya çalışan bir mahkûm gibi göğüs kafesimi zorluyordu.

Midemden gelen gurultular mutluluğumu bir süre ertelememi söylese de bunun için fazla mutluydum, yapamazdım. Fakat açlıktan ölüp bu mutluluğun yarıda kalmasını da istemiyordum. Sonuç olarak bir şeyler yemeliydim.

Koltuktan doğruldum ve zıplayarak ayağa kalktım. Mutfağa ilerlerken üşüyen ayaklarımı düşünerek kapının yanında duran kurbağalı terliklerimi giydim.

Buzdolabının karşısında geçirdiğim birkaç dakikanın sonunda üç gün önce alınmış ve biraz kurumuş meyveli pasta dilimini, çikolatalı bir gofreti ve bir şişe birayı dolaptan çıkararak tezgâhın üstüne bıraktım. Birayı açarken ayağımla buzdolabının kapağını kapattım ve biranın kapağını lavabonun içine attım. Çıkardıklarımın hepsini bir tepsiye yerleştirip salona döndüm. Biramdan bir yudum alırken televizyonu açıp kanalları dolaşmaya başlamıştım bile. En sevdiğim dizinin defalarca izlediğim dördüncü sezonunun ilk bölümünü gördüğümde sevinçle sırıttım. Bacaklarımı uzatarak koltuğa iyice yayılırken tepsiyi karnıma koydum ve kısmen kurumuş pastamdan bir lokma aldım. Bir kısmı kurumuş olsa da pasta, pastadır!

Yaklaşık on dakikadır gözüm ekrandaydı fakat dikkatimi izlediklerime verebildiğim söylenemezdi. En sevdiğim dizi bile şu an tüm önemini kaybetmişti. Sanki ekrana aklımdaki görüntüleri yerleştirmiş, izliyordum.

Ömer ve ben, güneş batarken el ele tutuşmuş bir sahilde yürüyorduk. Serin rüzgâr tenimi usul usul okşuyor, yüzümü saçlarımdan kurtarıyordu. Bu sırada Ömer bana dönüp etkileyici bir ifadeyle gülümsüyor ve elimi tutarak...

Pekâlâ, vazgeçiyordum. Ömer'le romantik bir an hayal etmektense bir ağaca evlenme teklif edip onunla iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta fotosentez yapmayı kabul etmem daha akla yatkın olurdu.

Tepsiyi koltuğun yanındaki sehpaya bırakıp bağdaş kurarak oturdum. İştahım kaçmıştı. Yüzü gözlerimin önüne geldiğinde zihnimi zorlayarak dudak kıvrımlarına yerleşmiş güzel bir gülümsemeyi hayal ettim. Eminim ki gülmek ona çok yakışırdı. Fakat sinirli olmadığı bir zamanı henüz görebilmiş değildim.

Kolumun altındaki yastığı alıp yumruklamaya başladığımda içimdeki kızgınlığın bir kısmını serbest bırakmıştım.

"Seni kaba adam!"

Yumruklarımı gelişigüzel bir şekilde yastığa geçirirken bir türlü hırsımı alamıyordum. Onu düşündüğümde hem ayaklarım yerden kesiliyor hem de küplere biniyordum.

"Beni görmezden gelmek öyle mi?"

Yastığı alıp çaprazımdaki koltuğa fırlattım ve oturduğum koltuktan diğerine zıpladım. Fırlattığım yastığı tekrar kavrayıp ona sıkıca sarıldığımda delirdiğimi düşünmek işten bile değildi. Derin bir nefes alıp var gücümle çığlık attım. Fakat tabii ki kafamı yastığa gömdüğüm için çığlığım boğuk bir iniltiden öteye geçememişti.

İçimdeki duygu karmaşasını nasıl dışa vuracağımı bilemezken Ömer'i çözebileceğimi düşünmek, kurabileceğim her türlü hayalin gerçeklikten kilometrelerce uzaklıkta olacağını gösteriyordu böylelikle.

Ona sinirliydim. Çünkü benimle ilgilenmiyordu, ilgiyi bir kenara bırakırsam, benimle doğru düzgün muhatap olmuyor ve hatta lazım olmadıkça bana bakmıyordu. Bunu itiraf etmek bile hücrelerimin isyan etmesine neden oluyordu!

Konuşmayı bırak, bana bakmayan bir adama karşı fazla ısrarcı olduğumun farkındaydım. Fakat bunu engelleyemiyordum. Sanki o beni kendinden uzaklaştırdıkça başka bir şey beni ona çekiyordu. Bu durum daha ne kadar gurur kırıcı olabilirdi ki? Peki, ben daha ne kadar yüzsüz olabilirdim? Özel hayatımdaki erkeklerin listesi az olsa bile ben değil, onlar benim peşimden koşmuştu her zaman. Kendimi tokatlamak ve hatta yerden yere savurmak istiyordum. Çünkü henüz yeni tanıdığım ve beni her kelimesiyle reddeden bu adama fena kapılmıştım.

Bugün o, çimlerde namaz kılarken kesinlikle çok farklıydı ve bu beni feci hâlde şaşırtmıştı. O an, yüzünde gördüğüm huzur beni öylesine sarsmıştı ki bir an için kendimi sorgulamak zorunda kalmıştım. Ben bugüne kadar öyle huzurlu olabilmiş miydim? O kadar katı bir adam bile huzuru bu denli bulabiliyorsa sorun bende miydi?

Aklıma yine o görüntü geldiğinde hafifçe iç çektim. Yüzünden hiç eksik olmayan sert ifade silinmiş, kemikli yüzüne yumuşak ve hoş bir ifade yerleşmişti. Namazını bitirip beni fark ettiğindeyse kaşlarını çatıp yine eski ifadesini takınmıştı. O an ellerimi kasılmış yüz hatlarında gezdirip eski yumuşak ve huzur dolu ifadesini geri getirmek istemiştim. Fakat bunu yapacak cesaret bende yoktu. Aslında bir bakıma olmamalıydı da...

Ruh hâlimin böyle hızlı ve saçma bir şekilde değişmesi beni yormuştu. Yere koyduğum tepsiye keyifsizce uzanıp bira şişesini aldım ve aklımdaki düşünceleri kapı dışarı etmeye çalışarak televizyonun sesini iyice açtım.

***

"Betül!"

Kulaklarımda çınlayan tiz ses şüphesiz ki Selin'e aitti. Bunu, uykumu terk ettiğim ilk saniyelerde bile anlayabilirdim. Bazen Selin'in ses dalgalarıyla beni uykumda öldürmeye çalıştığını ve benim de şans eseri uyanıp onun bu planlarını suya düşürdüğümü düşünüyordum.

"Git başımdan!"

Kafamı yastığın altına sokup battaniyeyi üstüme çektim. Fakat çektiğim gibi aynı hızla battaniye geri çekildi ve sonra da vücudumla olan tüm teması kesildi. Battaniyemi benden ayıran Selin'e fena hâlde kin besliyordum şu an.

"Beni rahat bırak!"

Kafamı yastığın altından çıkarıp gözlerimi açmadan el yordamıyla battaniyemi aramaya başladım. Sonunda sağ gözümü hafifçe aralayıp ucunu yakaladığımda Selin battaniyeyi tekrar çekti. Sinirden gözlerim dolmaya başlamışken yatağın üstünde umutsuzca kıvranıyordum. Evet, gözlerim dolmuştu. Ben günün yirmi dört saatinin yirmi beş saatini uykuyla geçirebilecek bir kızdım ve bu hakkımın elimden alınması insan haklarına aykırıydı!

"Kalk artık!"

Korkutucu olduğunu düşündüğüm bakışlarımı Selin'e yönlendirdiğimde hiç etkilenmişe benzemiyordu. Aslında uykudan şişmiş gözlerimin şimdilik hiçbir bakış için elverişli olduğunu sanmıyordum.

"Defol!"

Battaniyem yoksa yastığım vardı fakat pes etmek yoktu! Yastığıma sarılıp sanki az önce o sinir krizine giren ben değilmişim gibi uykuma kaldığım yerden devam ettim. Yani etmeye çalıştım. Çünkü uykuma devam edebilmem için önce Selin'in odamı terk etmesi ve elindeki yastığı bana geri vermesi gerekirdi.

"Hemen kalk!" dedi gözlerini devirerek.

Elimi ona uzattım:

"Kalkmayacağım, ver yastığımı!" diyerek havada kalan elimi bir süre sonra indirdim.

"Kalkacaksın, alışverişe gitmemiz gerek!"

"Kendin de gidebilirsin!"

"Kalk o aptal yataktan!"

"Bak son kez söylüyorum, ver şunu!"

"Yok ya, vermiyorum."

Sabrımın son damlası da tükenmişti.

"Öyle mi?"

Yataktan fırlayıp Selin'in üstüne zıpladım ve yere düşerken ağzından çıkan tiz çığlığı zevkle dinledim.

"Seni uyku kaçıran!"

Özenle yaptığı sarı saçlarını elime dolayıp özensiz bir hâle getirme işlemini de aynı zevkle tamamladıktan sonra büyük bir zafer kazandığımı düşünerek üstünden kalktım:

"Sen olmasan tatlı bir kutup ayısı olup kış uykusuna yatabilirdim..."

Selin yerden kalkarken saçlarını şekle sokmaya çalışıyordu:

"Ayı olma konusunda hayal kurmana gerek yok Betül! Şu saçımın hâline bak!"

Nefes almadan söylenirken hakaretlerini art arda sıralıyordu. Banyoya gidip dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya dönüp hâlâ saçlarıyla uğraşan Selin'in yanına gittim.

"Ömer diye biri var..."

Dolandırmadan söylediğim sözler Selin'i ışık hızıyla bana döndürmüştü. Evet, artık bu konuyu biriyle konuşmam gerekiyordu. Aksi hâlde bu durum içimi etçil bir kemirgen gibi kemirecekti.

"O... Aslında zaten tanıyorsun."

Dolabımın yanına gidip kapağını açtım ve giyebileceğim rahat bir şeyler aradım. Siyah püsküllü bir şortla göbeği açık lacivert bir gömlekte karar kıldıktan sonra onları dolaptan çıkarıp yatağımın üstüne attım.

Kafama fırlatılan yastıkla homurdanarak Selin'e döndüm. Ellerini beline yerleştirmiş, sinirle bana bakıyordu:

"Bunu bana şimdi mi anlatıyorsun?"

Masumca omuzlarımı silkip gözlerimi başka bir yere çevirdim:

"Zaten yeni... Yani aslında bir şey olduğu yok ama fırsatım olmadı işte."

Ellerini devam etmemi ima ederek salladığında kendimi yatağıma bıraktım. Derin bir nefes alıp konuşmaya nereden başlayacağımı düşündüm:

"Hani bara gittiğimiz o gün..."

"Yoksa barda seni kesen o çocuk mu?"

Heyecanla yürüttüğü tahmin üzerine gözlerimi devirdim:

"Hayır!"

Dudağını büktü:

"Yakışıklı çocuktu ama..."

Nefesimi bırakıp ters ters Selin'e baktım:

"Beni dinleyecek misin?"

Kafasını sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tutuklandığımızda beni bardan çıkaran polis vardı ya..."

Devamını getirmeden söylediklerimden bir şeyler anlamasını bekledim. Selin ise bir süre bana boş boş baktı. Durumu anladığında gözlerini yuvalarını zorlayacak kadar açtı. Sonunda kendini toparladığında atabileceği en kuvvetli çığlığı atıp üstüme zıpladı. Tuhaf bir arkadaşlığımız vardı.

"Seni aptal kız, bir polise mi âşık oldun?"

Saçlarımı, az önce ona yaptığım gibi karıştırırken ellerinin gazabından kurtulmaya çalıştım:

"Âşık falan olmadım ben!"

Söylediğim şeye inanmadığını belirten mırıltılar çıkardı:

"Tabii tabii. O gözlerindeki ifade de banaydı değil mi?"

Zor da olsa onu üstümden atabildiğimde nefes nefese kalmıştım. Bu kız ne kadar güçlüydü böyle!

"Bir dakika..."

Selin aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. Merakla söyleyeceği şeyi bekledim. Çünkü çok ciddi görünüyordu.

"O polisti değil mi? O süper yakışıklı olan!"

Dik dik baktım Selin'e ve "Evet," dedim.

Adeta tıslayarak söylediğim bu tek kelime içinde sinir, öfke, kıskançlık ve aynı zamanda tehdit barındırıyordu. Selin yüzünü ekşitip, "Gözlerinden çıkan alevlerle saçlarım tutuşabilir. Bana öyle bakma! Yalnızca... Yakışıklıydı işte," dedi.

Bakışlarım normale dönerken tekrar derin bir nefes aldım:

"Ama çok garip... Yani bir şey daha var."

"Hepsini anlat şunun!"

Hafifçe yutkunup, "Çok soğuk ve bana karşı oldukça mesafeli," dedim.

Selin elini kaldırarak beni durdurdu:

"Bir dakika, bir dakika. Sen onu bir daha nerede gördün ki sana karşı mesafeli oluyor? Sana her şeyi anlat dedim!"

Selin'e hak verip o gün karakolda onunla konuşmalarımızı, yolda onu namaz kılarken görmemi ve bana karşı tavırlarını tüm ayrıntısıyla anlattım. Konuşmayı bitirdiğimde beklediğimden çok uzak bir tepki vermişti:

"Namaz mı?"

Cevap vermeyip yalnızca kafamı sallamakla yetindim.

"Betül... Yani bilmiyorum ama bence çok umutlanma," dedi az önceki neşeli tavrından uzaklaşarak.

Kaç gündür içimi saran şüpheyle baş etmeye çalışıyordum fakat Selin'in sözleri bu çabamı boşa çıkararak tüm umutsuzluğumu serbest bırakmıştı.

"Neden ki?" diye sordum yüzümün asılmasına mani olamadan.

"Ne bileyim... Yani böyle insanlar biraz garip oluyor Betül, geri kafalı gibi..."

Söylediği şeyi birkaç kez düşündüğümde nasıl bir bağlantı kurduğunu anlayamamıştım:

"Neden öyle olsun ki? Altı üstü namaz kılıyor."

"Benim gördüklerim öyle Betül. Böyle sevgili olayları falan yok bunlarda yani. Bir çeşit, 'Evlenmeden olmaz,' durumu var."

Ellerimi kaldırıp, "Ben de evlenirim o zaman," dedim abartılı bir sırıtışla.

Selin yanıma uzanıp kafama sert bir şekilde vurunca ağlamak üzere olan bir çocuk gibi bağırdım.

"O çocuk seninle evlenir mi? Çalıştır şu kafanı biraz."

Oflayarak topuzumdan çıkmış birkaç saç tutamını kulaklarımın arkasına sıkıştırdım:

"Başka yolu yok mu diyorsun şimdi?"

Kafasını olumsuz anlamda yukarı kaldırdığında düşüncelerim iyice karışmıştı.

"Bir yolunu bulacağım," dedim pes etmeyi reddeden yanımın desteğiyle.

"Senin üzülmeni istemiyorum Betül. Hem bu çocuk sana yüz vermez hem de bir daha nerede karşılaşacaksınız ki?"

Gerçekler acımasız oklarını birer birer geçiriyorlardı zihnime. Bana yüz vermemesi şu an takılacağım en son ayrıntıydı.

Onu bir daha nasıl göreceğim? Beyin hücrelerim acı acı haykırırken tüm ruhum da bu ve bu sorunun türevleriyle kıvranıyordu. *Onu nasıl göreceğim? Onu nerede göreceğim? Onu ne zaman göreceğim?* Belki de o acı gerçekle yüzleşmemin zamanı gelmişti: *Onu görebilecek miydim?*

Şu an o karakola gitmek istiyordum. Evet, gitmek istediğim yer kesinlikle orasıydı!

"Karakola gidelim mi?"

Selin gözlerini devirmiş ve beni ciddiye almamıştı:

"Her neyse, saçmalama ve çabuk ol Betül. Dediğim gibi alışverişe çıkacağız, seni aşağıda bekliyorum."

Kapıdan çıkmak için kapıya yönelmeden önce bir cevap vermemi bekledi. Yavaşça kafamı sallayıp, "Tamam, geliyorum birazdan," dedim.

Çıkarttığım kıyafetleri bir çırpıda üzerime geçirdikten sonra beyaz tabanlı, lacivert spor ayakkabılarımı giydim ve birbirine girmiş saçlarıma şekil vermeye çalıştım. Sonunda saçlarımı dağınık bir örgüyle zapt ettikten sonra gözlerimin üstüne hafif bir *eyeliner* çekip dudaklarıma şeftali renginde hafif bir parlatıcı sürdüm. Aynadaki görüntümü birkaç saniye memnuniyetle izledikten sonra telefonumu cebime atıp aşağı indim.

Selin elindeki biradan son bir yudum alıp sehpanın üstüne bırakırken merdivenin basamaklarından gelen hafif gıcırtıyla yüzünü bana çevirdi ve ayağa kalktı.

***

Selin kollarında topladığı kıyafetleri denemek için kabinlere ilerlerken, ben de kendime birkaç şey bakmaya karar verdim. Mavi, askılı bir elbise gözüme çarptığında ona doğru yöneldim. Gerçekten güzel ve sade bir elbiseydi. Kloş inen eteği muhtemelen dizimin hemen üstünde kalacaktı. Elbisenin bedenime uygun olanını bulduğumda elbiseyi denemek için koluma astım ve Selin gelene kadar kıyafetlerin arasında dolaşmaya devam ettim.

Birkaç saatin sonunda bir elbise, bir spor ayakkabısı ve birkaç tişört almıştım. Selin ise kollarının arasında adeta bir elbise tepesiyle kasaya gelmişti. Şaşkınlıkla ona baktığımda sırıtıp omuzlarını silkti. Mağazadaki tüm kıyafetlerden birer tane almış olma ihtimalinden şüphelenmiyor değildim. Aldıklarımı kasaya verirken etrafımızdaki insanların Selin'e garip garip bakması da durumu abartmadığımın bir kanıtıydı.

Elimizdeki paketlerle bir kafeye girdiğimizde kollarımın ne kadar ağrıdığını ancak fark edebilmiştim. Resmen kollarım uyuşmuştu ve tabii ki yalnızca kendi poşetlerimi taşımıyordum.

Kendini yorgunlukla sandalyeye bırakan Selin'in telefonu çalmaya başladığında açıp arkasına yaslandı. Kısa süren telefon konuşmasının ardından çok da merak etmememe rağmen kimin aradığını sordum. Telefonundan birkaç şeyi daha kontrol ettikten sonra ekran kilidini kapatıp masaya bıraktı:

"Teyzem. Yurt dışından yeni geldi ya, bu gece onunla bir şeyler yapacaktık ama arkadaşlarına poker için söz vermiş. Yarın çıksak olur mu, diyor."

"Poker mi?" dedim kaşlarımı çatarak.

Selin kafasını salladı:

"Geçen gittiğimiz barın yakınlarında bir salon var. Teyzem ara sıra gidiyor oraya."

Başta ilgimi çekmeyen bu konuyu başka bir şey söylemeyerek kapatmayı düşünmüştüm. Fakat sonra zihnimde dönen düşünceler birden durmuş ve gözlerini kısarak asla istemeyeceğim bir fikre yönlendirmişti beni.

Geçen gittiğimiz barın yakınlarında...

Beynimde tekrar tekrar yankılanan bu cümle beni bu kez düşünerek hatta üstüne basa basa düşünerek yapacağım bir hataya itiyordu. *Yapamam*, dedim kendi kendimi ikna etmek için fakat ne kadar kaçmak ve düşünmemek istesem de aslında bir tarafım çoktan kararını vermişti.

"Biz de gidelim istersen, değişiklik olur. Zaten hep merak etmişimdir."

Selin benden beklemediği bu teklif karşısında kaşlarını kaldırıp birkaç saniye düşündü.

"Tamam, teyzeme de söyleyeyim o zaman. Dokuz gibi gideceklermiş, biz de o saatlerde orada oluruz."

Yapacağım şeyin pişmanlığını daha bunu düşünmeye başladığım an hissetmiştim. Apaçık yanlış olan bir işe kalkışıyordum. Sonunun iyi olmayacağı da belliydi ama yine de yapacaktım. Kendimi, zihnim karşısında kuru bir yaprak gibi hissediyordum. Bulunduğum boşlukta sabit kalmak için ne kadar diretsem de sonunda düşüncelerimin estiği yere savruluyordum.

Selin, ikimize de buzlu bir *Americano* sipariş ettikten sonra tekrar telefonuyla uğraşmaya başlamıştı. Ben de kalkıştığım bu işin doğuracağı sonuçları düşünüyor ve kendimi buna hazırlamaya çalışıyordum. Onu görmek benim için böylesine hastalıklı bir saplantıya mı dönüşmüştü sahiden? Belki de amaçsız zihnim artık bir şey üzerinde yoğunlaşmak istiyordu.

***

Kalın askılı, dizlerimin bir karış üstünde biten, düz bordo elbisemi giyip lacivert topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Aynanın karşısına geçerek mat bordo bir ruj sürdüm. Abartısız bir göz makyajından sonra saçlarımı hafif dalgalı bir hâlde serbest bıraktım ve küçük siyah çantamı koluma asarak aşağı indim. Çağırdığım taksi kapının önünde bekliyordu. Taksiye bindim ve adresi şoföre söyledim. Çekeceğim vicdan azabını da daha sonraya erteledim.

Taksiden inince biraz ileride beni bekleyen Selin'i gördüm. Gülümseyerek bana yaklaşırken bastırmaya çalıştığım suçluluk duygusu daha şimdiden beni durgunlaştırmıştı. *Artık geri dönemezsin Betül,* dedim kendi kendime. Ben de gülümsemek için zorladım kendimi. Selin'le birbirimize sarıldıktan sonra önümüzdeki gösterişli restorana girdik.

Ortama keman sesi hâkimdi. Birkaç masada kalabalık gruplar, kasıntı gülümsemeler eşliğinde muhabbet etmeye çalışırken birkaç masada da şirket yemeğine geldiğini tahmin ettiğim insanlar vardı. Geri kalanlarsa çoğunlukla çiftlerden oluşuyordu.

Koyu renklerin hâkim olduğu restoranın en ucundaki siyah merdivenlere ilerlerken takım elbiseli bir görevli bize eşlik ediyordu. Selin adama birkaç şey söyledikten sonra adam bizi merdivenlerin başında bıraktı ve merdivenlerden inen başka bir adam onun yerine geçti. Bu adam da yanımızdan ayrılan diğer adam gibi siyah takım elbise giymişti fakat bu, adama resmiyetten daha çok tehlikeli bir izlenim katıyordu.

Merdivenleri yanımızdaki adamın eşliğinde çıktıktan sonra bir asansörün önünde beklemeye başladık. Asansör gelince üçümüz de bindik. Adam beşinci kata çıkmak için düğmeye bastığında bugün olacakların gerginliğiyle boğazımda oluşan yumruyu yok etmek için sertçe yutkundum. Asansör durduğunda kapı yavaşça açıldı ve uzun bir koridora girdik. Takım elbiseli adam bize rehberlik ederek önümüze geçti ve koridorun sonundaki büyük, siyah kapıyı açtı. Kapı geniş ve pahalı bir salona açılıyordu. İçeri girer girmez burnuma gelen pahalı parfüm kokularının birleşimiyle oluşmuş ağır ve yorucu hava beni rahatsız etmişti.

Kahkahalarla gülen ve bakışlarındaki oyunbaz tavrı saklamaya gerek duymayan insanlar, poker masalarının etrafında toplanmışlardı. Yalnızca pahalı parfümlerin ağır kokuları değil, insanların her hareketleriyle sergiledikleri zenginlikleri de en az parfümler kadar sinmişti salona.

Selin bir tarafa yönelirken ben de peşinden onu izledim. Siyah saçlı, ağır makyajlı ve siyah, cüretkâr bir elbise giymiş kadın, gülümseyerek Selin'e sarıldığında ben de onların yanında dikildim. Selin, teyzesine sarıldıktan sonra dönüp beni teyzesiyle tanıştırdı.

Selin'in teyzesi Nergis kırmızı ojeli elini bana uzattığında ben de onun gibi elimi uzattım. Fakat o, beklemediğim bir şekilde elimi çekip bana sarılmıştı. Buna her ne kadar şaşırsam da belli etmeden karşılık verdim.

Ardından, "Gelin, sizi birileriyle tanıştıracağım," deyip Selin'le beni bir masaya doğru yönlendirdi.

Kırklı yaşlarının sonunda olduğunu düşündüğüm kır saçlı ve yakışıklı sayılabilecek bir adam, Nergis Teyze'nin elini tutup kibar bir öpücük bıraktı. Aradaki anlamlı bakışma gözden kaçacak gibi değildi. Adam, Selin ve benimle el sıkıştıktan sonra bizi hemen yanındaki masaya davet etti. Nergis Teyze bunu istekle kabul edince biz de onlara ayak uydurmak zorunda kalmıştık.

Sarışın ve kumral iki çocuk bize gülümseyerek bakarken Nergis Teyze de beni masadakilere takdim etti. İsimlerinin Sinan ve Umut olduğunu öğrendiğim iki çocukla da el sıkıştıktan sonra masada hiç ilgimi çekmeyen bir sohbet başladı.

Nerede kalmıştı bunlar?

Birden Umut karşıma geçip sarı saçlarını karıştırarak kolunu bana doğru uzattığında ona boş boş bakıp ne yaptığını anlamaya çalıştım.

"Çok sıkılmış görünüyorsun. Biraz terasa çıkalım istersen."

Reddetmek için ağzımı açtığım sırada Selin bunu anlamış olacak ki beni ona doğru hafifçe itti:

"Tabii ki gelmek ister."

Umut, Selin'in bu hareketine gülerken Selin kulağıma doğru yaklaştı ve yalnızca benim duyabileceğim bir ses tonuyla fısıldadı:

"Gitmezsen seni gebertirim."

Sinirle yüzümü ona çevirdiğimde sanki az önce beni tehdit eden o değilmiş gibi gülümsüyordu. Tepki vermeden dikilmeye devam edince çaktırmadan belimi çimdikledi. Çığlığımı son anda bastırabilmiştim. Bu hareketi, gitmeyeceğim takdirde bana yapacağı eziyetlerin bir fragmanı gibiydi. Selin'e son defa sinirle bakıp beni bekleyen Umut'a yapmacık bir gülümseme göndererek yanından geçtim. O da beni takip etti.

Terasa çıktığımızda korkuluklara yaklaşıp Boğaz'ın ihtişamlı görüntüsüyle oyaladım bakışlarımı.

"Çok güzel, değil mi?"

Yanımdan gelen sese cevap vermeden kafamı salladım.

"Kaç yaşındasın Betül?"

"Yirmi bir."

"Nerede okuyorsun?"

"Okulumu dondurdum."

"Neden peki?"

"Bir süre nefes almak istedim."

"Anladım. Selin benim çocukluk arkadaşımdır. Pek samimi olmasak da senden bahsettiğini hatırlıyorum."

"Hmm..."

Aramızdaki konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyordum. Hafif hafif esen rüzgâr vücudumda bir titremeye neden olduğundan kollarımı belime doladım. Umut ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Omuzlarımdaki cekete bakıp kafamı iki yana salladım:

"Aslında hiç gerek yoktu..."

Ellerimi ceketin yakalarına yerleştirip omuzlarımdan çekeceğim sırada, Umut ellerini ellerimin üstüne koyarak beni durdurdu:

"Lütfen..."

Bir şey söylemeden ellerimi çektim ve şimdilik ceketin omuzlarımda kalmasına ses çıkarmadım. Parfümü odunsu, hoş bir kokuya sahipti fakat buna Ömer'in o okyanusvâri kokusunu asla değişmezdim.

- 6 -

"Bulaşmadığın başka pislik kaldı mı?"

Bileklerimden ve kolumdan çekiştiren polisin hızına yetişmeye çalışıyordum ki duyduğum ses üzerine arkama dönmek istedim fakat yanımdaki polis buna izin vermeyerek daha hızlı çekiştirdi beni. Sesin sahibini kesinlikle tanıyordum. Söyledikleri her ne kadar canımı yaksa da onun sesini duymak, yaptığım şeyin pişmanlığıyla kavrulan bedenime büyük bir serinlik bahşetmişti.

Selin'in bakışları aklıma geldiğindeyse bileklerimi polisten kurtarıp kendime en sağlam tokadımı atmak istedim. Ömer'i görebilmek için en yakın arkadaşıma sağlam bir kazık atmıştım. Bana olan güvenini parçalara ayırmıştım ve bu durumu nasıl eski hâline getirebileceğimi de bilmiyordum. Bir daha benim yüzüme bakacak mıydı, ondan bile şüpheliydim.

Kolumu çeken el, enseme baskı uyguladığında bir an afallasam da hemen toparlanıp arabanın içine girdim. Hâlâ utanmadan etrafa bakmaya çalışarak arkamızdan gelen Ömer'i görmeyi umuyordum.

Umut ne olmuştu acaba? En son beni oradan çıkarmaya çalışırken onu öylece bırakmıştım. Nereye gitmesi gerektiğini biliyor gibiydi. Binadan çıkanlar arasında da yoktu. Keşke Selin'i de bir şekilde onunla gönderebilseydim...

Kapı sertçe kapandığında arabanın camından dışarı bakmaya devam ediyordum. Binanın önüne toplanmış birkaç gazeteci, polislerin peşinde koşturup fotoğraf çekmeye çalışıyordu. Bu iş iyice büyümüştü ve başıma fena hâlde patlayabilirdi. Eğer Selin beni ele verirse düşündüğüm kadar kolay sıyrılamayabilirdim. İçerideki insanların en büyük silahları paraydı ve parayla yapılabilecek her türlü intikam fena hâlde can acıtırdı.

Arabanın sürekli sarsılması ve içinde bulunduğum ruh hâli, yol boyunca midemi bulandırmıştı. Elimle ağzımı kapatıp bir kaza olmasını önlemek için çabaladım. Araba sonunda emniyetin önünde durduğunda bunun için neredeyse şoföre teşekkür edecektim. Kapı açılır açılmaz yüzüme vuran soğuğun tenimi yaktığını hissettim fakat birkaç saniye sonra bu soğuk yok olmuştu.

Hiç de kibar olmayan bir şekilde arabadan dışarı çekildim. Beni yönlendiren polise sorun çıkarmadan ayak uydurdum. Emniyetin merdivenlerine geldiğimizde büyük bir heyecan ve vicdan azabı zihin boşluğumda kıyasıya bir rekabet içindeydi. Hangisine göre hareket edeceğimi bilmiyordum ya da hangisine göre hareket etmeyeceğimi.

İçeri girip yukarı çıkan merdivenlere yöneleceğim sırada yanımdaki polis beni durdurup aşağıya inen merdivenlere çekti:

"Haydi! Ne duruyorsun?"

Gözlerim yukarı çıkan merdivenlerde kalmıştı fakat yanımdaki polisin zoruyla aşağı yönelmiştim. Tanıdık parmaklıklar görüş alanıma girdiğinde burayı hiç özlemediğimi fark ettim. İçerideki tüm şık giyimli kadınlar, polislere tehditler savuruyordu. İçeri girdiğim sırada köşede oturan Selin dikkatimi çekmişti fakat o beni fark etmemiş gibi görünüyordu. Sinirden kıpkırmızı olmuş teyzesinin yanında sessizce oturuyordu. Nergis Teyze ellerini beline yerleştirerek ayağa kalktı ve birkaç adım atıp yanındaki kadınlara bağırmaya başladı:

"Gazetecileri gördünüz değil mi? Yarın boy boy fotoğraflarla rezil olacağız!"

Rezil olacağını bildiği bir şeyi neden yaptığını sorgulamak istedim fakat sonra bu konuda en büyük örneğin ben olduğumu hatırlayıp üzerinde düşünmeyi kestim.

Selin, teyzesinin sözleri üzerine kafasını kaldırıp, orada olduğumu önceden biliyormuş gibi direkt gözlerime baktı. Gözlerindeki sinir, öfke ve hayal kırıklığı bir yumru olarak soluk boruma oturmuştu. Gözlerimi kaçırdım. Üzgün ya da pişman olmamın hiçbir faydası yoktu. Açıkçası pişmanlığım yalnızca arkadaşımı kandırmış olmamdan kaynaklanıyordu. Tüm bu insanlar umurumda bile değildi.

Kadınların hayıflanmaları dışında sessiz geçen bir saatin sonunda, bir polis aşağı inip, "Betül Akman, kim?" diye sordu.

Adımın söylenmesiyle birkaç göz, ardından ortamdaki tüm gözler bana çevrilmişti. Şüpheyle bana bakan bu kadar kadın karşısında ne yapacağımı bilmiyordum, ne söyleyeceğimi bilmeden dudaklarımı araladığım sırada Selin benden önce davrandı.

"Ailenin iş seyahatindeyken böyle bir haber alması çok üzücü olmuştur Betül, umarım çok kızmazlar."

Sahte üzüntüyle söylediği kurtarıcı cümleler öyle çok canımı acıtmıştı ki şimdi burada ona sıkıca sarılıp nefes almadan defalarca ondan özür dileyebilirdim. Onu kandırmıştım fakat o beni bir oda dolusu sinirli ve zengin kadının elinden kurtarmıştı. Kadınlar anlayışla kafalarını sallarken, Selin artık bana bakmıyordu bile.

Polisin yol vermesiyle öne geçtim ve merdivenlerden çıkmaya başladık. Çıktığım her basamakta heyecanım biraz daha artıyor, ellerimin ısısı biraz daha düşüyordu. İşte, sonunda tüm bu aptallığı yapmamın sebebiyle karşı karşıyaydım.

Ömer elindeki birkaç kâğıdı sallayıp masanın üstüne bırakırken henüz beni fark etmemişti. Giydiği lacivert tişört üstüne tam

oturmuştu. Krem rengi pantolonu da ona ayrı bir hava katıyordu. Koyu kahve saçları her zamanki gibi dağınıktı. Şu an düşünmem gereken en önemli konu buymuş gibi Ömer'in saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum. Masanın önüne geldiğimizde onun ferah kokusu aldığım nefese usul usul karışırken ellerim terlemeye başlamıştı.

"Bunu neden yaptığını gerçekten merak ediyorum," dedi ifadesiz bir yüzle.

Beş on saniye boyunca ona boş boş bakmamın ardından beynimin toparlanma komutuyla biraz olsun kendime geldim:

"Ne yapmışım ki?"

Yalan söyleme ve numara yapma konusunda başlı başına bir rezalettim. Tıpkı şu an yaptığım *hiçbir şeyden haberim yok* numarasında olduğu gibi...

Tek kaşını kaldırarak çenesini kaşıdı. Şu kaş kaldırma hareketini yapması dikkatini toplamak isteyen bir insan için hiç sağlıklı değildi.

"Sence ne yapmış olabilirsin?"

Ne diyeceğimi bilmeden omuzlarımı silktim. Ömer ise sıkılmış bir hâlde arkasına yaslandı:

"Davetlisi olduğun partiyi neden bize ihbar ettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok ama sağ ol."

Bana teşekkür ettiği gerçeği tuhaf bir şekilde zihnimi bulandırmamış ve düşünmemi engellememişti.

"Nereden öğrendiniz?" dedim biraz telaş ve korkuyla.

Eğer diğerleri de bundan haberdar olursa işim var demekti.

"Sence böyle bir ihbarı yapan kişiyi araştırmamız çok mu anormal?"

Değildi. Fakat bunu ona söyleyip hâlihazırda ezilen itibarımı ayaklar altına alamazdım.

"Onlar," dedim bakışlarımı kaçırarak, "bunu öğrenecekler mi?"

"Hayır, bu gizli tutulacak," dedi tekrar önündeki kâğıtlara dönerken. "İçeri aldıklarımızın hepsi sabaha kalmaz çıkarlar. Hem zengin hem hak hukuk bilmeyen insanlarsınız. Ne olacaktı ki?"

Sorumun cevabını net bir şekilde vermiş olsa da bu hakaretin altında kalamazdım:

"Genelleme yapma. Durumum iyi olabilir ama tek emriyle istediği yerden çıkabilen, zengin bir aileden gelmediğim gibi kimsenin hakkını da yemiyorum."

Alaylı bir gülümseme dudak kıvrımlarına yerleşmişti. Gülerken kısılan yeşil gözleri yüzünde var olabileceğini tahmin bile etmediğim belli belirsiz bir sevimlilik oluşturmuştu. *Sevimli mi dedim ben?* Ona bu kadar ters bir sıfatı gözlerinde görmek benim için başka bir şaşkınlıktı. Gülüşü her ne kadar güzel ve izlenilesi olsa da fazla miktarda alay barındırıyordu.

Zor da olsa bakışlarımı onun üstünden çektim. Gururum, onun karşısında kırılmayı alışkanlık hâline getirmişti.

"Ben ne olacağım?" diye sordum.

Bu sorunun cevabını büyük bir merakla bekliyordum. Kafasını kaldırma gereği bile duymadan, "Gidebilirsin," dedi.

"Gidebilir miyim?" dedim hayretle. "Ben de vardım o kumarhanede..."

Kâğıtları karıştıran eli durdu ve kaşlarını biraz daha çattı.

"Daha ne kadar aptal olabilirsiniz?" testini başarıyla geçmiş bulunmaktasınız Betül Akman. Bir dahaki rezil olma seansımıza kadar görüşmek üzere. Arayı pek açacağımızı sanmıyorum.

"Betül!"

Adım onun sesiyle anlamlandığında buz kesmiş ellerim yeniden terlemeye başlamıştı. Ellerimi elbisemin eteğine silerken konuşmaya devam etmesini bekledim.

"Ne yapmaya çalıştığını inan anlamıyorum. Lütfen sabrımı zorlama ve git."

Kafamı iki yana salladım:

"Selin içeride, o benim arkadaşım. Onu bekleyeceğim. Burada..."

Masasının önündeki sandalyelerden birini gösterip oturdum. Burun kemerini sıkıp gözlerini kapattı. Sanırım bunu sinirlendiği zamanlarda yapıyordu.

"Ciddi sorunların var senin."

"Bekliyorum o zaman burada..."

Neredeyse fısıldayarak söylediğim cümleyi duymuştu.

"Görüş alanımdan çıkmanı tercih ederim. Neyse, geldiğimde seni burada görmek istemiyorum."

Ayağa kalkıp çekmecesinden ne olduğunu anlayamadığım beyaz bir şey çıkardıktan sonra bana bakmadan masanın yanından geçti.

"Nereye?" dedim önümden geçip giden adamın arkasından.

Cevap vermeden yürümeye devam etmişti, kısa bir duraksamadan sonra ben de peşinden gitme niyetiyle yerimden kalktım. Fakat onun bunu tahmin ederek arkasını dönmesi beni yarı yolda bırakmıştı.

"Sakın!" dedi parmağını kaldırarak.

Nefesimi bırakıp bakışlarımı kaçırdım ve dudağımı büküp kalktığım yere yeniden oturdum.

***

On on beş dakikanın sonunda az önce gittiği yerden nihayet dönmüştü Ömer. Beni görmezden gelerek masasına geçtiğinde; "Nereye?" diye söze başladım ama o devam etmeme izin vermeden, "Namaza gittim," diyerek susturdu beni. Bir an önce sorularımdan kurtulmak ister gibi aceleciydi.

Dişlerimi sıkıp sinirle dudağımı ısırdım.

"Bana neden değersiz biriymişim gibi davranıyorsun?" dedim bu kez daha yumuşak ve umutsuz bir tonda. Kaşlarını çatmıştı fakat ifadesindeki belli belirsiz yumuşama hâlâ orada duruyordu.

"Betül," diye başladı. Benimle nasıl konuşması gerektiğini kestirmeye çalışır gibi bir hâli vardı. "Hiçbir şeyin olmayan birinden değer bekleme."

Kimsem değildi, bunu biliyordum fakat onun ağzından duymak midemin kasılmasına yol açarak hafif bir burukluk ve sebepsiz bir acı vermişti yüreğime.

"Biliyorum," dedim boğazımdaki yumruyu yok saymaya çalışarak. "Ama sadece biraz daha hoşgörülü davranamaz mısın?"

"Sürekli başıma iş açan birine karşı sence de fazla hoşgörülü değil miyim?"

Yüzünden silinen yumuşama yerini alaya bırakırken söylediği şey bir an için komik gelmişti. Ben de gülümsedim. Dengesizdim fakat beni bu hâle getiren de oydu.

Güldüğümü görünce bıkkınlıkla soluğunu bırakıp ellerini yüzünün arasına gömdü. O esnada Ömer'in diğer yanından bir adam ona seslenmişti.

"Ömer? Bu kız geçen gelenlerden değil miydi ya?"

Buraya getirildiğimiz gün Ömer'in yanında olan polislerden biriydi bu. Ömer yavaşça kafasını salladı:

"Evet Emre, evet."

"Ne yapmış yine?" diye sordu Ömer'e.

Gözlerimi kısıp ters ters baktım Ömer'in arkadaşına fakat o bana bakmamıştı bile. Ömer omuz silkip bir şey söylemeyince muhabbet değişmişti.

"Sabahtan beri doğru düzgün bir şey yemedim. Gel sana da bir şeyler ısmarlayayım."

Ömer arkadaşına dönüp gülerken beni tamamen unutmuşa benziyordu. Buna her ne kadar bozulsam da hoş ve erkeksi gülüşünün etkisinden yine kurtulamamıştım. İkisi de adeta varlığımı bir kenara itmişti.

"Ona ısmarlamak değil, borç ödemek denir," dedi Ömer masadan kalkarken. Emre dediği çocuk da Ömer gibi güldü. Ama gülüştü işte! Kabul, çocuk ortalamanın üstünde bir görünüşe sahipti fakat Ömer varken pek ilgimi çekmiyordu.

"Ben borcumu dün akşam ödedim oğlum."

Ömer yarım bir gülüşle karşılık verdi:

"Hayır abi, ona da borcumu değil borçlarımdan birini ödedim denir."

Emre dediği çocuk gülerek yanımızdan geçip merdivenlere yönelirken sonunda Ömer'in dikkatini çekebilmiştim. Ömer, Emre'nin

arkasından, "Sen git, geliyorum ben," deyip ve bana döndü. "Burada beklemek istiyorsan sen bilirsin. Eve gideceksen eğer, yine sen bilirsin."

Arkasını dönüp gidecekken durdu ve kafasını hafifçe olduğum yere çevirdi. Gözlerinin hedefinden yine her zamanki gibi çok uzaktaydım.

Ceketini çıkarıp bana uzattı. Boş bakışlarla ne yaptığını anlamaya çalışırken heyecandan dudaklarımı kemirmeye başlamıştım. Gözleri alelade etrafta dolaşıyordu.

"Al şunu," dedi elindeki ceketi sallayarak.

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum fakat bu hareketleri kalp ritmime hiç de iyi gelmiyordu.

"Bu kıyafetle dolaşma daha fazla burada, al."

Nefesimi tutup ona ve bana uzattığı cekete bakarken sonunda bir tepki vermem gerektiğini anlayıp cekete uzandım:

"Gerek yoktu aslında... Oturup bekleyecektim zaten."

Sesim bu kadar sakin çıktığı için kendimi daha sonra tebrik edecektim. Cekete uzanmama rağmen hâlâ ondan almamıştım.

"Sana şunu al dedim, ne yapacağın beni ilgilendirmez."

Sesindeki sert ton gitgide artarken uzattığı ceketi aldım elinden. Ben ceketi alır almaz arkasını dönüp merdivenlere yöneldi.

Üstümdeki kıyafetlere şöyle bir baktığımda gerçekten de dağılmış gözüktüğümü fark ettim. Kıyafetimin askısı kaymış ve elbisemin eteği biraz kıvrılmıştı. Bana bu ceketi vermesinden nasıl bir anlam çıkaracağımı kestiremiyordum fakat bir yanım çoktan mutluluğa karışıp bilinçsizce gülümsemeye başlamıştı. Ceketi kavrayıp gelişigüzel bir şekilde örttüm üstüme.

"Betül!"

Merdivenlerden gelen tanıdık sesle neye uğradığımı şaşırmıştım. Selma Teyze hızla yanıma geldi.

"Selin nerede Betül? Bir şeyler anlattılar ama anlayamadım tam olarak. Ne oldu onlara?"

Selma Teyze, Selin'in annesiydi. Onun hemen arkasından gelen Kutay ve Kutay'ın annesi Peyker Teyze de karşımda duruyordu. Olanları öğrenmişlerdi demek. Gerçi öğrenmeseler şaşırmam gerekirdi. Ne de olsa Selin'in de Kutay'ın da aileleri zengin ve itibarlı ailelerdi. Bu yüzden de olaylardan gerektiğinden fazla hızlı haberdar olan insanlardı.

Onlar karşımda durmuş bir şey söylememi beklerken merdivenden çıkıp yanımıza gelen birkaç kişiyi daha fark ettim. Evet, zor bir açıklama beni bekliyordu.

- 7 -

"Lütfen cevap ver Selin."

Selin karşımda beni hiç umursamadan meyve suyunu içiyor ve bilgisayarıyla ilgileniyordu. Ben de yarım saattir Selin'in bana cevap vermesini bekliyordum. Ona kalsa beni eve bile almazdı fakat Selma Teyze'ye bir şey belli etmemek için bu duruma ses çıkarmamıştı.

Bu durumda bile beni düşünmesi, yaptığım şeyden büyük bir utanç duymama sebep oluyordu. Küçüklüğümüzden beri birbirimizle asla uzun süre küs kalamazdık. Küstüğümüz zamanlardaysa birkaç saat sonunda ağlayarak birbirimize sarılır, barışırdık. Fakat bu sefer ben sınırı bayağı bir aşmıştım. Kesinlikle, çok fazla aşmıştım hem de.

"Haydi ama Selin, hatamı biliyorum ve senden binbirinci kez özür diliyorum."

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi yatağın kenarına koydum ve ona masum bir bebek gibi baktığımı düşündüğüm fakat gerçekte sorunlu bir aptal gibi göründüğüm bakışlarımı yönlendirmeye çalıştım. İnanın ben de başarısızlıklarım listesinin en başlarında yer alan bu bakışta neden bu kadar ısrarcı olduğumu bilmiyordum.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." dedim nefes almadan.

Eğer ikna yöntemi işe yaramıyorsa bıktırma yöntemine geçecektim. Ta ki Selin benimle konuşana kadar...

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

Nefesim kesilmeye başlamıştı ama susmaya da niyetim yoktu.

Tam bir dakikadır aralıksız özür diliyordum. Ben olsam kesinlikle bir tepki verirdim; kafasına telefon fırlatmak ya da onu yastıkla boğmaya çalışmak gibi... Fakat Selin kafasını bile çevirmemişti. Bu kız ne ara bu kadar sabırlı oldu, anlamış değildim ama sesimin son desibeline kadar özür dilemek zorunda kalsam da onu konuşturacaktım. Bana kızabilirdi, hatta kızması gerekiyordu ama susması değil.

"...özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dil..."

"Kes artık!" diye bağırdığında ânında çenemi kapatıp gülümsedim.

"Sonunda! Pes edeceğini biliyordum."

Bana ters ters baktıktan sonra gözlerini devirdi:

"Sadece beynime uyguladığın işkenceye dayanamadım."

Omuzlarımı silkip gülümsemeye devam ettim:

"Sonuçta konuştun."

Nefesini bırakıp, "Git buradan Betül," dedi ve tekrar bilgisayara döndü.

Bilgisayarı önünden çekip bir şey yapmasına izin vermeden masanın üstüne bıraktım. Selin sabrı taşmış bir vaziyette, "Yeter!" diye bağırdı. Bu çıkışına karşı yüzüm biraz düşse de yaptığım şeye karşılık bunu hak ediyordum.

"Bak Selin..."

"Ne Betül, ne! Neyi dinleyeceğim? Çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım olan insanın beni nasıl bir yobaz uğruna kandırdığını mı?"

Ondan tekrar özür dilemek için dudaklarımı araladığım sırada söylediği son kelime beyin süzgecimde takılı kalmıştı. Neden yobaz demişti? Aklım bu kelimeye takılsa da bunu düşünmeyi bir kenara bırakıp ona açıklama yapmaya çalıştım.

"Düşünmeden hareket ettim, çok üzgünüm. Bir anlık hata yaptım ve geri dönemedim işte... Selin sen benim en yakın arkadaşımsın. Sadece bir hata yaptım işte..."

Yataktan kalkıp ellerini beline yerleştirdi ve odanın içinde volta atmaya başladı:

"O örümcek beyinli adam yüzünden hepimizi tehlikeye attın!"

Ellerini saçlarına daldırıp sinirle kafasını geri attı. Neydi şimdi bu? Ömer'in hiçbir suçu yokken bu hakaretler niyeydi? Suçlu bendim, o değil!

"Hataydı dedim Selin. Hem bu işten sıyrılamayacağımızı bilsem asla yapmazdım. Ama hataydı işte. Eşeklik ettim, hem de çok büyük bir eşeklik... Ama onun bir suçu yok Selin, bu hatayı yapan benim." Yalızca son cümleme takılarak gözlerini büyüttü:

"Bana bir de o yobazı mı savunuyorsun?"

"Hayır ama neden ona böyle hakaretler ettiğini anlayamıyorum. İhbar ettiğim için mi sinirlisin, yoksa ondan hoşlandığım için mi ayırt edemiyorum."

"Her ikisi için de! Bizi ihbar etmen kocaman bir sorun fakat o çocuğu saplantı hâline getirmen daha da büyük bir sorun!"

Haklıydı, saplantı hâline getirmiştim ve bu gerçekten de büyük bir sorundu ama Selin'in bu tavrının altında yatan sebep yalnızca bu değildi.

"Namaz kıldığı için mi?" dedim lafı dolandırmadan.

"Sana söyledim Betül! Öyle insanlar bize göre değil. Ama sen her zamanki inadınla beni dinlemedin!"

Net bir cevap vermekten kaçınıyordu. Sorumu bir kez daha tekrarladım:

"Namaz kıldığı için mi Selin?"

Bana sinirle bakıp, "Evet," dedi sonunda.

"Ne var bunda?" dedim tavrının sebebini anlamaya çalışarak.

"O adam... Ya olmaz işte Betül. Siz olmazsınız. Haydi oldunuz diyelim, sana baskı yapacak, seni bir şeyler için zorlamaya çalışacak. Hatta sana vurabilir bile. Neyle uğraştığının farkında mısın? Hayatını mahvedeceksin!"

Başımı iki yana sallayıp itiraz ettim:

"Hayır! Ömer öyle değil."

Onu tanımasam da öyle biri olduğuna ihtimal vermek istemiyordum işte. Bu, Selin'in önyargısıydı ve bundan öteye de geçmeyecekti.

"Onu tanımıyorsun bile," dedim. "Bu tamamen senin önyargın Selin!"

"Haber denilen şeylere hiç bakmıyor musun? O insanlardan oluşan bir sürü terör örgütü, zorba insan var dünyada. Kadına değer vermeyen, erkek çocuk meraklısı, baskıcı, zorba insanlar..."

Sabrım gerçekten tükenmişti. Selin'in henüz onu tanımazken hakkında verdiği hükümler sinirimi bozuyordu.

"O öyle değil!"

Beni dinlemedi:

"Kendini kandır sen."

Ömer'in öyle biri olma ihtimali göğsümün tam ortasına tonlarca ağırlık olarak binmişti. Selin, Ömer'i tanımıyordu belki fakat ben de tanımıyordum. Bir an anlamsız bir hayal kırıklığıyla dolup sinir sistemimin kontrolümden çıktığını hissettim. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Bakışlarımı tavana dikip derin bir nefes almaya çalıştım.

"Ben... Bilmiyorum Selin, yani ona biraz fazla takıldım..."

Gözyaşlarımı ne kadar engellemeye çalışsam da hiperaktif birkaç damla bu uğraşımı boşa çıkararak yanaklarımdan süzüldü ve diğerleri de hemen peşinden aktı. Ona ne ara bu kadar takılmıştım, ne ara benim için bu kadar önemli olmuştu, bir fikrim yoktu.

Selin'in bana sarılmasıyla hem şaşırdım hem de gözyaşlarım şiddetlendi. Selin de ben de asla birbirimizin ağlamasına dayanamazdık, ne olursa olsun. Gerçi bu durumda bu kadar yumuşamaz diye tahmin ediyordum ama o yine beni yanıltmıştı:

"Seni affetmiş değilim Betül. Yalnızca aşk acısı çeken arkadaşıma teselli veriyorum."

Burun çekmelerim ve hıçkırıklarım arasından konuşmaya çalıştım:

"Ben âşık değilim!"

Fakat Selin'den aldığım imalı "Tabii tabii," yanıtı, zorlanarak söylediğim cümlemi havada bırakmıştı. Âşık değildim, Ömer'den hoşlanıyordum, evet, fakat o kadar ileri bir boyutta değildi.

"Selin, o öyle biri değil. Sadece namaz kılıyor. Bu onun kötü biri olduğu anlamına gelmez."

Ayakta durmaktan yorulup yatağa oturduğumda, Selin de hemen yanıma oturdu ve kafamı omzuna yaslamama izin verdi. Kollarımı beline doladığımda o da kolunu omzuma koydu:

"Sana içini ferahlatacak şeyler söylemek isterdim ama gerçekleri senden saklayamam Betül. Onlar böyle..."

"Genelleme yapma..."

Küçük bir hıçkırık cümlemin sonunu anlaşılmaz hâle getirse de Selin anlamıştı:

"Emin ol çoğu öyle Betül. Televizyon ve gazetelere konu olan böyle insanlar hiç de dost canlısı görünmüyor."

Söylediklerine katılmadığımı belirtmek için kafamı iki yana salladım fakat bir şey söylemedim. Selin yanılıyordu. Gözyaşlarım sakinleştiği sırada benden uzaklaşıp karşıdaki koltuğa oturdu:

"Seni henüz affetmiş değilim Betül. Bu durumu nasıl sindirebilirim onu bile bilmiyorum."

"Söz, bir daha böyle düşüncesiz hareketlerle başına iş açmayacağım."

"Teyzem ne kadar zor durumda kaldı biliyorsun Betül. Sadece beni değil, bir sürü insanı tehlikeye attın. Bir de dergilerde çıkan haberler var tabii, onlara hiç değinmiyorum."

Ne kadar ona söylemesem de bu umurumda değildi. Diğerlerine ne olduğuyla ilgilenmiyordum. Sadece arkadaşımı kandırmanın vicdan azabı vardı içimde.

"Diyecek bir şey bulamıyorum. Sadece bir hata yaptım ve pişmanım. Kötü bir arkadaşım, kabul ediyorum. Senden tek isteğim beni affetmen..."

"Bilmiyorum... Senden böyle bir şey beklemiyordum. Lütfen bana biraz zaman ver. En azından sakin kafayla düşüneyim."

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Selin'in telefonu çalmaya başladı. Telefonunu çıkarıp gelen aramaya cevap verirken bana attığı imalı bakışı yakalamıştım.

"İyiyim Umut, sen nasılsın?"

Umut... Bu dün tanıştığım çocuktu.

Selin gülümseyerek konuşmaya devam etti:

"Bilmiyorum ki, bunu ona sormam gerek."

Ne konuşuyorlardı bilmiyorum fakat Selin'in bana olan bakışlarını hiç beğenmemiştim.

"Tamam tamam neyse, vereyim ben yine de."

Bana şeytani bir gülümseme gönderip karşı tarafa bir numara verirken o numaranın bana ait olduğunu çok geç anlayabilmiştim. Hızla elindeki telefona uzandım fakat Selin numarayı çoktan vermişti. Ona hayret ve kızgınlıkla bakıp konuşmayı bitirmesini bekledim.

"Tamam canım, önemli değil. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp bana döndüğünde yüzünde pis bir gülümseme vardı. Bildiğim hâlde, "Sen az önce o çocuğa benim numaramı mı verdin?" diye sordum.

Gülüşünü bozmadan kafasını salladı:

"Evet canım. Düşündüm de seni o kadar ucuza affetmeyeceğim."

Bilmiş bir edayla arkasını döndüğünde, "Sakın üstüme atlayayım deme, henüz seni affetmedim!" diye uyardı.

Gözlerimi devirdim.

"Üstüne atlamayacaktım."

Tabii ki üstüne atlayacaktım.

"Neyse, git artık Betül. Bugün gerçekten çok yoruldum. Dinlenmeme ve kafamı toplamama izin ver."

"Pekâlâ."

Yanına ulaşıp ona sarıldığımda homurdanarak kollarımı boynundan ayırmaya çalıştı, aldırmadım.

"Seni henüz affetmedim."

Omuzlarımı silkip sarılmaya devam ettim. Sırtıma vurdu:

"Hemen defol bu odadan, yoksa birazdan seni affedeceğim!"

Boynuna doladığım kollarımı çözüp beni hızla odadan dışarı sürükledi ve kapıyı suratıma kapattı. Beni affedeceğini biliyordum fakat bu kadar çabuk yumuşamasını da beklemiyordum. Selin'le aramı düzeltmem, yani büyük oranda düzeltmiş olmam, uykusuz bedenime bir miktar enerji vermişti.

Merdivenlerden zıplaya zıplaya indiğimde Selma Teyze de evin kapısından giriyordu. Beni görünce gülümsedi:

"Gidiyor musun? En sevdiğiniz pastadan almıştım."

"Teşekkür ederim Selma Teyzeciğim fakat çok uykusuzum. Bana bir dilim ayırın, yemek için geleceğim!"

Yanağına bir öpücük kondurdum. Evden çıkmadan önce Selma Teyze'nin attığı kahkahayı duyabilmiştim.

Eve yürüyerek mi gitsem, yoksa taksiyle mi karar vermeye çalışıyordum. Selin'le evlerimiz her ne kadar yakın olsa da yürümek yarım saatimi alırdı. Taksi çağırıp gelmesini beklemek ve eve gitmek de aşağı yukarı aynıydı. Gerçekten uykusuz ve yorgundum. Fakat yine de beklemektense yürümek daha cazip gelmişti.

O günün üstünden iki gün geçmişti. O gece Selma Teyzelere tüm olayı anlatmıştım, tabii yaptığım aptallığı atlayarak... Birkaç saat içinde emniyet, zengin ve parasıyla sözünü geçiren insanlarla dolmuştu. İçeri alınanların da hepsi birer birer serbest bırakılmıştı. Selma Teyze, Selin'i alınca ben de daha fazla Selin'in üstüne gitmemek için Kutay'la eve dönmüştüm. O geceden sonraki tüm

günü uyuyarak geçirmiştim ama dün gece yine uykusuz kalmıştım. Bugünü ise "Selin'den özür dileme günü" ilan etmiştim.

Ömer'i o günden sonra bir daha hiç görmedim doğal olarak. Ceketi hâlâ bendeydi. Çıkarken bırakmayı unutmuştum. Belki de unutmak istemiştim. Onun o okyanusvâri kokusunu yanı başımda bulundurma düşüncesi ceketi bırakmayı unutmam için büyük bir sebep değil miydi?

Ceketinin cebinde bir tespih, bir market fişi ve katlanmış bir kâğıtta telefon numarası vardı. Siyah, değişik bir taştan yapılmış tespih kabadayıların salladıklarından değildi. Yani bu biraz daha uzundu onlara göre ve sallanması biraz zordu. Denemiştim. Market fişindeyse soda, domates, ekmek ve atıştırmalık birkaç şey yazıyordu. Bu fişe bakarak evli olup olmadığına dair fikir yürütmeye çalışsam da elinde hiç yüzük görmemem beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Kâğıtta yazan numarayı da aramıştım. Karşı taraftan gelen erkek sesiyle rahatlamadığımı söylesem bu büyük bir yalan olurdu. Yanlış aradığımı söyleyerek telefonu kapatmıştım.

Düşüncelere dalmış bir şekilde evin önüne kadar gelmiştim. Cebimdeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Ev öyle sessizdi ki yalnızca nefes alıp verişlerim duyuluyordu. Ayaklarımı sürüye sürüye koltuğa yürüdüm ve üstümdekileri değiştirmekle uğraşmadan kendimi koltuğa bıraktım.

***

Kapının ısrarla çalan zili kulaklarımı tırmalıyor ve beni güzel uykumdan ayırıyordu. Koltuktan güçlükle kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye bir kaplumbağa yavaşlığıyla kapıya ulaştım. Kapıyı açtığımda kolunu kapı pervazına dayamış Kutay'ı buldum karşımda. Uykumu bölen Kutay'a güzel bir tekme geçirmek istesem de bunun için fazla uykuluydum. Onu orada bırakıp arkamı döndüm ve koltuğa geri döndüm. Kutay da peşimden gelmişti.

"Telefonun nerede senin?"

"Ne bileyim?" diye mırıldandım.

Duyduğundan bile emin değildim ve bu hiç umurumda değildi. Kutay çaprazımdaki koltuğa oturduğunda hiç istifimi bozmadım.

"Bir daha telefonlarıma cevap vermezsen seni gerçekten döverim," dedi bana ters ters bakarak.

Kutay bizim abimiz konumundaydı. Aramızda çok yaş farkı yoktu fakat abi gibiydi işte.

"Niye bu kadar abartıyorsun ki?" dedim koltukta dönerken.

Bana hayretle bakıp, "Saat kaç Betül?" diye sordu.

"Kaç?" dedim ilgisiz bir tavırla.

Kutay'a kapıyı açtığımda hava aydınlıktı. Çok fazla uyumuş olamazdım.

"Saat sabahın onu Betül! Selin dünden beri seni arıyor, en sonunda bana haber verdi."

Saat on demişti, değil mi? Demek ki dün eve geldiğimden beri uyuyordum. Kış uykusuna yatmakla ilgili hayallerime gitgide yaklaşıyordum anlaşılan.

"Uyuyordum Kutay," diyebildim yalnızca. Koltuğun yastığının arkasından çıkardığı telefonumu bana fırlattı.

"Her neyse, kalk artık Betül. Gelirken poğaça aldım. Elini yüzünü yıka da gel."

Poğaçayı duyduktan sonra midemden kopan feryatla sırıtıp koltuktan kalktım ve merdivenlere yöneldim.

***

"Gidecek misin?"

Koltuktan kolumu sarkıtıp boş boş Kutay'a baktım.

Kutay'la kahvaltı yaptıktan sonra biraz televizyon izlemiştik. Sonra o saatine baktı ve ayağa fırladı:

"Kızlar bekliyordu," dedi cevap olarak. "Unutmuşum."

Yüzündeki edepsiz sırıtışa cevaben kusuyormuş gibi yaptım. Kapının yanına ulaşmış Kutay'ın arkasından kolumun altındaki yastığı fırlattım. Yastık hedefine ulaşamadan yere düştüğünde Kutay da kahkaha atarak evden çıkmıştı. Arkasından tüm gücümle bağırdım:

"Seni iğrenç çocuk!"

Son cümlemi duyduğuna emindim. Kutay gayet yakışıklı bir çocuktu. Siyah saçları, mavi gözleri, uzun boyu, sağlam formu, varlıklı ve tanınmış ailesiyle çoğu kızı rahatlıkla etkileyebiliyordu. Tüm bunların fazlasıyla farkında olduğu için de imkânlarını sonuna kadar kullanıyordu.

Uzanıp sehpanın üstündeki telefonumu aldım. Çok fazla mesaj ve cevapsız arama vardı. Çağrıların çoğu Selin ve Kutay'dan, bir kısmı da Emre'den gelmişti. Üst üste yabancı bir numaradan gelen çağrıyı görünce numarayı arayıp telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç kez çaldıktan sonra açılmıştı.

"Alo?"

Bir erkek sesiydi, tanıdık bir erkek sesi...

"Kimsiniz?" dedim.

"Betül, Umut ben... Selin'den almıştım numaranı."

Selin için gözlerimi devirdim:

"Hatırladım," dedim. "Nasılsın Umut?"

"İyiyim. Numaranı almam senin için sorun olmaz değil mi? Böyle biraz ayıp oldu sanki."

Dudağımı büküp isteksiz bir şekilde, "Hayır, olmaz," dedim.

Bu onu cesaretlendirmiş olmalıydı:

"Ben şey söyleyecektim... Eğer bugün işin yoksa bir yerde bir şeyler içelim mi?"

Nefesimi bıraktım:

"Aslında bugün biraz işim var."

"Tamam o zaman..."

Bozulduğunu sesine yansıtmamaya çalışsa da başarılı olamamıştı:

"Peki bu hafta içi bir gün uygun musun?"

"Belki."

"Tamamdır. Haberleşiriz o zaman."

"Olur."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp aramayı sonlandırdım. Umut iyi bir çocuğa benziyordu. Neden ona böyle mesafeli yaklaştığımı anlamıyordum ama içimden daha fazlası gelmiyordu işte.

Bugün ne yapacağım hakkında ne en ufak bir fikrim ne de Umut'a söylediğim gibi yapılacak bir işim vardı. Tüm gün bu koltuktan kalkmayarak kutup ayısı olma yolundaki adımlarımı hızlandırabilirdim. Ya da hemen bir duş alıp bir yerlere yürüyerek midemdeki poğaçaların erimesine yardımcı olabilirdim.

Kısa bir düşünme sürecinin sonunda ikinci seçeneği yeğleyip insani özelliklerimi bir süre daha muhafaza etmeye karar verdim. Önce Emre'yi arayıp bugün bir işi olup olmadığını sordum. Onunla takılmaktan başka yapacak bir şeyim yok gibiydi. Yarım saat sonrası için Emre'yle anlaştıktan sonra hızlı bir duş aldım. Üstüme sıfır kollu, kalın, lacivert harflerle *cold* yazılı beyaz tişörtümü giydim.

Giyinmek için fazla zaman harcamak istemediğimden altıma da soluk kotlarımdan birini geçirdim.

Saçlarımın rengi açık olmasına rağmen ıslak olduğu için koyu kahve gibi duruyordu. Saçlarım kuruyana kadar kalan bu rengi seviyordum. Gelişigüzel bir şekilde saçlarımı kurutarak bıraktım. Gözlerime yaptığım belirsiz makyajla yetinerek başka bir şey yapmaya gerek duymadan telefonumu alıp dışarı çıktım.

Emre'nin çoktan gelmiş ve evin önünde beni bekliyor olması gerekirdi ama görünürde yoktu. Tam telefonumu çıkarıp onu arayacaktım ki tanıdık melodi eşliğinde ekranda ismi belirdi. Telefonu açtım.

"Neredesin?"

"Betül gerçekten kusura bakma ya, kardeşim midesini bozmuş. Annemle beraber hastaneye gidiyoruz."

Dudağımı büküp görebilecekmiş gibi elimi salladım:

"Önemli değil, çok geçmiş olsun ya. Düşünme sen beni."

"Gerçekten kusura bakma."

"Ya önemli değil dedim. Bir aksilik olursa haber ver tamam mı?"

"Tamam, çok sağ ol. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Neden mutlu bir kutup ayısı olmak varken ortada kalmış bir Betül olmayı tercih etmiştim bilmiyordum ama hâlâ çok geç değildi. Aslında Fatma Teyze'ye gidebilirdim. Hem böylelikle ona gitmediğim zamanları telafi edebilirdim.

***

Taksiden inip Fatma Teyze'nin binasının önüne geldim ve hızlı adımlarla kapıya ulaşıp zile bastım. Bir süre bekledim fakat kim-

ve kapıya çıkmadı. Zile birkaç defa daha basıp tekrar beklemeye başladım fakat yine kapıya bakan olmamıştı. Fatma Teyze evde değildi sanırım. Telefonumu çıkarıp Fatma Teyze'yi aradım. Dördüncü çalışında açmıştı:

"Efendim yavrum?"

"Fatma Teyzeciğim..."

"Bir şey mi oldu Betül'üm?"

Fatma Teyze'yi, sesindeki telaşı, bana olan ilgi ve sevgisini seviyordum.

"Bir şey yok, sana geldim de ben. Evde değil misin?"

"Bir arkadaşımdayım kızım."

Sıkıntıyla dudağımı büktüm.

"Tamam, o zaman ben eve döneyim."

Fatma Teyze hemen itiraz etti:

"Yok yok, bak tarif edeceğim yolu, sen de gel."

"Gelmeyeyim ben," desem de Fatma Teyze beni dinlemeden adresi vermeye başlamıştı bile.

"Bizim sokaktan dümdüz aşağı iniyorsun. Sağ tarafta kalan yirmi yedi numaralı bina. Üçüncü kata çık, ben seni bekliyorum. Haydi çabuk ol."

"Ama Fatma Teyze..."

Ve telefon yüzüme kapandı.

Mecbur verilen adrese gidecektim. Zaten gitmemek için ısrar etseydim azar işitmeye başlayacaktım. Bu yüzden gitmek en doğru tercihti.

Fatma Teyze'yi çok uzun zamandır tanısam da çevresindeki insanları bilmiyordum. Hatta gördüğüm birkaç komşusu dışında kimseyi tanımıyordum.

Tarif ettiği yeri bulduğumda binanın ne kadar sıcak göründüğünü düşündüm. Eski bir görünümü vardı fakat buradan bakıldığında gayet sağlam görünüyordu. Anlamsız bir şekilde binaya karşı güzel duygular beslemiştim. Binanın kapısına gelip üçüncü katın ziline basmak için elimi kaldırdım fakat Fatma Teyze yukarıdan, "Kapı açık!" diye bağırarak beni durdurmuştu.

Kapıyı açtım ve merdivenleri tırmanıp üçüncü kata çıktım.

"Gel kızım."

Kapıyı açmış beni bekleyen Fatma Teyze, yanına gelir gelmez bana sıkı sıkı sarıldı. Ben de aynı içtenlikle ona karşılık verdim. Fatma Teyze'nin yanında duran, ondan biraz daha kısa boylu, beyaz başörtülü ve oldukça sevimli teyze ise bizi gülümseyerek izliyordu. Fatma Teyze benden ayrıldıktan sonra, "Bak Hatice, bu ne zamandır bahsettiğim Betül'üm," diyerek beni içeri çekti.

Hatice Teyze de gülümseyip bana sıcak bir şekilde sarılınca bir an şaşırdım fakat daha sonra toparlanıp ben de ona sarıldım.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk."

***

Neredeyse bir buçuk saat boyunca sohbet etmiştik. Fatma Teyze ve Hatice Teyze'nin çok uzun zamana dayanan bir arkadaşlıkları varmış. Anılarını bana anlatırlarken biri diğerinin anlatmadığını ya da atladığını tamamlıyordu ve ben bu duruma her seferinde çok gülüyordum. Hatice Teyze gerçekten çok sevimli, cana yakın bir kadındı ve tıpkı Fatma Teyze gibi onu sevmemek mümkün değildi.

Hatice Teyze'nin de eşi vefat etmiş. Oğluyla beraber yaşıyormuş. Bunları öğrenince Fatma Teyze'nin yalnız yaşamasına bir kez daha üzülmüştüm. Sonuçta, yanında komşularından başka ona yardım edecek kimsesi yoktu. O esnada Hatice Teyze çayının son yudumunu içip ayağa kalktı:

"Namazımı kılayım ben."

Fatma Teyze de arkasından kalkıp, "Dur, ben de kılmadım," dedi ve beraber odadan çıktılar.

Bu durum aklıma Selin'in önyargılı sözlerini getirmişti. Ne Fatma Teyze ne de Hatice Teyze, Selin'in düşündüğü gibi insanlardı. Hatta onlar, bu dünyada tanıdığım en tatlı insanlardandı. Nasıl olur da onlar için zorba ya da baskıcı diyebilirdim ki?

Fatma Teyze sadece daha kapalı giyinmemi ve bazen namaz kılmasına eşlik etmemi istiyordu benden, o kadar. Bir de uygulama konusunda pek istekli olmasam da bana verdiği nasihatler vardı ki ben onları da seviyordum. Ayrıca bir şey için bana baskı uyguladığı da olmuyordu. Yemek yemem dışında tabii... Böyle iyi insanları yaftalamak kesinlikle yanlıştı. İnsanın iyisi ve kötüsü her yerde vardı sonuçta.

Zil çalmaya başlayınca bir süre yerimden kalkmayıp birinin kapıya bakmasını bekledim. Fakat tekrar çalan kapı zili dışında bir ses duymayınca hâlâ namaz kıldıklarını anlayıp yerimden kalktım. Kapıya ulaştığımda dürbünden bakmanın yeni geldiğim bir ev için son derece gereksiz olacağını düşünerek kapıyı açtım.

Karşımdaki kişiye bakmak için bakışlarımı kaldırdığımda zihnim, mantığımı da alarak şaşkınlığın derin denizlerine dalmıştı. Ve böylece verebileceğim her türlü tepkiyi sular altında bırakmıştı.

-8-

Koyu kahverengi saçları gelişigüzel bir şekilde düşmüştü yine alnına. Gözleri irileşmişti. Koyu yeşile gizlenmiş hareleri daha belirgindi. Kirli sakalları son gördüğümden beri biraz daha uzamıştı. Her zamanki sert ifadesi, şaşkınlık belirtileri bu kez yoğun bir şekilde yüzündeydi. Tek kaşı durumun karmaşıklığına tepki olarak yukarı kalkmıştı. Bu hareketi yapmasından nefret ediyordum. Beynimin Ömer karşısında tüm kontrolünü kaybetmesine sebep oluyordu. Gerçi şimdi de beynim, "Beni mi takip ediyor?" hayallerimin gerçeklik yüzdesini hesaplamakla meşgul olduğu için bana pek yararı dokunmuyordu. Ama eğer bu hayallerim bir gerçeklik payına sahipse hemen şimdi bayılacak müsait bir yer aramalıydım.

Sakin ol Betül, dedim kendi kendime. *Mantığın beyninin içinde bir yerlerde, kullan onu.*

Kolumu kapıya yaslayıp, "Ne işin var burada?" dedim.

Bunu hiç takılmadan ve kekelemeden söyleyebildiğim için kendimi uygun bir zamanda ödüllendirmem gerekiyordu. Düşüncelerimin dağılmaya yeltendiğini anladığım anda hepsini hızla topladım.

"Burası benim evim?"

Cümlesinin sonuna koyduğu hayalî soru işareti, "Asıl senin ne işin var burada?" diyordu. Beni takip etmemişti, *beni tabii ki takip etmemişti!* Bu düşünceye kapılacak kadar geniş bir hayal gücüne sahiptim. Geniş ve ara sıra gereksiz... *Bir dakika...* Ömer az önce buranın kendi evi olduğunu mu söylemişti?

Göğüs kafesim aldığım derin bir solukla genişledi.

"Ben, yani benim teyzem. Yani Fatma Teyze..."

"Fatma Teyze, hoş geldin."

Ömer'e cümlemi yarıda bölüp daha fazla saçmalamama izin vermediği için teşekkür etmeliydim fakat şu an benimle ilgilenmiyordu bile. Gözleri arkamda sabitlenmişti ve yüzünü içten bir gülümseme kaplamıştı. Ben hayran hayran gülümsemesini seyrederken o bir şeyler söylemekle meşguldü. Beni yok saymıştı fakat şu an için bu durum işime geliyordu.

Sert yüz hatlarına yerleşmiş içten gülümsemesi, yaz günü esen akşamüstü rüzgârını anımsatıyordu. Huzurlu, ürpertici ve güzel... Sadece gülüşü değil, bu adamın kendisi de rüzgârı anımsatıyordu.

"Kızım?"

Fatma Teyze beni girdiğim hipnozdan çıkardığında Ömer'in hâlâ kapıda beklediğini fark ettim. Aceleyle durumu toparlamaya çalıştım:

"Ben, Fatma Teyze'yle geldim ve..."

"Biliyorum, kendisi söyledi zaten."

Ne zaman söylemişti? *Pekâlâ,* cevap için çok düşünmeye gerek yoktu. Ben bir adet gülümsemeyle bilincimi yitirdiğim zaman söylemiş olmalıydı. Isınan kulaklarım yanaklarıma yol alan kanın sinyalini verirken kapının kenarına çekildim. Benden olabildiğince uzak bir şekilde geçti önümden ve ben de iki insanın kapı aralığında birbirinden ne kadar uzak olabileceğini öğrenmiş oldum. Bu tavır-

ları fena hâlde gururumu kırıyordu. Fakat şu an şaşırmam gereken başka bir durum vardı. Ömer'in evindeydim. Demek Hatice Teyze, Ömer'in annesiydi ve Fatma Teyze de Ömer'i tanıyordu.

Fatma Teyze neden kapıda beklediğimi sorduğunda aynı soruyu ben de kendime soruyordum. Sonunda kendimi ve zemine ulaşmış çenemi toparlayarak içeri girdim. Bir ara kalbimle şu dengesizlik problemi üzerine uzun uzun konuşmamız gerekiyordu. Yoksa bu şekilde pek uzun süre yaşayamazdım.

Fatma Teyze oturma odasına geri döndüğümde bendeki değişimi fark etmiş olacak ki endişeyle beni inceledi:

"Kızım rengin değişmiş. İyi misin?"

Gülümseyerek elini tuttum:

"İyiyim," dedim, içimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak.

Ömer odanın kapısında durup Fatma Teyze'ye gülümsedi:

"Ne zamandır gelmiyorsunuz Fatma Hanım, yemeklerinizi özledik."

Fatma Teyze sevimli kahkahasını serbest bırakıp ayağa kalktı ve yanına gidip ona sarıldı:

"Sus bakayım. Zaten bana doğru düzgün geldiğin yok, bir de konuşuyorsun. Hem sen gençsin, bahanen de yok."

Ömer kollarını ona sarılan Fatma Teyze'ye doladığında, "Tamam, hiçbir şey söylemedim," dedi.

Bu görüntü beni hem gülümsetmiş, hem heyecanlandırmış, hem de Ömer'e sarılmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeme sebep olmuştu.

"Git bakayım, bir şeyler ye. Açsındır sen."

Birbirlerinden ayrılınca bir an için Ömer'in bakışlarının bana kaydığını sandım. Fakat bunun gerçek olup olmadığını anlayamadan kapının önünden ayrılıp mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere gitti.

"Ömer benim sütoğlum," diye açıkladı Fatma Teyze.

"Sen tanıyor muydun onu? Kapıda öyle görünce..."

Sütoğlum demişti, değil mi? Bugün monoton hayatımın acısını çıkardığım gündü. Bu kadar şaşkınlık bedenime ağır gelmişti ama eğer şaşıracağım konular böyle olacaksa devam etmesine itiraz etmezdim. Bir an, Fatma Teyze'ye her şeyi anlatıp anlatmamak arasında gidip geldim ama sonra bundan vazgeçtim. Anlatacak olsam bile burada olmazdı.

"Tanıdık geldi bir an ama değilmiş," dedim. "Tanımıyorum."

Fatma Teyze konunun üstünde durmadı:

"Sen iyi değilsin sanki Betül'üm, bir yerin mi ağrıyor? Durgunlaştın."

Gülümseyip kafamı iki yana salladım:

"İyiyim Fatma Teyzeciğim, sana öyle gelmiştir."

Hatice Teyze namazını bitirip yanımıza geldiğinde bizim olduğumuz odanın kapısını kapattı. Ne içindi bu? Oğlunu bizim yanımıza çağırıp benimle tanıştırmayacak mıydı? Sanırım bunun cevabı belliydi; böyle bir şey olmayacaktı. Bu çok farklıydı, alışmadığım kadar farklı. Fakat yine de saçma bir şekilde kendimi kötü hissetmiyordum.

Yarım saat daha sohbet ettiler. Bu arada Ömer'in bulanık görüntüsü kapının buzlu camında belirdi. Kapıyı tıklattı ve hemen sonra kenara çekildi. Hatice Teyze bu bir mesajmış gibi yerinden kalkıp odadan çıktı.

Bir dakika bile sürmeden geri gelmişti. Bu kez kapıyı sonuna kadar açtı. İlgiyle kapının olduğu tarafa kayan bakışlarımı Hatice Teyze'nin sözleriyle çektim.

"Ömer gitti şimdi, arkadaşlarıyla mı ne buluşacaklarmış..."

Bunu bana değil de daha çok Fatma Teyze'ye söylemişti. Fatma Teyze kaşlarını çattı:

"Bana bir görünmeden gitti, değil mi? Kulağını çekeceğim bir ara onu."

Tabii ki eve gitme bahanesiyle peşinden gitmeyi düşünmemiştim, *tabii ki.*

Hatice Teyze bir şey söylemeden gülümsedi. Fatma Teyze bunu uzatmadan bir başka konuya geçti:

"Ömer kocaman adam oldu artık Hatice, var mı istediği biri?"

Bu soru karşısında yarı heyecan yarı korkuyla yutkundum. Eğer merakım özerklik ilan edecek olsaydı, o an tam olarak şu an olurdu. Hatice Teyze sıkıntıyla büktü dudağını:

"Bizim komşulardan birinin tanıdığı bir kız var. Namazında abdestinde, güzel, ahlaklı bir kız..."

Göğüs kafesimin hemen altında bir şeyin burkulduğunu hissettim. Hatice Teyze devam etti:

"Ama Ömer çok sıcak bakmıyor. Kız Ömer'i görüp beğenmiş ama Ömer'e laf anlat anlatabiliyorsan Fatma."

Tanımadığım kıza karşı duyduğum tarifi imkânsız nefret, Ömer'in yüz vermemiş olmasıyla biraz olsun törpüleniyordu.

Fatma Teyze kaşlarını çatıp, "Neden ki?" dedi. "Neyini beğenmiyormuş kızın?"

Yapma Fatma Teyze!

"Beğenmiyor değil, 'Olacağı varsa olur, yorma kendini' diyor. Ama hiç olumlu da durmuyor."

"Sıkma sen de çocuğu Hatice. Kendi isterse, Allah da nasip ederse olur."

Ömer her ne kadar bu duruma olumlu bakmasa da canım fena hâlde sıkılmıştı. Sonuçta olumlu bakabileceği biri de çıkabilirdi karşısına. Ayağa kalkıp, "Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum," diyerek kapıya yöneldim.

Hatice Teyze gülümseyip eliyle köşeyi işaret etti:

"Soldaki ikinci kapı."

Kafamı sallayıp odadan çıktığımda gerilmiş cildimin ve ısınmış yanaklarımın suya ne kadar ihtiyaç duyduğunu ancak fark edebilmiştim.

İşimi halledip lavabodan çıktığımda direkt olarak oturma odasına yöneldim. Fakat odanın kapısına gelmeden aklımdaki işgüzar sesler beni durdurmuştu. Sessiz olmaya dikkat ederek geri döndüm. Ömer'in odasını merak etmem benim suçum değildi.

Birinin gelip gelmediğini öğrenmek için arkamı kontrol ettim. Kimse yoktu, içeriden gelen konuşma seslerine bakılırsa koyu bir muhabbete dalmışlardı. Bundan cesaret alarak önüme çıkan ilk kapıyı açtım. Dantelli yatak örtüsünün olduğu bir yatak ve geleneksel ahşap eşyalarla karşılaşınca odanın Hatice Teyze'ye ait olduğunu anlamıştım. Geriye yalnızca iki oda kalıyordu. Birinin salonun yanında kalan oturma odası olduğu düşünülürse, banyonun hemen çaprazında kalan oda Ömer'in olmalıydı.

Koridoru tekrar kontrol edip odanın kapısına ulaştım. İçimde büyüyen heyecanı bastırmaya çalışarak kapı kolunu indirdim. Kapıyı açar açmaz burnuma dolan ferah ve Ömer'e özgü o muhteşem koku ayaklarımın yerle olan temasını kesmişti bile. Yüzümde oluşan istem dışı gülümseme beni adeta odanın içine itmişti.

Koyu bej duvarlara kahverengi oda takımı eşlik ediyordu. Çift kişilik yatağının üstünde siyah-asker yeşili bir nevresim vardı. Karşı duvardaki geniş dolabı görünce odanın kalanını inceleyemeden hızla o tarafa yöneldim. Dolabın kapağını biri gelecek korkusuyla çekinerek açtım. Fakat sonra işimi garantiye almak için hızla lavaboya gidip ışığı açtım ve kapıyı kapattım. Eğer biri gelirse kapının altından yansıyan ışıkla içeride olduğumu düşünecekti.

Odaya geri döndüm ve açtığım dolabın karşısına geçtim. Elimi Ömer'in, koyu renklerin hâkim olduğu kıyafetleri arasında gezdirirken bende olmayan bir ayrıntı dikkatimi çekti: Ömer gerçekten düzenliydi, hem de çok... Kıyafetleri benim dolabımda olmayan bir düzen ve gruplamaya sahipti. Öyle ki kıyafetlerin renkleri arasında bile bir düzeni vardı. İtiraf etmeliydim ki zevki de gayet iyiydi. İçimdeki fırsatçı tarafın teşvikiyle beyaz bir tişörtü raftan çekip çıkardım. Çıkardığım yerdeki tişörtlerin düzeni bozulmuştu. Diğer elimle bozduğum yeri düzeltmeye çalıştım. Fakat ne kadar uğraşsam da az önceki düzeni sağlayamamıştım. Bir şey anlamamasını umarak düzeltmeyi bıraktım ve elimdeki tişörte baktım.

Tişörtün üstünde, belirsiz sakallı bir adam silüeti vardı. Garipti fakat hoştu. Tişörtü ince bir şekilde katlayıp yarısı pantolonumun içinde kalacak şekilde içime sakladım. Daha sonra da belli olmaması için aynada üstümü düzelttim. Üzerinde Ömer'in izi olan bir şeye sahip olmak istiyordum. Gerçi vardı ama sanırım bu konuda biraz açgözlüydüm.

Dolabı kapatıp odadaki turuma devam ettim. Büyük bir çalışma masası ve masanın hemen yanında da büyük bir kitaplık vardı. Masaya yaklaşıp üstündeki birkaç kitabı ve hemen köşede duran silah kılıfını inceledim. Ardından da kitaplığına göz attım. Geneli siyasi ve fikir kitaplarından oluşmasına rağmen gözüme birkaç polisiye roman da çarpmıştı. Kitap okumayı seven fakat bunu çok sık açığa çıkarmayan bir kız olarak Ömer'in kitaplığındaki bu kitapları merak etmiştim.

Kitapların yanından uzaklaşıp etrafa biraz daha göz gezdirdim. Çerçevelenerek asılmış Arapça bir yazı vardı duvarda. Çerçevenin hemen altına monte edilmiş ince rafta birkaç antika oyuncak araba dizilmişti. Arabalardan birini elime alıp incelerken etrafa bakıp daha özel bir şey aradım. Yanlıştı, biliyordum fakat madem onunla vakit geçiremiyordum, ben de eşyalarıyla vakit geçirirdim.

Elimdeki arabayı raftaki yerine bırakıp masanın yanına ulaştım ve çekmeceyi açtım. Mutluluk dudak kıvrımlarıma küçük bir gülümseme bırakırken, tam da aradığım şeyi çekmeceden çekip çıkardım. Ömer'in Hatice Teyze'yle olan fotoğrafına kısa bir bakış atıp daha sonra uzun uzun incelemek üzere pantolonumun arka cebine dikkatlice yerleştirdim.

Parmak uçlarımda kapının yanına gidip son kez odaya şöyle bir baktım. Ömer'in odaya sinmiş kokusunu bir kez daha ciğerlerime çektikten sonra kapıyı hafifçe araladım. Koridorda kimsenin olmadığından emin olunca sessizce odadan çıkıp banyoya girdim. Aynada, Ömer'in odasından aldığım şeylerin belli olup olmadığını bir kez daha kontrol edip elimi yüzümü yıkadıktan sonra oturma odasına döndüm.

"Nerede kaldın kızım?"

Odaya girer girmez Fatma Teyze endişeli bakışlarını üzerime dikmişti. Hâlden hâle girişimi rahatsız olmama yoruyor ve endişeleniyordu.

"Midemi bozmuşum galiba," dedim.

Yaptığım açıklamayla yüzündeki endişe daha yoğun bir hâl almıştı.

"Ama iyiyim şimdi," diye ekledim.

"Ben sana dedim değil mi? Hep hazır şeyler yersen hasta olursun diye... Haydi kalk, eve gidelim, ben bir çorba yapayım sana. Yat dinlen biraz."

Kalkmaya yeltenen Fatma Teyze'yi son anda durdurdum:

"Yok yok, iyiyim ben Fatma Teyze. Hem ben eve gideyim artık."

"Olmaz öyle şey, kalk gidiyoruz."

Fatma Teyze'nin yanaklarını hızlıca öpüp cümlesini yarıda bıraktım:

"Haydi gidiyorum ben, sen otur. Gerçekten iyiyim, merak etme beni."

Fatma Teyze'nin tatmin olmamış bakışları altında, her an beni durdurabilme ihtimalini göz önünde bulundurarak acele ettim. Hatice Teyze'yi de öpüp hızlıca evden ayrıldım.

***

Evin kapısına geldiğimde içimde gereksiz bir heyecan baş göstermişti. Bu duygu, alışverişte kendine yeni oyuncak alınan çocuğun eve gidip bir an önce oyuncağıyla oynama arzusuyla eşdeğerdi. Anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğimde ışığın açık olduğunu fark ettim. Fakat ışığı açık bıraktığımı hatırlamıyordum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce etrafa göz gezdirdim. Mutfaktan gelen bir tıkırdama kalbimin teklemesine sebep oldu. Korkuyla en yakınımdaki sert cisme uzandım.

"Betül geldin mi?"

Annemin mutfaktan gelen sesiyle tuttuğum nefesimi bırakıp elime aldığım şeyi yerine bıraktım. Mutfaktan çıkıp yanıma geldiğinde korktuğumu belli etmedim.

"Erken dönmüşsünüz."

Annemin üstündeki siyah dar etek ve beyaz gömleğe bakılacak olursa eve yeni gelmişlerdi. Elindeki bardağı benden uzakta tutarak kollarını boynuma doladı:

"Evet, toplantı tarihleri geri çekilince işlerimiz erken bitti."

Boşta kalan kollarımı beline yerleştirip güldüm:

"Ben de beni özlediğiniz için erken geldiniz sanmıştım."

Alayla karışık söylediğim sözler suratını asmıştı:

"Hayatım, tabii ki seni özledik."

Gözlerimi devirdim:

"Yalnızca takılıyorum anne."

Annemi arkamda bırakıp merdivenlere yöneldiğim sırada babam da aşağı iniyordu.

"Kızım."

Babam basamakları inip yanıma ulaşınca bana sarıldı, ben de ona karşılık verdim.

"Seni çok özledik."

Nefesimi bırakıp kollarımı indirdim.

"Eminim öyledir."

Babam geri çekilip yüzüme bakınca kaşlarımı kaldırdım.

"Seni özledik Betül," diye tekrarladı beni ikna etmeye çalışır gibi.

"Gittiğiniz günden beri o kadar çok aradınız ki neredeyse numaralarınızı engellemek zorunda kalacaktım."

Alay ederek söylediklerimden sonra ikisi de bir süre bana tepki vermedi. Yüzüne bakıp, "Bir daha beni bu kadar özlemeyin, olur mu?" dedim ve onları arkamda bırakıp merdivenlerden çıktım.

Gözlerim bir anda dolmuştu ve gözyaşlarım saniyeler içinde yanaklarımdan süzülürken odama girip kapıyı hızlıca çarptım. Yastığımı alıp sinirle karşı duvara fırlattım:

"Beni özlemişlermiş!"

Yatağımı yumruklayıp sinirimi boşaltmaya çalışıyordum fakat olmuyordu. İçimdeki tüm birikmişlikle avazım çıktığı kadar bağırdım:

"Size ebeveynliği ben mi öğreteceğim?"

Gittikleri günden beri aptal bir mesaj bile atmamışlardı. Merak etmek anne ve babanın doğasında yok muydu? Ya da öyle olması gerekmez miydi?

Sinirlenmemeliydim, bu böyleydi işte, hem de kendimi bildim bileli... Bunu ilk defa yaşıyormuş gibi davranmamalıydım. Onlar yanımda değilken bunun farkına bile varmıyordum. Açıkçası aklıma bile gelmiyorlardı, tıpkı benim onların aklına gelmediğim gibi. Ama böyle karşımda görünce de kendimi tutamıyordum.

Üstümdeki fazlalıkların farkına varınca debelenmekten vazgeçip gözyaşlarımı hızlıca sildim. İçine sakladığım tişörtü ve cebimdeki fotoğrafı çıkarıp masama bıraktım. Ardından banyoya girip üstümdeki yükten kurtuldum ve rahatlamak için kısa bir duş aldım. Altıma siyah bir tayt, üstüme de Ömer'den aldığım tişörtü geçirdim. Tişört üstümde çok bol durmuştu. Onun cüssesi yanında benim bedenim küçük kalıyordu.

Masadaki fotoğrafı alıp yatağıma zıpladım ve kocaman bir sırıtışla fotoğrafı incelemeye koyuldum. Fotoğraftaki Ömer'in yüzünde hayran kaldığım o gülümsemesi vardı. Yanında küçük kalmış Hatice Teyze de çok sevimli gözüküyordu. Ömer, kolunu Hatice Teyze'nin omuzuna dolamıştı, Hatice Teyze de Ömer'in beline sarılmıştı.

İkisinin gözleri birbirine benzese de tıpatıp aynı diyemezdim. Ömer'in gözlerindeki yeşil, Hatice Teyze'ye göre daha koyu kalıyordu. Fakat bundan daha büyük bir fark vardı ki o da Hatice Teyze'nin gözlerindeki sevimliliğin, Ömer'in gözlerindeki keskinliğe çok zıt olmasıydı. Ömer'in saçları yine dağınıktı. Bu dağınıklık özensiz bir izlenimden çok, etkileyici bir hava katıyordu ona. Üstündeki kot gömlek de ona çok yakışmıştı.

Odamın kapısı birden açılınca yattığım yerde sıçradım. Annem gelip yatağımın yanına oturunca kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Kapı çalmak diye bir şey var."

Omuz silkti:

"Ben senin annenim, bu benim için geçerli değil."

Nefesimi bırakıp kafamı başka bir yöne çevirdim:

"Sonunda bir anne olduğun aklına geldi demek."

Ona belli etmemeye çalışarak elimdeki fotoğrafı hızlıca yastığımın altına ittim ve yataktan kalktım. Annemin cevap vereceğini fark ettiğim sırada, "Neyse," dedim, benim için önemli bir konu olmadığı hissini vermeye çalışarak. "Bunu sonra konuşuruz. Kutay'la dışarı çıkacağız, o da birazdan beni almaya gelir."

Annem içine sinmediğini her şekilde belli ettiği bir ifadeyle iç çekti ve bu konu üzerinde daha fazla konuşmak istememi anlayışla karşıladı. Belki bunun için ona daha sonra teşekkür edebilirdim. *Belki.*

Bir de Kutay umarım saniyeler önce yaptığım plan için uygundur çünkü gerçekten biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı.

- 9 -

Başımın okşanmasıyla göz kapaklarımı hafifçe araladım. Şakaklarım hafif bir ağrıyla kasılıyordu. Ellerimi alnıma bastırıp ağrıyı dağıtmaya çalıştım. Saçlarımdaki elin farkına vardığımda nerede olduğumu anlamak ve başımı okşamaya devam eden elin sahibini bulmak için kafamı kaldırdım. Gülümseyerek bana bakan annemi güç bela seçebilmiştim:

"Beni kim getirdi buraya?"

Yaptığım beceriksiz masaja hiçbir tepki vermeyen baş ağrım gitgide çoğalıyordu, yüzümü buruşturdum. Annem bunu görünce bir bardak su ve bir hap uzattı bana. Hapı ağzıma atıp suyu da bir dikişte içtim. Biraz daha kendime gelebilmiştim:

"Kutay getirdi," dedi annem elimdeki bardağı alırken.

Ah, tabii... Kutay dün gece son dakikada yaptığım plana uyum sağlayarak beni dışarı çıkarmış ve sorguyla karışık bir "kafa dağıtma" ritüeli gerçekleştirmiştik. *Ne kafa dağıtma ama!* Gerçi rahatlamadığımı söylesem haksızlık ederdim. Geçen gün yaptığım şu saçmalığın sorgusunun ardından, Ömer hakkında az buçuk bir şeyler konuşmuştuk. Ömer'e, Selin kadar önyargılı bakmıyordu. Yalnızca onun için yaptığım çıkışları tasvip etmiyordu, o kadar.

Yine de yanımda önyargısız birinin olduğunu bilmek kendimi iyi hissettirmişti.

"Dün sana biraz sert çıktım kızım. Özür dilerim," dedi neredeyse yanımdaki varlığını unuttuğum annem.

Dün geceyi bir kenara bırakıp yatağımda tamamen doğruldum ve kendime gelebilmek için beş on saniye bekledim. Bu konuyu bir daha açmak istemiyordum.

"Sorun değil," dedim kısaca.

Kollarımı açıp esnedim. Gözlerim, gerilen kaslarımda oluşan uyuşukluğun hemen arkasından yaşarmıştı.

"Üstündeki tişört?" dedi annem parmağıyla üstümü işaret ederek. Suratı garip bir hâl almıştı. Bunun sebebini öğrenmek için kafamı eğip üstümü kontrol ettim. Ömer'in tişörtüyle yüz yüze gelince dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi.

"Güzel mi?" dedim.

Annem yüzündeki ifadeyi değiştirmemişti:

"Tuhaf."

Omuz silkerek yataktan kalktım ve banyoya yöneldim.

"Kahvaltı hazırladık kızım, aşağıda seni bekliyoruz," diye seslendi arkamdan.

***

Kahvaltı güzel geçmişti. Hoş ve gerginlikten uzak bir şekilde muhabbet ettik. Uzun bir süreden sonra ilk kez aile olduğumuzu hissetmiştim. Kahvaltının ardından bulaşıkları makineye yerleştiren anneme yardım ettim. İşimiz bittikten sonra da salona geçip üçlü koltuğa bıraktım kendimi.

Sehpanın üstündeki telefonuma uzanıp aldım. Selin ve Umut'tan cevapsız aramalar vardı. Selin'e kısa bir mesaj attıktan sonra, Umut'un cevapsız aramasını görmezden gelmeye karar verdim. İnternete girip birkaç şeye baktıktan sonra geçen gün yüklediğim oyunlardan birine giriyordum ki telefonum tanıdık melodisi eşliğinde titremeye başladı. Umut arıyordu. Nefesimi bırakıp telefonu açtım:

"Efendim?"

"Betül nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim, dün konuşmuştuk aslında ama... Evde canım sıkılınca belki sen de dışarı çıkmak istersin diye düşündüm."

Direkt konuya girmesi biraz da olsa beni şaşırtmıştı.

"Şey..."

Bugünkü planımı hızlıca kafamda taradım. O kadar hızlı taradım ki bu ancak bir saniyemi almıştı. Kısa bir günlük planım vardı. *Çok kısa.*

"Olabilir," dedim, nasıl olsa yapacak başka bir şeyim yoktu.

"Gerçekten mi?"

Sesindeki heyecanı bastırmaya çalıştığını hissettim.

"Evet."

"O zaman bir saate alırım seni."

"Pekâlâ."

Adresi verip telefonu kapattıktan sonra beş on dakika daha öylece yattım koltukta sonrasında artık kalkmam gerektiğini düşünüp merdivenlere yöneldim. Mutfağın önünden geçerken masada otur-

muş tabletleriyle ilgilenen anneme ve babama, "Dışarı çıkıyorum ben," dedim.

Henüz merdivenleri çıkmaya başlamamıştım ki annem arkamdan seslendi:

"Kiminle?"

Tek kaşımı kaldırarak sesindeki şüpheci tonun sebebini anlamaya çalıştım.

"Buraya gel Betül," dedi sorusunun cevabını beklemeden.

Çıktığım birkaç basamağı inip mutfağın önünde durdum:

"Arkadaşımla çıkacağım."

Gözlerini benden ayırmadan kahvesinden bir yudum aldı:

"Hangi arkadaşın?"

Bugüne kadar nereye gittiğime dâhi karışmayan annemin bu şüpheci tavırlarının sebebini tahmin etmek çok da zor değildi.

"Neden soruyorsun?"

"Bu garip bir durum mu? Sadece sana kiminle gideceğini soruyorum."

Bu durumla baş edebilirdim, en azından etmeye çalışırdım:

"Tanımazsın."

"Tanıyıp tanımadığımı sormadım Betül."

Pekâlâ, buraya kadar...

"Ne oluyor anne?" diye sordum, sorumun cevabını bilsem de...

"O çocuk, değil mi?" dedi sonunda açık vererek.

Kendi kendime gülüp kafamı iki yana salladım:

"Seni gerçekten anlamıyorum anne."

"O çocuk, o fotoğraftaki işte!" dedi neredeyse burnundan soluyarak.

Fotoğraf; Ömer ve Hatice Teyze'nin fotoğrafı.

Yüzüm hayretle gerilirken sonunda, "Sen fotoğrafı nereden gördün?" diyebildim.

"Dün gece seni odana çıkardığımda, her neyse bu önemli değil."

Kaşlarımı çatıp direttim:

"Önemli. Sen benim odamı mı karıştırıyorsun?"

Konuyu değiştirme çabalarımın ne kadar çaresiz olduğunun farkındaydım, tıpkı annemin bu konuyu nereye getireceğinin farkında olduğum gibi...

Ani duygu değişimiyle, "Bunun bir önemi yok, sana bir şey sordum!" diye bağırdı. Belli ki bu konuyu açmak için bir fırsat kolluyordu ve aradığı fırsatı bulduğu anda da gardını alıp karşıma geçmişti.

"Yapma anne, tamam mı?" dedim yüzümü buruşturarak. "Yapma. Güne güzel başladım, bırak böyle kalsın, lütfen!"

Babam her ne kadar annemi sakinleştirmeye çalışsa da onun da anneme hak verdiğini biliyordum. Annem fotoğrafı ona da göstermiş olmalıydı. Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi saklamadan söylediklerimi duymazdan geldi:

"Sen böyle insanlarla mı görüşüyorsun?"

"Çocuk değilim anne! Ben yirmi bir yaşında olgun bir kızım," dedim, onun dünkü sözlerini hatırlatarak. "Görüştüğüm insanlar için sizin onayınızı alacak değilim."

Huzursuzca başını iki yana salladı:

"Böyle insanlarla görüşmeni istemiyorum."

Sinirlerim sarf ettiği her cümleye karşı giderek geriliyordu.

"*Böyle insanlar* dediklerin benimle sizden daha çok ilgileniyor."

Aslında daha çok Fatma Teyze'yi kastetmiştim ama annem, bunları fotoğraftaki Ömer ve Hatice Teyze için söylediğimi düşünüyordu.

"Tabii ki ilgilenecekler!" dedi. "Seni kendi yanlarına çekmek için sevimli gözükmeye çalışıyorlar işte. Onlarla görüşmeyeceksin Betül!"

Gözlerimi hayretle açtım.

"Onlar gayet iyi insanlar ve onlarla görüşmek için senin onayına ihtiyacım yok!"

Annem gözlerini sinirle üstüme dikti. Babamın da ifadesi değişmişti, "Kızım..." diye başladı fakat onu durdurdum.

"Lütfen baba! Annemden sonra bir de sen yapma."

"Ben senin annenim!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı annem. "Sana her konuda karışma hakkım var!"

"Bana karışabilecek yaşımda karışmadın anne. Üzgünüm ama artık şansınızı kaybettiniz!"

Merdivenlerden koşarak çıkıp odama girdim. Anlamıyordum, sırf önyargıları yüzünden bu şekilde mantıksız davranamazlardı. Fakat asıl anlamadığım, birden ilgili birer ebeveyn gibi hareket etmeleriydi.

Gözüm saate takıldı. Yaklaşık kırk dakikam kalmıştı. Banyoya girip sakinleşmek için elimi yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçalayıp banyodan çıktıktan sonra giyinmek üzere dolabımın başına geçtim.

Geçen gün aldığım bahçıvan tulumumu ve beyaz atletimi giydim. Bileğime hasır bilekliğimi takıp saçlarımı gevşek bir topuzla top-

ladım. Makyaj yapmak için aynanın karşısına geçtiğimde uğraşmaktan kaçınıp sadece basit bir göz makyajı yaptım. Beyaz spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip telefonumla bir miktar parayı cebime sıkıştırdıktan sonra odamdan çıktım. Telefonum çalmaya başlayınca cebimden çıkardım. Umut arıyordu. Aramayı reddedip telefonu tekrar cebime koydum. Kapının önüne gelmiş olmalıydı.

Merdivenlerden indiğimde babam hâlâ masada oturuyordu fakat annem yoktu. Kafasını tabletinden kaldırıp gülümsedi. Karşılık vermedim, çünkü gülümsemek için kendimi zorlasam bile bu ancak yüzümdeki beceriksiz bir ifadeye dönüşürdü. Annemi pencerenin önünde dışarı bakarken görünce bir şey söylemeden yanından geçip kapıyı açtım.

Umut arabadan inmişti, gülümseyerek yanıma ulaştı. Dışarı çıkıp kapıyı ardımdan kapatmak için çektim fakat bir şey buna engel oldu. Neyin engel olduğuna bakmak için arkama döndüğümde bunun annem olduğunu gördüm. Gülümsüyordu ama bu gülümseme hemen önümdeki Umut'aydı.

"Umut?"

Umut, annemin yanına yaklaşınca samimi bir şekilde sarıldılar.

"Esra Teyze?"

Kaşlarımı çatıp parmağımı ikisi arasında gezdirdim:

"Siz tanışıyor musunuz?"

-10-

Annem kafasını sallarken Umut durumu açıklamıştı:

"Babam, Esra Teyze'nin çalıştığı şirketin ortaklarından..."

Çok şaşırdığımı söyleyemezdim. Sesimi çıkarmadan yavaşça kafamı salladım. Annemin imalı bakışlarını fark ettiğimde gözlerimi devirmekle yetindim. Az önce gözlerinden ateş çıkan kadın ne kadar çabuk yumuşamıştı?

"Gidelim mi artık?" dedim, annemin imalı bakışlarına daha fazla maruz kalmak istemediğim için.

Umut gülümseyerek, "Tabii," dedi.

Annemle vedalaşan Umut, arabanın diğer tarafına geçip sürücü koltuğuna yerleşti. Annem el sallayarak seslendi arkamızdan:

"İyi eğlenceler çocuklar!"

Lütfen anne... Daha az sırıtamaz mıydın?

Umut, anneme kibarca el sallayıp bana kaçamak bir bakış attı:

"Nasılsın?"

"İdare eder."

"Bir problem mi var?"

Konuyu uzatmaması için gülümsemeye çalıştım:

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

Merak ediyordu fakat ısrarcı olmaktan çekindiği de ortadaydı.

"Anlatmak istersen her zaman buradayım."

Mavi gözleri anlayışla yumuşamıştı. Cevap vermek yerine gülümsemeyi sürdürdüm. Konuyu değiştirerek, "Nereye gidelim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Aslında fark etmez benim için."

"O zaman seni muhteşem bir yere götüreceğim demektir."

***

Şehrin arasında fakat bir o kadar şehirden uzak olan bu yer dediği kadar güzeldi.

"Çok güzel," dedim ona dönerek.

Beğenim karşısında keyifle gülümsedi:

"Beğeneceğini biliyordum."

Berrak denizin ve sahilin hemen kenarında, güzel bir kafeydi burası. Etrafta fazla işletme yoktu. Bu yüzden de sessiz ve sakin bir havası vardı. Kafenin bahçesine geçmiştik, denizden gelen hafif rüzgâr bedenimde huzurlu bir uyuşukluk bırakıyordu. Esintiyle birlikte tüm olumsuzlukların geriye savrulan saçlarıma karışıp benden ayrıldığını düşündüm. Tabii bu yalnızca bir düşünceydi ya da bir umut...

Masanın üstündeki telefonum titreyince ekran kilidini açıp gelen mesaja baktım. Selin'dendi.

"Seninle henüz barışmamış bir arkadaşın var ve sen çok rahatsın!"

Mesajı okurken hafifçe gülümsedim. Gerçekten de onu ihmal ediyordum. Cevap yazmaya başladım:

"Umut'layız, sen de gelsene."

Cevap gecikmemişti:

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Yanınıza gelmeyeceğim, yalnız kalın. Ama daha sonra tüm detayları istiyorum!"

Tahmin ettiği gibi bir şey olmayacaktı. Fakat bu Selin'di işte. Ona bunu anlatamazdınız.

"Kurduğun fesat düşünceleri yok et."

"Tabii canım tabii."

"Kim?"

Kafamı dalgınca kaldırdım!

"Efendim?"

Bir an için Umut'un varlığını bile unutmuştum.

"Daldın bir an," dedi telefonu işaret ederek.

"Selin mesaj atmış da..."

Kaşlarını kaldırıp gülümsedi ve sonra elindeki mönüyü kapatıp masaya bıraktı.

"Türk kahvesi alayım," dedim.

"Pekâlâ."

Umut, garsonu bir el hareketiyle çağırdıktan sonra siparişlerimizi verdi.

Lacivert tişörtü, gözlerindeki maviliği iyice ortaya çıkartmıştı. Saçlarına vuran güneş, koyu sarıdan altın sarısına doğru hoş bir

geçiş yapıyordu. Umut gerçekten yakışıklı bir çocuktu ve tanıdığım kadarıyla sıcakkanlıydı. Fakat bir türlü ona Selin'in ima ettiği şekilde bakamıyordum. Kendisini izlediğimi görünce gülümsedi:

"Nasılsın görüşmeyeli?"

Bakışlarımı ondan çekip derin bir nefes aldım:

"Garip."

"Anlatmak ister misin?"

"Anlatacak bir şey yok aslında. Sadece bu aralar kendimi büyük bir boşlukta hissediyorum."

Ağzımdan çıkanlara hayret edip kaşlarımı çattım, çünkü böyle şeyler söylemeyi planlamıyordum. *Çok güzel.* Düşüncelerimi benden saklayan bir beyne sahiptim.

"Nasıl bir boşluk?"

"Bilmiyorum, boşluk işte."

Tereddütlerimi bir an bile olsa bir kenara itip düşüncelerimi açıkça söylemek istedim:

"Değersiz ya da belki işlevsiz hissediyorum kendimi."

Önümüzdeki küçük vazoya dokundum:

"Bu vazo kadar bile faydalı olduğumu düşünmüyorum," dedim gülümseyerek. "En kötüsü de hayatımı gözden geçirdiğimde böyle düşünmemi engelleyecek hiçbir dayanak bulamıyorum."

"Yanlış düşünüyorsun," dedi Umut yüzüne yerleştirdiği anlayışlı ifadeyle. "Sen, çok değerlisin Betül."

Söyleyecek daha etkili bir şey bulamayışı beni güldürmüştü. Fakat olmayan bir şeyi söylemesini de bekleyemezdim ondan. Kesinlikle teselliyi yanlış kişide arıyordum. *Sahi, ben teselli mi arıyordum?*

Dudağımı kemirirken gözlerim yersiz ve sebepsiz bir şekilde yanmaya başlamıştı. Neydi bu şimdi? Dakikalar içinde geldiğim şu noktaya yabancıydım. En kötüsü de bu noktanın aslında içimde bir dağ olduğunu ve ben anlamadan nasıl bir anda patladığını öngöremeyişimdi. Umut'a yansıtmamaya gayret ederek gökyüzüne çevirdim bakışlarımı ve henüz dolmamış gözlerim için önlem almaya çalıştım. Neyse ki bu kez başarılı olmuştum.

"Betül iyi misin?"

Derin bir nefes alıp kafamı salladım:

"Evet evet, iyiyim."

"Bir sorun varsa..."

Elimi önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi salladım ve "Yok hayır, sadece bir an boş bulundum," dedim. Gülümsemeye çalışarak gözlerimi kaçırdım. Zihnimdeki değişim beni hazırlıksız yakalamıştı. Düşüncelerimde bazı taşlar yerinden oynuyor ve moral bozukluğunu beraberinde getiriyordu.

Bazen içim sıkılırdı ve bunun önüne geçmeye çalışmadan ağlardım fakat bu, dönemsel sıkıntılar gibi yüzeysel bir his değildi. Bir boşluk sanki tüm düşüncelerim üzerinde derin bir hâkimiyet kuruyordu.

"İyi görünmüyorsun," dedi.

Endişeli bakışları üzerimde dolanıyordu.

"İyiyim, merak etme," dedim. Derin bir nefes daha alıp sakinleşmeye çalıştım.

İsteksizce kafasını salladı:

"Öyle olsun."

Ben bir şey söylemeyince bu sefer başka bir konu attı ortaya:

"Aynı okuldaymışız. Selin söyledi. Ne zaman kaydını yenilemeyi düşünüyorsun?"

"Bilmem, bir dahaki döneme yenilerim herhâlde."

Garson kahvelerimizi masaya bırakırken Umut'un gülümsemesi iyice yayılmıştı:

"Aynı okulda olacağız demek."

Onunki kadar içten olmasa da ben de gülümsedim.

"Yakın bir zamanda bir sahil partisi düzenlemeyi düşünüyoruz. Havalar soğumadan son sıcak günleri yakalayalım dedik, gelir misin?"

"Olabilir."

***

Kafede oturup bir süre daha muhabbet ettikten sonra sahile inmiş ve asıl vakti sahilde geçirmiştik. Sahil o kadar güzeldi ki kaç saat burada böylece oturup denizi izlemiştim, bilmiyordum. Manzara ne kadar güzel olsa da beni sakinleştirmek ve düşüncelerimi dağıtmak konusunda pek başarılı olamamıştı. Denizi izlemenin beni yatıştıracağını düşünmüştüm fakat bu, ani ve beklenmedik hislerimi daha da açığa çıkarmıştı. Ağlamamak için düzenli olarak gökyüzüne bakıyordum. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim şey, beni altüst eden bu hissin yeni olmadığıydı. Sadece ben zihnimde barındırdığım bu hisle yeni tanışmıştım.

Hava kararmaya başlayınca, "Kalkalım mı?" diye sordum. Umut başını sallayıp ayağa kalktı, ben de peşine takıldım.

Arabaya bindiğimizde eve gitme düşüncesi içimdeki sıkıntının bunaltıcı bir hâl almasından başka bir işe yaramamıştı. Zaten eve gitmek de istemiyordum. Annemle aramda çıkacak yeni bir tartışma lehime olmazdı. Yolu yarıladığımızı fark edince "Beni eve bırakma," dedim.

Umut kafasını bana çevirip, "Neden?" diye sordu.

"Uğramam gereken bir yer vardı. Sana ters olmasın, beni indir burada."

"Olsun," dedi Umut. "Ben bırakırım seni."

Nefesimi bırakıp yüzümü ona çevirdim ve "Umut, lütfen," dedim. Tüm gün bu melankolik ruh hâlimi çekmek zorunda kalmıştı. Ne ona daha fazla haksızlık yapmak ne de onu daha fazla bunaltmak istiyordum.

"Betül..." diye başladı önce fakat bakışlarımdan anlamış olacaktı ki asık bir suratla kafasını salladı. "Pekâlâ, üstüne gelmeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Arabayı durdurunca gülümsemeye çalışıp, "Kendine iyi bak," dedim ve arabadan inip kaldırıma çıktım.

Umut görüş alanımdan çıkınca kontrolümü kaybederek ağlamaya başladım. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ne zamandır düşünmemeye çalıştığım şeyler bir anda birikmiş ve şimdi çözemediğim koca bir boşluğa dönüşmüştü. Ben de o boşluğun tam ortasındaydım. Ne yapmam gerektiğini ya da neden bu hâlde olduğumu bilmiyordum ve bu bilinmezlik daha kötüydü.

Boğazımdan kaçan küçük bir hıçkırık gözyaşlarıma ihtiyacı olan gazı vermişti. Omuzlarım başka bir hıçkırıkla sarsıldı. Kaldırımın ortasında dikilmiş, gözyaşlarımda boğularak umutsuzca çırpınıyordum.

Sıkılmıştım. O kadar sıkılmıştım ki acilen rahatlamaya ihtiyacım vardı. Zihnimdeki düşünceler her an patlayacakmış gibi hissediyordum. Ömer hakkında kimseyle konuşamıyordum. Bana bu konuda tepki göstermeyen tek insan Kutay'dı. Onunla ne kadar yakın olsak da bu işlerden pek anlamıyordu. Onun dışında herkes konu açılır açılmaz patlamaya hazır bir volkana dönüyorlardı.

Bense sadece ortalıkta dolaşıyordum. Hiçbir şey yapmadan, ne yapacağımı bilmeden, yapacağım şeyin amacından bihaber...

Okulumu dondururken aslında düşündüğüm ve istediğim şey tam da şu anki gibi bir yaşamdı; plansız, amaçsız, doğaçlama. Gerçi okula gittiğim zamanlar da aksatmadığım ders saatlerim dışında şu anki düzenimden pek farklı değildi.

Yaşadığım şey tam olarak neydi? Ya da ne için yaşıyorum mu demeliydim? Annem ve babam gibi tüm ömrümü çalışmaya mı adamalıydım? Kutay gibi anlık zevkler için ya da Emre ve Selin gibi eğlence için mi yaşamalıydım? Hiçbiri, hiçbir şekilde tatmin etmiyordu beni. Hayatımın en anlamsız noktasında dikilmiş belirsiz bir sebepten ötürü yaşamımı sorguluyordum ve bu, şu aralar yaptığım en mantıklı şey gibi geliyordu.

Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Çıkar yol bana çok uzak mıydı, bilmiyordum. Çünkü her şey belirsizdi ve belirsizlik de şüphesiz şu dünyadaki en berbat şeydi. Gidebileceğim tek yer çoktan belliydi: Fatma Teyze.

Vakit kaybetmeden bir taksi çevirdim ve şoföre adresi verdim. Yüzümü cama dayayıp Fatma Teyze'nin evine gidene kadar gözlerimin önünden geçip giden yolu izlemeye başladım. Bunun beni sakinleştireceği düşüncesine ne ara kapıldığımı bilmiyordum ama kesinlikle işe yaramıyordu. Camdan akıp giden görüntüler gözyaşlarıma karışmak için vardı, beni sakinleştirmek için değil.

***

Binanın önüne geldiğimizde cebime sıkıştırdığım parayı çıkardım ve taksimetrede yazan miktarı şoföre uzatıp arabadan indim. Zile basacağım sırada binanın kapısının açık olduğunu fark edip zilin üstünde duraksayan elimi indirdim ve kapıyı ittim. Merdivenleri hızla tırmanıp Fatma Teyze'nin kapısının önüne gelene kadar burnum tekrar sızlamaya ve gözlerim tekrar yanmaya başlamıştı. Dudağımı dişlerimin arasına alıp elimi kapı zilinin üstüne koydum

fakat o an kulaklarıma ulaşan ses, zilin üstünde kalan elimi usulca geri indirmişti.

İçeriden gelen ses tanıdıktı fakat okuma şekli, okuyanın kim olduğunu çıkarmama engel oluyordu. Başarısız olmama rağmen kontrol altında tutmaya çalıştığım tüm gözyaşlarım içeriden gelen sesten güç almış ve kontrolümü ezip geçerek beni alt etmişti. Anlamından bihaber olduğum kelimeler kulaklarımdan ruhuma akıyor ve bir doğal afet gibi içimde oluşmuş boşluğa tanıklık ediyordu. *Dua? Kur'an?* Bunu Fatma Teyze'den duyduğuma emindim, yabancı değildi. Fakat daha önce zihnimi böylesine sarstığını hatırlamıyordum. Ne olduğundan bile emin olamadığım bu şey beni hazırlıksız yakalamıştı. Kaburgalarımın kasıldığını hissedebiliyordum. Aniden bir hıçkırık boğazımdan yükselip usulca sarstı omuzlarımı. Elimi ağzıma kapatmak için kaldırdığımda yüzüm çoktan akan gözyaşlarımla buluşmuştu. Neden böyle olduğum, bunun nasıl geçeceği hakkında bir fikrim yoktu. Fakat bildiğim bir şey söyleyebilirdim ki içeride okunan şey ruhuma bu denli ulaşabilmiş ve zihnimin acılı kasılmalarına bu denli tanıklık edebilmişken ben bu şeyin kesilmesini istemiyordum.

Dişlerimi kemirdiğim dudaklarımdan ayırıp burnumu çektim. Kapının önünde öylece kalakalmıştım. Bu tuhaf ruh hâlimin durumdan pek bir şikâyeti yoktu fakat artık içeri girmek istiyordum. Kapıyı çalmayacaktım. İçeride her ne okunuyorsa bunu bölemezdim.

Fatma Teyze'nin daire kapısının tam karşısında duran küçük portmantonun en tepesinde, köşeye sıkıştırılmış bir anahtar olacaktı. Fatma Teyze bir kere kapıda kaldığında bana oradan bir anahtar çıkarttırmıştı. Hâlâ orada olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Ayağımı ayakkabılığa geçirip bedenimi yukarı ittim, dolabın üstüne doğru uzandım. Ellerimle dolabın köşelerini yokladığımda karşılaştığım tek şey tozlu yüzeydi, elimi geri çektim. Fakat elimi geri çekerken metal bir cisim parmağımın kenarına çarpmıştı. Anahtar olduğunu bildiğim şeyi almak için bir kez daha uzandım.

Kirpiklerime birikmiş gözyaşlarım arasında gülümseyip aşağı bıraktım kendimi.

Anahtarı sessizce kapının deliğine yerleştirdim ve yavaşça döndürdüm. Ardından ayakkabılarımı çıkarıp yan tarafa bıraktım ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım.

Ses oturma odasından geliyordu. Parmak uçlarımda yürüyerek oturma odasının kapısına ulaştım ve kafamı yavaşça pervaza uzattım. Nefesim boğazımda takılıp kalmıştı. Odayı dolduran ses ruhuma işleyerek düşünce sistemimi de etkilemişti. Boğazıma çöreklenen yumru, yutkunmama müsaade etmiyordu. Yüzünü diğer tarafa çevirmiş bir şekilde koltukta oturan Fatma Teyze de, onun çaprazında oturan Ömer de beni fark etmemişti.

Ömer elinde tuttuğu kitabı sesli bir şekilde okuyordu. Okuduğu şeyin Kur'an olduğunu anlamam biraz zamanımı almıştı. Sesi, okuduğu ayetlerin vurgu ve telaffuzuyla öyle değişmişti ki nerede olsa heyecandan elimi ayağıma dolaştıran bu sesi tanıyamamıştım. Bunu tasvir edecek bir kelime aradım fakat bendeki karşılığı öyle silikti ki yalnızca *güzel* diyebilirdim. *Çok güzel.*

Dudaklarından dökülen o hiç anlamadığım kelimeler aklımın duvarlarında asılı kalıyordu. Ömer okuduğu şeyle bütünleşmişti adeta. Ne dilinde ne de ifadesinde alışılmamış tek bir şey vardı. Şu an gördüğüm ve duyduğum her şey içimi burkan duygu karmaşasını tetikliyor ve gözyaşlarımı akmaya teşvik ediyordu. Fakat ben garip bir şekilde bu ânın bitmesini istemiyordum.

Ömer okuduğu sayfanın sonuna gelip kalan birkaç kelimeyi de serbest bıraktığında kısa bir an durakladı ve elindeki kitabın kapağını yavaşça kapadı. İşte tam bu anda, korumaya çalıştığım sessizlik dudaklarımdan kaçan küçük bir hıçkırıkla bölünmüş ve odadaki tüm gözleri bana çevirmişti.

-11-

Ömer'in kısa süreli bakışlarının hedefi olmanın heyecanını bile yaşayamadan, görüş alanımı kaplayan gözyaşlarımın engelleyemediğim gücü, omuzlarımı şiddetle sarsmaya başlamıştı. Ne için ağladığımı bilmeden bu kadar içten ağlamak beni hayrete düşürüyordu. Fatma Teyze yerinden kalkıp hızla yanıma gelmiş ve omuzlarımdan tutup beni kendine çekmişti:

"Ömer, evladım diğer odaya geç sen."

Ömer şaşkın bakışlarını her ne kadar benden kaçırmak istese de gözlerinde merak ve endişe görüyordum. Endişe demiştim, değil mi? Sanırım bu, şu anki ruh hâlimin yan etkilerinden biriydi.

Ömer odadan çıktığında Fatma Teyze de beni beraberinde koltuklardan birine çekti ve bana sarıldı. Beline kollarımı doladığımda gözyaşlarım onun açık mavi tülbendinde geçici koyu lekeler bırakıyordu.

"Betül'üm ne oldu sana?"

Kollarını sıkılaştırıp beni iyice kendine bastırdı. Fatma Teyze'nin bana olan bu kayıtsız şartsız ilgi ve sevgisi içimi ısıtıyordu. Hıçkırıklarımın arasından, "Bilmiyorum," diye mırıldandım. Ellerimi avuçlarının içine alıp usul usul okşadı.

"Ben çok kötüyüm Fatma Teyze. Yani... Yani ne hissettiğimi bilmiyorum. Daha önce de böyle içim sıkılırdı ama bu çok fazla... Bu bir anda patlak verdi. Sanki içimde kapatmamın imkânsız olduğu büyük bir boşluk var."

Cümlemin sonuna doğru sesim, tükenen nefesim yüzünden çatallaşmıştı. Fatma Teyze iki eliyle yüzüme yapışmış saçlarımı kenara çekerken elini yanağıma koydu.

"Haydi anlat bana."

"Bugün dışarı çıkmıştım," dedim burnumu çekerek. Nefesimi verdim ve anlatmaya devam ettim. "Sonra içimi bir sıkıntı kapladı. Aslında hep vardı, yani ara sıra içim sıkılıyordu ama geçiyordu. Bu sefer hiç beklemediğim bir anda ve sebepsizce öyle çok sıkıldım ki Fatma Teyze, sanki biri gelmiş, böyle ruhumu parmakları arasında sıkıyordu."

Anlatamıyordum. İçimdeki fırtınaları dışarı vurmaya çalıştığımda hafif rüzgârlara dönüşüyordu sadece. Ömer'le aynı evde olmamızın verdiği heyecan bile içimdeki sıkıntıyı dağıtamıyordu. *Ne garip!*

Bir kez daha denemek istedim, en azından biraz olsun kendimi anlatabilirsem belki bu his az da olsa hafiflerdi.

"Kötü hissediyorum işte Fatma Teyze ve bunun için ne yapacağımı bilmiyorum. Sebebini bile bilmiyorum. Sabah kalkıyorum ve gerisi yok. Sanki tüm işlevim boş boş ortalıkta dolanmakmış gibi... Ben, kendimi bulamıyorum." Hızlı konuştuğum için nefes nefese kalmıştım. Nefes almama yetecek bir süre susup ardından devam ettim. "Böyle hiçbir şey yapmadan, amaçsız, bomboş... Hep böyle mi olacağım?"

Ağzımdan çıkan her kelimenin bana ait olup olmadığı hakkında şüphelerim vardı. Her şeyi öyle geri plana atmıştım ki şimdi bir şekilde ortaya çıkan düşüncelerimi tanımayacak kadar yabancılaşmıştım.

Fatma Teyze verebileceğini düşündüğüm en son tepkiyi vererek hafifçe gülümsedi. Demek istediğim, gerçekten gülümsedi! Şu, insanların mutlu olduğu anlardaki gülümsemelerden... Sonra yerinden kalktı:

"Ben sana bir bardak su getireyim de sakinleş," dedi ve beni karmakarışık bir hâlde öylece bırakıp odadan çıktı.

Elinde büyük bir bardakla odaya girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Bana uzattığı bardağı elime aldığımda ciddi anlamda susadığımın ancak farkına varabilmiştim. Suyu büyük yudumlarla içip bardağı avuçlarımın arasına kıstırdım. Bakışlarım Fatma Teyze'nin gülümseyen yüzüne kaydığında, "Aşk olsun Fatma Teyze!" dedim. "Bu kadar komik miydi anlattıklarım?"

Sitemime karşı, gülümsemesi şefkate dönüştü ve beni kendine çekip kafamı göğsüne yasladı:

"Komik olur mu hiç?"

Huysuzca kıpırdandım:

"Neden gülüyorsun o zaman?"

"Güzel..." dedi ses tonundaki mutlulukla.

Kafamı kaldırıp söylediği şeyi anlamaya çalıştım:

"Güzel olan ne?"

Elini yanağıma götürüp hafifçe okşadı:

"Sen yaşama amacını aramaya başlamışsın kızım."

Hâlâ söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. "Ne amacı?"

Bir anda gözleri doldu fakat hâlâ gülümsüyordu:

"Allah, yolunu bana çıkardığı o günden beri dua ediyorum."

Neden gözleri dolmuştu ve ne için dua ediyordu, anlamamıştım. Yalnızca düşüncelerim biraz daha bulanıyordu. "Hiçbir şey anlamıyorum," dedim. Sızlanmalarımı dinlese de gülümsemeye devam ediyordu.

"Amaç kızım, amaç. Bugün içine bir tohum düştü. Bunu sulayıp filizlendirmek de, susuz bırakıp kurutmak da senin elinde..."

Nefesimi bırakıp dudağımı büktüm:

"Anlamıyorum Fatma Teyze, lütfen daha açık konuş."

Fatma Teyze beklediğim açıklamayı yapmadan yerinden kalkıp kapıya yöneldi:

"Açsın değil mi sen yine?"

Kaşlarımı çatıp kafamı iki yana salladım:

"Hayır, ben..."

Fatma Teyze elini kaldırıp beni susturdu:

"Bana tokum deme, şu hâline bak! Zayıflamışsın iyice."

Hiçbir şey olmamış gibi beni azarladıktan sonra söylene söylene mutfağa gitti. Sakinleşmiş ve rahatlamıştım fakat içimdeki sıkıntı hâlâ varlığını koruyordu.

O esnada Ömer'in evde olduğunu hatırlayıp ayağa kalktım. Heyecanım şimdi daha belirgin bir hâl almıştı. Tuttuğum nefesi verdim ve salon kapısının önünde durdum. Kapıyı hafifçe aralayıp kafamı uzattığımda, başını elindeki kitaptan kaldırıp bana baktı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hangi cesaretle kapıyı açtığımdan bile emin değildim.

Ömer her zamanki kızgın hâliyle değil de daha sakin bir ifadeyle karşımda duruyordu. Oturduğu koltuktan kalktı ve elindeki kitaptaki bazı cümleleri koltuğun üstünden aldığı kalemle çizdi. Bana

doğru yaklaşmaya başladığında nefesimi tutup yavaşça yutkundum. Bana attığı her adımda midem heyecanla kasılıyordu. Yanağımın içini dişlerimin arasına sıkıştırıp her an davranışlarımdan sıyrılabilecek mantığımı kontrol etmeye çalıştım.

Aramızda bir metre kadar bir mesafe kaldığında durup elindeki kitabı bana uzattı. Şaşkınlık ve heyecan bedenimi istila edip hücrelerimi ele geçiriyordu. Ellerimin titremesini önlemeye çalışarak uzattığı kitabı aldım. Sonunda gözlerine bakabildiğimde bakışları yine benden çok uzaktaydı. Beş, on saniye kadar tepki vermeden öylece önünde dikilmiştim. Elini yavaşça salladı. Yaptığı şeyi bir an için anlamayarak kaşlarımı çattım. Nefesini bıraktı:

"Kapıdan çekilir misin?"

Yaptığı hareket söylediği cümleyle beynimde bir anlam kazandığında aptallığıma içimden göz devirip kapının önünden çekildim. Ömer, Fatma Teyze'ye seslenmişti:

"Ben çıkıyorum Fatma Teyze."

Fatma Teyze de mutfaktan Ömer'e seslendi:

"Tamam oğlum. Dikkat et, kendini çok yorma!"

Ömer dış kapıyı açıp ayakkabılarını giydi. "Haydi Allah'a emanet ol!" diyerek kapıyı kapattığında arkasından öylece bakakalmıştım.

Oturma odasının önünde boş bakışlarla dikildiğimi gören Fatma Teyze, "Haydi yemeğe!" diye çağırdı beni.

"Geliyorum," dedikten sonra elimdeki kitabı incelemeye başladım. Bu, Kur'an mealiydi. Kafa karışıklığımdan bahsetmeme gerek yoktu sanırım.

Mealin kapağını açar açmaz düzgün el yazısıyla yazılmış birkaç kelime dikkatimi çekti. *Yunus suresi, 107. ayet*. Sayfa ya da başka bir şey yazmıyordu. Birkaç sayfa çevirip o sayfadaki gibi bir yazı aradım ama yoktu. Mealin kapağını kapatıp mutfağa girdiğimde

Fatma Teyze tabaklara çorba koyuyordu. Yemek masasına oturup meali tekrar açtım. Ceketinin cebinde bulduğum not kâğıdı aklıma geldiğinde bu yazının Ömer'e ait olduğunu anlamıştım. "Fatma Teyze?" dedim kafamı sayfadan kaldırmadan.

Fatma Teyze masaya tabakları bırakıp ortaya ekmek sepetini koydu. "Efendim kızım?" dedi bana dönerek.

"Yunus suresinin 107. ayetinde ne yazıyor?"

Fatma Teyze elinde bardaklarla şaşkın bir hâlde kalakalmıştı. Ardından küçük ve anlamlı bir tebessümle masaya oturdu. Gözleri elimdeki meale kaydığında tebessümü geniş bir gülümsemeye dönüşmüştü. Meali elimden alıp bir sayfa açtı. Hangi sayfa olduğuna oradan bakmış olacak ki ortalardan bir sayfa daha açtı. Sayfanın bir köşesine odaklanıp içinden okuduğunda hafiften gözlerinin dolduğunu fark ettim.

"Nereden buldun sen bu ayeti?" dedi yaşlar gözlerinde parlarken.

"Ömer, bana bunu Ömer verdi," dedim. "İlk sayfasında da bu yazıyordu."

Ömer'in ismini duyunca kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp bana bakmıştı. Sonra tekrar gülümseyip kafasını iki yana salladı:

"Okuyayım mı?"

Kafamı evet anlamında hızlıca salladım.

"Eğer Allah sana bir keder ve sıkıntı verecek olursa, onu O'ndan başka kaldıracak olan yoktur. Eğer O, sana iyiliğin gelmesini istemişse o zaman O'nun ihsan ve ikramını engelleyecek hiç kimse yoktur. O, onu kullarından dilediğine bahşeder. O çok bağışlayan, çok acıyandır."

Ömer dolaylı da olsa bana bir şeyler anlatmak istemişti. Fakat duyduklarım öyle ilgimi çekmişti ki bunun için heyecanlanamamıştım bile. Çok güzeldi fakat aynı zamanda çok ağırdı. Her kelimesinde

teslimiyet barındıran bu cümleler gerçekten ağırdı. Ama bir an... Sadece bir an için duyduklarıma inanmak o kadar hoş ve güzel hissettirmişti ki kendimi, bu yüzden küçük bir heyecan dalgası zihnimi ele geçirmişti. "Ya teslimiyet?" dedim içimden. Böyle ağır bir yük için ciddi tereddütlerim olabilirdi, hatta şimdiden vardı bile.

Her başım sıkıştığında geldiğim Fatma Teyze'm rahatlatamaz mıydı içimi? Peki, sırf onu görebilmek için yapmayacağım şeyler yaptığım, karşıma çıktığında kalbimi tekleten ve bir rüzgâr gibi içimi ürperten Ömer de mi yapamazdı bunu? Tuhaf bir duyguydu bu. Bunca yıl farkında olmadığım, üzerine pek fazla düşünmediğim bir yaratıcıya tümüyle güvenmek... Bu, öylesine ütopik fakat bir o kadar da huzurlu bir düşünceydi. Fakat çok ağırdı. Yapamazdım. Belki de yalnızca her şeyi bırakıp biraz sarhoş olmam gerekiyordu.

Fatma Teyze dolan gözlerini başörtüsünün ucuyla silip meali kapattı ve bana uzattı. Ben ne yapacaktım ki onu?

"Bu, Ömer'in," dedi. "Sana vermişse bende kalamaz. Al haydi."

Ömer'in meali mi? Neredeyse gülümseyecektim. Almak istiyordum ama aynı zamanda korkuyordum da... Sonunda derin bir nefes alıp Fatma Teyze'nin elindeki meale uzandım.

"Haydi ye artık yemeğini," dedi Fatma Teyze gülümseyerek. "Soğudu zaten iyice."

***

Eve gidene kadar Ömer'in okuduğu ayetler beynimin içinde dönüp durmuştu. Okuduklarını hatırlayabilseydim ezberlemem işten bile değildi.

Şoföre parayı uzatıp taksiden indim. Kapıya geldiğimde elimdeki kitabı tulumumun ön kısmına saklayıp askılarımı düzelttim. Tulumumdaki kabarıklık belli oluyordu ama hemen yukarı çıkarsam kimse bir şey anlamazdı. Askıları sağa sola çekiştirerek tulumun ön kısmını iyice bollaştırdım ve anahtarı çıkarıp kapıyı açtım.

İçeri girip kapıyı sessizce arkamdan kapattım ve merdivenlere yöneldim. Annem, "Betül?" diye seslenince olduğum yerde kaldım. Şimdi onunla tartışmak istemiyordum. Arkamı dönmeden "Sonra konuşalım mı?" dedim ve cevabını beklemeden basamakları tırmanıp odama girdim. Çok geçmeden merdivenden gelen ayak sesleriyle meali hızla yastığımın altına itip yatağıma uzandım. Kapıyı çalmadan içeri giren annem şüpheli bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Artık kapımı çalmıyor musun anne?" dedim nefesimi bırakarak.

Kaşlarını çatıp, "Neyin peşindesin Betül?" diye sordu.

Neden bahsettiği hakkında bir fikrim yokmuş gibi umursamazca dudağımı büktüm:

"Neyi kastediyorsun?"

"Dört beş saat önce Umut'un yanından ayrılmışsın ve eve şimdi geliyorsun. Neredeydin?"

Gözlerimi devirdim:

"Umut'u mu aradın anne?"

"Bu çok mu anormal?"

Bu şekilde davranması beni çileden çıkarıyordu:

"Ben çocuk değilim, beni bu şekilde kontrol edemezsin!"

"Seni kontrol etmek için aramadım. Babasıyla görüşmemiz gereken bir konu vardı ve telefonu Umut açınca biraz konuştuk. Her neyse, soruma cevap ver."

Sinir bozucu bir gülümseme takındım:

"Duymak istediğini mi söyleyeyim, yoksa gerçekleri mi?"

İfademden hoşlanmamıştı, "Betül," dedi uyarıcı bir tonda.

"Bir kulübe gittim," dedim. "Ve biraz kafamı dağıttım."

Bu duymak istediği şeydi ya da duymak istediklerinden biri...

"Bana yalan söyleme!" dedi yalanıma inanmadığını açıkça belli ederek.

"Çok tatlı ve başörtülü bir teyzenin yanına gittim anne. Biliyor musun, namaz bile kılıyor!" Sinir bozucu gülümsemem alayla gerilmişti:

"Hatta Kur'an'dan bir ayet bile okudu bana ama merak etme anne, bana zarar vermedi." Gülümsemem ve ses tonumdaki alay, suratında gittikçe şiddetlenen bir ifadeye dönüşmüştü. "Şaka yapıyorum anne," dedim sırıtarak. "Bu kadar sinirlenme. Yalnızca uyuşturucuya başladım."

Boynundaki damarlar sinirle gerilmişti:

"Dalga geçme benimle!"

Yüzümden aniden silinen ifadenin yerini ciddiyet aldı... "Söylesene anne, hangisine daha çok sinirlenirdin?"

Gözlerini kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı...

"Betül!"

Yatağımdan kalkıp annemin yanından geçerek odadan çıktım. Aşağı inerken yastığımın altındaki meali bulma ihtimaline karşı endişe duymuyordum, çünkü şu durumda beni kolay kolay rahat bırakmayacaktı. Peşimden geleceğini biliyordum ve öyle de olmuştu.

"Bana nerede olduğunu söyle Betül!"

Ona cevap vermeden mutfağa girdiğimde babamı bir şeyler atıştırırken buldum. Ona, sanki arkamda bağıran bir annem yokmuş gibi gülümseyip dolabı açtım. Dolap kapağındaki bira şişelerinin arasından birini çekip babamın yanına oturduğumda annem de

mutfağa girmişti. Ben biranın kapağını açıp birkaç yudum alırken kızgınlıkla beni izliyordu.

"Bu eve birçok kez geç geldiğim oldu anne. Hatta bazı günler gelmedim bile. Fakat hiçbirinde böyle tepki verdiğini hatırlamıyorum."

Babam masadan kalkıp karşıdaki dolaptan iki kadeh çıkarttı ve annemin en sevdiği şaraptan doldurarak kadehleri masaya bıraktı. Bu, babamın annemi rahatlatma yöntemiydi. Annem kadehi alıp büyük bir yudum içti:

"Aynı şey değil!"

"Farkında mısın?" dedim. "Geldiğiniz günden beri bana bağırmaktan başka yaptığın bir şey yok. Siz iş seyahatindeyken kafam daha rahat oluyor." Babama döndüm, "Ne zaman tekrar yola çıkacaksınız baba?"

Babam anlayış ve mahcubiyetle elini elimin üstüne koydu:

"Birtanem biz senin iyiliğini istiyoruz."

Alayla karışık gülüp arkama yaslandıktan sonra bir şey söylemeden biramı içmeye devam ettim. Telefonum çalmaya başladığında herkes susmuştu. Umut arıyordu.

"Efendim Umut?"

Annemin yüzünde bariz bir rahatlama oluşmuştu. Şarap şişesine uzanıp kadehini tekrar doldurdu.

"Bugün iyi görünmüyordun. Aramak istedim."

Arkasına yaslanmış keyifle şarabını yudumlayan annemi görmezden gelmeye çalışarak masadan kalktım ve salona geçtim.

"İyiyim, sadece biraz sıkılmıştım işte. Bilirsin, arada hepimize olur."

"Anladım. Açıkçası nasıl olduğunu öğrenmeden kesinlikle rahat edemezdim."

"Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca.

"Başka bir gün..." diye başladı. Cümlenin sonunu biliyordum. "Yani daha iyi olduğun bir gün tekrar çıkmak ister misin?"

"Olabilir," dedim umursamaz bir tavırla.

"Güzel o zaman... Parti işini unutma ve mutlaka gel."

O konuda emin değildim. "Gelmeye çalışırım," dedim ifadesiz ses tonumla.

"Tamam, o hâlde görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebime koyacağım sırada tekrar çalmaya başlamıştı. Bu sefer arayan Selin'di. Telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Selam!"

Sesi enerjik ve heyecanlıydı. Sanırım beni affetmişti.

"Selam," dedim, onun gibi enerjik çıkmasını umduğum fakat son derece ruhsuz çıkan sesimle.

"Dökül bakalım," dediğinde lafı dolandırmadan Umut'la buluştuğumuz andan ayrıldığımız zamana kadar olan her şeyi ona anlattım. En sonunda da Umut'a o gözle bakmadığımı da üstüne basa basa söyledim ama ne kadar üstüne basarsam basayım, Selin kendi bildiğini okuyordu.

"Hayır, çirkin de değil ki yani, fıstık gibi çocuk. Nesini o gözle görmüyorsun?" Son cümleyi söylerken beni taklit etmişti. Gözlerimi devirdim.

"Sorun yakışıklı olup olmaması değil Selin."

"Senin aklın hâlâ, o poliste değil mi?"

Beklemediğim soru karşısında hemen savunmaya geçtim:

"Ha-hayır, değil tabii ki."

"Kekeledin, yakaladım!" Konuşmama müsaade etmeden devam etti. "Sana o çocuk olmaz dedim, değil mi Betül? Sana göre değil. Bunu neden anlamak istemiyorsun?"

Sesli bir şekilde ofladım:

"Bir şey yok ortada, sakin olur musun? Bir yandan annem, bir yandan sen, gerçekten sıkıldım."

"Esra Teyze de mi biliyor? Bu konuda onu sonuna kadar destekliyorum!"

"Her neyse," dedim konuyu kapatarak. "Umut bir sahil partisinden bahsetti."

Konuyu değiştirecek acil bir şey gerekiyordu ve Selin parti konusunda fazla duyarlıydı.

"Haberim var tabii ki. Gideceğiz değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim.

Selin, beni duymamış gibi birden bağırdı:

"Acil alışverişe çıkmamız gerek!"

"Parti için giyecek bir sürü kıyafetin var Selin!"

"Daha iddialı bir şey istiyorum, parti bu Betül. Hem sana da bir şeyler bakacağız."

Bunu kabul etmeyerek kafamı iki yana salladım:

"Senin giydiğin şeyleri giymeyeceğim Selin!"

Selin'in *iddialı* dediği o rahatsız şeyler benim tarzımdan oldukça uzaktı.

"Bunu sonra konuşacağız," dedi. "Şimdi kapatıyorum."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebime sıkıştırdım. Bir süre öylece oturup yapacak bir şey bulamayınca odama çıktım. Odam havasız kalmıştı, pencereyi açtım. Akşama doğru zaten hava biraz serinlemişti ve şimdi de hatırı sayılır bir rüzgâr vardı.

Açık olan kapı ve cam arasında oluşan cereyan odadan birkaç şeyi uçuşturmuştu, kapıyı kapattım. Ortam biraz daha sakinleşmişti. Kapımın arkasındaki ceketi görünce hafifçe gülümsedim. Ceketini benden istememişti, belki de unutmuştu. Ne olursa olsun bu işime geliyordu. O yanımda olmasa bile ondan bir parça yanımdaydı.

Kapının yanından ayrıldım ve yatağıma yöneldim. Oturmadan önce yastığın altına bıraktığım meali çıkardım ve yatağın kenarına yaslanıp anlık bir hevesle bir sayfa açıp okudum.

"Allah, gökleri ve yeri bir gerçeğe göre yaratmıştır. Şüphesiz bunda müminler için bir ibret vardır. (Ankebut/44)"

Hafif bir titreme bedenimden geçip gitti. Bu odaya dolan rüzgârdan mı, yoksa kelimelerdeki hâkimiyetten miydi, bilmiyordum. Başka bir sayfa açtım.

"Göktekilerin ve yerdekilerin hepsi O'nundur. Gerçekten Allah, hiçbir şeye muhtaç olmayan, her türlü övgüye layık olandır. (Hacc/64)"

Böyle yüce ve sonsuz güce sahip bir yaratıcıyı zihnimde tasvir edemiyordum. Çok uç bir şeydi. Fakat bir yandan da huzur verici olduğunu inkâr edemezdim. Kafam karmakarışıktı.

Yatağımdan kalkıp meali görünmeyecek şekilde kitaplığımın en üstüne koydum. Ardından tekrar yatağıma yatıp ellerimi başımın

altına yerleştirdim ve bugünü düşündüm. Ömer'in okuduğu o ayetler, beni gördüğünde yüzünde oluşan şaşkınlık, mealini bana vermesi...

Bugünü düşündüğümü mü söylemiştim ben? Bugünü değil, açık açık Ömer'i düşünüyordum. Bu basit bir hoşlanma değildi. Fakat ne olduğunu dillendirmek de istemiyordum. Ona hayran olan baskın bir yanım varken bu hislerden kaçmak biraz zordu fakat bunun için çabalayacaktım.

Yorgun zihnimden ve karmaşık duygularımdan bir süre de olsa ayrı kalmak için gözlerimi kapattım. Uykum gelene kadar Ömer'in aklımın duvarlarında asılı kalmış sesi zihnimde yankılanıp durmuştu. Sonunda karanlığın bilincime olan nüfuzunu hissettiğimde geçici de olsa düşüncelerim hoş bir rahatlıkla gevşemişti.

12-

Tam bir saattir yatakta oturmuş, bugün ne yapacağımı düşünüyordum. Kursa falan mı yazılsaydım acaba? Ya da bir işe girip çalışmaya mı başlasaydım? Uğraşacak bir şeyler bulmazsam sıkıntıdan ölen ilk insan olarak tarihe geçecektim ki bu şekilde şöhret olmak tercihim değildi.

O günün üstünden tam bir hafta geçmişti. Bir haftadır Ömer'i görmüyordum. Arada sırada bana verdiği meali açıp kafamı karıştırıyordum, o kadar. Annemle de o günden beri tartışmamıştık. Bu bir ilerleme sayılabilirdi. Bir gece Selin'de kalmıştım ve sabaha kadar film izlemiştik. Bir gece de Emre'yle sahile inip sabaha kadar içmiştik. Hayatı doğaçlama yaşıyordum kısacası.

Yataktan kalkıp camı açtım ve dışarı sarktım. Hava güneşli ve sıcaktı fakat hafif esen rüzgâr bunu kısmen dengeliyordu. Sıcak havalardan genel olarak hoşlanmasam da güzel bir hava diyebilirdim.

Bir süre dışarıyı izledikten sonra içeri girip banyoya yöneldim. Duş alıp çıktığımda bedenimdeki uyuşukluktan iyice kurtulmuştum. Saçlarımı biraz kurulayıp nemli bıraktım ve gevşek bir örgüyle ensemde sabitledim. Belden oturtmalı, dizimin bir karış üstünde biten turuncu bir etek ve kolsuz mavi bir gömlek giydim. Telefonumu ve paramı eteğimin cebine sıkıştırıp sandaletlerimi ayağıma geçirdim ve anlamsız bir şarkıyı mırıldanarak merdivenlerden indim.

Hafta içi olduğu için annem ve babam evde değildi. Evde tek başıma kahvaltı yapmak pek cazip gelmediği için ara sıra gittiğim bir kafenin bir şeye odaklanmama müsaade etmeyen gürültüsünde kahvaltımı yapabilirdim.

Telefonumun tanıdık melodisi çalmaya başlayınca elime aldım. Fatma Teyze arıyordu. Telefon kullanmayı beceremediği için acil bir şey olmadan pek aramazdı. Hızla açtım telefonu.

"Fatma Teyze?"

"Betül?"

Telefonun diğer ucundan gelen telaşlı ve yabancı ses, iyice tedirgin olmama sebep olmuştu.

"Bir şey mi oldu? Siz kimsiniz?"

"Ben Fatma Abla'nın karşı komşusu Aynur," dedi kendini tanıtarak.

Kadını hatırlamıştım. Fatma Teyze'de kaldığım bir gün oturmaya gelmişti. "Fatma Teyze nerede?" dedim, bir sorun olmadığını duyabilmek umuduyla.

"Betül, Fatma Teyze..."

Heyecanlı ve endişeli çıkan sesiyle iyice gerilmiştim:

"Bir şey mi oldu?"

"Şey..."

Lafı ağzında gevelemesi sinirimi bozmuştu. O an duyduğum endişeyle sesimi yükselttim:

"Ne oldu, söyle artık!"

Nefesini bırakıp, "Hastaneye kaldırdılar," dedi

Soluklarım sıklaşırken gözlerim dolmaya başlamıştı:

"Ne oldu ona?" dedim oturduğum yerden kalkarken. "Ne hastanesi, neredesiniz?"

Kadın ne olduğunu anlatmadan, direkt hastanenin adresini verdi ve ben de koşar adım kafenin kapısına ulaştım.

Yoldan geçen bir taksiyi el kol hareketiyle durdurmaya çalıştım ve ani bir frenle önümde duran taksiye atladım. Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyordum.

Fatma Teyze bu dünyanın bana kattığı en vazgeçilmez insanlardandı. Ona bir şey olma ihtimali bile soluk borumda, havanın ciğerlerime ulaşmasını engelleyen koca bir yumru oluşturuyordu. Ona bir şey olmayacaktı, ben yine sıkıldığımda ona gidecektim, o yine bana ,"Zayıflamışsın!" diye kızarak yemek yedirecekti, yine çıkmaza girdiğimde soluğu onun yanında alacaktım, yine onun omzunda ağlayacaktım ve yine yanımda olacaktı!

Onu kaybetme korkusu tüm sinir sistemimi ele geçirmişti. Burnumu çekip gözyaşlarımı tekrar elimdeki peçeteyle sildim. Gereksiz bir uğraştı. İşe yaramıyordu. Gözyaşlarımı sildiğim anda, yerlerini yenileri dolduruyordu.

Bir süre sonra taksi yavaşlayarak dururken hastanenin kapısında olduğumuzu anlamıştım. Hızla taksinin ücretini ödedim ve koşarak hastaneye girdim.

Danışma bölümündeki kadına, Fatma Teyze'nin ismini verip bekledim. Ardından söylediği kata çıkmak için hızla merdivenlere yöneldim. Bacaklarım titriyordu. Dengede durmakta güçlük çekiyordum. Titreyen bacaklarıma rağmen merdivenleri çıkmayı başarıp koşarak koridora girdim.

Hatice Teyze sandalyelerden birine oturmuş, sessizce ağlıyordu. Yanında da tanımadığım birkaç kadın ve beni arayan Aynur Abla vardı. Hatice Teyze beni görünce ayağa kalkmaya çalıştı. Yanına ulaşıp ona sarıldım. Kollarını belime doladığında ağlaması daha

şiddetlenmişti. Benim gözyaşlarım ise kahverengi pardösüsüne düşüp birkaç koyu leke bırakmıştı.

"Anne! Ne oldu?"

Sesin sahibini hemen tanımıştım. Nefes nefese yanımıza ulaşan Ömer, gözlerindeki endişeyle Hatice Teyze'den bir açıklama bekliyordu. Açıkçası bunu ben de bekliyordum. Birkaç saat önce, Ömer'i görmeyi isterken böyle bir şeyi hayal etmemiştim. O karşımdaydı ve onun karşımda olması, bu ânın ana konusu olması gerekirken şimdi yalnızca bir ayrıntıydı.

"Oturuyorduk," dedi Aynur Abla. "Su istedi. Su getirmeye kalkmıştım. Döndüğümde yerde yatıyordu. Hemen ambulansı aradım ben de."

Aynur Abla'nın açıklaması o ânı gözümde canlandırmama sebep olmuştu ve bu görüntü göğüs kafesimde acı bir kasılma olarak bana geri döndü.

"Bir şey olmayacak inşallah kızım," dedi Hatice Teyze, gözyaşlarının arasından. Onun gibi, "Olmayacak," dedim sessizce. Bundan emin olmaya ihtiyacım vardı.

***

Bir buçuk saattir bu koridordaydık. Ömer birkaç kere bir şeyler yemeyi teklif etse de kimse buna yanaşmamıştı. Normalde bu teklife düşünmeden atlamam gerekirdi fakat şu an Fatma Teyze'nin iyi olduğunu duymadan bu sandalyeden bile kalkmak istemiyordum.

Bir doktor odadan çıktığında hepimiz birden ayaklandık ama Ömer bir el hareketiyle bizi durdurup tek başına doktorun yanına gitti. Ona aldırmadan ben de doktorun yanına yaklaştım.

"Hastanın yakını kim?"

Soruyu Ömer cevapladı:

"Akrabaları İstanbul'da değil, yakını olarak sadece biz varız."

Doktor anladığını belli eden bir ifadeyle başını salladı:

"Fatma Hanım küçük bir kalp krizi geçirmiş. Biz gerekli olan müdahaleyi yaptık, bir süre daha kontrol altında tutulacak ama bundan sonrasına sizin dikkat etmeniz gerek."

Fatma Teyze'nin şu an iyi olduğu haberi yüzüme hafif bir tebessüm yerleşmişti:

Ömer merak edilen soruyu yöneltti:

"Neden onu bu kadar çok tuttunuz içeride?"

"Kalp krizi ne boyutta olursa olsun ciddidir beyefendi ve hastamızın tüm kontrollerini yapmadan bırakamayız."

Rahat bir nefes alarak, "Onu şimdi görebilir miyiz?" diye sordu.

"Biraz dinlenmesi daha uygun olur. Hemşire hanım sizi bu konuda bilgilendirecek. Geçmiş olsun."

Doktor yanımızdan ayrılırken Ömer'in göz ucuyla bana baktığını gördüm. Heyecanlanmamaya çalışarak arkamı dönüp eski yerime oturdum.

Herkes yapacağımız açıklamayı bekliyordu. Durumu açıklayan Ömer oldu. Beklenen açıklamanın etkisiyle herkesin rahat bir nefes aldığını görebiliyordum. Ardından komşuların birçoğu bir durum olursa onlara haber vermemizi söyleyerek evlerine gittiler. Aynur Abla, ben, Hatice Teyze ve Ömer hastanede kalmıştık.

"Haydi gelin bir şeyler alayım size, burası iyice bunaltıcı oldu."

Bu sefer hepimiz Ömer'in teklifini kabul etmiş ve onun peşine takılmıştık. Arkasından yürürken bakışlarım Ömer'in sırtındaydı. Bugün üzerinde siyah bir tişört vardı ve yine ona çok yakışmıştı. Yürürken kafasını her iki yanına yatırıp boynunu esnetti. Koyu kahve saçları her zamankinden daha dağınıktı.

Hepimize bir tost, bir de çay aldıktan sonra kendine sadece bir çay alarak dört beş metre arkamızda kalan pencere kenarına yaslandı.

Tosttan küçük bir ısırık aldım. Sabah doğru düzgün bir şey yemediğim için ne kadar acıktığımı ancak şimdi fark ediyordum.

Kafeteryadaki insanlara şöyle bir göz attım. Bordo şal takmış bir kızın bize doğru baktığını görünce gereksiz bir merakla hangimize baktığını anlamaya çalıştım. Fakat sonradan fark ettiğim bir gerçekle kızın aslında bize değil, arka tarafta kalan Ömer'e baktığını anladım. Hızla arkamı dönüp Ömer'e baktım. Ömer kızın bakışlarından bihaber, elindeki karton bardağı inceliyordu. Tekrar kıza döndüğümde kız bakışlarını başka bir yöne çevirmişti ama yine de gözlerinin sık sık Ömer'e kaydığını görebiliyordum.

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak kıza dik dik bakmaya başladım. Yine bakışları Ömer'e kaydığı bir anda ben fark etmiş ve biraz çekinmişti. İfademdeki rahatsızlığı hissettirebildiğim için memnundum. Kız birkaç dakika boyunca kafasını kaldırmadı. Bu sürenin sonunda yine gizli olduğunu sandığı fakat aslında hiç de öyle olmayan bir şekilde gözlerini Ömer'e çevirdi. Ara sıra arkamı dönüp Ömer bakıyor mu diye kontrol ettiğimi inkâr edemezdim.

Yine onu kontrol ettiğim anlardan birinde, gözleri kısa bir süre için gözlerimle buluşmuştu. Heyecanlanarak önüme döndüm. Kızın benim arkamı dönmemden cesaret alarak gözlerini tekrar Ömer'in üstüne diktiğini görünce derin bir nefes alıp kızın bana bakmasını bekledim. Kızın gözleri tekrar benimkilerle buluşunca yapmacık bir gülümsemeyle ona karşı duyduğum öfkeyi açıkça belli ettim. Kız iyice bozulup önüne dönmüştü. Ben de tam önüme dönecekken Ömer'e bakan başka bir kızın varlığıyla oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Sıkıntıyla nefesimi bırakıp masadan kalktım ve pencere kenarında durmuş, dışarıyı izleyen Ömer'in yanına gittim. Yanına geldiğimi fark edince bana döndü. Fakat bir şey söylemeden yüzünü tekrar cama çevirmişti.

"Geçen gün bana verdiğin kitap... Yani meal..." dedim konuşacak bir şey bulmanın rahatlığıyla. Fakat konuşmamızın geleceği, dağınık kelimelerimi bir bütün hâline getirebilmeme bağlıydı. Bana hiç yardımcı olmayarak bir şey söylemeden konuyu bağlayacağım yeri bekledi. Sonunda derin bir nefes alıp sormam gerekeni sordum:

"O gün sen bizi mi dinledin?"

İfadesinde hiçbir değişim olmadan, "Hayır," dedi.

"O zaman neden o meali, özellikle o ayeti işaretleyerek bana verdin?"

Güzel gidiyordum.

"Öyle yüksek sesle konuşuyordun ki istemesem de sizi duydum."

Umursamaz görünüp gözlerimi devirsem de yanaklarım ısınmaya başlamıştı:

"Hâlâ o meali neden bana verdiğini söylemedin."

"İhtiyacın varmış gibi görünüyordu."

Kafamı sallayıp, "Vardı," dedim sessizce.

"O zaman?" diye sordu dışarı bakarken.

"Teşekkür ederim," dedim. "Yani, istersen sana onu geri verebilirim, ceketin ve tişörtünle birlikte..."

Gözlerim ağzımdan çıkan kelimeler yüzünden büyüdüğünde, yüzümü aptallığıma karşı ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Bunu gerçekten söylemiş miydim?

Dudaklarında oluşan yarım gülümsemeyi saklamaya çalışıyormuş gibi tümüyle dışarı çevirdi yüzünü. Kendimi ayaküstü rezil etmiştim işte!

"Sende kalsın," dedi kollarını birbirine kavuştururken.

Gözlerimi sıkıca kapatıp bir şey söylemeden arkamı döndüm ve kalktığım sandalyeye tekrar oturdum. Kızın hâlâ Ömer'e bakması yeterince canımı sıkmazmış gibi bir de rezilliğim kaynamıştı araya.

Hatice Teyze ve Aynur Abla'nın, tostlarını çaylarıyla birlikte bitirdiklerini görünce ayağa kalktım:

"Haydi gidelim."

Gitmemiz gerekiyordu, çünkü biraz daha burada otursak ya kızlara ters bir şey yaparak kendimi rezil edecektim ya da Ömer'le iletişim kurmayı bir kez daha deneyecek ve yine kendimi rezil edecektim. İtiraz etmeden ayağa kalktıklarında Ömer de arkamızdan yürümeye başlamıştı.

Fatma Teyze'nin odasından çıkan bir hemşire görünce hızlı adımlarla yanına ulaştık:

"Onu görebilir miyiz?"

Hemşire kararsızlıkla bize baktıktan sonra, "Yalnızca bir kişiye izin verebilirim," dedi.

Omuzlarımı silkip, "Hatice Teyze girsin," dedim. Hepsi söylediğimi mantıklı bulmuştu. Hatice Teyze bana dönüp gülümsedikten sonra onu takip etmesini söyleyen hemşirenin peşine takıldı.

-13-

Fatma Teyze getirdiğim hapı suyla birlikte içtikten sonra bardağı yanındaki masaya bıraktı. Benimle bir şey konuşacaktı, yüz ifadesinden belliydi:

"Kızım ben bir süreliğine köye gideceğim," dedi sonunda.

Dünden beri bunu söylemeye çalıştığını biliyordum.

"Nereden çıktı şimdi bu?" dedim suratımı asarak.

Fatma Teyze hastaneden çıkalı iki gün olmuştu ve iki gündür onun yanında kalıyordum.

"Çok yordu beni İstanbul'un havası, birkaç ay köyde kalıp dinlenmek istiyorum."

Huysuzlukla dudağımı büküp itiraz ettim:

"Burada da dinlenirsin, bakarım ben sana."

Gülümsedi ve uzanıp yanağımı okşadı:

"Bakarsın tabii Betül'üm ama buranın havasında dinlenemiyorum ki bir türlü."

"Sen gidersen yalnız kalacağım ama ben."

Yattığı yataktan doğrulup bana sahte bir kızgınlıkla baktı:

"Arkadaşların, ailen var kızım. Hatta artık Hatice de var. Neden yalnız kalasın? Hem temelli gitmiyorum ki birkaç ay sonra döneceğim."

Bakışlarımı kucağımdaki ellerime indirip omuzlarımı silktim.

"Geçen sene de gittim ya Betül," dedi Fatma Teyze beni ikna etmeye çalışarak.

"Gittin, evet ama olsun. Özleyeceğim yine seni."

Elimi, ellerinin arasına alıp okşadı:

"Ben de seni özleyeceğim ama önce bir kendime gelmem lazım."

Kabul etmekten başka çarem yoktu. Köye gitmek eğer ona iyi gelecekse buna engel olmamalıydım.

"Tamam," dedim iç çekip. "Ama çok kalma.

Beni asıl ikna eden Fatma Teyze'nin sözleri değil, yüzündeki yorgunluktu. Gerçekten de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gülümseyerek kafasını salladı.

"Ne zaman gideceksin?"

"Yarın akşam."

Kaşlarımı çattım:

"Bu hâlde otobüse mi bineceksin?"

Kafasını yana yatırıp sahte bir kızgınlıkla, "Ne varmış hâlimde?" diye sordu. "Turp gibiyim ben."

Fatma Teyze yataktan doğrulup oturunca kıkırdadım:

"İyi, tamam. Bir şey demedik."

"Valizimi hazırlayayım," diyerek oturduğu yerden kalkmaya yeltenince koluna girip kalkmasına yardım ettim. Ona hasta muamelesi yapmamdan hoşlanmıyordu ama yine de ses çıkarmadı.

"Ben de yardım ederim o zaman."

***

Fatma Teyze otobüse binerken dolan gözlerimi silip gülümsemeye çalışarak ona el salladım. Yanımda duran Hatice Teyze'yle bakışlarımız kesişince aynı durumda olduğumuzu görüp tebessüm ettik. Camdan bizi izleyen Fatma Teyze de bize bakıp gülümsüyordu. Yüzümü Hatice Teyze'nin biraz ilerisindeki Ömer'e çevirdim. Yüzünde yine o muhteşem gülümsemelerinden biri vardı. Öylece onu izlerken kendimi toplayıp otobüse çevirdim bakışlarımı. Ömer'e bakınca sanki ona dalıp gitmemek olanaksızmış gibi geliyordu. Onu izlemek, sessiz bir kumsalda hafif esen rüzgârın eşliğinde günbatımını seyretmekten farksızdı. Belki de hayal dünyam bu durum için fazla klişe tanımlar üretiyordu.

Otobüsün motor sesini duyunca camdan bakan Fatma Teyze'ye dönüp el salladım. Otobüs hareket etmeye başladığında içimde baş gösteren buruk bir his beni durgunlaştırmıştı. Bununla baş edebilirdim.

Otobüs gözden kaybolana kadar orada, öylece dikilmiştik. Hatice Teyze, "Gidelim artık," dediğinde hep birlikte Ömer'in arabasına yöneldik. Buraya gelirken taşınacak valizler, Fatma Teyze'nin gidişi ve onu uğurlayan komşulardan dolayı durumun pek farkında olamamıştım ama şu an Ömer'in arabasına bineceğim gerçeğini fark etmem zihnimdeki alarmı devreye sokmuştu.

Hatice Teyze ve Ömer arabanın kapısını açtığında ben arabanın yanında öylece dikiliyordum. Buraya gelirken beni mecburiyetten arabasına almıştı fakat şimdi böyle bir zorunluluğu yoktu. Evet, artık eskisi kadar yüzsüz olamıyordum.

Hatice Teyze, "Binsene kızım," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım.

"Aslında ben kendim gidebilirim."

Kaşlarını çatıp, "Aaa, olur mu öyle şey? Bu saatte, yalnız başına gitme," dedi.

Küçük bir onay için Ömer'e baktım. Hatice Teyze'ye katıldığını belirten bir şekilde hafifçe başını sallayıp sürücü koltuğuna geçti. Gülümsememle gerilen dudak kıvrımlarımı gizlemeye çalışarak arka koltuğa geçtim.

Hatice Teyze oturduğu koltuktan arkasına dönüp, "Kızım Fatma gitti ama ben varım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana geliyorsun, tamam mı?" dedi.

Gülümseyerek kafamı salladım:

"Pekâlâ, Hatice Teyze teşekkür ederim."

Elini, koltuğun kenarında duran elimin üstüne koyup o da benim gibi gülümsedi ve sonra önüne döndü. Bu arada Ömer arabayı sürmeye başlamıştı.

Hatice Teyze'yi gerçekten sevmiştim ve Ömer'in annesi olmasının bunda pek bir etkisi yoktu. Fatma Teyze'yle huy olarak çok benziyorlardı. İkisi de cana yakın ve anaçtı.

Ömer o sırada çalan telefonunu çıkarıp yanıtladı:

"Aleyküm selam abi, ne oldu?" dedikten sonra bir süre karşı tarafı dinledi. Yüzünün az bir kısmını görsem de gerildiğini anlayabiliyordum. "Ne şirketi?" Kaşlarını kaldırmış, gelecek cevabı bekliyordu. "Yapma ya!" Direksiyonu tutan eli iyice kasılmıştı. Karşı tarafı dinlerken arabayı kenara çekip durdurdu. "Kimi tehdit etmiş?" Gelen cevapla elini direksiyona hızla geçirip gözlerini kapattı. Sıktığı dişlerinin arasından öfkeli bir soluk bıraktı. "Şeref-

sizler. Tamam. O adama iyi bakın Emre. Yarın sabah geldiğimde bir de ben konuşacağım."

Telefonu kapatıp vitesin yanına bıraktı ve arabayı çalıştırdı.

"Ne oldu Ömer?"

Hatice Teyze çekinip soramadığım soruyu Ömer'e sorduğunda rahatlamıştım.

"Birkaç işçi vardı, çalıştıkları şirketle maaşları yüzünden tartışmışlar. İşten ayrılacakları sırada da aralarından biri bir şekilde bu şirketin pis işlerinden haberdar olmuş."

Direksiyonu sola kırıp önündeki araca kızarak kornaya bastı.

"Eee?" dedi Hatice Teyze, Ömer'in devam etmesi için.

"Geçen dava etmişlerdi şirketi. Bugün o adamlardan biri evinde ölü bulunmuş."

Hatice Teyze şaşkınlık ve üzüntüyle iç çekti:

"Çocuğu falan var mıymış?"

Ömer'in yüzü iyice gerilmişti:

"Üç tane hem de..."

"Nasıl insan bunlar..." Hatice Teyze kafasını iki yana sallayıp sıkıntıyla bıraktı nefesini.

Yolun geri kalanı kimse konuşmadı. Arabanın içindeki gergin hava, ortamı daha da sessizleştirmişti. Ömer'in yüz ifadesi bir an olsun yumuşamamıştı. Hatice Teyze de sessizce dışarıyı izliyordu. Açıkçası, Ömer'in anlattığı durum benim de canımı sıkmıştı ve bu yüzden ortamın sessizliğinden şikâyetçi değildim.

Evin önüne geldiğimizi fark edince toparlanarak arabadan indim. Hatice Teyze arabanın kapısını açmaya yeltenince onu durdurup

açık olan camdan onunla vedalaştım ve Ömer'e bakmadan evin kapısına yürüdüm.

Anahtarımı çıkarmıştım ki birden kapı açıldı. Annem sinirli yüz ifadesiyle karşımda dikilirken yanından geçip eve girdim ve imalı bir şekilde, "Hoş bulduk," dedim.

"Neredeydin sen kaç gündür?"

Derin bir nefes alıp anneme döndüm:

"Tartışmak mı istiyorsun yine?"

"Tartışmak istemiyorum Betül, nerede olduğunu öğrenmek istiyorum!" dedi birden bağırarak.

"Sana mesaj attım anne. Hatta telefonda da konuştuk. Bir arkadaşımda kalacağımı söylemiştim."

"Betül..."

Yüzündeki ifade canımı sıkıyordu. Gözlerim sinirle dolarken önümdeki koltuğa hızla bir tekme geçirdim.

"Ne Betül, ne? Yine mi tartışmak istiyorsun? Tartışalım anne! Başka yaptığımız bir şey yok zaten!"

Gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle silip merdivenleri hızla çıktım ve odama girdim.

***

Kapının tıklatılmasıyla kafamı yastığımdan kaldırıp etrafa baktım. Bilincim uykunun ağına takılmış fakat henüz dibe çekilmemişti. Uyumak ve uyanmak arasındaki o ince çizgideydim.

"Efendim?" dedim uykulu bir sesle.

"Gelebilir miyiz?"

Annemin yumuşamış sesine karşı boğazımı temizleyip kendime gelebilmek için gözlerimi birkaç defa sıkıca açıp kapattım. Tartışmamızın ve benim bu odaya girmemin üstünden en fazla yarım saat falan geçmiş olmalıydı. Sesimi ifadesiz tutmaya özen göstererek, "Gel," dedim ve kapıya arkamı döndüm.

Kısa bir süre sonra odanın sessizliğinde annemin ayak sesleri yankılanmıştı. Çok geçmeden de yatağımın diğer tarafında belli belirsiz bir hareketlenme oldu. Annem elini saçlarımda gezdirmeye başladığında ses çıkarmadım.

"Kızım?"

Cevap vermeye gerek duymadan sadece mırıldandım:

"Hmm?"

Annemin saçımda gezinen eli durdu önce, ardından kırgın bir sesle, "Bana böyle davranma," dedi.

Yattığım yerden ona doğru dönüp baktım anneme.

"Senin gibi mi davranayım anne? Çünkü öyle davranmamı istersen sadece bağırıp çağırmam yeterli olacak."

Cevabıma karşı nefesini gürültüyle bıraktı ve "Özür dilerim," dedi.

Anneme cevap vermeyip gözlerimi ondan kaçırdım. Konuşmaya devam etti:

"Döndüğümüzden beri üstüne çok geldiğimin farkındayım. İşler biraz yoğundu ve seninle ilgilenemedik. Çok özür diliyorum. Sanırım bu boşluğu doldurmak için biraz saçmaladım."

Mahcup bakışları karşısında ifadesizliğimi koruyordum.

"Haydi ama Betül," dedi. "Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

Bakışlarımı ona çevirip bir süre sessiz kaldım ve ardından dayanamayıp, "Söz mü?" diye sordum.

Gülümsedi:

"Söz."

Annem eğilip bana sarılınca ben de kollarımı onun boynuna doladım. Annem ve babama uzak olsam da, hatta onlar ne kadar bana karşı ilgisiz olsalar da tavrımı koyamıyordum. Aslında genel olarak kin tutmayı beceremeyen bir yapım vardı.

"Beni dışlıyor musunuz bayanlar?"

Babam yatağın diğer ucundan bize bakarken ikimiz de gülümsedik. Annem fevri, babamsa sakin ve soğukkanlı olan taraftı. Genelde annemle tartışırdık. Bizi ayıran ve ortalığı sakinleştiren de hep babam olurdu. Her ne kadar birbirlerine zıt gözükseler de uyumlu bir ilişkileri vardı. İşlerinden arta kalan zamanla yetinmek zorunda kalmama rağmen yine de onları seviyordum.

"Duş alacağım," dedim artık odadan çıkmaları gerektiğini ima ederek. Babam yanağıma bir öpücük bırakarak benden ayrıldı ve odadan çıktı. Annem de bana gülümseyerek babamı takip etti.

Banyoya gideceğim sırada duyduğum mesaj sesiyle telefonumu elime aldım. Mesajı gönderen Selin'di.

"Alışverişte beni atlatmış olabilirsin ama sana aldığım bikiniyi giyeceksin."

"Hayır ve hayır."

Selin'in bana aldığı bikiniyi düşünmek istemiyordum ve tabii ki onu asla giymeyecektim. Bundan emin olabilirdi. Hızımı alamayarak bir mesaj daha attım:

"O aldığın şeylerin nasıl olduğunu tahmin etmek dahi istemiyorum ve hayır, giymeyeceğim."

Cevap gecikmedi:

"Tahmin etmene gerek yok, bunları giyeceksin. Hiçbir itirazını kabul etmiyorum."

Selin'in "iddialı" dediği şeyleri giymek gerçekten de cesaret isterdi ve ben o cesaretten hiç nasibimi almamıştım. Fakat şimdilik bu konuyu uzatıp kendimi yormayacaktım. Telefonu komodinin üstüne bırakıp banyoya girdim.

***

Tek omzu açık, salaş, siyah bir bluz ve yine siyah, dar bir pantolonu dolabımın içinden çekip çıkardım. Dolabın içine son kez göz atıp kapağı kapadım. Yatağımın altından teki görünen bordo topuklu ayakkabılarımı da ayağımın ucuyla dışarı ittim.

Kıyafetlerimi giydikten sonra siyah bir göz makyajı ve ayakkabımın rengine yakın bordo bir rujla görünümümü tamamladıktan sonra bir eksik olup olmadığını kontrol ettim ve gerekli her şeyi pantolonumun cebine sıkıştırarak odadan çıktım.

Annem ve babam akşam gelen bir aramayla alışık olduğum bir şekilde apar topar eşyalarını hazırlamış ve havaalanına yetişmek üzere evden çıkmışlardı. Kulağa biraz tuhaf gelse de bu hazırlığım, annemler evden çıktıktan yarım saat sonra içimde filizlenen dışarı çıkma isteğimin bir getirisiydi. Öyle eğlenmek ya da dans edip kurtlarımı dökmek gibi bir niyetim yoktu tabii. Yalnızca son zamanlarda hayatımda popüler bir etkinliğe dönüşen "kafa dağıtma" girişimlerimden biriydi bu. Gerekli veya gereksiz bir şeyle uğraşmak ya da bir şeyle uğraşamayacak kadar bilinçsiz olmak, zinde bir kafayla sebebini bile çözemediğim içimdeki şu anlamsız boşlukta kaybolmaktan iyiydi.

Her ne kadar bizimkilerden birine haber verip vermemek konusunda kararsız kalsam da açılabilecek herhangi bir konu bir şekilde beni düşünmeye sevk edebilirdi ve bunu bugün hiçbir şekilde istemiyordum.

***

"Haydi dans edelim!"

Yanımdan geçerken bağıran kızı ve onun arkasından giden birkaç hevesli çığlığı duymazdan gelmeye çalışarak elimdeki bardakta kalan son yudumu boğazımdan mideme gönderdim. Midem aldığı sıvıyı beğenmeyerek kasıldığında yüzümü ekşittim.

Kulaklarıma ulaşan gürültülü müzik başımı ağrıtıyordu. Burada daha fazla durmak istemiyordum. Aşina olduğum bu yer bana şimdi kendimi yabancı hissettiriyordu. Yine içim sıkılmıştı. Bu sıkıntım o günkü kadar yoğun değildi fakat varlığını hissedebiliyordum. Böyle olmamalıydım, özellikle de Fatma Teyze burada değilken bununla baş edemezdim.

"Bana sert bir şeyler getirir misin?" dedim bağırarak. Barmen kafasını eğerek "Tabii," dedi ve tezgâhın diğer tarafına yöneldi. Çok geçmeden geri dönmüş ve kristal bardağı önüme itmişti. Bardağı alıp bir tur çevirdim ve içindeki acı sıvıyı tek dikişte içtim. Alkol boğazımı kavurarak mideme inerken damağımda kalan ekşi ve acı tatla yüzümü buruşturdum.

Tezgâhın diğer tarafındaki barmene, "Bir tane daha!" diye bağırdım. Adam kafasını eğip gülümsedi ve başka bir bardağı önüme itti. Onu da alıp aynı şekilde içtiğimde tadına biraz daha alışabilmiştim fakat boğazımda oluşan yanma hissi kolay kolay geçecek gibi değildi. Elimi kaldırdım, "Bir tane daha!"

***

Göz kapaklarım ağırlaşıp bir yük hâline geldiğinde boş bardağı masaya bıraktım ve ayağa kalktım. Biraz sendelesem de dengemi sağlamayı başarabilmiştim. Etrafa göz gezdirip tanıdığım birini görmeye çalıştım. Ortam fazla kalabalıktı ve görüş alanım bulanıktı. Açıkçası biraz nefes almam gerekiyordu.

Büyük bir güçlükle çıkışı bulduktan sonra kendimi dışarı attım. Serin hava tenime çarptığında şiddetli bir titreme dalgası kısa bir süre için uzuvlarımı esir almıştı. Hava o kadar soğuk değildi ama

sıcak havadan soğuk havaya çıkınca bir an için duruma uyum sağlayamamıştım. Yürümeye çalışırken birbirine dolanan ayaklarım yüzünden dengemi kaybettim. Fakat hemen yanımdaki büyük saksıya tutunup son anda düşmekten kurtulabilmiştim.

Barın sağ tarafında kalan geniş kumsala doğru sarsak adımlarla yürümeye başladım. Kumsalda pek fazla insan yoktu bugün. İskeleyse garip bir şekilde boştu.

O kadar içmeme rağmen aklımdaki düşünceler ve içimdeki sıkıntı beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Beklediğim gibi olmamıştı, başarısızdım. Sarhoş olmak ne içimdeki boşluğu kapatmaya ne de beni kapana kıstıran zihnimi biraz olsun rahatlatmaya yaramıştı. Aksine daha kötüydüm.

Ne ara kirpiklerimden kurtulduğunu bilmediğim birkaç damla yaş yanaklarıma süzülmüştü. Yanaklarımdaki ıslaklık, havanın soğuğunu çeken bir mıknatıs gibiydi. Nefesimi bırakıp omuzlarımı düşürdüm.

Sıkıntıma kesin bir sebep bulamıyordum. Beynim benden gizli işler çeviriyordu ve bana yalnızca acısını çekmek kalıyordu. Bundan nasıl kurtulacağım hakkındaysa en ufak bir fikrim yoktu.

"Eğer Allah sana bir keder ve sıkıntı verecek olursa onu O'ndan başka kaldıracak olan yoktur."

Fatma Teyze'nin okuduğu ayet zihnim tarafından durumuma uygun görülmüş ve önüme çıkarılmıştı. Nasıl kullanıldığını bilmediğim bir cihazı ellerimin arasında tutuyormuş gibi hissediyordum. Ne yapmam gerektiği konusunda tahmin yürütmek bile zordu benim için. Ruh hâlim, klostrofobik bir insanın kapalı bir kutuya hapsedildiğinde hissettikleriyle açıklanabilirdi. Bir şeyleri düzeltmek istedikçe daha bir kördüğüm oluyordu. Rahatlamak istiyordum ama yapamıyordum.

Burnumu çekip topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Saçlarımı tokadan kurtarıp enseme ve omuzlarıma salarak serbest bıraktım.

Rüzgâr hafif bir ürpertiyle çabucak saçlarımın arasına karışmış ve onları dağıtmıştı. Artık akan gözyaşlarımı silmek için çabalamıyordum. Ayaklarım serin kumla buluştuğunda rahatlama hissiyle gözlerimi kapattım ve topuklu ayakkabılarımı kumların üstüne atıp tahta iskeleye çıktım.

Ellerimi yüzüme kapattım ve derin bir nefes aldıktan sonra içimde yükselen kahkahayı serbest bırakıp rüzgâra karşı kollarımı açtım. Kahkahalarımı kontrol edemiyordum. Gözyaşlarım da kahkahalarımla yarışıyormuşçasına şiddetleniyordu. Bacaklarımda kalan son enerji kırıntılarını da kullanıp tüm gücümle koşmaya başladım. Tahta zeminde yer yer oluşmuş çatlaklar ayak tabanlarımı acıtıyordu. Saçlarım uçuşuyor ve boynumu rüzgâra sunuyordu. Sona yaklaştığımı hissettiğimde biraz daha hızlandım. Zemin ayaklarımın altından kayıp giderken, soğuk, keskin bir sancıyla vücudumu sarmaladı.

Hava soğuk, deniz derin ve ben de öyle...

-14-

Zihnimin düştüğü bu yerçekimsiz boşlukta umutsuzca çırpınıyordum. Kurtulmak için attığım her adım, yaptığım her hareket beni daha çok dibe çekiyordu. Nefeslerim sıklaşıyordu. Hiç mesafe katedememiştim ve öylece boşlukta boğuluyordum. Bir oksijen tüpü vardı fakat ona erişemiyordum. Etrafımı şeffaf bir labirent çevirmişti ve ben bu duvarlar arasında sıkışıp kalmıştım. Her yer berraktı. O kadar berraktı ki duvarları göremeyip birer birer çarpıyordum her birine. Görünmez bir kafesteydim.

Bir çıkış vardı elbette fakat bu şeffaf labirent, çıkışı kamufle ediyor ve beni kendi bulmacasına hapsediyordu. Sonsuz kadar büyük fakat kafamın içine sıkışabilecek kadar da küçük bir labirent... Kendi zihnimde, kendi duvarlarımın arasında çırpınıp duruyordum. Çığlıklarım, kurtulabilmek için attığım her adım gibi boşlukta asılı kalıyordu.

Boğazıma kaçan tuzlu su genzimi yakarken boğazımı tahriş edecek kadar sertçe öksürdüm. Fakat böylece ciğerlerime dolan biraz oksijen elimden alınmış ve aldığım soluğu tuzlu suyla doldurmuştu. Bedenim soğuk suya alışmayı reddederek titriyordu. Kurtulmaya çalıştığım su, bedenimi ve ruhumu rahat bırakmıyordu. Saçlarım suyun içinde yerçekimine meydan okurken çocuğunu yatıştırmaya çalışan bir anne gibi yüzümü okşuyordu. Nefes alma ihtiyacım

pasif bir isteğe dönüşüyordu. Yüzeye ulaşmak için kollarımı uzatıyordum fakat tüm uğraşlarım gibi bu da sonuçsuz kalıyordu.

Kolumun sertçe kavranmasıyla hızla yüzeye çekildim. Her yer karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Bedenim suyun içinde bir yöne çekilirken ciğerlerim ise ertelenmiş oksijen ihtiyacına sarıldı. Boğazımdan çıkan garip ve hırıltılı ses, şiddetle inip kalkan göğsüme eşlik ediyordu.

Oksijen, teneffüs zilini duyan çocuklar gibi boğazımdan koşup ciğerlerime yayılıyordu. Suyla temasımın kesildiğini hissettiğimde, soğuk rüzgâr sudan daha acımasız bir şekilde bedenime buzdan iğneler gibi saplanıyordu. Beni tutan kişinin yabancı sesi kulaklarıma ancak boğuk uğultular hâlinde ulaşabiliyordu.

Rüzgârla ilişkim kısmen kesilirken üzerime bir şey örtüldüğünü hissedebilmiştim. Başım geriye düşerken yapabilecek bir şeyim kalmamıştı. Başımı taşımak öylesine zor geliyordu ki... Bedenim yumuşak bir yüzeye bırakıldığında sıcağı bulma umuduyla bırakıldığım yerde kıvrıldım.

***

Bilincimi yavaş yavaş bana geri veren uyku, bedenimden usulca çekiliyordu. Gözlerimi açmadan yattığım yerde kollarımı açıp genişçe esnedim. Esneme sonrası gelen uyuşuklukla birkaç dakika daha öylece yattım. Artık kalkmam gerektiğini anlayınca gözlerimi yavaşça açtım. Kollarımı yatağa dayayıp doğrulmak için bedenimi ittirdiğimde başıma saplanan keskin ağrı ve kolumdaki ince sızıyla yüzümü buruşturup kendimi tekrar yatağa bıraktım. Her yerim ağrıyordu. Kendimi bir kamyon yarışında, rampa olarak kullanılmış gibi hissediyordum.

Beyazın yoğun olduğu hastane odası gözlerim için yeterli önem kazandığında kısa bir an paniğe kapılarak az önce yaptığım gibi doğruldum ve o büyük bir hatayı tekrarladım. İnleyerek kafamı geri yatırırken birine seslenmek üzere dudaklarımı araladım.

Kapı belirsiz bir gürültüyle gıcırdadığında birinin gelmiş olması bedenimi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Saçlarını sıkı sıkıya ensesinde sabitlemiş orta yaşlı bir hemşire gülümseyerek yanıma ulaştığında, durumu açıklayacak birkaç kelime duyma umuduyla bakışlarımı onun üzerinde kilitledim. Yanı başımdaki serumla ilgilenmeye başladığında bana, "Nasılsın bakalım?" dediğini duyabilmiştim. Dudaklarımı araladığım sırada boğazımdaki ani kaşıntı ve ağrıyla küçük bir öksürük krizi bedenime sancılı bir sarsıntı bıraktı.

Sonunda birkaç kelimeyi ciğerlerim boğazıma taşınmadan çıkaracağımı düşündüğümde, "Bu duruma düşmek için nasıl bir aptallık yaptığımı merak ediyorum," dedim bir dahaki öksürük krizinden son anda sıyrılarak.

Kapı gıcırtısı bir kez daha odaya karıştığında hemşire cevap vermek için araladığı dudaklarını kapattı. Bakışlarım kapının olduğu tarafa yöneldi ve o an az önce sıyrıldığım öksürük krizinin tam ortasına attım kendimi. Öksürüklerle kasılan bedenim, kapının önünde dikilen Ömer'in varlığını görmeye öyle istekliydi ki kafamı dik tutmak konusunda fazladan çaba harcıyordum. Hemşire öksürüklerimin sakinleşmesini bekledikten sonra diğer yanımdan bir bardak su alarak bana uzattı. Elimi göğüs kafesimin üzerine örtüp birbirine karışan soluklarımı düzenledikten sonra suyu büyük bir açlıkla bitirdim.

Ömer kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının hemen yanında dikiliyordu. Bakışlarının hedefi benden oldukça uzaktı. Hemşirenin ona birkaç şey söylediğini duyar gibi olsam da aklım, dün geceden kalan kesik kareler ve Ömer arasında bir bağlantı kurmakla meşguldü.

"Sen... Nasıl?" diyebildim yalnızca. Şükürler olsun ki hemşire çaresizce bağlantı kurmaya çalıştığım olay örgüsünde birkaç parçayı önüme atmıştı.

"Dün gece sizi buraya getirdiler Betül Hanım, denize düşmüşsünüz."

Ömer nefesini bırakıp kafasını her iki yana salladı. Hemşire devam etti:

"Anne ve babanıza ulaşamadığımız için..."

Ömer kafasını kaldırıp, "Fatma Teyze'yi aramışlar. O da beni aradı," dedi.

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. Dün gecenin son eksik parçaları da yavaş yavaş gün yüzüne çıkmıştı.

"Fatma Teyze çok telaşlanmıştır," dedim kısık bir sesle.

"Evet," diye beklemediğim bir şekilde çıkıştı Ömer. "Çok telaşlandı."

Siniri beni rahatsız etmişti:

"Benim suçum yok!" dedim ve boğazımdaki sinir bozucu kaşıntıyı gidermek için birkaç kez yutkunmaya çalıştım.

"Doğru," dedi, "aklını kaçırmış gibi gidip denize atlamak nasıl senin suçun olabilir ki?"

Bir an için nefesimi tuttum, yalnızca bir an için... Çünkü yeni bir öksürük krizi hemen yanı başımda durmuş ve bir sonraki soluğumda beni yakalamıştı. Hemşire sakinleşmemi bekledikten sonra bana kısa bir bakış atıp, "Üşütmek dışında önemli bir şeyiniz yok," dedi. "Birazdan gelip kontrollerinizi yapacağız, bugün çıkışınızı yapabilirsiniz."

Ömer başını salladıktan sonra hemşirenin geçmesi için kenara çekilmiş ve odanın kapısını açık bırakmıştı.

Bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissettiğimden dolayı, "Çok sarhoştum," dedim beceriksiz bir girişimle. "O an ne yaptığımı pek düşünemiyordum."

Dudaklarımdan dökülen mazeret, ikimiz arasındaki büyük uçurumdan yuvarlanıp gitmişti ve ben yaptığım bu açıklama sonrasında pişman olup söylediklerimi geri almayı istedim. Ömer ise yalnızca gözlerini kapatmış ve nefesini sesli bir şekilde bırakarak odadan çıkmıştı.

***

Dikiz aynasından arkaya doğru baktığında, benim de artık arabaya binmem gerektiğini fark ettim ve kapıyı açıp arka koltuğa yerleştim. Ömer'le aynı arabada olduğum için aldığım nefesler gerektiği kadar uzun olamıyordu. Bu durumun tek iyi yanı, derin solukların sonunda karşılaşacağım bir öksürük krizini kesik nefeslerimle atlatabilmemdi.

Ömer arabayı çalıştırırken öyle ilgisiz görünüyordu ki bu anlamsız bir şekilde zoruma gitmişti. Ben de bakışlarımı güçlükle de olsa ondan çevirip saçlarımın uçlarıyla oynamaya ve dışarıyı izlemeye başladım.

Hemşire odadan çıktıktan beş on dakika sonra yanında bir doktorla geri dönmüş ve beni muayene etmişti. Bu kısa muayenenin ardından telefonumla birlikte dün geceden beri kuruyan kıyafetlerimi hemşireden istemiş ve üzerimdeki mavi hastane elbisesinden kurtulmuştum. Önce Fatma Teyze'yi arayıp iyi olduğumu söylemiş ve ardından çıkış işlemlerimi tamamlayan Ömer'le birlikte hastaneden ayrılmıştım.

Arabadaki rahatsız edici sessizliği dağıtmak için, "Teşekkür ederim," dedim. Cevap vermedi. Üzerimdeki hâlsizlik, eklemlerimdeki sızı ve boğazımdaki ağrı göz kapaklarımı açık kalmaları konusunda zorluyordu. Yine de, "Neden böylesin?" diye sordum çatallaşmış sesimle. Kelimeler zihnimde kalmak için pek istekli değildi bugün. Bir an dikiz aynasından bana bakıyormuş gibi oldu ama daha sonra tekrar o umursamaz hâline döndü:

"Ne?"

"Bana karşı neden böylesin?" dedim bir kez daha.

"Sana karşı hiçbir şey değilim," dedi sesindeki mesafenin soğuğunu hissettirerek. İşte tam da buydu! *Acı gerçek*. Bir anda söyleyivermişti.

"Ben de tam bundan bahsediyorum," dedim. "Bana karşı neden bu kadar soğuk ve umursamazsın?"

Başka bir zamanda birinin beni durdurmasını isteyebilirdim fakat şu an içimdekileri dökmek niyetindeydim. Zihnimi kurcalayan onca sorudan birkaçı eksilirdi belki de.

"Saçmalıyorsun Betül," dedi konunun uzamasını istemediğini açıkça belli ederek.

"Konuşurken bana bakmıyorsun bile!" Sakin kalmaya çalışsam da bu, Ömer'in karşısında oldukça zordu. Bir şey söylemesine müsaade etmeden devam ettim. "Neyim ben senin için? Görünmez falan mı?"

"Sana bakmak ya da seninle konuşmak zorunda değilim, saçmalamayı kes!"

Yükselttiği sesine bakılırsa sanırım o da sinirlenmeye başlamıştı. Üstümdeki bu tuhaf cesaret en az benim kadar inatçıydı...

"Seninle konuşmaya çalışıyorum ve..."

"Benimle konuşmaya çalışma!"

Cümlemi yarıda bölüp bana bağırması üzerine gözlerim aniden dolmuştu. Bunu umursamadan konuşmaya devam ettim:

"Neden? Çok mu ulaşılmazsın?"

Cevap vermedi. Cevap vermemesi daha da sinirimi bozuyordu:

"Merak etme, yemem seni!"

Hâlâ cevap vermiyordu.

"Bana bir pislikmişim gibi davranamazsın! Görünmezmişim ya da önemsizmişim gibi tavır takınamazsın!"

Koltuğun arkasını yumruklayarak söylediğim cümleler benim için de sınır noktaydı. İçimde birikenler sonunda patlak vermişti. Boğazım feci şekilde acıyordu.

Onun da sabrının son demlerini yaşadığını fark edebiliyordum. Kaşlarını çatmıştı, yine. Çatık kaşlarının ona nasıl bir hava kattığından habersizdi. Sinirli? Korkunç? Belki de her ikisi fakat bu bile yüzünün güzelliğini gölgeleyemiyordu. Bu bile ona olan hayranlığımı azaltmıyordu.

Düşüncelerimi, dişlerini sıkarak söylediği kelimelerle böldü:

"Benden uzak dur!"

Sol omzumda topladığım saçlarımı serbest bırakırken attığım şiddetli ve keyiften uzak kahkahayı bastıramadım. Gururuma dokunmuş muydu? *Evet.* Pes edecek miydim? *Hayır.* Ben bir kızdım, o ise erkek. Ve kesinlikle yanlış replikleri paylaşıyorduk.

"Bunu benim söylemem gerekmez miydi?"

Kahkaha atmama şaşırmış olacak ki kaşlarını kaldırmıştı. Bu şekilde, az önce bana bağıran ve onu gördüğüm zamanların çoğunluğunda kaşlarını çatan o korkutucu adam değilmiş gibi öyle masum görünüyordu ki...

"Hayır, delirmedim," dedim. Önce kendimi, sonra onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Ama kafam karışık tamam mı? Üstüne bir de sen geliyorsun. Bana çizdiğin bu görünmez sınır..." Nefesimi seslice bıraktım. "Kafamı karıştırıyor ve ben anlayamıyorum."

Daha çok kendimle konuşuyor gibiydim. Onun beni dinleyip dinlememesi çok da umurumda değildi. Sadece şu kalabalık zihnimin biraz rahatlamasını istiyordum.

Siniri yatışmış gibiydi:

"Betül bende sana göre bir şey bulamazsın."

Dirseğimi cama yaslayıp yeni başlamasına rağmen çabuk şiddetlenmiş yağmuru izlemeye koyuldum. Artık sadece fısıldıyordum:

"Benimle ilgili bir şeye nasıl sen karar verebilirsin ki?"

Bir volkan gibi patlamıştım fakat bu patlamadan çıkan yangın ancak bir saman alevine denkti. Cevap vermedi. Yolun geri kalanında ikimizden de tek bir ses çıkmamıştı.

Evin önüne gelince bir şey söylemeden indim ve kapıya ulaştım. Yorgundum. Bu yorgunluk zihinsel mi, yoksa bedensel miydi, bilmiyordum. Sanırım ikisi birlikteydi ve şüphesiz ki dünyanın en berbat beraberliği buydu.

Arabanın motor sesi giderek uzaklaşırken evden içeri adımımı attım. Işıkları yakıp koltuğa kendimi atarken hâlsizlik tüm bedenimde kendini hissettiriyordu. En çok da şakaklarımdaki keskin ağrıda...

Ömer ile tartışmamız kulaklarımda yankılanırken durumumun hiç de iyi olmadığını bir kez daha gördüm. O adını koyamadığım ve beni aptala çeviren duygu, Ömer'in yanında beynimi istila ediyor, bedenimin tüm kontrolünü ele alıyordu. Ve ben o duyguya, "*Bu benim bedenim ve buradan derhâl defoluyorsun*!" ya da "*Şey pardon ama o kontrol ettiğin benim bedenim. Şimdi buradan kaybol!*" bile diyemiyordum.

Zil çalmaya başlayınca yattığım yerden kelimenin tam anlamıyla sürünerek kalktım ve ayaklarımı sürüye sürüye kapıya yürüdüm. Bizimkilerden biriydi muhtemelen. Selin'in gelmiş olma ihtimaline karşı kapının kenarına çekildim. Sonuçta kapıyı açar açmaz üstüme atlayarak bana şaka yapabilme potansiyeli yüksekti.

Kapıyı açıp kimin geldiğine bakarken bir an için çenemin parkeye değip değmediğini kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Malum his, yine damarlarıma yayılıyor ve beni etkisiz hâle getiriyordu.

Ömer karşımdaydı ve elinde küçük bir poşet vardı ve ıslanmıştı ve gerçekten ıslanmıştı ve o kadar ıslanmıştı ki koyu kahverengi saçları daha da koyulaşmıştı ve bu hâliyle bile mükemmel... *Hey! Lütfen sakin ol sevgili zihnim, bunları daha az önce konuştuk.*

Elindeki poşeti bana uzatırken yüzümdeki o aptal ifadeyi toparlamak adına bir girişimde bulunamıyordum. Fakat şükür ki bana bakmayışı ilk defa beni bir durumdan kurtarmıştı.

"Bunlar ilaçların," dedi.

Kaşlarımı kaldırıp durumu anlamaya çalıştım:

"İlaç?"

"Soğuk algınlığı için ilaçlar."

Poşeti elinden aldıktan sonra, bir şey söylememe izin vermeden "Hayırlı akşamlar," dedi ve arkasını dönüp gitti. Arabasının sokaktan çıkışını boş gözlerle izledim. Ardından elimdeki poşete baktım, içinde birkaç kutu ilaç vardı. Poşeti sıkı sıkı tutup diğer elimle ağzımı kapattım ve çığlıklarımın boğazımdan kaçmasına izin vermeyerek eve girdim.

Bedenimdeki hâlsizliğe ve ağrılara rağmen dizginlediğim çığlıkları serbest bırakarak koltuğa zıpladım. Bu, kocaman bir frambuazlı pastadan daha muhteşemdi. Hatta bu, dünyadaki tüm pastalardan bile daha muhteşemdi! Ömer benim için, bu yağmurda ıslanmayı göze alarak ilaç almaya gitmişti ve bu, sadece ben hasta olduğum içindi!

Şu durumda kendime sorabileceğim en mantıklı soruyu sordum: *"Müsait bir yerde bayılabilir miyim?"*

-15-

İzlediğim diğer üçünden olduğu gibi televizyonda şu an açık olan programdan da sıkılmıştım. Hepsi birbirinin türevleriydi. Dizilerse tam bir felaketti. Çevrilen entrikaları takip ederken başım ağrıyordu. Kanalı değiştirip gözlerimi oyalayacak başka bir şey aradım.

Vücudumdaki ağrılar ilk zamanki kadar belirgin olmasa da hâlâ kendini hissettiriyordu. İki gündür hasta olduğum için temel ihtiyaçlarım dışında sürekli yatıyordum. Temel ihtiyaçlardan kastım yalnızca tuvalete gitmekti. Zaten ancak onun için kalktığım zamanlar belki bir lokma bir şey yiyip yeniden yatıyordum. En son ne zaman doğru düzgün yemek yediğimi bile hatırlamıyorum.

Selin, Kutay ve Emre ara sıra gelip nasıl olduğuma bakıyorlardı fakat en son Selin'i, beni iyileştirmek için internetten öğrendiği saçma sapan karışımları içirmeye çalıştığı için kovmuştum. Eğer o saçma şeyleri içseydim ömrümün geri kalanını bir kurbağa olarak geçirmem işten bile değildi.

O gün olanları boş bulunduğum bir anda ağzımdan kaçırdığım için ayrıntıya girmeden anlatmak zorunda kalmıştım. Şimdilik hiçbiri bir şey sormuyor ya da ayrıntı istemiyordu ve bu benim fazlasıyla işime geliyordu. Fakat muhtemelen iyileştiğim zaman sıkı bir sorguya çekilecektim.

Kendime gelmem için duş almaya ihtiyacım vardı ama bu koltuktan nasıl kalkacağımı bilmiyordum. İki gündür salonda, bu üçlü koltukta yatıyordum ve tuvalete gitmek için bile yarım saatlik bir düşünce sürecinden geçiyordum. İlk adımı atmak amacıyla bacağımı koltuktan aşağı sarkıttım ve sonra kendime dinlenmek için birkaç dakika verdim. Bugün bu koltuktan kalkmam gerekiyordu. Yoksa onunla birleşerek geri kalan hayatımı bir üçlü koltuk olarak geçirecektim.

Dirseklerimden destek alıp kendimi yukarı ittim. Koltukta öylece otururken telefonum çalmaya başlamıştı. Söylene söylene ortadaki sehpaya uzanıp telefonumu aldım.

Arayan Selin'di. Telefonu açıp kulağımın biraz uzağında tuttum.

"Daha kaç gün yatmayı düşünüyorsun?"

Selin'in tiz sesi telefonu kulağımdan uzak tutmama rağmen kulaklarımı çınlatmıştı. Böylelikle içimdeki birkaç damla enerji de bir veda mektubu dahi bırakmadan habersizce bedenimi terk etmişti.

"Çok değil," dedim esnerken. "Belki birkaç ay daha."

Selin'i görmesem de gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum.

"Yattığın yerden kalkmıyorsun ki iyileştiğini anlayabilesin."

"İyileştiğimi anlayabiliyorum Selin."

"Neyse, yarın parti var. Unutmadın değil mi?"

Partiyi ve o kalabalığı düşününce kalkmak için büyük çaba harcadığım koltuğa kendimi tekrar bıraktım:

"Unuttum tabii ki ve hatırlamak da istemiyorum."

"Oraya gelir ve seni sürükleyerek o partiye götürürüm. Ciddiyim, yaparım. Hem Emre ve Kutay da gelecekmiş, beraber takılırız işte."

Cevap vermek yerine gitmek istemediğimi göstermek için garip iniltiler çıkarmaya başladım.

"Çıkardığın hayvanı içine geri sok ve yarın için hazırlan Betül. Seni gelmen için zorlayamam tabii ki. Sadece saçlarını seviyorsan gelirsin," dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Oflayarak telefonumu diğer koltuğa fırlattım. Yarın gitmek zorunda olduğum parti gibi yorucu bir aktivite varken şimdi bu koltuktan kalkmak oldukça kolay geliyordu.

Mutfağa gidip bir bardak su aldım. Bakışlarım masanın üstünde duran ve daha bu sabah içtiğim ilaçlara kayınca sırıtarak sandalyeyi çekip oturdum. Uzanıp kutulardan birini alırken iki gün içinde defalarca yaptığım gibi bir kez daha o günü düşünmeye başladım. O günün üzerinden kaç gün geçmiş olursa olsun her hatırladığımda heyecanlanıyordum. Arabada o kadar bağırdıktan sonra benim için ıslanmayı göze alarak bana ilaç alması... Hâlâ o günün gerçek olup olmadığı hakkında şüphelerim vardı. Sonuçta Ömer beni düşünmüştü. Bu, kolay hazmedilecek bir durum değildi. Beni önemsemişti ve o yağmurda sadece benim için... Tamam. Bu *yağmur-ilaç-Ömer* üçlemesini sonsuza kadar düşünebilirdim fakat beyin devrelerim histerik duygularla kasılırken bu durumun zihin sağlığıma çok da iyi geldiği söylenemezdi.

Kapı çalınca elimdeki ilaç kutusunu eski yerine itip oturduğum yerden kalktım ve kapıya yürüdüm. Kapıyı açtığımda kolunu pervaza dayamış, gülümseyen bir Emre buldum karşımda.

"Hoş geldin," diyerek ona sarıldığımda kollarını belime dolayıp güldü:

"Hâlâ tam olarak iyileşmedin, bana da bulaştıracaksın."

Sahte söylenmelerine kulak asmayıp onu içeri davet ettim. Salondaki tekli koltuğa oturdu. Zaten her zaman ona otururdu. Bir keresinde, garip bir şekilde o koltuğa sempati beslediğini söylemişti.

"Kahve?" dedim mutfağa yönelirken.

"Olur."

Emre'den onay alınca mutfağa gidip ikimize de birer kahve yaptım. Salona dönüp birini Emre'ye uzattıktan sonra iki gündür kalkmadığım üçlü koltuğuma geri döndüm. Emre kahvesinden bir yudum alırken oturduğum koltuğu işaret etti:

"Bu koltukla aranda bir şey mi var senin?"

Koltuğa sarılır gibi yapıp yastığa bir öpücük kondurdum:

"Lütfen bunu pek dillendirme, ilişkimizin duyulmasını istemiyoruz."

Gülerek kahvesinden bir yudum daha aldı:

"Anlat bakalım."

Neyi kastettiğini anlamıştım fakat anlamamış gibi davranarak durumu uzatmak daha cazip gelmişti.

"Neyi?"

Emre ne yapmaya çalıştığımı anladığını gösteren bakışını atıp "O geceden bahsediyorum Betül," dedi.

Kahve kupasını elimde çevirip derin bir nefes aldım:

"O gün çok bunalmıştım. Biraz sarhoş olunca da o kafayla gidip denize atlamışım."

Sarhoş olmam yalnızca bunu yapmam için beni cesaretlendirmişti. Kendimi denize atmamın sebebi bir kurtuluş aradığım dakikalarda beynimin bana oynadığı bir oyundu.

Emre kafasını sallayıp ardından, "Peki, şu polisin seni alıp götürmesi durumu neydi?" diye sordu.

Nefesimi bırakıp, "Alıp götürmedi Emre, anlattığım gibi işte, yalnızca hastaneden eve bıraktı."

"Selin o polisten bahsetti Betül."

Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeden Emre'nin ne düşündüğünü anlayabilmiştim:

"Yapma Emre, sen de mi?"

"Selin seninle bunu konuşmuş Betül, onu dinlemelisin."

Oflayıp koltuğa iyice sindim:

"Yirmi bir yaşındayım Emre ve neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edebiliyorum."

"Neyse," dedi. "Sonra ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim omuz silkerek.

"Sarhoştun," dedi mantıklı olarak.

Nefesimi sesli bir şekilde bırakıp ellerimle saçlarımı geriye taradım.

"Bir şeyim yoktu."

"Neden bunlardan şimdi haberimiz oluyor, anlamıyorum."

Sitemle söylediği sözlerde haklılık payı vardı fakat anlatmak istememiştim işte:

"Selin'e biraz anlattığımda verdiği tepki beni gerçekten şaşırtmıştı ve ben de çekindim işte."

"O haklı Betül," dedi bakışları kahvesine indirirken.

Bardağımı sehpanın üstüne bıraktım. Kahve midemi rahatsız etmişti. Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım:

"Şunu söyleyip durma."

"O sana göre biri değil."

Bu işten ciddi anlamda sıkılmıştım:

"Yargılamadan yanımda olsanız, olmaz mı?"

"Biz hep senin yanındayız Betül ve seni yargılamıyoruz. Yalnızca..."

Gözlerimi devirip, "İyiliğimi düşünüyorsunuz," diyerek cümlesini tamamladım. Ardından derin bir nefes alıp ona diktim gözlerimi. "Onlar sadece namaz kılıyor ve inandıkları şeyin gerektirdiklerini yapıyorlar, ne var bunda bu kadar büyütecek?"

"Geri kafalı insanlara takılmanın nesi hoşuna gidiyor?" dedi kaşlarını çatarken.

Ofladım:

"Geri kafalı olduklarını nereden çıkarıyorsunuz?"

Kahvesinden bir yudum daha aldı:

"Çevrene bir bakmanı öneririm."

Selin'le ağız birliği yapmış gibi konuşuyordu ve bu iş fena hâlde canımı sıkmıştı. "Saçmalık!" dedim en sonunda.

Emre kahvesinin son yudumunu içip bardağını benim bardağımın yanına bıraktı:

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Bluzumun etekleriyle oynamaya başladım:

"Sanırım."

"Betül ondan fazlasıyla hoşlanıyorsun. Bu öyle belli ki... Hatta belki hoşlanmanın da ötesinde."

Omuz silktim, kafasını iki yana salladı:

"Bu konuları pek bilmem ama durumunu çok iyi görmüyorum Betül."

Ben de.

Ortamdan biraz uzaklaşmak adına masadaki boş bardakları alıp mutfağa götürdüm. Emre haklıydı, bu hoşlanmaktan fazlasıydı. Fakat adını koymak istemiyordum. Sanki adını koyarsam daha fazla bağlanırmışım gibi geliyordu. Onun hakkında konuşmak bile kalbimin deli gibi atmasına sebep olurken hislerimi kavramsallaştıramazdım.

Salona geri döndüğümde Emre telefonuyla ilgileniyordu. Az önceki konunun tekrar açılmasını istemediğim için başka bir konu attım ortaya:

"Senin aşk hayatın ne durumda?"

Aslında bu konuyu hiç merak etmiyordum, *gerçekten*. Telefonunu elinden bırakıp güldü:

"Anlatmamı istemezsin."

Sesindeki imayı fark edince yüzümü buruşturdum:

"Haklısın, Kutay ve senin aşk hayatını dinlemek pek iç açıcı değil."

Emre kahkaha atarak koltuğa yayıldı ve kumandayı eline alarak televizyonu açtı:

"Bana haksızlık yapıyorsun, ben Kutay'dan daha zararsızım."

Gözlerimi devirdim fakat bu konuda kesinlikle haklıydı:

"Evet," dedim. "Bu konuda hakkını yiyemem. Yani eğer Kutay bir horoz olsaydı sanırım sen de civciv olurdun."

Kaşlarını çatıp dik dik bana baktı:

"Civciv mi?" Ayağının dibinde duran yastığı bana fırlatırken onu umursamayarak kahkaha atmaya başladım:

"Yok yani, şey açısından..."

Attığı başka bir yastık beklemediğim bir anda yüzümün ortasına isabet ettiğinde tamamlayamadığım cümlemi bırakıp gülmeye devam ettim.

"Başlarım açısına!"

Ben güldükçe Emre daha fazla sinirleniyordu ve bu durum da daha fazla gülmeme sebep oluyordu.

"İstersen peşimden koşan kızlara soralım civcivi?"

Kahkahalarım dinmeye başladığında ben de ona bir yastık fırlatıp, "Sizin iğrenç maceralarınız inan hiç ilgimi çekmiyor," dedim. Kahkahası devam ederken telefonuna bir mesaj geldi ve yüzünde oluşan çapkın bir gülümsemeyle, "Gitmem gerekiyor," diyerek kapıya yöneldi.

***

"Biliyor musun, onu giymeyeceğim!"

Selin bana ters ters bakıp gözlerini devirdiğinde kararımı bir kez daha tekrarladım. Selin'in elime tutuşturduğu bikini kesinlikle giyeceğim türden bir şey değildi.

"Evet, giyeceksin."

Beni umursamadan makyajını yapmaya devam ediyordu.

"Bunu... Asla... Giymeyeceğim!"

Elimdeki bikiniyi yatağın üstüne fırlatıp giyecek daha düzgün bir şeyler aramaya başladım. Selin sabah gelmiş ve beni uykumdan edip önce hazırlanmadığım, sonra da bana verdiği bikiniyi giymeyi kabul etmediğim için başımı ağrıtmaya başlamıştı. Ona hasta olduğumu ve beni rahat bırakmasını söylesem de beni dinlemiyordu.

"Onu giyeceksin," dedi elindeki dudak kalemiyle bana dönerek.

Üstünde küçük altın sarısı metal ayrıntılar olan koyu kırmızı bikiniye bakıp, "Hayır!" dedim bir kez daha. Sahte bir gülümsemeyle bana dönüp, "Eğer giymezsen bu hiç de kolay çıkmayan rujumu saçlarına boca ederim," dedi.

Elindeki bordo ruju salladığında söylediği şeyi yapabilme ihtimalini hesaplamaya çalışıyordum. Tekrar itiraz edeceğim sırada elindeki rujla üzerime yürümeye başladı. "Tamam!" diye bağırdım çaresizce. Ânında takındığı zafer gülümsemesinin ortasına sağlam bir tekme geçirmek istiyordum. "Tamam!" diye tekrarladım ve devam ettim. "Ama bir şartla!"

Şartımı söylemem için kafasını salladı:

"Onu giyerim ama üstüne şortumu da giyeceğim."

"Ama onun modeli zaten..."

Elimi kaldırıp onu susturdum:

"Ben kabul ettim. Sen de bunu kabul et ve anlaşalım."

Beş on saniye düşündükten sonra omuzlarını indirip, "Peki," dedi. "Bu da bir şey sayılır."

Selin'e karşı verdiğim mücadele yüzünden ona bakma fırsatını yeni buluyordum. Dizlerinin bir karış üstünde ince bir elbise giymiş ve sarı saçlarını şık bir atkuyruğuyla sabitlemişti. Kocaman gözlükleri kafasının üstünde duruyordu. Bordo ruju sahil partisi için fazla iddialı ve bence gereksizdi.

Odadan çıkıp banyoya gittim ve üstümü değiştirip odaya geri döndüm. Selin bana beğeniyle bakıp, "Çok güzel olmuş," dedi. "Ben hâlâ böyle gitmen taraftarıyım Betül, tekrar düşün."

Aynanın karşısına geçip kendimi süzdüğümde gerçekten güzel olduğunu fark ettim. Fakat fazlaydı ve en önemlisi bunun içinde rahat değildim. Rahatlık benim için güzel olmaktan çok daha önemliydi. Nitekim dolabımdan mor bir şort çıkarıp altıma geçirdiğimde kendimi daha rahat hissettim. Üstüme düz bir tişört giydikten sonra saçlarımı dağınık topuz hâlinde bıraktım. Selin'in aksine ben yalnızca bir dudak parlatıcısı sürmüştüm. O da sürekli kemirdiğim dudaklarımdan çok geçmeden silinecekti.

Selin bana dönüp üstümdekileri süzerken sahte bir kızgınlıkla gözlerini kıstı:

"Uğraşmadan bile güzel görünebiliyorsun, bazen seni boğmak istiyorum."

Onun arkasından aynadaki yansımama baktım. Gerçekten güzel bir kızdım fakat Selin'in abarttığı kadar değildim. "Abartıyorsun," dedim, Selin cevap vermek yerine sadece gözlerini devirmişti.

Dışarıdan korna sesi geldiğinde pencereye koştum. Kutay ve Emre güneş gözlüklerini havalı bir şekilde çıkarıp üstünü açtıkları arabadan el salladılar. Yoldan geçen iki kızın onları nasıl beğeniyle süzdüğünü görebiliyordum. Onlar da bunun farkındaydı ve ona göre davranıyorlardı.

"Gelmişler, inelim haydi."

Telefonumu cebime sıkıştırırken yanıma aldığım birkaç parça eşyayı Selin'in çantasına koydum. Selin söylenmeye başlamıştı: "Neden çanta taşımıyorsun, anlamıyorum ki!"

"Sevmiyorum."

O aynada kendine bakmaya devam ederken gözlüğümü alıp, "Aşağıdayım ben," dedim ve indim. Evden çıkıp kapının önündeki arabaya doğru yürürken gözlüğümü takıp arabanın arkasına geçtim. Emre arkaya dönüp sıkılmış bir ifade takındı:

"Selin nerede kaldı?"

"Hâlâ süsleniyor."

Kutay araba kornasına birkaç defa bastı, sonra bana döndü.

"İyisin değil mi?"

Yavaşça kafamı salladım:

"İyiyim."

Kutay önüne dönüp aynaya bakarak birkaç kez saçlarını karıştırdı:

"Bu denize atlama konusunu da daha sonra konuşacağız Betül!"

Oflayıp kafamı koltuğun arkasına yasladım:

"Yapma Kutay, basit bir olay işte, daha kaç kez anlatabilirim ki?"

"Olayı biliyorum canım, onun hakkında konuşacağız zaten," dedi. Abilik damarı tutmuştu yine. Bu gibi durumlarda en iyi şey ses çıkartmamaktı.

Emre kolunu yasladığı kapıda parmaklarıyla bir ritim tutarken sıkıntıyla ofladı:

"Bırakıp gitsek akıllanır mı?"

Kutay ona bakıp umutsuz bir şekilde güldü:

"Sence?"

"Derimizi yüzmek için çok farklı yöntemler geliştirebileceğine eminim," dedi Emre.

Koltuğa iyice yayılıp dizlerimi ön koltuğa yasladım:

"Aslında daha realist olmak gerekirse aralıksız konuşabilen bir Selin'den bahsettiğimiz için çok uzun bir süre beyin uyuşukluğu yaşayabiliriz."

Kutay, elini Emre'nin omzuna yerleştirdi:

"Ama bunu gerçekten çok merak ettim şimdi. Biz olmadığımız bir zamanda bunu deneyip sonuçlarını bize bildirirsen çok mutlu oluruz."

Emre, Kutay'ın elini düşürüp arkasına yaslandı:

"Sağ ol, almayayım."

"Geldim!"

Selin gülerek evden çıktığında elimdeki anahtarı ona fırlatıp, "Kapıyı kilitle!" diye bağırdım. Yere düşen anahtarı alıp kapıyı kilitledikten sonra yan tarafımdaki koltuğa geçti. Anahtarı bana uzattığında çantasına koymasını söyledim. Kutay arkasını dönüp Selin'e ters ters baktı.

"Neden acele ettin ki? Biz bekliyorduk ne güzel."

Selin sahte bir gülüşle, "Bir dahakine daha fazla bekletirim canım," dedi ve gözlüğünü indirip arkasına yasladı.

***

Yabancı ve hareketli müzik hoparlörlerden tüm sahile yayılıyordu. İnsanlar konuşuyor, gülüyor, dans ediyor ve denize giriyordu. Oldukça kalabalıktı. Fakat kapalı alan olmadığı için bunaltmıyordu.

Selin ellerini havaya kaldırıp, "Parti zamanı!" diye bağırdı ve bar tezgâhına dizilmiş rengârenk *punch* kâselerine doğru koşmaya başladı.

"Emre!"

Bir kadın sesi ortama dâhil olduğunda, hepimiz sesin geldiği yöne döndük.

"Gerçekten sensin!"

Esmer kız Emre'ye sarıldığında, Emre de ona karşılık verdi:

"Geleceğini bilmiyordum."

Selamlaşmalarının hemen ardından, "Nerelerdesin, ne yapıyorsun?" diye başlayan bir muhabbetle Emre kızı alarak yanımızdan ayrılmıştı. Kutay'a döndüm:

"Bana bak, sen bugün benim yanımda kalıyorsun ona göre."

Kutay kahkaha atıp kolunu omzuma sardı:

"Yani benim ne suçum var şimdi? Onlar beni rahat bırakmıyor."

Dirseğimi karnına geçirdiğimde abartılı bir şekilde inledi. Birçok kızın bana kıskançlık ve kızgınlıkla baktığını fark edebiliyordum ama pek de umurumda değildi.

Bardağına *punch* dolduran Selin'in yanına gittiğimizde birkaç erkeğin onu beğeniyle süzdüğünü gördüm. Fakat Selin onları fark etmiyordu bile. Çantasını elime tutuşturup üstündeki ince elbiseyi çıkardı ve dans eden kalabalığın arasına karıştı.

Kutay tezgâha yaslanıp ikimiz için de birer bira söylerken ben de üstümdeki tişörtü çıkarıp telefonumla birlikte Selin'in çantasına koydum. Çok dikkatli olmasam da birkaç bakışın bizi izlediğini fark edebiliyordum. Çok geçmeden kumral bir çocuk yanımıza gülümseyerek yaklaştı, daha doğrusu benim yanıma...

"Merhaba Betül."

Onu tanıyor muyum diye düşündüm fakat bir türlü çıkaramamıştım:

"Merhaba?" dedim bunu belli ederek.

"Okuldan Serkan ben," dediğinde hâlâ çıkaramamıştım. "Dondurmuşsun okulu, yeni duydum."

Kafamı sallayıp,"Evet, dondurdum." dedim. İsteksizce karşılık verdiğim kısa muhabbetin ardından, "İstersen takılalım biraz?" dedi.

Yardım isteyerek Kutay'a baktım. Bakışlarımı anlayıp çocuğa ters ters bakmaya başladı ve kolunu omzuma doladı:

"O bugün benim yanımda..."

Çocuk bir şey diyecek gibi oldu ama sesini çıkarmadan kafasını salladı ve arkasını dönüp gitti. Çocuğun arkasından bakarken, "Betül," dedi. Ona dönüp, "Efendim?" dedim.

"Şu Ömer meselesi..."

Ömer ismini duyduğumda heyecanlansam da umurumda değilmiş gibi gözükmeye çalıştım.

"Bu konuyu konuşmamız gerek Betül," diyerek devam etti.

"Neden?"

"Çünkü durumunu hiç iyi görmüyorum."

Dudağımı büküp bar tezgâhına sırtımı yasladım:

"Bu aralar neden herkes bunu söylüyor?"

"Haklı oldukları için olabilir mi?"

"Bak..." Önüme gelmiş birkaç tutam saçı kulaklarımın arkasına ittim:

"Ben iyiyim tamam mı?"

İnanmadığını belli eder şekilde gözlerime dikti bakışlarını:

"Emre'yi kandırabilirsin ve belki Selin'i de ama beni değil. Betül sen benim kardeşim sayılırsın ve nasıl olduğunu sana baktığım zaman anlayabiliyorum."

Bazen beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

"Biralarınız."

Sarışın kadın biraları sürükleyerek önümüze iterken Kutay'a iğneleyici, bana ise ölümcül bakışlar atıyordu. Elini kaldırıp beni işaret etti:

"Beni bunun için mi aramadın?"

Kutay yüzünden kızlar tarafından açık bir hedef hâline geliyor ve sürekli bunu yaşamak zorunda kalıyordum.

Kutay kıza yandan bir bakış atıp, "Seni zaten aramayacağımı biliyordun Damla," dedi.

Kız dişlerini sıkarken, "Deniz!" diye çıkıştı. "Damla değil pislik herif, Deniz!"

Tamam, bu biraz ağır olmuştu ama onlara acımam anlamsızdı. Hepsi Kutay'dan bir sevgili olmayacağını bilirdi. Hatta ertesi gün kendilerini aramayacağını da... Yine de nedense hepsi sanki bundan hiç haberleri yokmuş gibi davranırlardı. Anlam veremiyordum.

"Pekâlâ Deniz, lütfen bizi rahat bırakır mısın?"

Kutay gözlüklerini çıkarıp kafasının üstüne yerleştirirken kız küfrederek yanımızdan uzaklaştı.

"Hiçbir şey demiyorum yani Kutay," dedim ona ters ters bakarak.

Kutay masumca kaşlarını kaldırıp, "Ne?" dedi.

"Burada bile yani..."

Nefesini sesli bir şekilde verip birasını eline aldı:

"Buluyorlar işte."

Kolumu arkaya uzatıp biramı almaya çalışmak için tuhaf bir şekle girdiğimde Kutay acıyıp biramı bana uzattı:

"Pislik bir adamsın Kutay!"

Dirseklerini bar tezgâhına yasladı:

"Hayır canım, ben net bir adamım, yalnızca onlar bunu yeni öğreniyormuş gibi davranıyor."

Biramdan bir yudum alıp onu düzelttim:

"Net ve pislik bir adamsın."

Gülerek birasından büyük bir yudum aldı:

"Her neyse, konuyu değiştirme Betül. Sen kolay kolay birilerine takılmazsın böyle. Doğru düzgün anlat artık şunu."

Pes ederek omuzlarımı düşürdüm:

"O... Öyle farklı ki... Yanında olmak bile beni mutlu edebiliyor Kutay. Biliyorum çok saçma ama gülünce... Sanki boyutlar arası yolculuğa çıkıyorum. Bunların hepsi çok aptalca... Onun bir kez bile elini tutmadım." İnleyip başımı arkaya yatırdım. "Ona bir metreden fazla yaklaştığım bile söylenemez! Aslında bana bakmıyor bile..." Söylediklerimi düşününce kaşlarım çatıldı. "Tam bir aptalım!"

Kutay bir şey söylemeden yerinden kalktı ve beni de tabureden kaldırdı. Dans eden insanların daha seyrek olduğu bir yerden denize doğru yürümeye başladık.

"Konuşması, kaşlarını çatması, gülümsemesi, kahkaha atması... Yaptığı her hareket içimde bir yerde saçma bir şekilde hayranlık hissi uyandırıyor," diyerek devam ettim.

Denizin serinliğini parmak uçlarımda hissedince hafif bir ürpertiyle içimdeki tüm duyguları çıkarıp ortaya dökmek istedim. Denizin yan etkisi bu olmalıydı.

"O kadar aptalım ki! Onu görünce sanki içimdeki organlar halay çekmeye başlıyor. Dilim sürçmek ve kekelemek için fırsat kolluyor ve o aptal beynim yıllık iznine çıkıyor. Saçmalıyorum ve... ve kendimi bayılana kadar dövmek istiyorum! Çünkü bunların hiçbirini bilinçli yapmıyorum."

Eğilip dizlerime kadar ulaşan suya dokundum.

"Betül," dedi Kutay dikkatimi çekmek isteyerek. Fakat konuşmaktan kaçınan ben, şimdi susamıyordum.

"Bak bu çok saçma! İstemiyorum ama oluyor işte! Tamam diyorum, sakin olacağım ve mantıklı bir insan gibi davranacağım. Ama sonuç ne? Ömer'i gördüğüm anda düşündüğüm tüm o şeyler yok olup gidiyor!"

Kutay kolumu tuttu:

"Betül."

"Anlayamıyorum! Üstümde bıraktığı etki öyle yoğun ki... Hem de hiçbir şey yapmadığı hâlde! O aptal duyguları karşıma alıp defalarca sakin olmalarını söylüyorum ama..."

"Betül!"

Kutay iki kolumu da tutup beni sarsınca sonunda susmayı başarabilmiştim.

"Ne var?"

Kollarımı bırakıp ellerini cebine soktu. Bir süre sahildeki kalabalığı izledi ve daha sonra bana döndü.

"Sen ne ara bu kadar âşık oldun?"

-16-

Hislerim boğucu bir boşlukta asılı duruyordu. Bünyem bunlara alışık değildi. Bu yüzden hislerimi sahiplenmek ve onları benimsemek yerine görmezden gelmeyi tercih ediyordum. Bir yanım onları o boşluktan çekip almak istese de ayakta kalmak isteyen diğer yanım hislerime sırtını dönüyordu. Onları ne kadar görmezden gelsem de gerçek ortadaydı. Hislerime sırtımı dönsem de düşüncelerim ve hareketlerim hislerimin manipülasyonundan kurtulamıyordu.

Savunma mekanizmam Kutay'ın sözleriyle vakit kaybetmeden devreye girmişti. Fakat duygularımla ben bile başa çıkamazken savunma mekanizmam bunun için çok daha zayıftı.

"Saçmalama!" dedim hiddetle. "Ben âşık falan değilim, anlayın artık şunu!" Çıkışıma karşı Kutay'ın duraksadığını fark edince daha sakin bir şekilde devam ettim. "Sadece..." Söyleyeceklerimin ağırlığıyla yutkundum. "Sadece ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Mesela gülümsemesi hoşuma gidiyor, çünkü gerçekten nadir zamanlarda gülümsüyor. Sonra... Sesi de hoşuma gidiyor."

Farkında olmadan küçük bir gülümseme oluştu dudak kıvrımlarımda. "Böyle uyuyana kadar onu dinlemek istiyorum. Sanki her şeyi kendine özgü gibi, saçlarının dağınıklığı, çatılan kaşları ve sinirlendiğinde gerilen çenesi, beni bulmayan bakışları... Biliyor

musun, o bana bakmadığı sürece gözlerindeki o küçük hareleri göremiyorum ve bu tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyor." Nefesimi yavaşça bırakıp yanağımın içini sertçe ısırdım. "Ama bunlar Ömer'e âşık olduğum anlamına gelmez. Yalnızca ondan hoşlanıyorum Kutay. Kabul ediyorum, biraz fazla hoşlanıyor olabilirim ama hepsi bu. Bazen saçmaladığım oluyor, hatta yanındayken genelde saçmalıyorum. Düşüncelerim onun yanında afallıyor, tıpkı benim gibi. Onu saatlerce, hiç sıkılmadan izlemek istemem âşık olduğumu göstermez. Her saniye beynimi istila etmesi de öyle... Ya da bana baktığı küçük bir anı yakalayabilmek için..." Düşüncelerim beni kendi kelimelerimle adım adım gerçeğe yaklaştırıyordu. Sesim kısıldı ve sonunda konuşmayı kestim.

Kutay önce kaşlarını kaldırdı ve sonra umutsuzca kafasını iki yana salladı. Titrek bir nefes bırakıp elimi ağzıma kapattım:

"Aman Allah'ım!" Kafamı hızlıca iki yana salladım. "Hayır, hayır, hayır!" Kendi kendimi ele vermiş, kabul etmek istemediğim her şeyi az önce açık açık itiraf etmiştim. "Ben..."

Söyleyeceğim sözleri olabildiğince yumuşatmaya çalışıyordum ama artık her şey apaçık ortadaydı. Tüm çıkışlar kapatılmış, duygularım tarafından köşeye sıkıştırılmıştım:

"Yani..." Yanmaya başlamış gözlerimi kırpıştırdım fakat bir işe yaramadı. "Sanırım sen haklısın Kutay..."

Daha fazlasını söyleyemezdim, buna hazır değildim. Aklım bu kadar karışıkken hislerimi öznesi olduğum bir cümlenin içinde kesinleştiremezdim.

"Seni hiç böyle görmemiştim."

Kutay ensemden tutup kafamı göğsüne yaslayınca yapacak bir şey bulamayıp kollarımı beline doladım. Gözlerim dolmaya başladığında henüz akmamış gözyaşlarımı ellerimle engelledim. Daha fazla açık vermek istemiyordum. Ondan ayrılıp ellerimi yüzüme kapattım. Artık düşünmemeliydim, bu bana daha fazla zarar verirdi.

"Haydi gidelim," dedi.

Kafamı sallayıp Kutay'ın peşinden bara doğru yürümeye başladım.

"Neredeydiniz siz?"

Selin *punch* dolu bardakları havaya kaldırıp kalabalığın arasından geçmeye çalışırken ağzının kenarında duran küçük limon dilimiyle bir yandan da bize söyleniyordu. Yanımıza ulaştığında elindeki bardakları bize uzattı.

"Eğlenmeye geldik gençler, gülün biraz. Sonra depresyona girersiniz."

Hoparlörden yükselen hareketli parçanın ritmine ayak uydurarak dans ediyordu. Dans etmeye devam ederek bana döndü:

"Sen de çıkarsana şu şortu!"

Gözlerimi devirdim. "Hayır Selin."

Gözlüklerini kaldırıp bana ters bir bakış attı.

"Lütfen tak o gözlükleri, öyle daha tatlısın."

Homurdanıp gözlüklerini taktı ve Kutay'a döndü.

"Neyi var bunun?"

Kutay cevap vermek yerine omuz silkti ve bakışlarını kalabalığa çevirdi:

"Kendisine sor."

"Ay sağ ol canım ya. Şimdi neden bu aklıma gelmedi diye kafamı kuma gömeceğim!"

Kutay sahte bir gülümsemeyle, "Yardım istersen, hiç çekinme," dedi.

"Bak var ya..."

"Ya sen hiç konuşma bence. Bugün evin önünde bizi beklettiğinden beri şu saçlarına bir el atmak istiyorum zaten."

Kutay saçlarına uzandığında Selin hızla geri çekilip ondan kurtuldu.

"Şansını zorlama yani."

Selin burnunu kırıştırıp ikimize baktı:

"Sen de iyice şu uyuza benzedin!"

Parmağıyla beni işaret edince bıkkınlıkla Selin'e dil çıkardım. Kutay gözlerini büyütüp Selin'e baktı:

"Bu bana bir hakarettir!"

Kutay ve Selin birbiriyle tartışıyor gibi gözükseler de arada kaynayan bendim.

"Hey!" dedim elimi ikisi arasında sallayarak. "Ben hâlâ buradayım."

İkisi de beni umursamadan laf dalaşına devam edince onlara arkamı dönüp kalabalığı izlemeye başladım.

Karşıdan gülümseyerek bana doğru gelen Umut'u görünce onun gibi el salladım. Yanıma geldiğinde gözlüğünü çıkardı ve bana kibarca sarıldı:

"Yeni mi geldiniz?"

"Evet, yeni sayılır." *Tamam, belki yeni sayılmaz.*

Selin aramızdan geçerek Umut'a sarıldı:

"Yeni mi? Saatlerdir buradayız!"

Lütfen ama, henüz saatler olmamıştı.

Kutay, Umut'un uzattığı eli tutup tokalaştı ve "Yalnızca bir saat," diyerek bu anlamsızca uzayan saat konusunu noktaladı.

***

Şarkı bitince yorgunlukla kumların üstündeki minderlerden birine oturdum. Selin ve Umut'un zoruyla dansa kalkmıştım. Başta yerimde saymaktan başka bir şey yapmasam da Selin'in abartılı figürleriyle biraz daha hareket edebilmeyi başarabilmiştim.

Yanımızdan geçen garsonu durdurup tepsideki suyu aldım ve bir dikişte bitirip boş bardağı bıraktım. Umut da karşımdaki mindere oturmuş, elindeki kokteylin pipetiyle oynuyordu. Başını kaldırıp bana gülümserken bir şeyler söylemek için hazırlandığını anlayabiliyordum.

"Betül...."

"Efendim?"

Müzik biraz yavaşladığı ve insanların eski heyecanı biraz yatıştığı için ortamda muhabbet etmek daha kolaydı.

"Aslında seninle epeydir konuşmak istiyordum."

Cevap vermeyip devam etmesi için bekledim.

"Bu konularda pek iyi olduğum söylenemez. Şu hâlime bile alışamadım."

Kendi kendine gülünce ona garip bakmamaya çalıştım fakat çok başarılı olamıyordum.

"Tuhaf görünüyorum kabul ama neresinden başlayacağımı bilmiyorum."

Gözlerimi büyüttüm ve "Başla artık," dedim. Sıkılmış gibi yapıp güldüğümde o da bana eşlik etti.

"Biz seninle konuşmaya başladığımız zamandan beri sana karşı değişik bir durumdaydım..."

"Umut! Oğlum iki saattir seni arıyorum ya!"

Kumral bir çocuk yanımdan geçip Umut'a sarıldı. Umut gözlerini kapatıp iç çekerken çocuğun ne kadar tanıdık geldiğini düşündüm. Umut'tan ayrılıp bana dönünce elini kaldırıp, "Selam!" dedi.

Bu o günkü çocuktu. Poker salonuna gittiğimiz gün Umut'un yanında olan çocuk... Kafamı sallayıp onun gibi "Selam!" dediğimde o da yanımızdaki mindere oturdu. Parmağını bana doğrultup düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra, "Betül'dü değil mi?" dedi.

"Evet ve sen de..." dedim devam ettirmesini bekleyerek.

Gülümsedi ve "Sinan," dedi.

Sinan, Umut'la bir konu hakkında konuşmaya başlayınca kendimi ortamdan soyutlayarak minderime iyice sindim. Eskiden böyle ortamlarda, Selin kadar olmasa bile, eğlenirdim. Fakat bir süredir eğlence kavramı bile bana sıkıcı geliyordu. Garip bir şekilde kendimi kötü hissediyordum.

Minderimden kalkarken Umut'un da ayaklandığını görünce oturması için elimi kaldırdım. Biraz yalnız kalmak istiyordum. Kutay birkaç kız tarafından rehin alınmıştı ve ben buna ne yazık ki hiç şaşırmamıştım. Hatta bugün kızlar tarafından rahat bırakılma süresine yeni bir rekor bile eklemiş olabilirdi benimle vakit geçirirken. Emre ise gittiği zamandan beri ortalıkta gözükmüyordu ve Selin, sanırım o hâlâ dans ediyordu. Kafamı çevirmeye üşeniyordum fakat ara sıra şarkıya eşlik etmeye çalışan tiz sesin ona ait olduğunu bilmek için kafamı çevirmeme gerek yoktu. Ondaki bu bitmek tükenmek bilmeyen enerjinin kaynağı benim için merak konusuydu.

Bara gidip bir bira daha aldıktan sonra parti alanı boyunca yürümeye başladım. Sağ tarafımda tüm bu insanların dans etmesine sebep

olan gürültülü müzik, sol tarafımda yüzüp eğlenen insanlardan üstüme sıçrayan su damlaları vardı.

Aklımda özerkliğini ilan etmiş duygularımı, nefes almadıklarına emin olana kadar denizin dibinde tutmak istiyordum, çünkü duygularım tüm bu parti, dans, deniz, kum, eğlencenin arasında aklımı tek bir konuya yönlendiriyordu: *Ömer*.

Sanki Ömer kaşlarını çatmış bir şekilde karşıdan çıkıp gelecekmiş gibi geliyordu. Bir dakika... Ömer'in burada ne işi vardı? Dağınık saçları rüzgârla uçuşurken gözlerini gözlerime dikmiş bana doğru... *Ah, tamam*! Bu kadarı fazlaydı. Geniş hayal dünyamın sınırlarını tanımam gerekiyordu artık.

Hafif hafif deliriyorum değil mi amacından sapmış beynim? Biliyorsun ki bunlar hep senin başının altından çıkıyor. Bir ağırlığını koyup "Benim mantıklı olmam gerekiyor arkadaş, benim işlevim bu!" diyemiyorsun. Ömer falan yok ortada sevgili kalbim, sen de artık yavaşlayabilirsin.

***

"Her tarafım ağrıyor!"

Selin arka koltukta sızlanırken hiç kimse ona cevap verme gereksinimi duymamıştı. Saatlerce dans ettikten sonra, daha doğrusu bir saniye bile oturmadıktan sonra başka sonuç beklemek aptallık olurdu.

"Benimle ilgilenin ilgisiz arkadaşlar!"

Hepimiz koltuklarımıza daha çok sinerken Kutay, Selin'e karşılık olarak radyonun sesini yükseltti. Selin ayağının ucuyla bacağımı dürttü:

"Betül benim için Kutay'a hakaret eder misin?"

Saat neredeyse gece yarısına geliyordu ve hepimiz yorgunluktan ölüyorduk. Aslında kimse Selin kadar dans etmemişti fakat o kala-

balık bile insanı yormaya yetiyordu. Sinan geldikten sonra Umut'la yarım kalan konuşmayı devam ettirmemiştik ve aslına bakılırsa devam ettirmek de istemiyordum. Kutay ise Ömer konusunu bir daha hiç açmamıştı. Selin'in bile konuşacak hâli yoktu. Emre de bir süre sonra yanımıza gelmiş ve ortada dönen muhabbete dâhil olmuştu.

Evimin önüne geldiğimizi fark edince Selin'den telefonumu ve ev anahtarını alıp arabadan indim:

"Muhtemelen yarın komple uyurum. Yani rahatsız etmeyin."

Selin anlamsız birkaç şey mırıldanırken, Kutay, "Böyle dedin ya bir rahatsız edesim geldi şimdi," dedi gülerek.

Ona bayık bayık bakıp, "Defolun," dedim sadece.

"Biz de seni seviyoruz."

Emre havaya öpücük atarken, Kutay da, "Kendi adına konuş!" diye bağırdı. Bir çantam olsa kesinlikle şu an Kutay'ın kafasına geçiriyor olurdum.

"Gitsenize ya!" dedim elimle onları kışkışlayarak. Emre kahkaha atarken, Kutay da ona katılarak gaza bastı.

Araba sokağı dönene kadar kapının önünde bekledikten sonra eve girdim. Işıkları yakmadan kendimi salon koltuğuna attım. Hayır, bugün Ömer'i düşünüp uykumla aramı açmayacaktım. Ya da en azından onu biraz daha az düşünmeye çalışacaktım.

***

Göz kapaklarım yavaş yavaş açılırken yattığım koltukta doğrulmaya çalıştım. Tüm eklemlerim isyana kalkmıştı. Kendimi zorlayarak koltuktan kalkınca birkaç adım sendeledim. Fakat sonunda dengemi kurup yere düşmemeyi başarabilmiştim. Mutfağa gidip kahve için ısıtıcıya su koyduktan sonra kolumu masaya dayayıp

birkaç dakika daha uyudum. Isınan suyla kahvemi hazırladıktan sonra kupayı alıp merdivene yöneldim.

Kahveyle uykumu biraz olsun dağıttıktan sonra duşa girip tümüyle kendime geldim. Duşun ardından siyah bir tayt, beyaz atlet ve gri salaş hırkamı giyip tekrar salona indim. Düne göre hava fena hâlde bozmuştu. Sanırım son güneşli havayı da dün yaşamıştık. Gerçi dün de güneşli olmasına rağmen fazla sıcak bir gün değildi ama partideki kimse bunu umursamamıştı. Havanın durumuna ve yağmurun şiddetine bakılacak olursa sonbaharda kalan son yaz kırıntıları da tükenmişti.

Cama yaklaşıp bir süre yağmuru izledim ve daha sonra televizyonun karşısına geçip kanalları dolaştım. Bugünü tümüyle uykuya ayırmak istiyordum ama uykum yoktu. Bu biraz garipti çünkü benim her zaman kenarda köşede biraz uykum olurdu.

Düzensiz uykularımın getirdiği hâlsizlikle hırkama biraz daha sarıldım. Böyle rahat edemeyince diğer koltuktaki pikeyi alıp üstüme örttüm. Kanalları dolaşmaktan sıkılınca en son, birkaç bölümünü izlediğim bir *talkshow* programında karar kıldım.

***

Sıkıntıdan evin içinde dolaşmaya başlamıştım. Odama geldiğimde yatağıma oturup etrafa göz gezdirdim. Masamın yanına ilerleyip çekmeceyi açtım. Ömer'in fotoğrafını, bana verdiği meali ve tespihi alıp yatağıma geri döndüm.

İçimde filizlenen o his yine varlığını belli ediyordu. Bunu fark etmek canımı sıksa da bu sefer üzerine düşünmek yerine, onu yok saymaya çalışacaktım.

Sanki düşüncelerden kurtulabilecekmiş gibi kafamı iki yana sallayıp meali ve tespihi yastığımın yanına bıraktım. Fotoğrafı elime alıp kendimi tüm duygu ve düşüncelerimden soyutlayarak Ömer'e odaklandım. Zapt edemediğim gülümsemem tüm yüzüme yayılırken elimde olmadan heyecanlanmıştım. Öyle güzeldi ki!

Sinirli ifadesinin bir türlü silinmediği yüzünde oluşan samimi gülümseme, evrendeki tüm umutsuzluğa başkaldırıyordu. Sinirlendiğinde düz bir çizgi hâlini alan dudakları, kıvrımlarına yerleşmiş hoş bir gülümsemeyle gerilmişti. Kızgınlığına daimî bir arkadaş olan burun kemeri gülümserken sevimli duruyordu. Sevimli kelimesini Ömer için kullanabilmeme sebep olan bu gülümseme öyle muazzam bir görüntü sergiliyordu ki... Kızgınken korkunç, güzel, etkileyici ve kontrolcü olan bu adam, gülümserken de güzel ve etkileyiciydi fakat farklı olan şey hepsinden öteydi. Bu, daha çok hayranlık uyandırıyordu. Belki de daha fazlası... Tüm bu durumu tasvir edebilmem için zihnime cilt cilt kitaplar doldurmak ya da sadece onu izlemek istiyordum.

Onu gördüğüm son günün üstünden günler geçmişti ve ben fena hâlde yanında olmak istiyordum. Hatice Teyze'ye mi gidecektim? *Hayır.* Bunu ona yansıtmak istemiyordum. Emniyete gidebilirdim ki bu durumla birlikte aklım işlevini kaybederdi.

Evet, Ömer'i düşünmek için zihnimi allak bullak eden ve asli görevi mantıklı olmakken bir türlü bunu beceremeyen sevgili beynim, sen bu konuda ne düşünüyorsun? Hayır, kötü his; lütfen şimdi gelme. Bu kadar sıkılmışken seninle uğraşmak istediğim son şey olur.

O tuhaf boşluk hissi kendini hatırlatmakta ısrarcıydı fakat Ömer'i düşününce bunu bir süre erteleyebiliyordum. Yok, olmuyordu fakat erteleyebiliyordum işte. O hâlde, aklımı meşgul eden konulara odaklanmam gerekiyordu.

Aslında emniyetin oralarda takılabilirdim. Hatırladığım kadarıyla orada birkaç kafe vardı. Ömer'i görme olasılığım düşük olsa bile bir olasılık vardı sonuçta.

Fotoğrafa son kez bakıp yastığımın altına koydum ve ardından yataktan kalkıp tespihi ve meali çekmeceye bıraktım. Daha sonra kararımdan vazgeçip meali yeniden çıkardım ve rastgele bir sayfa açtım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama yapmıştım işte.

Karşıma çıkan ilk ayeti okumaya başladım:

"Onlar yeryüzünde dolaşıp gezmiyorlar mı ki kendileri için akıllanmalarına sebep olacak kalpleri ve işitmelerine sebep olacak kulakları olsun. Şüphesiz gözler körelmez, ancak göğüslerdeki kalpler körelir. (Hacc/46)"

Bu... Her zamanki gibi biraz tuhaftı. Zihnim inatla okuduğum cümlelerle kendim arasında bir bağ kurmaya çalışsa da bunu kesin bir şekilde reddediyordum ve hislerimin böylesine gardını aldığı bu hâl beni korkutuyordu. Aklım yeterince bulanıktı ve peşimi bırakmayan garip duygular boş bir ânımı gözlüyordu. Bunlara odaklanıp aklımın daha da karışmasına müsaade edemezdim. Ama her şey düşündüğüm gibi olmuyordu işte. Bazı kelimeler zihnimin duvarlarına çarparak yankılanıyordu. Kulaklarımı bunlara kapama ihtiyacı hissettikçe okuduklarımdan kendime çıkardığım pay daha da büyüyordu. Şimdi olmazdı. *Ömer*... Onun yanına gidecektim. Ne diye açıp meal okumuştum ki zaten!

Meali kapatıp çekmeceye koyduktan sonra zihnimde dolaşan tüm karmaşık düşünceleri bir kenara iterek dolabımın karşısına geçtim. Hava soğuk ve yağmurluydu, ona göre bir şeyler giymem gerekiyordu. Kıyafetlerimi seçerken bir yandan da evin önünde beklememek için taksiyi aradım.

Krem rengi, örgü, salaş bir kazakla dar, siyah pantolonuma karar verdim ve seçtiklerimi hızla giydim. Saçlarımı açıp omuzlarımın üstünde serbest bıraktım. En azından gözlerime biraz makyaj yapmak için aynanın karşısına geçmiştim ki sonra bundan vazgeçip telefonumu ve paramı alarak aşağı indim. Ömer'in karşısında kendim olmak hoşuma gidiyordu. Bana doğru düzgün baktığı da yoktu ya zaten!

Aşağı inince portmantodan asker yeşili ince montumu çıkarıp üstüme aldım, siyah beremi de gevşek duracak şekilde kafama geçirdim.

Dün güneşin altında denize girerken bugün soğuk ve yağmurlu havada mont giyiyordum. Arka arkaya iki gün birbirinden bu kadar zıt olabilirdi. *Ömer gibi...*

Kapıyı kilitleyip anahtarı ve telefonumu montumun cebine koydum. Belki de soğuk havaları bu yüzden seviyorumdur. Güneşli günlerde cepli giysileri pek tercih edemediğim için sıkıntı çekiyordum. Fakat böyle havalarda montumun cebi kurtarıcım oluyordu.

Çantaları severdim aslında, hatta evde birkaç tane çantam bile vardı. Fakat benim sorunum onları taşımaktaydı. Çanta taşımayı çocukluktan beri sevmezdim. Bu yüzden kıyafetlerim büyük oranda cepli olurdu.

Kapının önüne çıktıktan birkaç dakika sonra taksi evin önüne geldi. Şoföre yolu tarif ettikten sonra üşüyen ellerimi montumun cebine sokarak ısıtmaya çalıştım.

Sırf Ömer'i görebilmek için emniyetin yakınlarında dolaşacaktım. Eskiden böyle bir şey yapacağımı duysam kendimi yatağa bağlar, etkisiz hâle getirirdim. Şimdiyse amaçsız yaşadığım şu hayatta, Ömer'i kendime maddi ve manevi olarak odak noktası yapmıştım. Bu, içimdeki garipliği yok etmese de en azından bir şekilde bastırıyordu.

Emniyetin önüne gelince parayı ödeyip arabadan indim. Yağmur aynı şiddetle yağmaya devam ediyordu. Etraftaki insanlar ya kaçışıyor ya da şemsiyenin altından çıkmamaya çalışıyordu.

Emniyet binasının önünde amaçsızca geçen birkaç dakikanın sonunda etrafa bakıp vakit geçirebileceğim uygun bir kafe aradım. Küçük bir kafeyi gözüme kestirince oraya doğru yürümeye başladım. Sıcak bir yere benziyordu. Yağmurdan kaçıp bu kafeye sığınan birkaç kişiyle beraber içeri girdikten sonra cam kenarındaki boş masalardan birine oturdum.

Kafenin gerçekten sıcak bir ortamı vardı. Masalarda oturan insanların bir kısmı gülüp muhabbet ediyor, geri kalanıysa önlerindeki bilgisayarlarla ilgileniyordu.

Hafif toplu, orta yaşlı ve güleç bir kadın yanıma gelip siparişimi sorunca gülümseyerek, "Çay," dedim. Kadın gülümsememe karşılık vererek yanımdan ayrıldı ve ben de emniyet binasına gelip gidenleri izlemeye koyuldum. Kabul ediyorum ki bu biraz psikopatçaydı. Belki birazdan biraz daha fazla...

***

Frambuazlı pastamın son lokması ve üçüncü çayımın son yudumlarındaydım. Fakat ortada hâlâ Ömer falan yoktu. İçimdeki umut yavaş yavaş erirken onu ayakta tutmak adına kendime teselliler arıyordum. Elimi kaldırıp yanıma yaklaşan kadına "Bir çay daha," dedim. Kadın kafasını sallayıp hafifçe kıkırdadı.

Bir süre sonra kadın, küçük cam kupayı önüme bıraktı ve gülümseyerek yanımdan ayrıldı. Gelen çaydan bir yudum aldım ve arkama yaslanıp emniyetin çevresini incelemeye devam ettim. Binanın mimari yapısını tüm detaylarıyla ezberlemiştim artık. Nerede kaç pencere var, kaçına parmaklık takılmış, binanın boyasının hangi kısımları zarar görmüş; hepsini sayabilirdim. Bu yüzden biraz da etrafı izlemeye karar verdim ama her ihtimale karşı ara sıra emniyetin kapısını kontrol ediyordum.

Artık sıkılmaya başlamıştım. Sonunda iyice umudu kesip hesabı istedim ve sandalyenin arkasındaki montumu giyip masadaki beremi kafama geçirdim.

Hesabı ödeyip dışarı çıktığımda enseme vuran soğukla montumun kapüşonunu da kafama geçirmiştim. Yoldan geçen taksilerden birine durması için elimi sallarken bir şey dikkatimi çekti. Emniyet binasının biraz uzağında, ara sokaklardan birinin girişinde bir kadın ve bir çocuk vardı. Havanın karanlık olması ve yağmur dolayısıyla ne yaptıklarını tam seçemiyordum. Boş verip yola

geri döneceğim sırada kadın elini kaldırıp hızla çocuğun yüzüne indirdi. Öyle sert vurmuştu ki bana vurmuş gibi elimi yanağıma götürmüştüm.

Kim bir çocuğa böyle vurabilirdi ki? Annesiydi herhâlde fakat yine de öyle vurması... Tamam, bazı anneler çok insaflı olmayabiliyordu. Umursamamaya çalışıyordum fakat kendimi oraya bakmaktan da alamıyordum. Kadın aynı şiddetle çocuğa bir daha vurunca içim burkuldu. Etrafta müdahale edecek kimse de yoktu. Benim yakınımda olan birkaç kişiyse bunu fark etmemişti bile. Ancak çalan kornayla gözümü oradan alabilmiştim.

Taksici camı açarak, "Binecek misin abla?" diye seslendi.

Kafa sallayıp kapı koluna dokunduğum sırada son bir kez o tarafa baktım. Kadın küçücük çocuğu iki kolundan kavrayıp şiddetli bir şekilde sarstı ve geriye itti. Bu kadarı fazlaydı. Elimi kapı kolundan çekip taksiden uzaklaşırken, "Binmeyeceğim," dedim ve yolun karşısına geçip hızlı hızlı yürümeye başladım. Böyle olmazdı, bu şekilde görmezden gelemezdim. Küçücük çocuktu o, annesi bile olsa uyarılması gerekiyordu.

Yere düşen çocuk ayağa kalkmaya çalışırken, kadın çocuğa bir kez daha vurdu. Fakat bu diğerlerinden çok daha şiddetliydi. Çocuğun kafası yere çarparken gözlerimi sımsıkı kapatıp koşmaya başladım. Çocuğu öldürmeyi mi düşünüyordu bu cani kadın?

Çocuk aldığı darbelerle yerde kıvranırken, çocuğu yakasından kavrayıp tekrar yere attı kadın ve vurmak için elini kaldırdı. *Hayır, hayır, hayır.* Artık son gücümle koşuyordum. Yaklaştıkça çocuğun çığlıkları yağmurun sesini bastırır hâle gelmişti. Yanlarına vardığımda elini indirmek üzere olan kadını can havliyle ittim ve çocuğun önüne geçtim:

"Delirdin mi sen?"

Kadın kaşlarını çatıp bana baktıktan sonra, "Çekil git önümden!" dedi tükürür gibi.

Yerde yatan çocuk sağ tarafına dönmüş, kalkmaya çalışıyordu. Kadının çocuğa yaklaştığını fark edince onu tekrar ittim:

"Küçücük çocuk o! Öldüreceksin!"

Kadın, elimi itip bağırdı:

"Karışma sen!"

Bir hamle daha yapacakken iyice sinirlenip tüm gücümle kadının omuzlarına vurdum. Kadın geriye doğru sendelerken ayağı takıldı ve yere düştü. Bir an çocuğa bakmak için arkama döndüm, hâlâ yerden kalkmaya çalışıyor ve ağlıyordu. Gözlerim dolarken sinir katsayım iyice artıyordu.

Omuzlarıma uygulanan ani baskıyla bir anda kendimi yerde buldum. Kadın beni itmiş ve ben ayağa kalkmaya çalışırken de çocuğa bir tekme savurmuştu. Çocuğun hıçkırıkları kesilirken şaşkınlıktan donakalmıştım.

Yerden destek alıp hışımla ayağa kalktım ve kadını saçından tutup geri çektim. Kadın çığlık atarak saçını tutunca suratının ortasına sert bir tokat geçirdim:

"Öldürecek misin küçücük çocuğu?"

Kadın beni üstünden çekmeye çalışırken ellerime tırnaklarını geçiriyordu. Saçımdan tutup çekince yere eğilmek zorunda kaldım ve o anda suratıma gelen darbeyle sırtüstü yere düştüm.

"Bana bak küçük sürtük, işime karışma, seni de gebertirim!"

Bizi fark eden birini bulma ümidiyle etrafa baktım fakat yağmur yüzünden ortalıkta doğru düzgün kimse yoktu. Olanlar da yağmur ve karanlıktan bizi fark edemiyordu.

Yükselen acı dolu çığlıkla arkama döndüm. Kadın, çocuğun kolunu tutup çeviriyor, bir yandan da hakaret ediyordu. Buraya kadardı!

Saçlarımı beremin içine hızla soktum ve kadının üstüne atlayıp tüm gücümle vurmaya başladım. Birkaç saniye afalladı ve daha sonra da kendini korumak için ellerini yüzüne götürdü.

"Seni ruh hastası pislik!"

Kadın, saçını elime dolayıp asılınca az önce çocuğun ağzından çıkan çığlığın bir benzerini çıkardı. Bunu zevkle dinlerken uzaktan gelen bir ses, "Durun!" diye bağırdı bize. Yağmurdan dolayı sesin ne kadar uzağımızdan geldiğini kestiremiyordum. Aldırmadan kadına vurmaya devam edecektim ki iki el kollarımı kavradı ve beni kadının üstünden çekti. Kadın serbest kalınca koşup yerde yatan çocuğu kucağına aldı ve sarıldı:

"Dokunma o çocuğa!"

Çığlığımı umursamadan çocuğa iyice sarıldı ve ağlamaya başladı.

Kollarımı kavrayan ellerden kurtulmaya çalışıyordum fakat bir türlü olmuyordu.

"Bizimle geliyorsun."

Polis olduğunu fark ettiğim adamlardan biri beni emniyete doğru sürüklerken, diğeri de kadını beraberimde getiriyordu. Polisin kadını teselli etmeye çalıştığını fark edince kan beynime sıçradı ve kollarımı kurtarmaya çalıştım:

"İki yüzlü pislik!"

Yalandan ağlayan kadın beni umursamadan mağdur rolüne devam ediyordu. Aklımı kaçıracaktım!

"Uslu dur! Çıkardığın pisliğin hesabını vereceksin zaten şimdi!"

Polise şaşkınca bakıp, "Ben mi pislik çıkarmışım?" dedim inanamayarak. Cevap vermeyip beni emniyet binasına sokarken hâlâ elinden kurtulmak için debeleniyordum. Giriş katta, başka bir üniformalı polisin oturduğu masanın önüne geldiğimizde, ortam-

daki herkes bana kınayıcı bakışlar atıyordu. Masada oturan polis, çocuğa yapışmış kadını masanın önündeki sandalyelerden birine oturtunca sinirle bağırdım:

"Bana bak seni..."

"Yeter! Kes artık!" diye bağırdı kadının yanındaki polis.

"Ben bir şey yapmadım!" dedim aynı şekilde bağırarak.

"Belli yapmadığın! Kadını ne hâle getirmişsin. Bari çocuğa acısaydın!"

Şu an ne sağlıklı düşünebiliyordum ne de söyleyecek doğru düzgün bir şey bulabiliyordum. Sinirden çıldırmam an meselesiydi. Çocuğun yüzünü üstündeki monta gömen kadın, inandırıcı bir şekilde ağlamaya devam ederken, çocuk hiç ses çıkarmıyordu. Küçük bedeni ara sıra attığı hıçkırıklarla sarsılsa da az önceki feryatları dinmişti. Neler dönüyordu burada?

"Ben mi acıyayım çocuğa?" dedim delirmiş gibi polise bakarken.

Beni umursamadan, kadına döndü:

"Siz anlatın lütfen."

Kadın sahte gözyaşlarını silip konuşmaya başladı:

"Ben çocuğumla yağmurdan kaçarken..."

"Yalan!" diye bağırdım.

Polis bana sinirle baktıktan sonra tekrar kadına döndü:

"Devam et."

Kadın burnunu çekip konuşmaya devam etti:

"Birden üstüme saldırdı ve..."

Dayanamayıp kadının üstüne yürüdüm:

"Ben senin..."

Arkamdaki polis kollarımdan tutup beni geri çekti:

"Biraz daha böyle davranmaya devam edersen..."

"Ne oluyor burada?"

Merdivenden gelen sesle herkes bir anda sustu. Bu sesi ne zaman duysam heyecandan elim ayağıma dolanırken, şimdi sinirim her şeyin önündeydi.

"Önemli bir şey değil komiserim."

Önümdeki masada oturan polis ayağa kalktı. Ömer beni görünce şaşkınlıkla kollarını kaldırdı ve yanımıza gelip dikkatlice yüzümü inceledi:

"Ne işin var senin burada?"

Soruyu bana sorsa da cevabını önümdeki polisten bekliyordu.

"Ne oluyor Cengiz?"

"Sizi meşgul edecek kadar önemli bir şey değil komi..."

"Sana ne oluyor burada dedim!"

Gür sesi adamın cümlesini bölünce adam da vakit kaybetmeden açıklamaya koyuldu.

"Bu kız kadına saldırmış."

Ömer bana dönüp tek kaşını kaldırınca hiçbir şey söylemedim. Bakışlarını üstümden çektikten sonra, "Bunları bana gönderiyorsunuz," dedi ve arkasını dönüp merdivene ilerledi.

"Komiserim siz çıkıyordunuz. Biz ilgilenir..."

"Cengiz! Sana ne dediysem onu yap!"

Ömer merdivenleri çıkarken diğer polis kolumdan çekiştirerek yukarı çıkarttı beni. Arkamdan gelen kadını görünce sinirlerimi kontrol etmeye çalışıp sessiz kaldım. Ömer masasına oturup bize dönünce, "Anlatın," dedi.

Kadından önce davrandım:

"Çocuğu öldürecekti, ben de yanına gidip..."

Kadın ağlamaya başlayınca suratının ortasına bir tekme geçirmemek için dudağımı sinirle dişledim...

"Bana birden saldırdı! Çocuğumu korumaya çalışıyordum!"

Kolumu polisten kurtarıp, "Bana baksana sen!" diyerek kadının üstüne yürüdüğümde kollarım tekrar geri çekilmişti.

"Yeter!"

Ömer birden bağırıp masasına vurdu. Ardından acımasız bakışlarla bana döndü. Bir an için kelimeler ağzından çıkmadan canımın yandığını hissettim.

"Buraya gelmek için yaptın değil mi Betül?" dedi dişlerini sıkarak.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım ve dudaklarımdan yalnızca sessiz bir soru döküldü:

"Ne?"

"Buraya gelmek için yaptın tüm bunları! Yalan mı?"

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Onu görmek için gerçekten çılgınca şeyler yapabilirdim ve daha az önce saatlerce bir kafede oturmuştum. Fakat bu...

"Kafayı yemişsin sen!" dedim öfke ve hayal kırıklığıyla.

"Düzgün konuş benimle!"

Bana öyle bir bağırmıştı ki neredeyse yerimden sıçrayacaktım:

"Bunu benden nasıl beklersin?" dedim omuzlarımı düşürerek.

Ömer sinir ve alay karışımı bir gülümseme takınıp, "Neden beklemeyeyim?" dedi acımasızca.

Gözlerim dolarken bakışlarımı kadına çevirdim. O çocuk neden şimdi sessizce duruyordu, anlamıyordum ki!

"Çocuğun yüzünü göster!" dedim bağırarak.

Kadın söylediklerimle çocuğa daha sıkı sarıldı ve sahte bir korkuyla, "Dokunma çocuğuma!" diye bağırdı.

"Sen nasıl bir insansın..."

Ömer'in bana bakarak söyledikleriyle dolan gözlerim, gözyaşlarımı birer birer uğurladı yanaklarıma. İçimdeki hayal kırıklıkları ruhuma batıyor ve canımı yakıyordu.

"Eğer," dedim titreyen sesime rağmen, "eğer ben suçluysam çocuğun yüzünü göstersin."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim, Ömer'in gözlerinde anlık bir pişmanlık gördüm ama geç olmuştu, günün son trenini kaçırmak kadar geç...

"Çocuğu göster," dedi Ömer kadına.

Kadın histerik bir şekilde kafasını iki yana salladı:

"Çocuğumu yeni sakinleştirdim, bırakın yavrumu uyusun."

O çocuk neden hâlâ bu kadar sessiz duruyordu? Çocuğu incelerken kadının bir elinin çocuğun bacağında fazla sıkı durduğunu gördüm. İyice dikkat ettiğimde bacağını gerçekten sıktığını fark ettim. Hatta çocuğu çimdikliyordu. O ise hafif hafif kasılıyor, yine de tepki veremiyordu.

Elini çekmek için öne doğru atılınca, arkamdaki polis kollarımı sertçe geri çekti.

"Bacağını sıkıyor!" diye bağırdım. "Çocuk ağlamasın diye çocuğun bacağını sıkıyor!"

Kadın durumu fark ettiğimi anlayınca elini bacağından çekip sadece tutuyormuş gibi yaptı. Arkamdaki polis saçmalamamam gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylese de ona aldırmadan, "Bacağını açıp bakın isterseniz!" dedim.

Ömer ayağa kalkıp masanın etrafında dolandı ve çocuğu kadının elinden çekip aldı. O an yüzü hayretle gerildi ve dişlerini sıkıp kadına döndü:

"Ne bu?"

Kadın tekrar ağlamaya başlayıp, "Benimle birlikte hırpalandı çocukcağız," diye yalanını devam ettirmeye çalıştı.

Ömer, çocuğu kucağında tutarken içim acıdı. O karanlıkta göremediğimiştim yüzünü. Her yanı şişmişti ve burnu kanıyordu. Nasıl bir insafsızlıktı bu? Çocuğu dikkatle kucağında döndürüp bacaklarını açıp kontrol etti. Daha sonra gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

"Bu morluklar ne?"

Çocuk, Ömer'in bağırışıyla iç çekince Ömer ona bakıp biraz daha sakin olmaya çalıştı ve çocuğun bacağını gösterdi. Ben sadece kızardığını düşünürken çocuğun bacağı mosmor olmuştu.

Kadından ses çıkmayınca Ömer çocuğa döndü. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki hayatım boyunca böyle bir sarsıntı yaşamamıştım. Korku dolu şişmiş gözleri, kadınla Ömer arasında gidip geliyor ve titreyen dudaklarını birbirine bastırıp ağlamamaya çalışıyordu. Gözyaşlarımı engelleyemiyordum.

Ömer çocuğun saçını okşayıp, "Ne olduğunu bize anlatabilir misin?" dedi sakin kalmak için ne kadar zorlandığını belli ederken. Çocuk kendini tutamayarak ağlamaya başladığında kendini susturmak için yer yer zedelenmiş parmaklarını ağzının üstüne ka-

patmaya çalışıyordu. Kadına bakarken gözlerinde oluşan korku, ona yapmak istediğim işkenceleri çeşitlendiriyordu. Dayanamayıp yüzümü diğer tarafa çevirdim.

Çocuk cevap vermeyince Ömer, "Bu kadın senin annen mi?" diye sordu. Kadın ağzını açacağı sırada parmağını kaldırıp, "Sen tek kelime etme," dedi. Dişlerinin arasından söylediği sözler bir tehdit niteliğindeydi.

Çocuk yine cevap vermeyince Ömer bir süre düşündü:

"Hiçbir şey olmayacak, biz seni koruyacağız, söz veriyorum. Haydi söyle bize, bu kadın senin annen mi?"

Çocuk zorlukla Ömer'in kulağına bir şeyler söyledi.

"Hayır, kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söyle haydi."

"O..." dedi çocuk kısık bir sesle, "ü-üvey annem."

Kadın oturduğu koltuktan öne eğildi.

"Üvey annesiyim ama hiçbir zaman öz evladımdan ayırma..."

Ömer burnundan solurken, "Sana konuşma dedim!" dedi kadına.

Kendini bağırmamak için öyle zorluyordu ki boynunda şişen damarları fark edebiliyordum.

"Haydi söyle bakalım, bu abla seni kurtardı mı?"

Ömer beni işaret edince çocuk bana bakmaya çalıştı. Fakat bir şey söylemedi.

"Eğer istemezsen, seni kimseye vermem. Korkmana gerek yok."

Çocuk, Ömer'e iyice yaklaşıp yavaşça kafasını salladı. Kadın yerinden fırlayıp Ömer'in kucağına atıldı. Ömer refleksle geri çekildi.

"Ver şunu bana!"

Kadın delirmiş gibi masaya saldırırken birkaç polis kadının kollarından tutup onu zapt etti. Çocuk tekrar ağlamaya başlamıştı.

Ömer, "Emre, çocuğu buradan uzaklaştırır mısın? Revire götür," dedi. Emre kafasını sallayıp Ömer'in kucağına uzanınca çocuk daha çok ağlamaya başladı. Ömer çocuğun kafasını okşayıp "Ağlama ama. Bu abi sana çok iyi bakacak, ben de birazdan yanına geleceğim. Anlaştık mı?" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Çocuk başını sallayıp Emre'nin kucağına geçtikten sonra Ömer, Emre'nin gitmesini bekledi.

Kadın hâlâ çırpınırken, "Geberteceğim o aptalı!" diye bağırdı çocuğun arkasından. Aklı başında kimse yapmazdı bunları.

"Anlat Betül."

Ah, demek sonunda bana inanmayı başarabilmişti.

Tüm olanları çabucak anlattım. İlk defa Ömer'in yanından uzaklaşmak için acele ediyordum. Başını sallayıp birkaç polisle konuşarak kadın hakkında işlemleri başlattı ve sonra bana döndü:

"Betül ben..."

"Serbest miyim?" dedim aceleyle. Cümlesinin devamını duymak istemiyordum.

"Evet ama..."

Onu dinlemeden arkamı dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladım. Hızla inip binadan çıktıktan sonra koşar adım yola doğru yürüyordum.

"Betül!"

Arkamdan gelen ses, bir saat öncesine kadar duymayı en çok istediğim sesken şimdi ondan kaçıyordum.

"Betül bekle!"

Ses gitgide bana yaklaşırken ben de olduğum yerde durdum. Fakat arkamı dönmemiş, sadece söyleyeceği şeyi beklemiştim.

"Ben... Kusura bakma. Bir anda..."

Sinirle arkamı döndüm.

"Kusura bakma, öyle mi?" dedim alayla gülerek. "Kusura bakma!"

Bir şey söylemeden bakışlarını yere indirdi. Dağınık saçları ve tişörtü ıslanmaya başlamıştı. Fakat onu hayranlıkla izleyemeyecek kadar kırgındım.

"Kusura bakmaymış! Senin peşinde dolaşmak için her türlü pisliği yapan biri gibi görüyorsan beni, tabii ki hiç kusura bakmam. Altı üstü nedir ki yani? Neden kusura bakayım?"

Tüm gücümle bağırıyordum, boğazım acımıştı ama bunu belli edecek değildim.

"Hayır..."

"Keşke!" dedim bağırarak. "Keşke gözünde bu kadar aşağılık olduğumu bilmeseydim!"

"Betül..."

Onu dinlemeden arkamı dönüp koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece koşuyordum. Gözyaşlarım yağmurla karışıyor ve her şeyi kamufle ediyordu ve bu, şu an işime geliyordu.

Üzülmek için ne güzel bir gündü!

Ne kadar süre koştuğumu bilmiyordum. Nefes nefese kalmıştım. Cadde ışıkları ıslak kaldırımlarda müthiş bir renk şöleni oluştururken koşmayı bırakıp adımlarını yavaşlattım. Nefes alıp verirken boğazım kuruyor ve yutkunmamı engelliyordu. Yorulmuştum fakat içimdeki kırgınlık hâlâ dörtnala koşuyordu.

Islanmış saçları gözümün önüne geldiğinde sinirle dudağımı ısırdım. Ben bile onun karşısında kendi kendimi dinleyemezken, o neden beni ciddiye alsındı ki? *"Sen nasıl bir insansın?"* demişti gözüme baka baka, gözlerime bakarak söylemesini istediğim onca kelime, onca cümle varken. Onları söylemesini beklemiyordum tabii ki. Fakat bu... Konuşmama bile izin vermemişti. Onun gözünde tümüyle bir hiçtim.

Onun tek kelimesiyle mutluluktan gökyüzüne çıkarken o tek kelimesiyle beni yerin dibine sokabiliyordu. Kendime biraz söz geçirebilseydim eğer, o yakışıklı suratına bir tekme savurur ve bir daha karşısına çıkmazdım! Ama kendime söz geçirmekten bahsediyordum, biraz gerçekçi olmam gerekirdi.

Adımlarım iyice yavaşlamıştı. Kollarımı belimin etrafına dolayıp yürümeye devam ettim, ta ki aynı ses beni olduğum yere sabitleyene kadar:

"Dur... Lütfen!"

-17-

Beklemediğiniz zamanlar olur. Bu zamanlar öyle beklenmediktir ki yüzdesini bile hesaplamaya gerek duymazsınız. Olmasına ihtimal vermekse mavi benekli köpeklerin pembe kanatlarla gökyüzünde uçmasını beklemek kadar komik ve gereksizdir. *Belki de komik değil.* Özet olarak, İtalya milletvekilinin kapımı çalıp bir isteğim olup olmadığını sorması şu an yaşadığım şeye göre daha olasıydı.

Ömer'in peşimden gelip bana *lütfen* demesinden daha mucizevi bir an varsa o da bunu durmamı istediği için söylemesidir.

Evet sevgili beynim, eğer bir kalbim varsa ve hâlâ atıyorsa lütfen ona mukayyet ol. Çünkü tüm bu kızgınlığı unutmama neden olursa kendimi uygun bir zamanda öldürürüm ve sonuç olarak işsiz kalırsın.

"Betül..."

Yine o ses, resmen sabrım sınanıyordu. Fakat şükürler olsun ki hafızam hâlâ sağlamdı ve aklımdan geçen tüm bu saçmalıklara rağmen duyduğum kırgınlık ve sinir tazeliğini koruyordu. Kirpiklerimde biriken gözyaşlarını, bakışlarımı gökyüzüne dikerek engellemeye çalıştım. Sanırım bu hareket için biraz geç kalmıştım. Yanaklarımdan çeneme kadar bir gözyaşı geçidi kurulalı çok

olmuştu ve bu geçide katılmak için heveslenen birçok gözyaşım daha vardı.

Adımlarımı durdurmuştum fakat ona dönecek cesaretim yoktu. Önce şu hevesli gözyaşlarımı durdurmam ve benden köşe bucak kaçan cesaretimi yakalayıp yerine koymam gerekiyordu. Bir de Ömer'in yağmurda ıslanmış saçlarının oluşturduğu görüntüyü hayranlıkla izlememek için gözlerime çekeceğim ayar vardı.

"Bir an seni karşımda görünce..." dedi fakat devam etmedi.

Şimdi böyle konuşması irademi zedelemenin yanı sıra beni yıpratıyordu da. Denge sorunu yaşıyordum, tıpkı olmasını istediğim şeylerin yaşadığı ciddi zamanlama sorunları gibi... İradem zayıflasa bile kırgınlığım canımı yakacak kadar sağlamdı. Karşısında durabilirdim.

Derin bir nefes aldı ve "Bak, ben öyle söylemek istemedim," dedi.

Yavaşça yutkundum ve keyiften çok uzak bir gülümsemenin ifademe yayılmasına izin verdim...

"Senin için her şey bu kadar kolay mı yani?"

Onun karşısında hayranlıkla uyuşmaktan başka bir işe yarayan beynim ve zihnimin şu an dik durabilmesinden dolayı onları daha sonra bolca tebrik edebilirdim. Fakat yaşadığım şey, içsel ciddiyetsizliklerimi bile kaldırmayacak boyuttaydı.

"Seni öyle biri olarak görmüyorum," diyerek devam etti.

Gülümsemem dudak kıvrımlarımda yavaş yavaş soluyordu. Söylediği şeye inanmayı ondan daha çok istiyordum ama gerçekleri de görmezden gelemezdim. Başımı iki yana sallayıp nefesimi bıraktım:

"Gözlerime baktığın nadir zamanlardan birinde..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tam şimdi biri çıksa ve az önce onun bana baktığı zamanları saydığımı dolaylı yoldan itiraf etmediğimi söylese belki rahatlayabilirdim. Dudaklarımı serbest bırakıp hafifçe iç çektim:

"...beni aşağılık biri olarak gördüğünü açıkça itiraf ettin."

Bir an için söylediğim şey karşısında afalladığını hayal ettim.

"Öyle değilsin," dedi küçük kızını ikna etmeye çalışan bir baba gibi.

Ses tonundaki yatıştırıcı etkinin kaburgalarımın arasında dolaştığını hissettim. Ciğerlerimi yağmurun düştüğü asfalttan yükselen beton kokusuyla doldurdum ve montumun iki ucunu avuçlarımın arasında sıkı sıkıya tutarak arkamı döndüm.

Islanmış saçları tutamlar hâlinde alnına dökülüyor ve o dağınık görüntüsünü doğal bir dokunuşla kavramların ötesine geçiriyordu. Sokak lambasının turuncumsu sarısı yüzünün yalnızca bir kısmına düşüyor ve birçok fotoğrafçının kaçırmak istemeyeceği bir görüntü oluşturuyordu. Elmacık kemiklerinden süzülen yağmur damlaları, düştükleri yerden ayrılmak istemiyorlarmış gibi ağır ağır ilerliyordu çenesine. Ardından da sakallarının arasına karışıyordu. Yoğun olarak omuzları ıslanan tişörtü geniş omuzlarını sarıyor ve gururla sergiliyordu.

Bakışlarımı ondan güçlükle ayırıp kendimi toparlamayı sonunda başarabilmiştim.

"Belki de sen haklısındır," dedim. "Belki de ben gerçekten de senin düşündüğün gibi aşağılık..."

"Sana öyle olmadığını söyledim!"

Ani çıkışıyla elimde olmadan bir adım geriledim. Bunu fark etmiş olacak ki sesinin tonunu bir kademe daha düşürdü fakat hâlâ bağırıyordu:

"Sakın! Bir daha sakın öyle bir şeyi kendine yakıştırma!"

Sadece suçluluk duyması için söylediğim, daha doğrusu söylemeye çalıştığım şeye karşı böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. Önce beni aşağılaması, sonra da peşimden gelip kendimi aşağıladığım için bana kızması karışmaya müsait düşüncelerimi içinden çıkılamaz hâle sokuyordu. Aklımın daha ne kadar karışabileceğini düşündüğüm zamanların cevabını Ömer'in karşısında alıyordum.

"Sen çok garipsin," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ve ben..." Derin bir nefes alıp göz pınarlarıma biriken yaşları parmak uçlarımla sildim. "Ben nerede, ne yapacağını kestiremiyorum. Dengemi bozuyorsun."

Kaşlarını çatıp bir süre gözlerini öylece yere diktikten sonra, "Sana benden uzak durmanı söylemiştim," dedi sertçe yutkunarak.

Kaşlarımı kaldırıp belirsiz bir gülüşe tutundum. Daha çok çaresiz bir gülüştü:

"İşler her zaman istediğimiz gibi gitmiyor."

Kaşları biraz daha çatıldı:

"Sana bunu daha nasıl anlatmam gerek? Söyle bana, yapayım."

Bu adamın her sözünü bir hazine gibi sahiplenen duygularımdan nefret ediyordum:

"Anlatma," dedim. "Çünkü anlamak istemiyorum."

Cesaretli tarafım yine devreye girmişti fakat bu sefer pişman değildim. Belki sonra olurdum fakat şimdi kendime sınırlar çizmek ve o sınırların ardında söyleyemediklerimin ağırlığıyla ezilmek istemiyordum. Çenesi sıktığı dişleriyle gerilmişti:

"Betül, yapma," dedi. "Aklında her ne varsa olmaz. Unut bunu."

"Neden?" diye patladım sonunda. "Bu da mı günah? Lütfen ama, senden beni öpmeni istemedim, sadece beni daha fazla yok sayma ve benimle konuşurken yüzüme bak! O değerli bakışlarını benden köşe bucak kaçırma!"

Söylediklerim fazlaydı, özellikle de onunla aramdaki bu belirsiz ve kopuk iletişim için... Fakat ona en azından karışan düşüncelerimin bir kısmını sunmalıydım, sebep olduğu bu kaosa tanıklık eden tek kişi olmak istemiyordum.

Kaşlarını çatıp geriledi ve bakışları bir an bile bana dönmedi. Bu kadar cesaretlenmişken böyle davranarak cesaretimi kırması şimdi hoşuma gitmiyordu fakat daha fazla konuşmamı engellediği için belki sonra ona minnettar olabilirdim. Ömer gözlerini kaldırımdan ayırmadan sesini yükseltti:

"*Mümin erkeklere söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Bu davranış onlar için daha nezihtir. Şüphe yok ki Allah, onların yaptıklarından hakkıyla haberdardır.*" (Nûr/30)

Söyledikleri karşısında yalnızca kalakalmıştım. Ömer'in yüzündeki teslimiyet ikinci bir şok yaşamama sebep oluyordu. Söylediği şeylere olan bağlılığı, karşısında sarf edeceğim tüm kelimeleri etkisiz bırakmıştı. Burada saatlerce konuşsam da onun bana vereceği her cevap, ilhamını söylediği bu kelimelerden alacaktı. Zihnimin kapıları söyleyebileceğim her şeyi içine hapsederek kapanmıştı şimdi.

Bir iki dakika kadar ikimizden de ses çıkmadı. Fakat bunun sonunda kendimi konuşmak zorunda hissederek ne söyleyeceğimi bilmeden araladım dudaklarımı:

"Ömer..."

"Benden uzak dur," dedi konuşmama müsaade etmeden. "Yeterince açıklayıcı olduğumu sanıyorum, bu yüzden sadece beni dinle ve benden uzak dur." Dudaklarını birbirine bastırıp bir kez daha yutkundu. "Bak, ben bunu ne kadar söylersem söyleyeyim

bu konuda bir türlü uzlaşamadık ama özellikle bu aralar benden gerçekten uzak durman gerekiyor Betül. Senin ne sebeple olursa olsun buna dâhil olup tehlikeye girmeni istemiyorum."

Tehlike kelimesinden önce söyledikleri, bir an için köşeye çekilerek tüm ilgimi o kelimeye vermemi sağladı.

"Ne tehlikesi?" dedim içimde filizlenmiş küçük endişeyle.

Bana cevap vermeden önümdeki yolun kenarına yürüyüp yoldan geçen bir taksiyi durdurdu. İçeri eğilip taksi şoförüne birkaç şey söyledikten sonra kapıyı açıp kenara çekildi.

Sesimi yükselterek, "Ne tehlikesi Ömer?" dedim bir kez daha.

Nefesini bırakıp taksinin arka kapısını açtı:

"Evine git Betül."

Geçmem için taksiden uzaklaştığında bir süre ne yapacağımı bilmeden öylece dikildim. Daha sonra toparlanıp taksiye yaklaştım. Bana cevap vermemişti ve görünen o ki vermeyi de düşünmüyordu. Yapacak başka bir şey bulamayınca iç çekip taksiye bindim ve kapıyı kapatmadan önce, "İyi geceler," diye fısıldadım. Kapımı kapatıp hafifçe kafasını sallamakla yetindi. Taksi hareket edince Ömer'in olduğu yere doğru döndüm. Biz gidene kadar orada öylece dikilmişti.

Önüme dönüp kafamı cama yasladığımda kendime engel olmadan gözyaşlarımı özgürce serbest bırakmıştım. Bu seferkiler yalnızca bir sebebe bağlı değildi. Bugün yaşadıklarım gerçekten tatsız olduğu kadar beklenmedikti ve tüm bu yaşadıklarımı bedenimi yorgun düşüren bir ağırlık olarak omuzlarımda hissediyordum.

Önceki konuşmalarımızda olduğu gibi ondan uzak durmamı istemişti. Fakat bu sefer farklıydı. Ömer'in polis olması bir sürü tehlikeli olayı beraberinde getirse de bunu özellikle bana söylemesi, beni endişelendiriyordu. Değil Ömer'in tehlikede olduğunu

bilmek, o kelimeyle aynı cümle içinde olmasına bile tahammül edemezdim.

Eve gitmek istemiyordum. Evin o derece sessiz olması şu anki durumuma pek yardımcı olmazdı. Belki de sahilde biraz dolaşmalıydım ya da kafamı dağıtacak herhangi bir yerde.

"Kavşakta indirebilir misiniz?" dedim şoföre.

Arabanın durmasını beklerken taksi söylediğim kavşağı çoktan geçmişti.

"Kavşakta inmek istediğimi söylemiştim," dedim şoförün beni duymama ihtimaline karşı.

Şoför dikiz aynasından bana bakıp, "Duramam hanımefendi," dedi. Kaşlarımı çatıp şoföre döndüm:

"Neden?"

"Sizi evinize kadar bırakmam söylendi."

Bunu beklemiyordum.

"Bunu size yanımda duran adam mı söyledi?"

Taksici kafasını salladı.

"Neden böyle bir şey istedi, yani söyledi?"

Normal bir zamanda Ömer beni düşündüğü için içimden birkaç dans figürü yapıyor olmam lazımdı fakat başta da söylediğim gibi *normal bir zamanda...*

"Bilmiyorum, sadece evinize girdiğinizi görmem istendi."

Pekâlâ, sanırım bugün normal olmanın yasaklandığı bir gündü.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Bir polisle inatlaşmak istediğim son şey hanımefendi."

Kaşlarımı kaldırıp arkama yaslandım ve gözyaşlarımdan geri kalan nemli gözlerimi sildim. Belki bununla idare edebilirdim. Fakat zihnim yine de Ömer'in beni düşündüğü gerçeğini es geçemiyordu. Duygularım ne ara bu kadar yüzsüzleşmişti böyle?

Kafamı geriye yaslayarak eve gelmemizi bekledim. İnatlaşıp arabadan bir şekilde inebilirdim belki fakat istemiyordum. Sanırım Ömer de bunun farkındaydı. Ben her ne kadar düşünmeyi reddetsem de beni pek umursamayan düşüncelerim, Ömer'in beni düşünmesine takılı kalmıştı. Belki de onları rahat bırakmalıydım. Çünkü ben Ömer'i düşünmemeye çalıştıkça zihnim ona daha sıkı sarılıyordu. Sadece kendimi rahat bırakıp düşüncelerimin beni götürdüğü yere sürüklenmeliydim, en azından Ömer'in yanında değilken...

"Burası değil mi?"

Kapanmak üzere olan gözlerimi açıp camdan dışarı baktım. Tanıdık sokak ve hemen ilerideki evim tam karşımdaydı.

"Evet," dedim toparlanırken. Cebimden bir miktar para çıkarıp şoföre uzattığımda geri çevirdi.

"Ödendi."

Beklediğim bir şeydi. Parayı cebime geri sokup arabadan indim ve uyuşuk birkaç adımla evin kapısına ulaştım.

İşte benim sessiz, sakin ve sıkıcı evim.

Montumu ve beremi çıkarıp askıya astım. Ardından merdivenlere yönelip odama çıktım. Odama girer girmez kendimi yatağıma bıraktım ve yorganı boynuma kadar çektim. Evdeki hava da yavaş yavaş soğumaya başlamıştı ya da ben öyle düşünmek istiyordum.

Saat epey geç olmuştu. Garip bir şekilde uykum yoktu ve fena hâlde canım sıkılmıştı. Kendimi Fatma Teyze'nin numarasını ararken bulduğumda uyumamış olması için dua ettim. Onu öyle çok özlemiştim ki...

Telefon çalmayı bırakıp sinyal sesine geçtiğinde boğazımı temizledim:

"Fatma Teyze... Belki bencilce olacak fakat lütfen artık gel..."

Gözlerimin dolduğunu ve sesimin çatallaştığını hissettiğim sırada telefonu kapattım. Çünkü ağlamaya başlayıp bunu belli etmemeye çalıştığım zamanlarda tam bir fiyaskoydum. Onu bu şekilde endişelendirmek istemiyordum.

Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Ömer'i düşünmek, kısır döngünün labirentlerinde dolaşmaktan farksızdı. Başka şeyler düşününce de içimdeki boşluk bu zayıflıktan güç alarak beni nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir köşeye sıkıştırıyordu. Etrafım sarılmış gibi hissediyordum. Sanki tüm düşünceler beni bunaltmak ve dibe çekmek için ant içmiş gibiydi.

Birkaç bira çıkarıp televizyon izleyebilirdim, internette takılabilirdim ya da oyun oynayabilirdim. Selin, Kutay ve Emre'yi çağırabilirdim. Dışarı çıkıp kafamı dağıtabilirdim. Kendi kendimle konuşabilirdim ya da çığlık atabilirdim. Evdeki her şeyi birbirine katıp biraz rahatlamaya çalışabilirdim. Tabloların hâlini hatırını sorabilirdim, aşağı inip üçlü koltukla aramdaki seviyeli ilişkiyi ilerletebilirdim. Kendime sunduğum bu geniş aktivite yelpazesinin sonundaki ciddiyetsizliğimi saymazsam geriye kalan hiçbir şey cazip gelmiyordu.

Sadece biraz huzur istiyordum, kafamın içinde dönüp duran düşünceleri biraz bile olsa dizginleyebilmek ve en önemlisi her şeyden soyutlanıp nefes almak... Yakın bir zamanda hayal ettiğim huzuru yaşayan birkaç kişi vardı fakat bu, huzuru bulma yolu bana uzaktı. Yapamazdım. Yani belki yapabilirdim fakat daha önce hiç yapmamıştım. Belki rahatlardım ama daha bunu nasıl yapacağım hakkında bile en ufak bir fikrim yoktu. Ömer ya da Fatma Teyze'yi bu kadar huzurlu gösteren bir olayın, benim üstümde de etkisi olması gerekiyordu sonuçta. *Evet, evet.* Namaz kılacaktım ya da en azından deneyecektim.

Başımı örtecek bir şeyler aramak için yerimden kalktım. Dolaptaki karışıklığın içinde birkaç kıyafeti kenara ittiğim sırada kapı çalmaya başlamıştı. Kafamı elbiselerin arasından kurtarıp aşağı indim. Kapıyı açar açmaz boynuma dolanan bir çift kolla birlikte yüksek bir çığlık attım.

"Kulak denen bir şey var be!"

Selin kollarını boynumdan çekip içeri girerken bir yandan da kahkaha atıyordu. Peşinden koşup saçlarına yapışma isteğimi büyük bir olgunlukla zapt ettim. Kapı eşiğinde küçümseyen bakışlarla bizi izleyen Kutay'a döndüm:

"Girmeyeceksen kapıyı kapatacağım."

Kafasını sallayıp içeri girerken Selin'e söyleniyordu:

"Üstüne atlamayacağını söylemiştin Selin."

Selin koltuğa zıplayıp bacak bacak üstüne attı:

"Üstüne atlamadım Kutay."

Kutay da ona ters bir bakış atıp karşısındaki koltuğa oturdu. Üçlü koltuğa ellerimi dayayarak öne sarktım:

"Kahve isteyen?"

İkisinden de onay alınca mutfağa yöneldim. Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra tezgâha yaslandım. Namaz kılmayı deneyemeyecektim, o belliydi. Fakat belki Selin ve Kutay'la takılırken kafamı dağıtmayı başarabilirdim.

Makineden gelen sesle arkamı döndüm ve dolaptan kupaları çıkarıp kahve doldurdum. Ardından bardakları küçük bir tepsiye yerleştirip dökmemeye çalışarak içeri döndüm. Tepsiyi önümdeki sehpaya bırakıp onların kahvelerini uzattım. Kendi kahvemi de alıp üçlü koltuğumun köşesine tünediğimde, "Eee, ne oldu?" dedim ikisine bakarak.

Selin sıkılgan bir tavırla dudağını büktü:

"Annemle babam Kutaylara gitti. İşle ilgili şeyler, bilirsin." Elini havada önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi salladı. "Sıkılınca da seni rahatsız edelim dedik."

Kumandayı alıp televizyonu açtı ve kanalları dolaşmaya başladı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi birden bize dönüp, "Dünkü parti nasıldı ama!" dedi heyecanlı bir şekilde.

Kutay'ın bana attığı imalı bakışları yok saymaya çalışarak, "İdare eder," dedim.

Selin gözlerini büyüterek, "Saçmalama, süperdi!" diye bağırdı.

Gözleri zaten iri ve biraz da belirgindi. Bu yüzden gözlerini büyütünce çirkin oluyordu.

"Birinci dereceden yakışıklı bir çocuk numaramı aldı!"

Selin kıkırdarken, Kutay suratını buruşturdu. Selin onu umursamadan konuşmaya devam etti:

"Numaramı verirken çocuğun o anki yüz ifadesini görmeliydin. Bana çok fena tutuldu."

Selin'in zafer gülümsemesi Kutay'ın kafasına attığı yastıkla yarıda kesildi:

"Erkekler kolay kolay tutulmazlar Pamuk Prenses."

Dalga geçerek söylediği sözler Selin'i hiç etkilememişti. Saçlarını düzeltip gülümsemesine devam etti:

"Kendin sanma sen herkesi."

Selin'in aralıksız konuşabilme potansiyelini düşünerek, "Başım ağrıyor," dedim.

Bana dönüp yüzümü inceledi:

"Ağladın mı sen?"

Bu söz üzerine Kutay da bana dönmüştü. Tek kaşını kaldırdı. Bu, ona göre, "Neler oluyor?" demekti. Omuzlarımı silktim:

"Hayır, sadece biraz başım ağrıyor."

"İyi tamam, haydi film izleyelim o zaman."

Koltuktan kalkıp filmlerin olduğu rafa yöneldi. Selin filmleri incelerken, Kutay hâlâ bana bakıyordu. Bir şeyler olduğunu anlamıştı ve açıklama istediği belliydi.

Selin, "Buldum!" diyerek elindeki DVD'yi bize doğru salladıktan sonra filmi DVD oynatıcısına takıp koltuğuna oturdu. Kutay da son bir kez bana baktıktan sonra televizyona döndü.

Selin televizyona odaklanmıştı. Kutay da izliyor gibi görünüyordu fakat ben bir türlü kafamı filme veremiyordum. Hâlâ kendimi kötü hissediyordum ve şu an için buna bir çözümüm yoktu. Ömer'in *tehlikeli* dediği konu da beynimin bir köşesinde kırmızı noktaydı. Fakat gururumdan bu işin peşine düşemiyordum.

Bana söylediği suçlayıcı sözleri hatırladıkça gözlerim hafif hafif yanıyordu. Daha sonrasında söyledikleri gururlu tarafımı avutsa da o sözleri bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Beni öyle biri olarak görmediğini söylemişti, hatta bana kendime böyle bir şeyi yakıştırdığım için kızmıştı ve bu, beni onun gözünde iyi bir konumda olduğum hissine sürüklüyordu.

Beyni tarafından çok kez ihanete uğramış bir insan olarak bu düşüncemde haksız da sayılmazdım. Ama olur da boş bir ânımda bu düşüncenin cazibesine kapılırsam kendimi suçlayamazdım. Çünkü onun gözünde özel olmak tüm güzel duygularla örülen kocaman bir saraydı ve bu sarayın hayalini kurmak kendimi suçlayamayacağım bir şeydi. En önemlisi, ona olan hislerimi neredeyse belli etmiştim. Peki bunun karşılığında o ne söylemişti?

"Yapma."

Bana açıkça, beni kendinden nasıl uzaklaştırabileceğini sormuştu. O cesaretle söylediğim sözleri düşünmek istemiyordum. Zaten pişman olmak bu aralar sıkça hissettiğim bir duyguydu.

Bir de bana okuduğu ayet vardı. Ona sorabileceğim binlerce soruya okuduğu birkaç cümlelik ayetle cevap verebilecek olması beni karşısında çaresiz bırakıyordu. İşte bu, tam olarak tıkandığım noktaydı. Bu noktada yapabileceğim her hareket, söyleyebileceğim tüm sözler daha savaşa girmeden geri geliyor ve bana mağlup olduğumu ispatlıyordu.

En garip olanı ise ona ulaşamamamdı. Beni istemediğini söylemiyordu. Beni isteyemeyeceğini söylüyordu. Gerçekten mi istemiyor, yoksa istiyor fakat inancı mı buna engel oluyor, anlayamıyordum. Yalnızca, "Olmaz," diyordu. Ne hissettiği tamamen bir muammaydı benim için. Belki de onu bu derece merak etmemin sebeplerinden biri de buydu. İnandığı şey, onun duygularını çevrelemiş, büyük, sağlam bir sandıktı ve ben bu sandığın içi boş mu, dolu mu bilmiyordum.

Yalnızca kilitli bir sandık ve bolca merak...

"Betül!"

Çığlık düzeyinde bir bağırışla kafamdaki düşünceler etrafa hızla kaçıştı. Oturduğum yerde kıpırdandım. Gözlerim bana bakan Kutay ve Selin arasında gidip geldi. Selin ayağa kalkıp karşıma dikildi:

"Bizi duyabiliyor musun acaba?"

Elini gözlerimin önünde salladığında gözlerimi devirdim:

"Kör değilim Selin, yalnızca dalmışım."

Ellerini beline koyup bir süre beni süzdükten sonra kalktığı koltuğa geri döndü:

"Sende bir gariplik var bugün. Yani birkaç aydır hep bir gariplik vardı ama bugün daha başka sanki."

Onu geçiştirmeye çalışarak, "Yok bir şey," dedim. Selin kafasını yana yatırıp gözlerini bana dikti:

"Beni kandıramazsın Betül."

Kutay küçük bir kahkaha attı:

"Seni kandırabilir Selin."

Kutay'a Selin'in tepkisinden bahsetmiştim ve sanırım şu an beni Selin'in sorgusundan kurtarmaya çalışıyordu. Selin ona ters ters baktıktan sonra cevap vermeden bana döndü:

"Anlat."

Sıkıntıyla iç çekip koltukta aşağı doğru kaydım ve bacak bacak üstüne attım:

"Bir şey yok dedim Selin. Kuruntu yapıyorsun."

Ben ne kadar geçiştirmeye çalışırsam Selin o kadar ısrar edecekti anlaşılan.

"Bir şey var Betül ve sen bunu bana anlat..."

"Üstüne gitme işte Selin, belli ki bir şey yok."

Kutay'a bu çıkışından dolayı minnetle baktım. Daha uygun bir zamanda, bunun için ona teşekkür edecektim.

Selin ikna olmamış bir şekilde önce bana, sonra da Kutay'a bakıp kollarını göğsünde bağladı:

"Her ne oluyorsa aranızda tutmaya çalışıyorsunuz ama bunu anlamayacak kadar salak değilim. Partide de bir gariptiniz. Şimdi hemen bana ne olduğunu anlatır mısınız?"

Anlatmaktan başka çarem kalmamıştı. Susmayacak ve başımızın etini yiyecekti:

"Ömer'le ilgili," dedim olayın sadece bir kısmından bahsederek.

Selin dudağını büküp söylenmeye başladı:

"Yine mi o çocuk?"

"Böleceksen hiç başlamayayım."

Bu yüzden ona hiçbir şey anlatamıyordum. Ömer'in ismini duyduğu anda tepki veriyordu. Dudaklarını birbirine bastırmadan önce, "Tamam, susuyorum," dedi.

Bugünden hiç bahsetmeyerek geçen gün Emre'ye anlattığım şeylerin aynısını Selin'e anlattım. Beş on saniye konuşmadan yüzüme baktı:

"Bunlardan zaten haberim var ama çok önemli bir şey olmadığını düşünerek sana sormamıştım. Ben asıl önemli olan kısmı merak ediyorum Betül, seni bu kadar durgunlaştırabilecek şeyi."

Tereddütle dudaklarımı kemirip yutkundum:

"Ben, ona bir şekilde... Ah, bunu böyle söylemek bile zor geliyor." Yardım için Kutay'a baktım, bakışlarındaki anlayış beni cesaretlendirdi. "Sanırım ona karşı hissettiğim duygular fazla yoğun..."

Selin koltuğun koluna vurup gözlerini büyüttü:

"Bunu biliyordum!" dedi ve bana sinirle bakıp kaşlarını çattı. "Betül olmaz, bunu neden kafana sokmayı denemiyorsun?"

Selin'in çıkışı üzerine Kutay devreye girdi:

"Buna sen karar veremezsin Selin."

Selin bu kez sinirle Kutay'a döndü:

"Seni zaten hiç anlamıyorum! Oldu olacak bunun için ona destek ol!"

Kutay, Selin'e göre daha sakindi:

"Ona her zaman destek veririm. Yaptığında yanlış bir şey yok."

İkisi benim hakkımda tartışırken ben yalnızca koltuğumu sinmiş, onları izliyordum.

"Yaptığında yanlış bir şey yok mu? O çocuğun nasıl biri olduğunu bilmiyor musun?"

Selin'in bir seri katilden bahseder gibi davranması Kutay'ı güldürmüştü:

"Muhafazakâr olması mı yanlış? Bunun neresi yanlış söylesene!"

Kutay en başından beri Ömer'in inançlarına saygılıydı ve bu konu hakkında kötü bir şey söylememişti. Hâlbuki onun girdiği ortamların ve takıldığı insanların birçoğu bu mevzulara hiç sıcak bakmazdı. Bu yüzden Kutay'ın bana gösterdiği anlayış, durumun biraz daha az karmaşık olmasını sağlıyordu. Birinin yanımda olduğunu bilmek bana iyi gelmişti.

"O gericileri bana karşı savunabildiğine inanamıyorum gerçekten Kutay!"

Böyle genelleme yapması susma kararımın yerinde bir karar olmadığını göstermişti:

"Önyargılarından kurtul Selin! O kötü biri değil!"

Selin gözlerini bana çevirip sahte bir kahkaha attı:

"Tartıştığımız konuya bak ya!"

"Ortada bir tartışma yoktu Selin," dedi Kutay. Bu sakinliğine hayret etsem de aynı zamanda imreniyordum. Ne de olsa kendimi kontrol

etmek konusunda ciddi sorunlarım vardı. Selin ellerini saçlarına geçirip tüm öfkesiyle Kutay'a ve bana baktı:

"Ben mi çıkarıyorum yani bu tartışmayı?"

Kutay'ın bu sakin tavırlarının Selin'i çileden çıkardığını biliyordum:

"Evet Selin, ortada hiçbir şey yokken abartılı tepkiler veriyorsun."

Selin ellerini şakaklarına götürerek ovuşturdu:

"En yakın arkadaşımın geri kafalının biriyle harcanmasını istemiyorum!"

"Geri kafalı falan değil!"

Bağırmam Selin'i biraz şaşırtmıştı fakat bakışlarındaki hırsı yok edememişti. Sakin olmak adına ciddi girişimlerde bulunuyordum fakat o buna izin vermiyordu.

"Geri kafalı değil mi? O çocuğu unut Betül! Seninle olmayacak. Olsa bile sana her konuda baskı yapacak!"

Karşımda konuşan Selin değil de Selin'in önyargılarıydı ve ben bu saçmalığı kesinlikle ciddiye almayacaktım:

"Abartıyorsun Selin!"

Sinirle güldü:

"Abartıyorum, öyle mi? Abartıyormuşum. Bak sen!" Ellerini beline koyup sevimsiz bir kahkaha attı. "Abartıyormuşum!"

Derin bir nefes alıp bu mantık yoksunu sözlerini yıkabilecek bir şeyler aradım:

"O sadece inançlarını yaşamaya çalışıyor!"

"Hah! Ne inanç ama... Asırlar öncesinde kaldı o inançlar Betül! Yok artık, olmamalı da!"

Kutay önce kaşlarını kaldırdı, sonra kafasını iki yana sallayarak garip bir ifadeyle Selin'e bakmaya başladı:

"Şu an ne kadar saçmaladığının farkında mısın Selin?"

"Bana onları savunma Kutay!"

Kutay'ın da yavaş yavaş sinirlendiğini hissedebiliyordum.

"Sakin olacak mısın artık?"

Selin gözlerini devirip, "Olmayacağım!" diye bağırdı.

Sabrımın son demlerini de yaşamıştım ve artık kendimi nasıl zapt edeceğimi bilmiyordum:

"Ne geri kafalı ne de başka bir şey! Ona bu şekilde hakaret edemezsin! Ve ayrıca, kendi kararlarımı kendim verebilecek akla sahibim!"

Selin alaylı bir bakış attı:

"Yok ya, buradan hiç de sahipmişsin gibi gözükmüyor ama!"

Kutay elini kaldırıp tartışma boyunca ilk defa sesini yükseltti:

"Yeter Selin, kes artık!"

"Kesmeyeceğim!"

Kırıcı olmamak için kendimi zorlasam da içimdeki baskı yavaş yavaş çatlak veriyordu.

"Adam öldürmüş desem bu kadar tepki vermezdin! Sadece inancının gerektirdiklerini yapıyor. Anlamıyorum, bunda abartılacak ne var?"

Bağırmaktan boğazım sızlıyordu ama artık kendimi kontrol edecek gücü de bulamıyordum:

"İyi biri olabilmesi için senin takıldığın erkeklere mi benzemesi gerekiyor? Ya da Kutay gibi kızlarla tek gecelik mi takılmalı? Onu bu şekilde suçlayamazsın!"

Selin kafasını sallayıp çenesini kaldırdı:

"Öyle mi Betül? O zaman şöyle söyleyeyim; ya o ya da ben!"

Selin'in söylediklerıyle bugünün bilmem kaçıncı şokunu yaşıyordum. Bana destek olması gerekirken sadece bu karışıklığa katkı sağlıyordu.

"Bunu gerçekten yapacak mısın Selin?" dedim hayal kırıklığımı saklamayarak.

Derin bir nefes alıp kafasını salladı ve "Yaptım bile, seçim senin," dedi.

"Bana destek olman ve beni rahatlatman gerekirken söyleyeceğin en iyi şey bu mu? Her zaman yanımda olacağını düşünmüştüm. Bu durumdayken nasıl beni böyle bir seçime sürükleyecek kadar kötüleştirebiliyorsan bu durumu..." Omuzlarımı düşürdüm ve nefesimi sesli bir şekilde serbest bıraktım. "Dostumu karşımda değil yanımda görmek isterdim. Madem beni kaybetme tehlikesini göze alabiliyorsun..." Dolan gözlerimden akan birkaç damla gözyaşını elimin tersiyle silip devam ettim; "Git."

Selin kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra koltuğun kenarında duran çantasını hızla aldı ve kapıyı çarparak evden çıktı. Çıkar çıkmaz koltuğa çöküp ağlamaya başladım:

"Her şey daha fazla karışıyor."

Ellerimi yüzüme kapattım. Gözyaşlarım, omuzlarımı sarsacak kadar şiddetlenmişti. Kutay yanıma oturup kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti:

"Selin'i bilirsin, her zaman uçlardadır. Aranız düzelir, merak etme Betül."

"Düzelir Kutay ama yine böyle olacaksa ne önemi var ki? Ona bir şeyleri rahat rahat anlatamıyorum bile!"

Kutay geri yaslanınca ben de onunla birlikte koltuğa yaslandım. Ağlayışıma hıçkırıklarım da eşlik ediyordu. Kutay teselli vermek için kolumu okşadı:

"Ben yanındayım."

Yavaşça kafamı sallayıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bunu duyduğuna bile emin değildim.

On on beş dakika boyunca koltukta o şekilde ağladıktan sonra kafamı kaldırıp şişmiş gözlerimle Kutay'a baktım:

"Özür dilerim."

Kutay şişmiş gözlerime ve muhtemelen kızarmış burnuma bakıp güldü:

"Ne için?"

Koltuğun diğer ucuna kayıp silinmekten acıyan gözlerimi bir kez daha sildim:

"Biliyorsun. Selin'le tartışırken senin için söylediklerim..."

Kutay gülümseyip saçlarını karıştırdı:

"Haklıydın Betül. Ben çok da iyi bir adam sayılmam."

Ayağımın ucuyla Kutay'ın dizini ittirdim:

"Öyle söylemedim. İyi bir adamsın. Yalnızca ilişki anlayışın berbat..."

Kutay açıklamama karşı ufak bir kahkaha attı:

"Öyle olsun."

Telefonu çalmaya başlayınca sehpanın üstünden alıp açtı. Bir süre konuştuktan sonra yüzü mahcup bir ifadeye bürünmüştü. Açıkçası

ne konuştuğuna dikkat etmemiştim, sanırım şirketin işleriyle ilgili bir konuydu. Birkaç şey daha söyleyip telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum, ne olduğunu tahmin etsem de.

"Babam aradı. Şirketle ilgili birkaç şey varmış."

"Ve seni çağırıyor," dedim.

Kafasını salladı:

"Evet ama sorun değil, birini arayıp halletmesini söyleyebilirim..."

"Kutay," dedim anlayışla, "gitmen gerekiyorsa git. Ben iyiyim, merak etme."

Kutay ayağa kalkıp telefonunu cebine koydu:

"Tamam o hâlde."

Ben de onu yolcu etmek için ayağa kalktım. Birlikte kapıya kadar yürüdükten sonra bana döndü:

"Eğer bir şey olursa beni arayacaksın, tamam mı?"

Gülümseyerek kafamı salladım. Kapıyı kapattığımda kendimle baş başa kalmıştım. Bugün zor bir gündü ve ben kendimi bir enkaz gibi hissediyordum. Bir şekilde toparlanmalıydım fakat yorgunluğum ayaklarımın dibine kıvrılmışken toparlanmayı değil, ancak daha fazla dağılmamayı düşünebilirdim.

Merdivenleri çıkamayacak kadar hâlsizdim. Bu yüzden üçlü koltuğa oturarak köşede duran pikeyi üstüme çektim ve televizyonu açtım. En azından bir süre düşünmemi engelleyecek bir şey bulmam gerekiyordu. Şanslıydım ki aradığım şey çok da uzakta değildi. Televizyondan gelen sesler eşliğinde uykum beklediğim gibi bedenimi sarıyordu. Aklım ters çevrilmiş ağzı açık bir kutu gibi içindeki tüm düşünceleri etrafa saçmıştı.

-18-

"Sadece bunalmıştım, onun dışında hiçbir şeyim yok. Hem bugün iyiyim zaten," dedim Fatma Teyze'yi ikna etmek için. Fakat telefonun diğer ucundan gelen sıkıntılı iç çekiş pek başarılı olduğumu göstermiyordu.

"Sesin de kötü geliyordu Betül'üm."

Nefesimi bırakıp, "İyiyim ama Fatma Teyze," dedim. "Gerçekten bak."

Son on dakikadır Fatma Teyze'yi iyi olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Dün bıraktığım sesli mesajdan sonra birçok kez aramıştı fakat bu aramaları ancak uyandıktan on dakika sonra görebilmiştim. Fatma Teyze'yi aradığımdaysa telaşı çoktan sesini sarmıştı. Yine Ömer'i aramış mıdır diye düşünsem de sanırım öyle bir şey olmamıştı. İtiraf etmeliyim ki olmasını isterdim. Sonuçta bu saatten sonra en azından kendi içimde bir şeyleri inkâr etmenin anlamı yoktu.

"Bak, değilsen..." dedi tereddütle.

Belki de önce kendimi ikna etmeliydim.

"Fatma Teyzeciğim sadece seni özledim ve öyle duygulandım bir an. Yoksa bir şeyim yok yani."

Fatma Teyze'yi inandırmak zordu ve bu yüzden çoğu zaman onu kolay kolay atlatamazdım.

"Ah be kızım! Gelebilsem atlar gelirim hemen yanına ama burada kalmak zorundayım bir süre daha. Hem sen kendine dikkat ediyor musun bakayım? Soğumuştur havalar, sen pek dikkat etmezsin üstüne başına. Ne olur sıkı giyin yavrum."

Ona da, bu anaç tavırlarına da olan özlemim gözlerimin dolması için yeterli olmuştu. Yine de kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum. Fatma Teyze'yi tanıdığım için mutluydum. Şimdi o böyle uzakta olunca da her şey daha büyük, daha içinden çıkılamaz gözüküyordu ve ben bu karmaşada güçlü kalamıyordum.

"Sıkı giyiniyorum Fatma Teyzeciğim, merak etme sen," dedim. Konunun sonunda değişmesi iyi olmuştu.

"Heh, aferin Betül'üme. Yemek yiyorsun değil mi?"

İşte bu soru, azar işiteceğimin açık bir göstergesiydi. Ara sıra mutfağa girip birkaç şey atıştırmak dışında pek bir şey yediğim söylenemezdi ve bu, Fatma Teyze'nin hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Şey..."

"Yemiyorsun değil mi?" dedi ben daha bir şey diyemeden. "Ufacık bir şey kaldın iyice Betül! Şimdi nasıl zayıflamışsındır sen! Hiç dikkat etmiyorsun kendine!" Küçük çocuğuna kızarken yorulmuş bir anne gibi bıraktı nefesini. "Ben biliyordum ama... Ben oradayken de yemezdin ki doğru düzgün. Ama Betül neden böyle yapıyorsun? Üzülüyorum kızım ben!"

Fatma Teyze'yle konuştuğum her saniye, onun hayatımdaki önemini bir kez daha anlıyordum. Aramızda olmayan kan bağı öyle önemsiz bir ayrıntıydı ki fark etmiyorduk bile.

"Tamam, üzülme sen," dedim. "Söz, yemeğime de dikkat edeceğim bundan sonra."

"Söz verdin bak. Şimdi gidiyorsun, doğruca kahvaltını yapıyorsun. Sonra öğle ve akşam yemeklerini de doğru düzgün yiyeceksin. Sakın geçiştirme bak!"

"Tamam, hemen yiyeceğim şimdi."

Az çok rahatladığını düşünüyordum.

"Haydi Betül'üm, Allah'a emanet ediyorum seni kızım. Dikkat et kendine."

Sanki görebilecekmiş gibi kafamı salladım:

"Ederim Fatma Teyzeciğim, görüşürüz."

Telefonu kapatıp yatağın üstüne attım ve ardından ben de yatağa atladım. Fatma Teyze'yle konuşunca biraz daha rahatlamıştım. Herhâlde o olmasa tüm sıkıntılar içimde toplanıp zihnime kendi bayrağını dikerdi.

Günün en saçma ve kendimi en işe yaramaz hissettiren ânına gelmiştim. Aslında bu, her sabah uyanıp, "Bugün bomboş vaktimi nasıl doldurmaya çalışsam?" diye düşünmek bir yerde sabah rutinim sayılırdı. Düşüncelerimi bölerek odaya dolan melodi, kahkaha atmama sebep olmuştu. Sanırım bu an da klasikleşmişti.

Yattığım yerde doğrulurken kendi kendime söyleniyordum:

"...ve dibinde azıcık reçel olan bir kavanoz kadar boş olan Betül'ün telefonu çalar..."

Yattığım yerden telefonuma uzanıp ekrana baktım. Emre arıyordu.

"Emre?"

"Neredesin Betül?"

Tekrar yatağıma uzanıp bacak bacak üstüne attım ve pijamamdaki küçük uğur böceklerini incelemeye başladım.

"Evdeyim."

"Bu gece İzmir'e gidiyorum."

Emre'nin İzmir'e gitmesi pijamamdaki uğur böceklerinden daha ilgi çekici sayılırdı.

"Neden?"

"Biraz kafa dinleyeyim diyorum."

Bu aralar yakınlarımda genel bir kafa dinleme merakı vardı.

"Nerede kalacaksın ki?" dedim fakat bunu sırf laf olsun diye sorduğum açıktı.

"Betül benim hep kalacak yerim vardır."

Bunu söylerken yüzünde oluşan o ukala gülümsemeyi hayal edebiliyordum.

"Ne yapacaksın orada, kafanı burada dinle işte."

"Ya kafayı dinlemek de değil asıl mesele. Bizim mağazanın İzmir'deki şubesinde bir problem varmış. Babam da, 'İşi öğrenmen için güzel bir fırsat!' dedi."

Sesini kalınlaştırıp komik bir şekilde babasını taklit etmesiyle gülüşümü engelleyemedim. Devam etti:

"Aslında işime gelmedi de değil işte."

"Pekâlâ. Eee, vedalaşamayacak mıyız?"

"Onun için aradım zaten. Sen, Kutay, Selin bir yerlere gidelim diyorum bu akşam."

Selin'in ismini duyduğum anda içimde bir burukluk oluşmuştu. Beni o şekilde karşısına alması kolay kolay hazmedemeyeceğim bir şeydi sonuçta. Fakat yine de sorun çıkaramazdım.

"Olur, nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum, bakarım birazdan. Sen sekizde hazır ol, gelip alırım seni."

Sekize daha çok vardı. Beni bu boş durumdan kurtarması için daha erken buluşmayı tercih ederdim fakat bencil olmamalıydım, hazırlanması gerekiyordu.

"Tamam o zaman, sekizde görüşürüz."

***

Saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Kot pantolon ve siyah bir bluz giyip siyah çoraplarımı ayağıma geçirdim. Çok olmasa da hava yine soğuktu. Sonbahardaydık, artık çok da sıcak olmazdı herhâlde.

Hafif çiseleyen yağmur devam edecek gibi durmuyordu. Geçen günkü gibi giyinmeme gerek yoktu. Dolabımın üst rafından kalın, siyah kapüşonlumu çıkarıp giydim. Kalçamın hemen altında bitiyordu. Salaş ve özensiz olsa da hoş duruyordu.

Telefonumu ve paramı cebime koyduktan sonra saate baktım. Saatin sekiz olmasına birkaç dakika vardı. Aşağıda bekleyecektim. Merdivenleri inerken telefonu cebimden çıkarıp elime aldım. Koltuğa oturacağım sırada dışarıdan gelen korna sesiyle kapıya yöneldim. Askıdaki gri, ince şalı her ihtimale karşı boynuma dolayıp ayakkabılarımı giydim ve evden çıktım. Oyalanmadan kapının önünde duran arabaya binmiştim. Kapıyı kapattıktan sonra Emre'ye döndüm:

"Nereye gidiyoruz?"

"Güzel, sakin bir kafe var şehir meydanının birkaç kilometre uzağında. Oraya gideriz diye düşündüm. Yola yorgun çıkmak istemiyorum."

"Haklısın, ben de kalabalık kaldıracak durumda değilim."

Emre birkaç saniyeliğine başını yoldan ayırıp bana baktı:

"Bir şey mi oldu?"

"Birçok şey oldu. Gidince sen de anlarsın zaten."

Tekrar yola baktığında kaşlarını çatmıştı, muhtemelen tahmin yürütmeye çalışıyordu:

"Anlatsana."

Koltuktan aşağı doğru kayıp dizlerimi torpidoya yasladım:

"Selin'le kavgalıyız."

Bana, "Bu muydu?" der gibi baktı.

"Ciddiyim Emre, bu sefer diğerleri gibi değil. Sadece orada bir sorun çıkarmamasını umuyorum."

"Bana şu olayı ayrıntılı olarak anlatır mısın?"

Şakaklarımda hissettiğim hafif ağrıyla kafamı koltuğun kenarına yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Sonra Emre..."

Yolun geri kalanı sessiz geçmişti. Radyoda kısık sesle çalan müzik vücudumu iyice uyuşturmuştu. Bir ara dalar gibi olmuştum ama kapının açılmasıyla içeri dolan soğuk buna engel oldu. Arabadan inen Emre'ye bakıp koltuktan doğruldum ve ben de arabadan indim. Havada sert bir soğuk yoktu fakat arabanın içine kıyasla yeterince hissediliyordu. Boynumdaki şalı biraz gevşetip önünde durduğumuz kafeden içeri giren Emre'yi takip ettim.

İçerisi gerçekten çok sıcak ve samimi tasarlanmıştı. Ne çok büyük ne de çok küçük bir mekândı. Girer girmez hissedilen hanımeli kokusu burayı olduğundan daha cazip kılıyordu. Soluk turuncu duvarların bir kısmına kaplanmış çizgili duvar kâğıtları ve kaba-

ık koltuklar, oldukça sevimli görünüyordu. Yerdeki kahverengi halının, duvarlarla uyumu ortama ayrı bir hava katmıştı.

Emre'nin beni yönlendirdiği yöne doğru yürümeye başladık.

"Burası gerçekten çok güzel," dedim.

Emre de beni onaylayan bir ses çıkarıp bir masaya yöneldi. Masada oturan Kutay'ı görünce gülümsedim. O da beni görünce gülümseyip ayağa kalktı ve kollarını açtı. Kollarının arasına girip ona sarıldım:

"İyisin değil mi?" diye sordu.

Kutay'dan ayrılıp koltuğa oturdum ve imalı bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim:

"Oldukça!"

Masaya yaklaşan garson gülümseyerek siparişlerimizi sordu. Emre, "Selin'i beklesek mi?" dediğinde hiç sesimi çıkarmadan ilgilenmiyormuş gibi yaptım.

"Neyse, gelince veririz onun siparişini," dedi ve garsona döndü. "Üç filtre kahve ve bir frambuazlı pasta."

Pastayı söylerken bana bakıp gülmüştü. Garson gittikten sonra kafamı Emre'ye çevirdim:

"Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum, işim ne kadar sürerse..."

Kollarımı birbirine doladım.

"Bu kesin bir cevap değil."

Emre sırıtıp burnumu sıktı:

"Vay be, zekâya bak!"

Eline tokat atıp kafamı başka yöne çevirdim. Tanıdık parfüm kokusunu hissedince masanın başında dikilen Selin'e baktım. Kutay ve Emre'ye selam verdikten sonra beni görmezden gelerek masaya oturdu. Bu davranışını tartışma çıkarmasına tercih ederdim.

Selin beni umursamadan Emre'yle sohbet etmeye başladığında Emre'nin gözleri bir süre ben ve Selin arasında gidip gelmişti. Bu kez gerçekten farklı davranıyordu. Kutay ve Emre de bunu fark etmişti. Onunla her ne kadar bu durumda olmak istemesem de hatalı olan ben değildim. Bu yüzden de konuşmak için bir girişimde bulunmayacaktım. Hatasını anlamalıydı.

Kafede geçen birkaç saat boyunca muhabbet Kutay-Emre-ben ve Kutay-Emre-Selin olarak ikiye ayrıldı. Emre ve Kutay'ın ikimize de yetişmeye çalıştığını görmek biraz komik olsa da ortamın gerginliğinden dolayı bunu dillendirmedim. Selin beklediğimin aksine bir imada bulunmamıştı. Daha çok ben yokmuşum gibi davranıyordu. Fakat bazı noktalarda kendini kastığını fark edebiliyordum.

İlk adımı benden bekleyeceğini tahmin ediyordum fakat beklediği gibi olmayacaktı. Bunun sebebi gururum falan değildi. Gerçekten hatasını anlamasını istiyordum. Aksi takdirde bunun tekrar yaşanması çok muhtemeldi.

Emre'nin uçağının kalkma saati yaklaşınca kafeden ayrıldık ve onu yolcu etmek için hep birlikte havaalanına gittik. Havaalanına vardığımızda uçağın kalkmasına az bir süre kalmıştı. Kutay, Emre'nin valizini bagajdan çıkarıp ona uzattı. Emre de valizini kavrayıp arabasının anahtarını Kutay'a verdi.

Havaalanının içine girdikten sonra işlemleri hızla halledip Emre'yi uğurlayacağımız zamana geldik. Böyle zamanları sevmezdim. Burukluk bu anların en gözde duygusuydu.

Kutay ve Emre birbirlerine sarıldılar. Daha sonra Emre, Selin'e sarılıp onunla vedalaştı. Sıra bana gelmişti. Emre, tıpkı Selin ve Kutay gibi benim yakın arkadaşlarımdandı. Bu yüzden hissedilir

bir burukluk yaşıyordum. Anlaşılan bunu ifademe de yansıtmıştım. Bunu fark edince beni kendine çekip sarıldı.

"Yaz tatillerinde birkaç ay boyunca görüşemediğimiz zamanlar olurdu Betül."

Kollarımı Emre'ye dolayıp omuz silktim:

"Her ayrıldığımızda ağlardık."

İkimiz de o zamanları hatırlayınca güldük. Kollarımı Emre'den çekip ondan ayrıldım:

"Tamam, haydi git artık."

Kahkaha atarak yerde duran valizini aldı ve hepimize el salladı. Güvenlik kontrolünden geçip gözden kaybolana kadar orada bekledik. Daha sonra havaalanının çıkış kapısına doğru yürümeye başladık.

Çıktığımızda Kutay telefonda Emre'nin arabasını alması için biriyle konuşuyordu. Telefonu kapatıp bize döndü:

"Haydi gidelim o zaman."

***

Kutay'a, "İyi geceler" diyerek arabadan indim ve evin kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açmak üzere anahtarımı çıkardığımda kapı kendiliğinden açıldı. Bir an korksam da karşımda annemi görünce gülümsedim:

"Hoş geldiniz."

Annem beni çekip sıkı sıkı sarıldı.

"Sen de hoş geldin birtanem."

Bir süre kapının önünde birbirimize sarıldıktan sonra içeri geçtik. Babam da beni görünce gülümseyip sarıldı. Ona da sarıldıktan sonra kapüşonlumu çıkarıp koltuğun üstüne attım:

"Eee, nasıldı?"

Annem koltuğun kenarına yaslandı:

"Sorma Betül, koşuşturmacayla geçti. Gerçi şirket için iyi adımlar atıldı ama bayağı yorulduk."

"Hmm, güzel."

Mutfağa girip dolabı açtım ve bir bira çıkarttım. Metal kapağı açtıktan sonra biradan bir yudum alıp salona geçtim. Annem koltuğa rahat bir şekilde oturmuş, saç diplerini ovuyordu. Henüz üstünü bile değiştirmemişti.

"Sen ne yaptın?" dedi bana dönerek.

Onun çaprazındaki koltuğa oturup televizyonu açtım:

"Hiç, sıkıldım."

"Seni bu şekilde evde bırakmak hiç içimize sinmiyor ama başka çaremiz yok hayatım, biliyorsun."

Anneme bakıp küçük bir gülümseme gönderdim:

"Anne, bunu her eve geldiğinizde söylüyorsunuz. Alıştım artık, beni dert etmeyin."

Annem oturduğu koltuktan kalktı ve yanıma yaklaşarak saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu:

"Seni seviyorum."

Gülümsedim:

"Ben de..."

Annem mutfağa girerken kollarımı iki yana açıp esnedim. Saat on ikiye yaklaşıyordu ve feci hâlde uykum gelmişti. Koltuktan kalkıp mutfağa girdim. Elimdeki şişeyi tezgâhın üstüne bırakıp bir bardak

su içtim. Masada bir şeyler atıştıran babamı ve tezgâhın üstündeki yarım şişesiyle uğraşan annemi öpüp odama çıktım.

***

Bütün gün evde boş boş dolandıktan sonra salondaki üçlü koltuğa oturup telefonumdaki oyunlardan birini açtım. Annemin lacivert bir elbiseyle merdivenden indiğini fark edince telefondan başımı kaldırıp onu inceledim:

"Nereye?"

Elindeki küpeyi kulağına geçirmeye çalışırken bana döndü:

"E sen neden hazırlanmadın?"

"Ne hazırlanması anne, nereye gidiyorsunuz ki?"

Annem küpesiyle uğraşırken önüne gelen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Gidiyoruz küçük hanım. Sen de bizimle geliyorsun. Hem zaten gelme desem de gelirsin."

Nefesimi bırakıp oyunu durdurdum:

"Nereye olduğunu söyleyecek misin artık?"

Sonunda küpeyi kulağına takabildiğinde sırtını dikleştirip elbisesini düzeltti:

"Selma Teyzenlere gidiyoruz."

Selma Teyze, Selin'in annesiydi ve ben bu akşam oraya gitmemekte kararlıydım:

"Ben gelmeyeceğim."

Annem bana şaşkınlıkla baktı:

"Selinlere her zaman gelirdin."

"Bugün gelmeyeceğim anne."

Annem koltuğun kenarına yaslanıp bana döndü:

"Selin'le aranız mı bozuk?"

Anneme Selin'le aramızda geçenleri anlatamazdım. Yüzde beş yüz onun tarafını tutardı ve bir tartışmaya daha girmek istemiyordum:

"Ne alakası var? Canım gitmek istemiyor."

Kaşlarını kaldırıp otoriter havasına büründü:

"Hayır Betül, bizimle geleceksin."

"Anne, ben..."

Elini kaldırıp kaşlarını çattı:

"Büyüdüğünü biliyorum ama yine de geleceksin."

Nefesimi sesli bir şekilde bıraktım:

"İstemiyorum!"

"Bir sorun olmadığına emin misin?"

Gözlerimi devirdim:

"Şunu sormaktan vazgeçecek misin?"

Kafasını sallayıp gülümsedi:

"Tabii ki. Çünkü bizimle geleceksin. Aile olarak bir yere gitmeyeli uzun süre oldu Betül."

Onu ikna etmem imkânsızdı ve biraz daha zorlarsam Selin'le aramızda geçen şeyi öğrenmek için ısrar edecekti. Koltuktan kalkıp telefonu cebime attım:

"Tamam anne, tamam. Ama lütfen çok uzatmayalım."

Ben merdivenlere yönelmeden önce yaslandığı koltuktan ayrıldı:

"Betül bir sorun..."

"Bir sorun yok anne!"

***

Selinlerin evinin önüne geldiğimizde sıkıntıyla iç çektim. Babam arabayı park edince yavaşça kapıyı açıp indim ve onların da inmesini bekledim. Hep birlikte kapının önünde durduk, babam zile bastı. Beş on saniye sonra Selma Teyze gülümseyerek kapıyı açtı, içeri girdik. Selma Teyze ve Harun Amca hepimize tek tek sarıldı önce ve sonra bizi salona aldılar. Selin ortalıkta görünmüyordu.

Selma Teyze, Harun Amca, annem ve babam bir süre muhabbet ettiler. Daha sonra Selma Teyze bana dönerek sahte bir sitem takındı.

"Evde yalnızsın ama hiç gelmiyorsun Betül. Buraya istediğin zaman kalmaya gelebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Gülümseyip cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Selin salona girmişti. Anneme ve babama gülümsedi ve onları öptükten sonra karşımdaki koltuğa oturdu. Ortamdakiler aramızda bir şeylerin olduğunu çabucak anlamıştı ve bu durum hiç de hoşuma gitmemişti. Açık ya da gizli, şu anki hâlimiz ikimize de mutlaka sorulacaktı.

Üstümüzdeki bakışlara rağmen kimse bir şey söylememişti. Selma Teyze ayağa kalkıp, "Haydi masaya geçelim," dedikten sonra hepimiz kalkıp yemek masasına geçtik ve Selma Teyze servise başladı.

Bizim dışımızda herkes sohbet ediyordu. Çatalımla önümdeki rostoyu didiklerken Selma Teyze, "Beğenmedin mi?" diye sordu. Kafamı kaldırıp dalgın bir şekilde ona baktım ve ardından gülümsedim:

"Hayır, çok güzel olmuş."

Çatalıma küçük bir parça alıp ağzıma attım.

"Bugün her şeyi ben yaptım."

Selma Teyze'nin övünerek söylediği cümle üzerine hepimiz gülmüştük.

Annem, "Eline sağlık, hepsi çok güzel olmuş," diyerek Selma Teyze'yi övdü. O da gülümseyerek teşekkür etti ve yemeklerimize devam ettik.

"Okulu ne yapmayı düşünüyorsun?"

Selma Teyze'nin bana yönelttiği soruyu cevaplamak için ağzımdaki lokmayı yutup bir yudum su içtim. Konuşmaya başlayacağım sırada, beklemediğim bir şekilde Selin benden önce davranmıştı:

"Ne okulu anne? Evlenecek o."

Selin sahte bir gülümsemeyle yemeğine devam ederken masadaki herkes şaşkınlıkla bize bakıyordu. Annem bana dönüp, "Betül?" dediğinde herkesin benden bir açıklama beklediğinin farkındaydım. Yalnızca omuz silkip, "Saçmalıyor," diyebildim. Selin'in burada böyle bir tartışma çıkarması hiç işime gelmezdi. Fakat bu konuyu burada konuşmaya hevesli gözüküyordu.

"Saçmalamak mı?" dedi. "Sonun o olacak, ne bekliyorsun ki?"

Selin'e ters bir bakış atıp, "Kes artık!" dedim.

Selin suyundan bir yudum alıp gülümsedi. O gülümsemede yatan kızgınlık ve hırsı hissedebiliyordum.

"Ne o? Yoksa annene ve babana her şeyden önemli Ömer'den bahsetmedin mi?"

Her şeyden önemli derken sesine kattığı abartı kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Selin'in böyle bir şey yapacağını tahmin etmem gerekiyordu. Sakin kalmak için derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım.

"Susacak mısın artık?"

Masadaki bakışlar ikimizin arasında dolaşıyordu, başımı tabağıma eğdim.

"Susmayacağım. Yoksa sana..."

"Kapat artık çeneni!"

Beklenmedik bağırışımla masaya çöken sessizlik zamanı dondurmuş gibiydi. Kimse hiçbir şey söylemiyor ve hareket etmiyordu. Selin'in yüzündeki sahte gülümseme dahi silinmişti. Sessizliği bozan kişi annem olmuştu:

"Bir açıklama yapmak ister misin Betül?"

Su bardağını kavrayıp birkaç yudum daha aldım:

"Bir şey olduğu yok anne. Selin saçmalıyor."

"Saçmalıyorum öyle mi? Esra Teyze, Betül'ün yobazın tekine kafayı taktığını biliyor musunuz?"

Selin iyice haddini aşmıştı artık.

"Betül ne demek oluyor bu?"

Gözlerimi devirip su bardağını sertçe masaya bıraktım:

"Bir şey demek olmuyor anne."

Annem rahatsız olmuş bir şekilde yerinde kıpırdandı ve daha sonra, "O fotoğraftaki çocuk..." diye mırıldandı. Ardından söylediğini doğrulamak istermiş gibi bana baktı. Bir şey demeden gözlerimi kaçırdığımda sinirle soluduğunu duydum.

"Betül bu konuyu konuşmuştuk."

Sertçe yutkundum:

"Sırası değil anne."

"Bana tercih ettiğin Ömer..."

Selin'in sesini duymamla ayağa kalkıp parmağımı ona doğru sallamam bir oldu:

"Sakın tek kelime daha etme. Her şeyi mahvettiğine sevinebilirsin, içini döktün. Rahatlamışsındır artık!" dedikten sonra sandalyemi geriye itip masadan kalktım.

"Selma Teyze, Harun Amca kusura bakmayın. Buna şahit olmanızı istemezdim. "Daha sonra anne ve babama döndüm. "Siz oturun, ben gidiyorum."

Bana seslenseler de arkamı dönüp evden çıktım. Ruh hâlim, açıklama yapmaya çalışacak ve hiç çözülmeyeceğini bildiğim bir tartışmaya girecek kadar sağlam değildi.

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra nereye gittiğimi düşünmeden yürümeye başladım. Düşünecek hâlim de yoktu ya!

Selin'in bu düşüncesiz hareketi aramızdaki uzaklığa kilometreler eklemişti. Nasıl bu kadar bencil davranıyordu, anlamıyordum. O an sinirini benden çıkarmak istiyordu ve yapıyordu. Kırgınlığım, kızgınlığımla büyürken artık eskisi gibi olamayacağımızı düşündüm. Bu düşünce kendimi yalnız hissettiriyordu. Anneme ve babama yapacağım açıklama da cabasıydı. Belki babamı mizacındaki sakinlikten yararlanarak bir şekilde yatıştırırdım ama annem bu akşamki tartışmadan ve evde benden isteyeceği açıklamadan sonra deliye dönecekti.

Yanımda duracak, her şeyin üstüme geldiğini hissettiğim anlarda düşmeme izin vermeden bana destek olacak insan sayısı giderek azalıyordu. Beni anlayan tek kişi Kutay gibi görünüyordu. Aslında en başından beri asıl tepkiyi ondan bekliyordum. Kutay her zaman en rahat olanımızdı ve hâlâ da öyleydi. Ahlak anlayışı çok daha genişti. Hiçbir zaman bir şeyleri kolay kabullenmezdi. Ömer konusunda bana kızmasını beklemiştim ve kızmıştı da. Fakat muhafazakâr bir adama ilgi duyduğum için değil, kendimi yıpratıp

hatalar yaptığım için kızmıştı. Yanımda olması yine de bir şeyler atlatabilirmişim hissini veriyordu.

Ömer'in, Hatice Teyze'nin ya da Fatma Teyze'nin dinine bağlı insanlar olması onu rahatsız etmiyordu ve bu da kendisine karşı rahat olmamı sağlıyordu.

Küçük bir parkın önüne gelmiştim. Vakit geç de olsa parkta çocuklarıyla oynayan birkaç anne ve baba vardı. Boş banklardan birine oturup onları izlemeye başladım.

Babasının salıncakta salladığı küçük bir kız çocuğu, babası salıncağı her ittiğinde şen kahkahalar atıyordu. Salıncak arkaya giderken küçük kızın açık saçları yüzüne geliyordu. Fakat o buna hiç sinirlenmeden her defasında elleriyle saçlarını geri itiyordu. Annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın, salıncağın yanına yaklaşarak elindeki tokayı kızına gösterdi:

"Bunu takalım mı canım?"

Kız omuzlarını kaldırıp bunu istemediğini söyledi fakat annesi ısrar etti.

"Haydi ama..."

Kız başını sallayıp, "İstemiyorum!" diye bağırdı ve sonra kıkırdadı. İnce sesiyle yavaşlayan salıncağı sallaması için babasına seslendi. Annesi yanına yaklaşınca salıncakta geriye kaçtı.

"Haydi ama meleğim, bak saçların yüzüne geliyor ve seni rahatsız ediyor."

Omuzlarını silkip çok önemli bir şey açıklıyormuş gibi çenesini kaldırdı ve bilmiş bir edayla annesine döndü.

"Yüzüme geldikçe geri itiyorum. Ben de onları rahatsız ediyorum işte!"

Annesi bir süre kızına şaşkın şaşkın baktıktan sonra gülümseyerek salıncağın demirine yaslandı ve sallanan kızını izledi. Küçük kız saçlarını toplamak yerine onlarla mücadele ediyordu. Bu pek mantıklı sayılmazdı fakat pratikte mantıksız olan bu şey, teknik olarak son derece mantıklı ve teşvik ediciydi. Sanırım bu geceki ilhamım, saçlarıyla mücadele eden küçük bir kız çocuğuydu. Fakat ben üstüme gelen sıkıntıları geriye itecek kadar güçlü ve sabırlı değildim. Bu durum, bir şekilde küçük kızı kıskanmama neden olmuştu.

Orada öylece ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama hafif hafif üşümeye başlamıştım. Kollarımı etrafıma dolayıp banktan kalktım. Selinlerin evinden çok uzaklaşmamıştım. Bu iyi bir şeydi, çünkü şu an hiç de yol arayacak durumda değildim. Annemlerin eve gitme ihtimaline karşı eve taksiyle dönecektim. Gerçi gitmemiş olsalar da bir şey fark etmeyecekti. Sadece annemle tartışma hâlinde olduğumuz süreyi mümkün olduğunca daraltmaya çalışıyordum.

Beş on dakikalık taksi arayışımın sonunda bir tane durdurabilmiştim. Eve gidene kadar tüm düşünceleri bir kenara ittim. Nasıl olsa evde bol bol deşileceklerdi.

Evin ışıkları yanıyordu, tahmin ettiğim gibi annem ve babam eve dönmüştü. Anahtarı cebimden çıkarıp kapıya yaklaştığım sırada kapı bir anda açıldı. Kapıda bekleyen yine annemdi ama bu seferki ifadesi pek de sevimli gözükmüyordu. Delici bakışlarını üstümden çekmeden içeri geçmem için kenara çekildi. Kapıdan geçip üstümdekileri bile çıkarmadan hızla merdivenlere yöneldim.

"Dur bakalım sen orada."

Annemin sakin ve aynı zamanda sinirli sesinden, çıkacak tartışmanın şiddeti tahmin edilebiliyordu. Adımlarımı durdurdum ama arkamı dönmedim. Annemin adımları tahminen merdivene yakın bir yerde durmuştu:

"Neydi bu akşamki saçmalık?"

Hâlâ sakin konuşabiliyorsa fena patlayacak demekti. Yavaşça arkamı dönüp ifadesiz durmaya çalıştım:

"Saçmalıktı işte."

Annem birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp açtı. Bu sırada babam da yanımıza gelmiş, annem kadar olmasa da açıklama beklediğini belli ederek bana bakmaya başlamıştı.

"Selin'le tartıştık ve bu şekilde intikam aldığını düşünüyor. Olan bu. Şimdi müsaadenizle uyumak istiyorum."

Merdivenin ilk basamağına adımımı atmıştım ki annemin diğerine göre daha sabırsız çıkan sesi beni durdurdu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Anne bunları yarın konuşalım olur mu?" Kendimi de takdir etmem gerekiyordu. Sonuçta annemin sinirden deliye döndüğü şu dakikalarda hâlâ kurtulabileceğimi düşünebiliyordum. Annem kolunu merdivenin korkuluğuna yasladı:

"O çocukla görüşüyor musunuz?"

Pes edercesine kafamı eğdim. Annem cevap vermememe daha çok sinirlenmiş olacak ki ilk çıkışını yaptı:

"Bana cevap ver!"

Bakışlarımdaki yorgunlukla anneme döndüm:

"Ne fark edecek ki?"

"Betül!" dedi beni uyarırcasına.

Nefesimi bırakıp, "Evet," dedim. "Görüşüyorum anne. Oldu mu?"

Annem sinirle gülerken babam kaşlarını çatıp tam karşıma geçti:

"Böyle bir şeyi onaylamadığımızı biliyorsun Betül. Ama tabii bizim onayımızın ne önemi var ki!"

Annem sinirle soluyup ellerini beline yerleştirdi. Ağrımaya meyilli başım yavaş yavaş şakaklarımı yoklamaya başlamıştı, dikildiğim basamağına oturdum:

"Çok da uzun bir onay listeniz yok aslında. Muhafazakâr olmasın yeter, öyle değil mi?"

Annem ellerini saçlarının arasından geçirip bağırdı.

"Betül bizimle düzgün konuş!"

Dirseklerimi dizime yasladım:

"Merak ediyorum da birini öldürdüm desem bana bu kadar tepki verir miydin?"

"Bana aynı konuşmayı yaptırma Betül! O çocukla ya da onun gibilerle görüşmeyeceksin!"

Ellerimle yerden destek alıp ayağa kalktım:

"Bu kararı ben veririm anne."

Üstümü düzeltip birkaç basamak çıktım. Bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyordum.

"Ben lafımı bitirmedim!"

Bu gece kesinlikle güzel bitmeyecekti. Nefesimi bırakıp arkamı dönmeden, "Ben bitirdim," dedim.

"Bana bak Betül, eğer o çocukla görüşmeye devam edersen..."

Korumaya çalıştığım sakinliğin sonuna gelmiştim. Gözlerim sinirden dolarken önüme gelen birkaç saç telini hırsla kulaklarımın arkasına ittim:

"Beni sakın tehdit etme anne! Kendi kararlarımı kendim verecek yaştayım ve nitekim de kendim vereceğim! Sen, Selin ya da bir başkası değil!"

Annem ayağını yere vurup hışımla bağırdı:

"Ben senin annenim!"

Onun kadar olmasa da ben de sesimi yükselttim:

"O zaman anne gibi davran! O kötü biri değil ya da onun gibi olan insanlar kötü değiller! Namaz kılmaları mı sorun? Ya da başlarını kapatmaları mı? Onları gerici diye nitelerken kendinin ne kadar bağnaz konuştuğunun farkında mısın?" Bir an için duraksayıp sertçe yutkundum. "Onların inançları sendeki önyargılar kadar korkunç değil!"

"Sen benimle böyle konuşamazsın! Beynini yıkamışlar senin!"

Çıktığım birkaç basamağı inip annemin karşısına geçtim:

"Neden senin fikrini almıyorum biliyor musun anne?" Bir şey söylemeden devam etmemi bekledi. "Çünkü onları tanımıyorsun. Belki gerçekten kötü insanlar vardır aralarında ama her yerde yok mu böyle insanlar? Hiçbiri hakkında fikrin yok fakat hepsini tanıyormuş gibi konuşabiliyorsun. Yaptığın şey doğru değil!" Yüzündeki kızgın ifade bir nebze olsun yumuşamamıştı. Bu onun karşısında kendimi aciz hissetmeme sebep olsa da durmayacaktım. Bu konu bu gece kapanmalıydı.

"Bak, Fatma Teyze var." Gülümsedim. "Çok iyi biri ve bana çok iyi davranıyor. Hiçbir kötülüğünü görmedim. Belki de bu dünyadaki en iyi insanlardan biridir. Dinine bağlı ve gerektirdiklerini yapıyor anne. Ama düşündüğün gibi hiçbir zaman bana kötü davranmadı. Aksine, hep beni düşünüp yeri geldiğinde bana sahip çıkar. Onlar kötü insanlar değil anne..."

Yüzünde ufacık bir yumuşama görmek için bir saniye bile gözümü kırpmıyordum ama yoktu.

"Seni böyle kandırdı demek!"

Söylediğim onca şeye rağmen hiçbirini düşünmeyi denemiyordu bile. Kendini buna öyle inandırmıştı ki...

"Anne," dedim son bir umutla fakat devam etmeme izin vermedi.

"Ben söyleyeceğimi söyledim Betül! O insanlarla görüşmeyeceksin o kadar!"

Derin bir iç çekip gözlerimi kapattım. Anlattığım onca şeye tepkisiz kalışı beni çileden çıkarıyordu. Dişlerimi sıkıp içimde biriken tüm hırsla bağırdım:

"Görüşeceğim!"

Yanağımda oluşan ani sızıyla başım yana doğru savruldu. Bir süre ne olduğunu anlayamadan öylece durdum. Elimi yanağıma koyup yavaşça anneme döndüm. Öfkem içimdeki çaresizliğe karın ağrısı olup onu zihnimin derin boşluklarında kıvrandırıyordu.

Bir ara gerçekten onu ikna edeceğime inanmıştım. Fakat bu da hayal gücümün çöllerindeki bir seraptan ibaretti. Kaşlarımı çatarak anneme baktım. Sonunda konuşmayı başarabildiğimde hâlâ şaşkınlığım içimde bir yerdeydi.

"Hak etmediğim bir tokadı benimseyecek kadar olgun değilim anne."

Annem karşımda ifadesizce bana bakarken, babam koluma dokundu:

"Kızım..."

Kolumu kendime doğru çekerek ondan kurtardım ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

"Betül!"

Arkamdan seslenen babamı dinlemeden kapıyı çarparak evden çıktım. Ağlamaya başladığımda gözyaşlarımı hiçbir şekilde engel-

lemiyordum. Bununla bile mücadele edecek gücü bulamıyordum kendimde.

Öyle kontrolüm dışında gelişiyordu ki her şey, olayların içinde kendimi oradan oraya savrulurken buluyordum. Başaracağıma, en azından bazı şeyleri halledeceğime kendimi inandırarak koşuyordum ve her seferinde kalın duvarlara çarpıp düşüyordum. Fakat düşmekten çok, o duvarları aşamamak acıtıyordu canımı.

Telefonumu çıkarıp taksinin numarasını girdim. Bir süre o eve geri dönemezdim. Dönmek daha fazla tartışma, daha fazla yara, daha fazla hayal kırıklığı demekti ve tüm bunlarla baş edecek gücüm yoktu.

Taksiye gelmesini söylediğim yere doğru yürümeye başladım. Olduğum yerde beklemek istemiyordum. Bir şekilde hareket etmem gerekiyordu.

Selin'e gidemezdim. Emre evde yoktu. Fatma Teyze zaten köydeydi. Tek seçenek Kutay'dı ve aslında tam da yanımda olacak birine ihtiyacım vardı.

-19-

Her şey üst üste gelmişti ve en altta kalan tahmin edildiği gibi bendim. Üstümdeki yükü bir kenara bırakıp soluklanmaya ihtiyacım vardı. Kendi ruhumda alacak tek nefes bulamayacak olmam çok uzak bir ihtimal değildi. Dinlenip dengemi tekrar kazanmalıydım, yoksa içimdeki boşluğun bitmeyen yollarında dizlerimin üstüne kapanmam işten bile değildi. Zihnimin karmaşasını artıracak herhangi bir karışıklıktan uzak kalmak istiyordum. En azından bunu denemeliydim.

Kutay'ın evinin önüne gelince taksiciye parayı uzatıp arabadan indim. Çok param kalmamıştı. Doğrudan evden çıktığım için yanıma para da alamamıştım, idareli kullanmam gerekiyordu.

Kapı ziline basıp bekledim. Kutay, uykulu bir ifadeyle kapıyı açıp gözlerini kısarak bana baktı:

"Betül?"

"Gelebilir miyim?"

Gözlerini açmaya çalışıp geçmem için kapının kenarına çekildi:

"Gelsene."

İçeri girip öylece dikildim bir süre. Kutay kapıyı kapatıp yanıma gelince ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı. Dudaklarımı kemirerek gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyordum. Ellerini omzuma koyup benimle aynı boya gelmek için dizlerini kırdı:

"Bir şey olmuş..."

Daha çok soru olarak yönelttiği cümleyle gözyaşlarımı engelleme çabalarım son buldu ve bir anda ağlamaya başladım. Kutay tuttuğu omuzlarımı kendine çekip sarıldı. Birkaç dakika ona sarılmış vaziyette ağladıktan sonra beni beraberinde salona götürüp koltuğa oturduktan sonra, "Ben sana su getireyim," dedi ve ayağa kalkıp yanımdan ayrıldı.

Elinde bir bardak suyla dönünce bardağı bana uzatıp karşımdaki koltuğa oturdu.

"Ne olduğunu sormamı ister misin, yoksa daha sonra kendin mi anlatırsın?"

İçimde tüm bu sıkıntılara ayıracak fazladan bir yer yoktu. Bu yüzden anlatmalıydım:

"Annem ve babam seyahatten döndüler. Hep beraber Selinlere yemeğe gitmiştik..."

Kutay'a her şeyi anlatırken bir kez daha sinirlenmiştim ve sinirlendikçe ağlıyordum. Kutay ise hiçbir müdahalede bulunmadan dikkatle beni dinledi. Her şeyi anlattıktan sonra uzattığı peçeteyle gözlerimi ve burnumu sildim.

Sadece, "Selin böyle yapmazdı," dedi.

Kafamı sallayarak Kutay'ın söylediğini onayladım. Selin hiçbir zaman böyle bir şey yapmamıştı. Ama konu Ömer olduğundan beri çok garip davranıyordu. Tıpkı bugüne kadar bana hiç karışmamış annem ve babam gibi...

"Ömer'den, daha doğrusu inançlarından haberdar olduğundan beri davranışları değişti. Daha onu hazmedemeden bir de evdekiler üstüme geliyor..."

Su bardağına uzanarak bir yudum daha aldım. Biraz sakinleşmiştim fakat şimdi de başım ağrıyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Betül. Bu şekilde davranmaları gerçekten anlamsız... Onlar için bir şey söyleyemem ama ben hep buradayım, tamam mı?"

Başımı sallayıp Kutay'a gülümsedim:

"Teşekkür ederim."

Gülümsememe karşılık vererek ayağa kalktı:

"Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Hayır, sadece bir ağrı kesici ve biraz uyku. Bir de..." Kaşlarını kaldırarak cümlemi tamamlamamı bekledi. "Bir süre sende kalabilir miyim?"

Alayla gülüp kafasını salladı:

"Neden böyle sorular sorarsın ki?"

Bu, onun "Evet," deme şekliydi.

***

Gözlerimi açıp etrafa bakmaya çalıştığımda bir an başım döndü ve kafamı yastığa bıraktım. Bir süre yatıp kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra doğrulup üstümdeki yorganı ayaklarımın ucuna ittim. Duvardaki saate baktığımda öğlen olmak üzereydi. Koltuktan kalkıp mutfağa gittim ve bir bardak su doldurup içtim.

İki gündür burada kalıyordum. Kutay'ın tüm ısrarlarına ve hatta zorlamalarına rağmen iki gündür koltukta yatıyordum. İlk kalktığımda boynum biraz ağrısa da bunun koltukta yatmakla bir ilgisi

olmadığını biliyordum. Sonuçta dağınık yatan bir insandım ve sabah kalktığımda başımın altında olması gereken yastık, genelde odanın farklı yerlerinde oluyordu.

İki gündür yemek yiyor, televizyon seyrediyor, uyuyor ve içimdeki o katlanılmaz hisle baş etmeye çalışıyordum. Bugün de yoğun programımda bir değişiklik olacak gibi görünmüyordu.

Buzdolabından portakal suyu şişesini çıkarıp su içtiğim bardağa doldurdum ve bardakla birlikte salona gittim. Yattığım koltuğa oturup yorganı üstüme çektim ve bacak bacak üstüne atarak kumandaya uzandım. Televizyonu açıp kanalları gezerken bir yarışma programında durmuştum. Diğer koltuğun üstünde duran telefonumun kapalı olduğunu hatırlayınca ayağa kalkıp Kutay'ın şarj aletini aldım ve prize takarak koltuğuma geri döndüm.

Kutay çoktan çıkmış olmalıydı. Kendisinin gece hayatı olsa da aktif bir iş hayatı da vardı. Okula devam ederken aynı zamanda babasının şirketinde çalışıyordu. Aslında birçok yönden özenilecek bir insandı. Erkek olsam kesinlikle onu kıskanırdım.

Kutay'a yakın arkadaşım olarak değil de herhangi bir kız olarak baksaydım eğer ondan etkilenebilirdim. Hayır, aslında haberdar olduğum ilişkilerinden yola çıkarsam bu yanlış bir düşünce olurdu. Pekâlâ, ondan etkilenmezdim fakat kesinlikle takdir ederdim. Aslında şimdi de ediyordum ama çapkın ve yakışıklı Kutay olarak değil de çalışkan, arkadaş, abi, hatta dost Kutay olarak...

Sıkıntılarımın pek dost canlısı olmadığı açıktı. Gerçi tüm sıkıntılarda sadist bir taraf olurdu ama benimkiler boğazıma dizilmeyi bir hobi hâline getirmişlerdi. Ruhumda yaşanan tüm kaos bedenime de yansıyordu bir bakıma.

Portakal suyumun son yudumunu da kafama dikip bardağı sehpanın üstüne bıraktım ve tekrar yorganın altına büzüştüm. Uzun güneşli günler geride kalmıştı ve havalar gün geçtikçe soğumaya başlayacaktı. Soğuk hava şimdi bile kısmen hissedilebiliyordu.

Evin içi sıcak olsa da pencereden görünen kapalı hava, yakınlarda bir yorgan bulundurma ihtiyacını beraberinde getiriyordu. Gerçi bundan pek şikâyetim olduğu da söylenemezdi. Kapalı havaları daha çok severdim.

Aslında hâlâ parti gününün denize girme mevsiminin son gününe denk geldiğine şaşırıyordum. Evet, belki şimdi buna kafa yormalıydım. Belki de kapanmaya meyilli göz kapaklarım yüzünden buna gerek kalmazdı.

***

Duyduğum büyük gürültüyle gözlerimi açıp hızla kalktım ve etrafa baktım. Düzensizleşmeye meyilli nefesimi kontrol etmeye çalışarak derin derin soluklar almaya çalıştım. Bir şey falan devrilmiş olmalıydı. Hiçbir şey göremiyordum. Karanlık odadaki televizyondan gelen loş ışık görüş alanımı daraltıyordu. Koridordaki ışığı fark ettiğimde gözlerimi kısarak o tarafa baktım. Muhtemelen Kutay gelmişti.

Koltuktan destek alıp ayağa kalktım ve televizyonun yanına gittim. Televizyonu düğmesinden kapattıktan sonra şarja taktığım telefonumu çıkarıp cebime koydum. Odalardan birinden gelen garip sesle iyice meraklanmıştım. Koridora doğru yürüyüp odaları kontrol etmeye başladım.

"Kutay?"

Ses gelmeyince tedirgin olmaya başlamıştım. Kutay'ın odasının kapısı sonuna kadar açıktı ve ışığı yanıyordu ama kapı ve oda arasında küçük bir çıkıntı olduğu için içerisi tam olarak görünmüyordu.

Giyiniyor olma ihtimaline karşı kısık bir sesle, "Kutay?" diye seslendim bir kez daha. "İçeri geliyorum."

Cevap gelmeyince kapının kenarındaki çıkıntıya yaklaşıp kafamı uzattım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Şok ve kısmi mide bulantısıyla elimi hızla ağzıma kapatsam da istemsiz bir çığlık atıp aceleyle geri çekildim. Hayır, kesinlikle bunu görmemeliydim. Koridora doğru koşmaya başlayınca Kutay sarhoş olduğu her hâlinden belli olan sesiyle arkamdan bağırdı:

"Betül bekle!"

Şaşkınlık ve o son derece rahatsız edici tuhaf duyguyla kapıya koştum. Portmantodan montumu almaya fırsatım olmuştu ancak ayakkabılarımı yarı yarıya ayağıma geçirip kendimi dışarı attım. Asansöre uğramadan merdivenleri hızlı hızlı indim. Kutay'ın yüksek bir katta oturmamasına ilk kez sevinmiştim. Sokağa çıktığımda ne yaptığımı ve ne yapmam gerektiğini bilmeden sadece o evden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordum.

Bunu nasıl yapardı? Ben o evdeyken hem de!

"Seni pislik!"

Gördüğüm manzara gözlerimin önüne gelirken tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Kutay'ı yatakta, bir kızla... Hayır! Bu kelimeyi binlerce kez tekrarlayabilirdim. Belki de beş on saniye daha geç gelseydim... Ah, hayır bunu düşünmek bile istemiyordum. Erken geldiğim için sevinmiyordum tabii ki. *Lütfen ama!* O görüntüyle hiçbir şekilde karşılaşmak istemezdim. Kutay'ın ilişkileri üzerine bile konuşmak istemeyen ben, az önce buna canlı canlı şahit olmuştum!

"Ağğh! Bu iğrençti!"

Kaldırımdaki çöp kutusuna bir tekme geçirip tekrar çığlık attım. Orası onun evi olabilirdi ama evde ben vardım ve bu yüzden biraz daha hassas davranabilirdi. Bu, sorumsuzluktu, hem de çok büyük bir sorumsuzluk!

Çok güzel.

Telefonum ve ancak taksiye yetebilecek kadar paramla sokak ortasında kalmıştım. Macerayı yalnızca kitaplarda seven bir kızdım. Sakin ve mümkün olduğu kadar az macera içeren bir hayatım olması gerekirdi.

Özetleyecek olursam; inançları için yüzüme bile bakmayan birine çaresizce kaptırmıştım kendimi, ailem ve en yakın arkadaşım bu durumu hiçbir şekilde kabullenmiyordu ve yine en yakın arkadaşım bunu aileme söyleyerek beni ringe itmişti. Annem ilk raundda beni yere indirmiş ve ben de bunu hazmedemeyerek evi terk etmiştim. Gidecek tek yerim vardı; Kutay. Kardeşimden ayırmadığım biricik arkadaşımın evinde konakladığım iki güzel ve rahat günün sonunda onun umutsuz aşk ya da ilişki hayatının derinliklerine istemeden de olsa seyirci olmuştum ve bu... Bu fazlasıyla kötüydü! Rahat bir çevreden gelsem de bu kadar rahat olamazdım. Ne olursa olsun midem kaldırmıyordu. O âna şahit olmuşken Kutay'ın yanına dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. En azından bir şeyleri biraz olsun unutmam gerekiyordu.

Öyle sinirliydim ki şu an karşımda olsa suratının ortasına sağlam bir tekme geçirebilirdim. Sarhoş olabilirdi, bunun için sağlıklı düşünemiyor da olabilirdi ama olmamalıydı işte. Böyle bir şey olacağını söyleseydi evden bir süre için ayrılabilirdim. Hayır, bunu bana söylemesini de kaldıramazdım. Bunu hissetmem gerekirdi. Aslına bakılırsa bunu hissetmek bile istemiyordum!

Kapalı olan telefonumun güç butonuna basıp telefonun açılmasını bekledim. Açıldıktan sonra bir an için gelen cevapsız arama ve mesaj bildirimlerinin telefonumu kilitleyeceğini düşünsem de beni şaşırtarak sorun çıkarmamıştı. Bunca şeyin ortasında hemen şuracıktaki kaldırıma oturup mutlu olabilirdim. Kendi kendime gözlerimi devirdim.

Bir adet denge kaybolmuştur. Bulanların danışmaya bırakması önemle rica olunur.

Telefonum titremeye başladığında ekranda Kutay'ın ismi belirmişti. Aramayı reddederek telefonumu uçak moduna aldım. Aslında eve geri dönebilir ve kimsenin yüzüne bakmadan odama çıkabilirdim ama şu saatten sonra ne şekilde olursa olsun eve dönersem annеme yenilmiş olacaktım. Bir kez daha sokakta kalmıştım, acı gerçek buydu. Kaçınılmaz gerçekse çok az parayla bir kez daha sokakta kalmış olmamdı.

Fatma Teyze, sen olsan şimdi bir şeyler daha kolay olabilirdi. Fatma Teyze? Fatma Teyze!

O evinin yedek anahtarını kapının önündeki portmantonun üstüne saklardı her zaman. Anahtar hâlâ orada olmalıydı. Bunu bu saate kadar düşünememiş olmam bile büyük bir hataydı.

Çok uzak olmayan taksi durağına doğru yürümeye başladım.

***

Yol sıkıcı geçmişti. Kapıyı açıp bir ayağımı taksiden dışarı attım ve cebimdeki parayı çıkarıp taksiciye uzattım. Bu, benim son param oluyordu ve kelimenin tam anlamıyla artık beş parasızdım.

Arabadan inip binanın kapısına yürüdüm. Bu saatte birinin zilini çalmak pek hoş olmazdı fakat mecburdum. Aynur Abla'nın evine bağlı olduğunu tahmin ettiğim zile bastım ve beklemeye başladım. Diyafondan gelen, "Kim o?" sesiyle doğru zile bastığımı anlayıp dişlediğim dudağımı serbest bıraktım.

"Aynur Abla, benim Betül."

Bir süre cevap gelmese de sonunda kapı otomatiği gürültülü bir ses çıkardı. Demir kapıyı iterek binaya girdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Fatma Teyze'nin kapısının önüne geldiğimde üst kattan Aynur Abla seslendi:

"Betül, Fatma Teyze köyden dönmedi daha."

Merdivene doğru yaklaştım:

"Biliyorum Aynur Abla, bir şeye bakacaktım da."

"İyi madem, bir şeye ihtiyacım olursa söyle."

"Tamam, teşekkürler."

Kapı kapanma sesi duyulduğunda portmantoya yaklaştım. Ayağımı, kenardaki ayakkabılığa geçirip yukarı uzandım. Elimle dolabın köşesini yoklamaya başladım fakat anahtar bir türlü elime gelmiyordu. Kendimi biraz daha yukarı çekip daha ileri uzandım. Artık parmaklarım duvara değiyordu. Dolabın üstündeki tüm köşeleri yokladım ama yoktu. Son bir kez daha şansımı denemek için iki elimle dolabın kenarını kavrayıp hızla yukarı zıpladım. Portmantonun üstüne bakabildiğim o kısa anda yalnızca birkaç poşet görebilmiştim. Onun dışında hiçbir şey yoktu.

Umutsuzca kollarımı gevşetip ayakkabılıktan aşağı zıpladım. Fakat kontrolsüz sıçrayışım ve yere sağlam basmamam nedeniyle dengemi sağlayamamıştım. Son anda merdiven korkuluğunu yakalamayı başarabilsem de yere kapaklanmaktan kurtulamamıştım. Üstüne düştüğüm bileğimin sızısıyla yüzümü buruşturdum.

Derin bir nefes alıp sakin olmaya ve ağrıyan bileğime hafif hafif masaj yapmaya başladım. Şükür ki basit bir burkulmaydı, çok ağır bir şey değildi. Biraz ağrı çekerdim ama çok sürmezdi herhâlde.

Cebimden telefonu çıkarıp uçak modundan çıkardım ve gelen bildirimleri görmezden gelerek Fatma Teyze'yi aradım. Umudum anahtarı komşulardan birine bırakmış olmasıydı. Telefonun kapanacağını düşündüğüm sırada hattın öbür ucundan Fatma Teyze'nin sesini duydum:

"Kızım?"

Sesindeki telaşın sebebi bu saatte aramış olmamdı muhtemelen.

"Fatma Teyze ben senin evine geldim de..."

"Ben hâlâ köydeyim Betül'üm, ne işin var senin orada?"

Bileğime yaptığım masaja bir süre ara verip nasıl bir açıklama yapabileceğimi düşündüm:

"Benim bir süre senin evinde kalmam gerekiyor Fatma Teyze."

"Bir şey mi oldu kızım?"

Şaşkınlığı sesinden anlaşılabiliyordu:

"Geldiğinde ayrıntılı olarak anlatacağım ama şu kadarını söyleyeyim ki sokakta kaldım." İç çekişleri telefonda duyuluyordu. Kapıldığı telaşla ben de gerilmiştim. "Neyse, Fatma Teyze bunu konuşmayalım şimdi. Kapının önündeki dolabın üstüne baktım da anahtar yok. Komşuya falan mı bıraktın?"

"Ah kızım, ben o anahtarı yanıma almıştım giderken."

Geldiğimden beri aklıma getirmeye dahi cesaret edemediğim cümle kulaklarımda yankılanırken kafamı dizlerime yasladım. Artık çaresizliğin o buruk tadına bakabilirdim. Cevap vermediğimi fark eden Fatma Teyze, hâlâ telefonda olup olmadığımı kontrol etti:

"Betül, kızım?"

"Buradayım Fatma Teyze," diyerek cevap verdim. Sesimdeki yenilgiyi saklayamıyordum.

"Kızım şimdi senin gidecek başka hiçbir yerin yok mu?"

Dizlerimin üstündeki kafamı iki yana salladım:

"Ne yerim ne de param..."

"Dur şimdi, ben telefonu kapatacağım. Sen kapının önüne çık, hiçbir yere gitme, bekle orada," dedi ve ekledi. "Bak sakın gitme bir yere Betül'üm, dediğimi yap, olur mu?"

Sebebini bile sormama izin vermeden telefonu kapattı. Ekrana bakıp başımı tekrar dizlerime yasladım. Şu an için Fatma Teyze'nin talimatlarına uymaktan başka çarem yoktu. Oturduğum basamak-

tan destek alarak ayağa kalktım. Bileğime giren ağrı, baş edemeyeceğim gibi değildi. Yürümemi engellemiyordu ama yine de tam olarak üstüne basamıyordum.

Merdivenleri korkuluklara tutunarak indikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktım. Neden burada beklememi istediği hakkında bir fikrim yoktu. Belki de şimdi bir köşeden çıkıp ,"Ben geldim!" derdi ve reklamlardaki yılışık mikropları haklayan kahraman çamaşır suyu gibi sıkıntılarımı hafifletirdi. Belki de uçsuz bucaksız umutlarımı biraz sınırlandırmalıydım.

"Betül!"

Uzaktan gelen bir sesle etrafımı kolaçan ettim. Bir kadın hızla bana gelirken ona doğru yaklaşıp kim olduğunu çıkartmaya çalıştım. *Hatice Teyze?*

"Betül!"

Hızlı yürüdüğü için nefese nefese kalan Hatice Teyze, bir süre ellerini dizine koyup soluklandı. Bir şey anlayamadığım için bir açıklama yapmasını bekledim.

"Fatma arayınca..." dedi solukları konuşacak düzeye geldikten sonra, "...fırladım çıktım evden."

Bunu nasıl düşünememiştim? Beyin fonksiyonlarım da benimle birlikte umutsuzluğa düşmüştü sanırım.

"Sen neden bana gelmiyorsun? Bir şeye ihtiyacın olursa ben varım demedim mi?

"Soluklarının arasında beni azarlamaya çalışması gülümsetmişti.

"Rahatsızlık vermek istemedim..." dedim.

Çekinerek söylediğim sözler üzerine kaşlarını çatmıştı:

"Aşk olsun, ne demek şimdi o öyle! Fatma seni bana emanet etti. Ne rahatsızlığı!"

Söyleyecek bir şey bulamadığım için sessiz kalmayı tercih etmiştim. Fakat yalnızca ne söyleyeceğimi değil, ne yapacağımı da bilmiyordum.

"E, haydi... Ne duruyorsun, gidelim," dedi ve koluma şefkatle dokunup gülümsedi. "Fatma anlattı bana, benim evimde kalacaksın."

Elimi Hatice Teyze'nin elinin üstüne koydum:

"Olmaz ki şimdi Hatice Teyze. Yok, rahatsızlık vermeyeyim ben. Gerçekten gelemem."

Gülümsemesi yüzünde solarken tekrar kaşlarını çattı.

"Aaa bak kızacağım artık! Yürü bakayım."

Koluma girip beni çekiştirmeye başlayınca daha fazla zorluk çıkarmadan onunla beraber yürümeye başladım fakat bileğim yüzünden biraz zorlanıyordum. Hatice Teyze de bunu fark etmiş olacak ki bir bana, bir de ayağıma baktı:

"Bir şeyin mi var senin?"

Omuzlarımı silktim.

"Ayağımı burktum ama çok önemli bir şey değil."

"Olur mu hiç?" dedi bakışlarını belimden çekerken. "Yaslan bakayım bana." Kolumu kendi omzuna dolayıp belimden tuttu. Ağırlığımı ona vermemek için geri çekildim.

"Gerek yok Hatice Teyze, yürürüm ben."

Bana kızgınlıkla bakıp çektiğim kolumu bu sefer sıkı sıkı tuttu:

"Yaslan dedim Betül, bir karşı çıkma. Eve gidince de buz koyarız."

Beni tümüyle kendine yaslamaya çalışsa da ağırlığımın tümünü ona vermemiştim. Hatice Teyze bunu fark etmedi ve böylece ikimiz de yürümeye başladık.

Uzun bir süredir bastırmaya çalıştığım heyecan duygusu zihnimin kapılarını zorluyordu. Ömer'e yaklaşmak aklımdaki kırmızı noktaları harekete geçiriyor ve tüm bedenime gürültülü sinyaller gönderiyordu. Bugüne kadar bu sinyallerin pek de faydasını görmüş sayılmazdım. Bu yüzden kontrolü elimde tutmak için son âna kadar mücadele etmem gerekiyordu. Bedenimi ve zihnimi ayarsız duygulara kaptırmayacaktım.

Binadan içeri girdikten sonra merdivenlerin başına geldik. Hatice Teyze yukarı kadar çıkıp çıkamayacağımı anlamaya çalışır gibi bileğime baktı fakat büyüttüğü kadar bir sorun olmadığını göstermek için ilk basamağı bileğimdeki hafif sızıyı görmezden gelerek ondan önce çıktım. Dairenin kapısının önüne geldiğimizde kalp atışlarım neredeyse dışarıdan duyulacak hâle gelmişti. Fatma Teyze zile bastığında terlemiş ellerimi üstüme sildim.

Kapı açıldığında gözlerim hiç vakit kaybetmeden hedefini aradı ve buldu. Beni gören Ömer'in ifadesindeki şaşkınlık ve o şaşkınlıkla kaldırdığı kaşları, duygularıma karşı verdiğim mücadelede onun fark etmeden yaptığı bir hileydi. Gözlerindeki koyu yeşile ve o yeşili dalgalandıran harelere duyduğum özlem, uykusundan uyandırılmış bir ejderha gibi düşüncelerimi aleve veriyordu.

Geniş omuzlarını saran siyah tişört normalde sıradan bir kıyafetken onun üstünde özel ve ona özgü duruyordu. Bu ânın kayıtlara geçmesi gerekiyordu, çünkü onu ilk defa eşofmanla görüyordum. Üstündeki sıradan gri eşofmanla bile etkileyici gözükebilmesi anlamsız bir şekilde sinirlerimi bozmuş ve aklımı girdiği türbülanstan çıkarmıştı. Eşofman gerçekten ona çok yakışıyordu.

20-

Konuşma yetimi kaybetmiş bir hâlde, kapının önünde öylece dikiliyordum. Ne kadar olmuştu onu bu kadar yakınımda görmeyeli, bilmiyordum fakat bildiğim bir şey vardı ki her gördüğümde bu bilinçsizlik hissine yenik düşecek ve beynimde gezen yüzlerce mantıklı kelimenin arasından sıyrılarak öylece onu izleyecektim. Buna engel olmaya çalışmaktan vazgeçmeyecektim tabii ki ama bunun pek işe yaradığı da söylenemezdi. Hiçbir şey olmamış gibi düşüncelerimden birine sırtımı yaslıyor ve hafifçe iç çekip aradığı hedefi veriyordum gözlerime. Normal zamanlarda kaşlarının sinirle çatılması beynime bir şekilde, "Toparlan!" komutu verebiliyordu. Fakat koyu yeşil gözlerinin en etkileyici tonundaki hareleri şaşkınlıkla irileşirken kendimi toparlamam biraz daha uzun sürüyordu.

Uzansam ona dokunabilecekken elimi uzatmamın bu kadar imkânsız olması ayaklarımı gerçeğin zeminine sertçe indiriyordu. İçimdeki karmaşaya ve onu izlemeye devam etmemi söyleyen münasebetsiz düşüncelere yer verecek kadar uygun bir zamanda değildim. Özellikle de Hatice Teyze'nin içten içe neden kapının önünde dikildiğimi sorguladığını bildiğim şu zamanda...

Kapının kenarına çekilen Ömer, ben içeri girerken kafasını eğip biraz daha geriledi. Hatice Teyze hemen arkamdan içeri girip kapıyı kapattı. Bana dönerek, "Hemen geliyorum kızım," dedi

ve Ömer'le birlikte koridora girdiler. Muhtemelen Hatice Teyze neden burada olduğumu Ömer'e anlatacaktı.

Çekinerek girdiğim oturma odasındaki koltuğa oturdum ve Hatice Teyze'yi beklemeye başladım. Heyecanımı zapt etmiş sayılırdım fakat daha sağlıklı düşünebildiğim şu zamanda yeni bir soru zihnimi işgal ediyordu. *Burada ne kadar kalacaktım?* Belki de bunu Hatice Teyze'ye sormalıydım. Ne olursa olsun burada çok kalamazdım. Hatice Teyze'yi çok sevmeme rağmen birbirimizi çok iyi tanımıyorduk sonuçta.

Hatice Teyze odaya girince düşünmeyi bırakıp ona döndüm. Elindeki bir bardak suyu bana uzattıktan sonra çaprazımdaki koltuğa oturdu.

"Aç mısın bakayım?"

Başımı iki yana salladım ve "Hayır Hatice Teyze, teşekkür ederim," dedim.

Beni duymamış gibi yerinden kalkıp yanıma geldi:

"Olsun, bir şeyler ye sen yine de."

Kalkmama yardım etmek için kolumu kavradı. Gülümseyip kolundan destek alarak ayağa kalktım. Karşı koymaya çalışmayacaktım, çünkü Hatice Teyze de en az Fatma Teyze kadar inatçıydı bu konularda. Direnmek anlamsızdı, bir şeyler yemeden bırakmayacaktı beni.

Odanın kapısını açıp belimi kavradığında, "Yürüyebilirim Hatice Teyze, zahmet etme," dedim ama beni dinlemedi. Beraber odadan çıktıktan sonra kolumu kendi boynuna doladı.

"Olmaz öyle, bileğin daha kötü olabilir. Yemeğini yedikten sonra buz koyup krem süreriz, hiçbir şeyin kalmaz birkaç güne."

Birkaç güne mi demişti?

Kafamı yere eğip gülerken Hatice Teyze ve benim dışımda bir çift ayak daha girdi görüş alanıma. Hızla kafamı kaldırıp biraz ilerimizde duran Ömer'e baktım. Bir an için göz göze geldik ama Ömer başını hemen başka bir yere çevirip bizim geçmemizi bekledi. O an gözlerinin birkaç saniyeliğine üstüne basamadığım ayağıma takıldığını fark ettim. Hatice Teyze mutfağın kapısını açıp beni kapının hemen yanındaki sandalyeye bıraktıktan sonra Ömer'e döndü:

"Hemen mi çıkacaksın oğlum?"

Belli belirsiz kafasını salladı:

"Yarım saate çıkarım anne."

Ömer'in sesiyle heyecanlanıp kesik birkaç nefes aldım.

"Bir şeyler yiyip öyle çıksaydın," dedi Fatma Teyze.

"Yok anne, Fırat'la dışarıda yeriz bir şeyler."

"Bak, her gün dışarıdan yemeyin sakın! Olmazsa işten gelirken buraya uğra, buradan götür yemeğinizi."

Her gün mü? Ben burada kalacaktım ve o gidecek miydi? Tabii ki ben buradayken evde durmasını beklemiyordum ama en azından geceleri evinde kalabilirdi. Ömer'den uzak olma düşüncesiyle huzursuzca yerimde kıpırdadım.

Hatice Teyze mutfağa girdikten sonra bana dönüp gülümsedi:

"Yemek var ama canın başka bir şey istiyorsa söyle yapayım hemen."

"Hayır, hiç zahmet etme Hatice Teyze. Hatta Ömer'i de yerinden etmeyeyim. Başka yerde kalırım ben, gideyim en iyisi."

Kalkmaya yeltendiğim sırada Hatice Teyze omzuma bastırarak engel oldu:

"Kızmaya başlıyorum artık Betül."

Çaprazdaki sandalyeyi önüme çekip oturdu:

"Bak Betül, Fatma Teyze'n seni bana emanet ettiyse sen de benim kızım sayılırsın artık. Sana ben bakacağım. Hem Fatma gidecek başka bir yerin olmadığını da söyledi, seni hayatta bırakmam, burada kalacaksın," dedikten sonra sandalyeden kalkıp tezgâha yöneldi. "Artık yabancı sayılmam ben. Burayı da kendi evin olarak gör. İstediğin kadar kalabilirsin, sakın çekinme. Hem Ömer kocaman adam oldu, o bulur kalacak bir yer, onu dert etme sakın."

Gülümseyip ocaktaki tencerelerin kapaklarını açtı. Mutfak dolabından çıkardığı iki tabağı tezgâha bırakıp tabaklara yemek koymaya başladı.

Fatma Teyze onun için çok önemli olmalıydı ki tek bir lafıyla bana evini açabiliyordu. Ne olursa olsun bir insanın nasıl bu kadar iyi niyetli olabileceğini aklım almıyordu. Hatice Teyze de Fatma Teyze de melek gibi insanlardı. Onlar ne Selin'in ne annemin ne de bir başkasının hakaretlerinin bir harfini hak ediyorlardı. Her şey bir kenara, onların kötü olduğunu düşünmek bile mantık çerçevesinin çok uzağındaydı. Annem ve Selin'in söylediği gibi bu insanlar farklıydı. Evet, etrafımdaki insanlardan çok farklılardı hatta. Ama onların farklılık anlayışıyla benim farklılık anlayışımın uzaktan yakından alakası yoktu.

Önümde duran tabaktaki nohut yemeğine bakıp kaşığıma uzandım. Hatice Teyze de kendi tabağıyla birlikte masaya oturdu ve ellerini açıp birkaç şey söyledikten sonra yüzüne kapatıp yemeğe başladı. Dua etmişti sanırım, Fatma Teyze de bunu hep yapardı. Kendisine baktığımı fark edince gülümsedi:

"Ne oldu?"

"Dua ettin değil mi?" dedim. Kaşığımı nohutların içinde gezdirirken, "Fatma Teyze de her zaman ederdi," diye ekledim.

"Sen de et o zaman," dedi.

Gülümsemem suratımda donuk bir ifade hâline gelmişti. Dudağımı büktüm:

"Ben hiç dua etmedim. Yani bilmem."

Bunu yadırgamamıştı:

"O zaman besmele çek sen de."

Anlamadığımı yüzümün her santimetrekaresiyle belli ettiğime emindim:

"Ne çekeyim?" dedim farkında olmadan ona doğru eğilirken.

"Besmele," dedi. "Yani Bismillahirrahmanirrahim."

İfademe yayılan rahatlıkla kafamı salladım:

"Besmele deyince anlamadım ama onu biliyorum tabii ki."

Ben bilmiş bir tavırla gülümserken, Hatice Teyze, "Haydi söyle o zaman da başlayalım yemeğimize," dedi bir anda.

Ne yapacağımı bilmeyerek Hatice Teyze'nin yüzüne baktım önce. Daha sonra takılmamayı umarak, "Bismillahirrahmanirrahim" dedim onun gibi.

Hatice Teyze memnuniyetle gülümsedi:

"Ne çok yakıştı ağzına."

Bir an için Hatice Teyze'nin övgüsüyle gururlandığımı hissettim. Yemeklerimizi yemeğe başlamışken, "Anlamı ne?" diye sordum. Hatice Teyze önemli bir hususta bahsediyormuş gibi yemeğini bıraktı.

"Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla."

Söylediklerinden pek bir şey anlamamıştım ama nedense bu durumu sorgulamak istemiyordum. Hatta hoşuma bile gitmişti.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra Hatice Teyze masayı toplamaya başlamıştı. Ona yardım etmeye yeltenince beni durdurdu:

"Yorulma sen kızım, git içeri dinlen. Ben birazdan geliyorum."

İtiraz etmeme fırsat bırakmadan arkasını dönüp masayı toplamaya devam etti. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü:

"Seni de böyle bıraktım. İçeri götüreyim."

Yardım etmek için yaklaşınca onu durdurdum:

"Hatice Teyze, biraz daha böyle davranmaya devam edersen gerçekten hasta olacağım. Önemli bir şeyim yok, tek başıma giderim ben."

İtiraz etmesine fırsat vermeden ayağa kalktım. Ayağımı yere basınca bileğimde oluşan sızıyı belli etmemeye çalışarak mutfaktan çıktım. Ellerimi yıkamak için duvara tutunarak lavaboya gittim. Attığım adımla heyecanım katlanarak artıyordu. Ömer'in odasına yaklaştığım gerçeğini düşünmüyormuş gibi yaparak kendimi kandırmayacaktım.

Lavabonun önüne geldiğimde odasının kapısına bakmaktan alamadım kendimi. İçeride olabilme ihtimalini düşünmek nefesimin ömrünü kısaltıyordu. O odaya en son girdiğimde bir tane tişört, bir de fotoğrafla çıkmıştım ve unuttuğum bir gerçek var ki Ömer'e kendi ağzımla tişörtünü aldığımı söylemiştim. Yanaklarımda oluşan sıcaklığın kırmızının tonlarını barındırdığına emindim.

Dakikalardır kapısının önünde beklediğim lavaboya sonunda girip ellerimi yıkadım. Aynada kendime bakma fırsatını ancak bulabilmiştim. Solgun ve özensiz görünüyordum. Evden çıkarken üstümdeki dondurma desenli tişört ve kareli pijamayı değiştirme fırsatı bulamamıştım.

Suyu süzülmüş ellerimi musluğun altında tutup yeniden ıslattım ve ellerimin tersini ısınmış yanaklarıma bastırarak yanaklarımı normal rengine döndürmeye çalıştım. Ellerimi son kez suyun altına tuttuktan sonra kenardaki havluya gelişigüzel kurulayıp lavabodan çıktım. Koridora çıkar çıkmaz birkaç metre geride, siyah bir sırt çantasıyla duran Ömer ile karşılaşmıştım. Hiçbir şey söylemeden Ömer'e bakarken onun bakışları yine duvarda geziniyordu.

Ortamdaki anlamsızlığı dağıtmak ve koridordan ayrılmak üzere olan Ömer'e bir açıklama yapmak adına, "Kusura bakma," dedim. "Seni rahatsız etmek istemezdim."

"Sorun değil, sen başına iş çıkarma da..."

Son söylediği şey en son konuştuğumuz günü aklıma getirmişti. Beraberinde de beni suçlaması ve sarf ettiği sözler... Sinirle başımı kaldırıp lavabonun kapısını sert sayılabilecek bir şekilde kapattım:

"Haklısın, sonra yapmadığım bir şey için suçlanırım falan. Ya da bir aşağılık gibi..."

"Sana o kelimeyi kendine yakıştırma dedim!"

O günkü hissettiklerim aklıma geldikçe sinirleniyordum. Bana ima ettiği şey, daha sonra ima ettiği o şeyi kendim için kullandığımda beni uyarması, tüm bunlar öyle garip geliyordu ki... Aslında bu sinirim en çok da kendimeydi. Neden ona, "Kusura bakma," demiştim ki? Kusura bakmalıydı.

"Ben nasıl bir insanım ki kendime bunu yakıştırmayayım?" dedim onu kışkırtarak. Fakat en çok kendimi kışkırtmıştım. "Sen nasıl bir insansın..." dediği an tatsız bir şekilde zihnimde yer etmişti.

"Bunu konuştuk Betül, şimdi koridordan çekilir misin?"

Konuşmuştuk tabii ki... Her çözümlenemeyen sorun gibi yalnızca konuşmuştuk!

Nefesimi hızlı ve sesli bir şekilde bırakıp kollarımı birbirine bağladım. Lavabonun kapısını açıp içeri birkaç adım atarak ona geçmesi için geniş bir alan bıraktım. Bakışlarımı birbirine doladığım kollarıma indirip, "Sen bazı şeyleri unutunca onlar yaşanmamış olmuyor," diye fısıldadım.

Beni duyup duymadığından emin olmak için kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda yüz hatlarının gerildiğini ve sert ifadesinin biraz olsun yumuşadığını gördüm. Gözlerini sıkıca kapatıp açtıktan sonra yutkundu. Âdemelmasının boynunda izlediği daimî rotada hareket edişini izledim. Bir kez olsun beni bulmayan gözlerini bu sefer de yere dikmişti.

"Söylediklerimi geri alamam ama söylememiş olmayı isterdim."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan hızlı adımlarla önümden geçip koridordan çıktı. Dış kapının kapanma sesi gelene kadar şaşkınlık bir adım bile atmama izin vermemişti.

Az önce duyduğum sözlere daha sonra hayal kırıklığına uğrayacağım anlamlar yüklemek istemiyordum ama elimde değildi. Söylememiş olmayı istemesi, beni önemsediğini düşünmeme neden oluyordu, ki bunu düşünmeyi istemiyordum. Çünkü beni önemsemesi, düşünmekten çok gerçek olmasını isteyeceğim bir şeydi.

Sağ elimle başımı tutup sol elimi kapı pervazına yasladım. Sular hiçbir zaman durulmuyordu. Her şey berrak olmaktan uzaktı. Bense o suyun başına oturmuş, durulacağı zamanı umutsuzca bekliyordum. Ben bekledikçe her şey daha da bulanıyordu fakat yine de beklemekten başka çare bulamıyordum.

Kendimi toplayıp duvarlardan destek alarak oturma odasına gittim. Ömer'in hazmedemediğim sözleriyle boğazıma yerleşen yumruyu bastırmaya çalışarak koltuklardan birine geçtim ve Hatice Teyze'yi beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra bir krem kutusu ve buz torbasıyla içeri girip yanıma oturdu:

"Uzat bakalım bileğini."

Ne kadar kendim yapabileceğimi söylesem de her defasında bunu reddedip kremleri ve buz torbasını bana vermedi. Daha fazla ısrarı gereksiz bularak dediğini yaptım. Bileğime önce buz torbasını koyup bu şekilde bir süre beklememi söyledikten sonra, "İyi bari, çok şişmemiş. Geç kaldık biraz ama her ihtimale karşı öyle dur sen yine de," dedi. Başımı sallayıp dediği şekilde beklemeye başladım.

Bir süre ikimizden de ses çıkmadı. Hatice Teyze birkaç kez konuşmak için ağzını açtı fakat her defasında vazgeçti. Bir kez daha aynı şeyi tekrarlayınca dayanamayıp, "Söyle artık Hatice Teyze," dedim. Derin bir nefes alıp gülümsedi:

"Ne olduğunu belki bana anlatmak istersin diye düşündüm ama istemezsen cevap vermeyebilirsin. Kusura bakma evladım, ben meraklı bir kadınım, öyle çenemi tutamıyorum bazen."

O hızlı hızlı konuşurken gülümsemeden edemedim. Biraz rahatlaması için elimi elinin üstüne koydum.

"Anlatırım tabii."

Aslında durumumu anlatmayı düşünüyordum. Hatice Teyze kötü şeyler düşünecek bir kadın olmasa bile neden gecenin bu vaktinde dışarıda kaldığımı illa ki merak edecekti. Fakat Kutay'ı anlatmak istemiyordum. Hatta o konuyu zihnimin yakınlarına bile yaklaştırmak niyetinde değilim. Selin'i de anlatmak istemiyordum, bu yüzden olayı mümkün olduğu kadar özet geçip yalnızca ailemle ilgili kısmı anlatacaktım. "Hatice Teyze, benim ailem..." Daha kafamda kelimeleri toparlamadan konuşmaya başlayınca ne diyeceğimi bilememiştim.

"Bazı konularda çok katıdır. Ben de onların istemeyeceği şeyler yaptığım için tartıştık. Arkadaşlarımın bir kısmıyla da aram bozuktu. Onlara da gidemedim."

Konuyu bu kadar ayrıntısız anlatmış olmama ben bile şaşırmıştım. Hatice Teyze'nin kafasına yatmayan şeyler olduğu belliydi:

"Yani burnumu sokmak istemem," dedi kararsız bir ifadeyle. "Ama ailen senin iyiliğini düşünüyordur kızım."

Kendilerine göre iyilik olabilirdi ama düşündükleri şey kesinlikle iyi şeyler değildi.

"Öyle iyilik olmaz Hatice Teyze."

"Böyle konuşma kızım, annen baban senin için en iyisini ister hep."

Hatice Teyze'nin bu şekilde ikna olmayacağını anlayınca durumu daha açık bir şekilde anlatmaya çalıştım:

"Benim ailem sizin gibi insanlara uzaktır Hatice Teyze."

Kurduğum cümleden biraz pişman olsam da anlatmaya başlamıştım bir kere, bu şekilde bırakamazdım.

"Yani sizin yaşantınızdan, inançlarınızdan, ibadetlerinizden uzaktır ve bu tür seçimlere sıcak bakmazlar. Bu konuda da oldukça katıdırlar. Benim de Fatma Teyze'yle görüştüğümü öğrenince..."

Hatice Teyze'yi ya da Ömer'i atlayabilirdim. Sonuçta onlar için tartıştığımızı söylesem hem Ömer'e olan ilgimi anlayabilir hem de içten içe üzülebilirdi.

"Fatma Teyze ve onun gibi inançlı insanların zararlı olmadığını, aksine çok iyi olduklarını söyledim. Tartıştık, anlatmaya çalıştım ama anlamadılar. Ben de daha fazla dayanamayıp çıktım evden."

Hatice Teyze'nin asılan yüzü ağlamaklı bir hâl almıştı:

"Senin ailenin böyle olduğunu bilmiyordum kızım," dedi hafifçe yutkunduktan sonra. "Sen kendi ailene bizim gibi insanları savunmuşsun..." Gözleri dolmuştu, elinin üstündeki elimi kavradı. "Betül burası her zaman senin evin kızım, ben de senin teyzenim bundan sonra. Ne sıkıntın olursa Fatma gibi ben de buradayım."

Kavradığı elimi çekip bana sıkı sıkı sarıldı. Söyleyecek bir şey bulamadım, aslında bir şey söylemek gerekli miydi, ondan bile emin değildim.

Ardından ikimiz de konu hakkında başka bir şey söylememeyi tercih ettik. Hatice Teyze bileğimdeki buzu almış ve yerine krem sürmüştü. Biraz daha muhabbet ettikten sonra bana kendi yatağında yatmamı teklif etti fakat tüm ısrarlarına rağmen bunu kabul etmedim. Hatice Teyze de en sonunda peş etti ve yastık yorgan getirip oturduğumuz odadaki koltuklardan birini açtı.

***

Gözlerimi hafifçe aralayıp sağıma döndüm. Uyuşuk bir hâldeydim ve yapmak istediğim tek eylem, bedenimdeki uyuşukluğa ayak uydurarak yattığım yerde dönüp durmaktı. Yataktan kalkmayı önümdeki yarım saat içinde düşünmesem de burnuma dolan enfes kokular beni kararımdan döndürdü. Kollarımı kaldırıp gerinerek genişçe esnedim. Birkaç dakika daha yatakta aynı pozisyonda yattıktan sonra yattığım yerden destek alarak doğruldum.

Bu koku uyanmak için fazlasıyla ikna ediciydi. Yeni açılmış fakat bunu kabullenememiş bilincim, her defasında bu iştah açıcı otorite karşısında yenik düşüyordu.

Ayaklarım halıyla temas edince sırtımı kamburlaştırarak bir dakika kadar da bu şekilde oturdum. Ayağa kalkmak için biraz daha öne eğilip abartılı bir atiklikle koltuktan fırladım. Bu abartılı hareketim bana kısa süreli göz kararması ve kısmi baş ağrısı olarak geri dönmüştü. Bu tatsız saniyelerin geçmesini bekledikten sonra ayaklarımı halının pürüzlü yüzeyinde sürüye sürüye mutfağın önüne geldim. Hatice Teyze'nin arkası dönüktü. Ocakta bir şeylerle uğraşıyordu ve beni fark etmemişti. Ben de ona bir şey söylemeden banyoya yöneldim.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra havluyla gelişigüzel bir şekilde kurulandım. Bugün çok kötü görünmüyordum. En azından o uykulu ve perişan görünümümden kurtulmuştum.

Yaşadığım ânın her saniyesine şaşırabilirdim fakat şaşırmak bile benim için bir rutin hâline gelmişti. Şunu büyük harflerle yazabilirdim ki bir zamanlar bir daha karşılaşır mıyız diye düşündüğüm adamla, şimdi aynı banyoyu kullanıyordum. Pekâlâ, belki şu an burada olmayabilirdi ama bir zamanlar burada bir yerdeydi işte.

Hatice Teyze'nin bana seslendiğini duyunca romantizmimi bir kenara iterek banyodan çıktım. Hatice Teyze'ye, "Geliyorum," diye karşılık verdikten sonra yanıma gelebilme ihtimaline karşı beş on saniye bekledim. Gelmeyeceğinden emin olduktan sonra Ömer'in odasına yönelerek kapıyı açtım ve içeri girdim.

Ömer'in okyanusu anımsatan o ferah kokusunu ciğerlerime doldururken, yerlerini ezberlediğim eşyalara bir kez daha göz gezdirdim. Bu odaya ilk girdiğim günden farklı olarak nevresim değiştirilmiş ve yerine gri bir nevresim serilmişti. Bunun dışında her şey neredeyse aynıydı. Masasının üstündeki birkaç kitap yine aynı yerde duruyordu. Kitaplığında da eksikliğini fark ettiğim birkaç kitap dışında bir değişiklik yoktu.

Hatice Teyze'yi daha fazla bekletmemek için odadan çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve mutfağa gittim. Kahvaltılıkları masaya yerleştirdiğini görünce yanına giderek yardım etmeye başladım. Beni fark edince, "Ben de uyandın mı diyecektim," dedi ve gülümseyerek ocaktaki tavanın altını kapattı. Ben de masadaki çaydanlığı alıp bardaklarımıza çay koydum.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hızla mutfağı topladık. Oturma odasına geçerken kapı çalınca Hatice Teyze kapıya yönelmişti. Ben de odaya girmek yerine merakla Hatice Teyze'nin arkasında bekledim. Açılan kapının ardında Ömer'in yüzünü görünce kalbim var gücüyle koşarak zihnimin zirvesine kendi bayrağını dikti. Üstünde sıkça gördüğüm siyah ceketi ve kahverengi keten pantolonuyla

yine çok iyi görünüyordu. Saçlarıysa her zamanki gibiydi, kendine özgü ve etkileyici...

Hatice Teyze gülümseyerek kapının kenarına çekildiğinde, ben de birkaç saniye gecikmeli olarak onun yanına geçtim. Ömer'i en son iki gün önce, Hatice Teyze'nin hazırladığı yemeği almaya geldiğinde görmüştüm. O zaman da aramızda herhangi bir konuşma geçmemişti zaten.

Ömer içeri girerken Hatice Teyze'ye gülümseyerek, "Selamün aleyküm," dedi. Hatice Teyze içeri giren Ömer'e sarılıp, "Aleyküm selam oğlum," diye karşılık verdiğinde ben de köşede onları izliyordum.

Bir an Ömer'in bana sarıldığını hayal ettim. Bana göre oldukça uzun ve iriydi. Eminim ki ona sarılmak ve okyanusvâri kokusunu daha yakından duymak, kendimi güvende hissettirirdi. Ömer'in gözlerinin bir an bana takıldığını fark ettim ama öyle kısa bir andı ki o an gözlerimi kırpsam muhtemelen bunu göremezdim.

"Çok durmayacağım anne," dedi. "Odamdan birkaç şey alıp çıkmam gerek."

"Kahvaltıdan daha yeni kalktık oğlum, istersen hemen hazırlayayım bir şeyler."

"Hiç vaktim yok, emniyetten bekliyorlar," dedi Ömer saatine baktıktan sonra. Hatice Teyze kafasını sallarken, Ömer önümüzden geçip odasına gitti. Hatice Teyze de onun peşine takılmıştı.

Kapının yanında dikilmeyi bırakıp su içme bahanesiyle mutfağa gittim. Bir su bardağı çıkarıp su doldurduktan sonra belimi tezgâha, lavabonun hemen önüne yaslayıp suyu içmeden bardağı elimde tuttum.

Hatice Teyze ve Ömer'in sesleri duyuluyordu fakat ne konuştukları anlaşılmıyordu. Kısa bir süre sonra kapının açılma sesi

geldi. Onları beklediğimi belli etmemek için elimdeki suyu küçük yudumlarla içmeye başladım.

Ömer lacivert bir çantayla kapının önüne geldiğinde mutfağa bakmadığı için henüz beni fark etmemişti. Elindeki çantanın içindekileri kontrol ediyormuş gibi görünüyordu. Mutfağa girip bana doğru gelirken bir an kafasını kaldırıp etrafına baktı ve beni de o anda fark etti. Birden olduğu yerde durup birkaç saniye bekledi, daha sonra mutfaktan çıkıp arkasından gelen Hatice Teyze'ye, "Bana bir bardak su verir misin anne?" diye seslendi.

Elimdeki boş su bardağını masaya bırakıp başka bir bardak çıkardım ve su doldurup Hatice Teyze'ye uzattım. Gülümseyip bardağı elimden aldı ve Ömer'e götürdü. Çok geçmeden ben de mutfaktan çıktım. Ömer, Hatice Teyze'nin verdiği suyu alıp dizlerinin üstüne oturdu ve suyu içti.

Ona bakmıyormuş gibi görünmeye çalışarak oturma odasına girdim ama kapının yanından uzaklaşmadım. Hatta kapının hemen yanındaki koltuğa oturup günlerdir uçak modundan çıkarmadığım telefonumla oynamaya başladım fakat kulağım kapıdaydı.

"Anne bu aralar çok fazla dışarı çıkmayın olur mu?" dedi Ömer temkinli bir tonda. Bunun nedenini merak eden tarafımı Hatice Teyze seslendirmişti:

"Neden oğlum?"

"Önemli bir şey yok," dedi. "Ama siz yine de çok fazla çıkmayın." Ne Hatice Teyze ne de ben ikna olmuştuk.

"Ömer bir şey varsa söyle."

"Bir şey olduğu yok, sen beni dinle anne. Haydi çıkıyorum ben."

Merakım Ömer'in uyarısının dayandığı sebep üzerine farklı tahminler üretiyordu. Fakat benim istediğim tahmin değil, kesin bir

cevaptı. Hatice Teyze bu kez aklımda dönüp duran sorulardan birini sormamış ve konuyu daha fazla eşelememişti.

"Tamam, haydi kendine dikkat et oğlum. Allah'a emanet ol."

Hatice Teyze'nin sesi boğuklaşınca Ömer'e sarıldığını anladım. Ömer, "Siz de Allah'a emanet olun," dedikten kısa bir süre sonra dış kapının kapanma sesi duyuldu.

Siz de mi demişti o? *Lütfen Betül, bunu yanlış anlamamalısın.* Ayıp olmaması için öyle demişti muhtemelen. Her harekete anlam yüklemeye ve gelin güvey rollerinin ikisini de aynı anda idare etmeye çalışan yanımı bir an önce susturmam gerekiyordu.

Ömer'in çok fazla dışarı çıkmamamızı söylemesi biraz kafamı karıştırmıştı. Üstüne düşüneceğim kadar ele alınacak bir tahminim yoktu fakat düşünecek o kadar çok şey varken kafamı buna yormayı da düşünmüyordum. Hem zaten çok önemli bir şey olsa illa ki söylerdi. Dediği gibi muhtemelen önemli bir şey yoktu. *Yani umarım...*

Hatice Teyze odaya girmek yerine kapı pervazında durup bana baktı.

"Ben birkaç saat sonra üst komşuya çıkacağım. Benimle gelmek ister misin Betül?

"Ömer'in gittiğini, yapacak bir işim olmadığını ve evde canımın sıkıldığını düşünürsek Hatice Teyze'yle gitmekten başka yapabileceğim daha cazip bir şey yoktu.

"Tamam," dedim. "Benim de canım sıkılıyordu."

"Ama önce bir iki ihtiyaç için alışverişe gidelim," dedi gülümseyerek. Bu teklifine de, "Tamam," diyerek gülümsemesine karşılık verdim.

-21-

Ömer gittikten sonra Hatice Teyze'yle burada kalacağım zaman için bana birkaç pijama takımı, birkaç günlük kıyafet ve diş fırçası almıştık. Kısa alışverişin ardından Hatice Teyze'nin odasına girip aldığımız birkaç parça giysiyi yatağın üstüne yaydım ve hangisini giyeceğimi düşünmeye başladım.

Dört beş parça kıyafetin karşısında geçirdiğim beş dakika sonunda siyah İspanyol paça bir pantolonda ve lacivert beyaz oduncu gömleğinde karar kıldım. Kıyafetleri hızlıca giydikten sonra aynanın karşısına geçip durumumu kontrol ettim. Fena değildi fakat çok da iyi sayılmazdım.

Birbirine karışmış saçlarıma elimle şekil vermeye çalışsam da boşuna uğraşıyormuşum gibi görünüyordu. Dün gece Hatice Teyze'nin şampuanını kullandığım için bu değişime alışamayan saçlarım sert bir hâl almıştı. *Hayır, hayır.* Ömer'in kullandığı banyoda duş almanın romantizmini yapmayacaktım. Bu, garip ve utanç vericiydi. Böyle durumları çok garipseyen bir kız olmadım aslına bakılırsa ama yine de bu durum bana tuhaf geliyordu. Sonuçta o Ömer'di ve işin aslı onun sınırlarını biraz olsun benimsemiştim.

Saçlarımı dizginleyemeyeceğimi anlayıp son çare olarak düzgün olması için uğraştığım bir atkuyruğuyla saçlarımı sabitleyebilmiştim. Odadan çıkıp etrafa bakına bakına oturma odasına geçtim.

Hatice Teyze ortalıkta gözükmüyordu. Koltuğa oturup Hatice Teyze gelene kadar oyalanmak için televizyonu açtım.

Koridordan, "Haydi çıkalım Betül," diye seslenince televizyonu kapatıp kalktım ve gömleğimi düzeltip kapının önüne geldim. Hatice Teyze de başörtüsünü bağlayıp yanıma geldikten sonra beraberce evden çıktık. O önde, ben arkada basamakları çıkmış ve bir üst kattaki dairenin önüne gelmiştik. Önünde bir çift terliğin olduğu kapının önünde durduğumuzda kapıyı çalmadan Hatice Teyze'nin nefeslenmesini bekledim. Çok merdiven çıkmamıştık ama yaşı itibariyle çabuk yorulmuştu. Nefesinin düzene girdiğini görünce zile basıp beklemeye başladım.

Kırklı yaşlarının başlarında, ortalama sayılabilecek boyuna göre toplu bir kadın kapıyı açtı. Hatice Teyze'yi görünce gülümseyen yüzü, beni görünce meraklı bir hâl almıştı. Kapıyı biraz daha açıp, "Hoş geldiniz," dedi sevecen bir tavırla içeri girmemizi işaret ederek.

Önce Hatice Teyze'nin girmesini bekledim, daha sonra da doğru düzgün giymediğim ayakkabılarımı çıkarıp Hatice Teyze'nin arkasından içeri girdim. Kadın, Hatice Teyze'ye sarılıp hâl hatır sorduktan sonra beni göstererek, "Hanım kızımız kim Hatice Abla?" dedi.

Hatice Teyze bana bakıp elini sırtıma koydu:

"Betül kızım sayılır. Bir süre benimle kalacak da evde canı sıkılmasın diye onu da getirdim."

Kadın içten bir şekilde gülümseyerek beni kendine çekti ve sarıldı:

"Hoş geldin Betülcüğüm."

Bana sarılmasına şaşırsam da bundan rahatsızlık duymadım. Onun kadar samimi olmasa da ben de ellerimi sırtına koyup, "Hoş bulduk," diye karşılık verdim. İyi birine benziyordu. Yani göründüğü kadarıyla samimiydi.

Kadın bizi salona yönlendirince odaya girip gözüme kestirdiğim köşedeki tekli koltuğa oturdum. Hatice Teyze de hemen benim yanımdaki ikili koltuğa oturmuştu. Çok geçmeden adının Sevgi olduğunu öğrendiğim kadınla Hatice Teyze sohbet etmeye başlamıştı. Bir şey söylemeden onları dinledim. Kadının gözleri ara sıra bana kayıyor ve göz göze gelince konuşulan konuya dâhil olabileceğim bir yerden laf atıyordu.

Bir süre sonra kalkıp çayın yanında kek, börek gibi şeyler getirdi. Ben, bana verdiği tabakla koltuğa sinip onları dinlemeye devam ederken, kadın bana daha çok bakar olmuştu. Aynı bakışı Hatice Teyze'ye de attığını fark edince artık bir şeyler soracağını anlamıştım. Kekinden bir parça alıp çayından da bir yudum içtikten sonra boğazını temizleyip Hatice Teyze'ye döndü:

"Hatice Abla..."

Durumdan ve Sevgi Abla'nın bakışlarından bihaber olan Hatice Teyze tabağından başını kaldırdı:

"Efendim Sevgi."

Sevgi Abla imalı bir şekilde gülüp önce bana, sonra Hatice Teyze'ye baktı. Ne söyleyeceğini merak ederken çayımı yudumlamaya başlamıştım.

"Betül'le..." dedi dudağındaki imalı gülümseme arasından, "... Ömer'in arasında acaba..."

İmalı konuşması ve yarım bıraktığı cümlenin altında yatan anlamı kavradığımda, küçük yudumlarla içtiğim çaydan heyecanla büyük bir yudum aldım. Sıcak çay dilimi haşlarken çayı dışarı püskürtme ihtimalimin hayata geçmesi durumunda ortaya çıkacak rezilliği hesaplayarak acıyla yutkunmaya çalıştım. Sıcak çayı hızla yuttuğum için genzime kaçmıştı.

Ne ara girdiğimi bilmediğim öksürük krizini durdurabilmek için ellerimi göğsümün üstüne koydum. Hatice Teyze ve Sevgi Abla

telaşla yanıma geldiklerinde elimi kaldırarak sorun olmadığını anlatmaya çalıştım.

Çayın can yakıcı sıcaklığı geçmişti ve o büyük yudumu çıkarmadan mideme göndermeyi başarabilmiştim fakat boğazımdaki öksürük ve dilimdeki sızı hâlâ yerindeydi. Sevgi Abla'nın elime tutuşturduğu suyu aldım fakat içmedim. Öksürüklerim hafifleyerek geçmeye başlayınca sudan birkaç yudum alıp bedenimi ve şaşkınlığımı sakinleştirmeye çalıştım.

Ömer'le aramda bir şey olma ihtimali bir başkası tarafından bu kadar kolay telaffuz edilebilirken ben, Ömer'in aklımdan çıkmayan çatık kaşları ve gergin ifadesini düşündükçe buna cüret bile edemiyordum. Sırf bu yüzden bazı zamanlar bir başkası olup Ömer'le kendimi, aramızda en fazla bir metre mesafenin olduğu imkânsız bir mutluluğun içinde anmak istiyordum. Fakat ne yazık ki hayal kurarken bile bunun imkânsız olduğunu unutacak kadar bulutlara çıkamıyordum.

"İyi misin kızım?"

Hatice Teyze'nin endişeli bakışlarına karşı gülümsemeye çalışıp kafamı salladım.

"Korkuttun bizi..."

Hatice Teyze, Sevgi Abla'ya dönüp baktığında ifadesindeki kızgınlığı fark edebilmiştim.

"Sen de sözlerine dikkat etsene biraz Sevgi. Bak kızı da rahatsız ettin."

Rahatsız olmak mı? Yalnızca biraz ağır gelmişti. Ağır ve imkânsızlığın karanlık sularında kısmen olanaksız...

Hatice Teyze'nin gözlerindeki kızgınlık içimde küçük bir burkulmaya sebep olmuştu. Onun bile böyle bir şeye tepki vermesi

zaten bu konuda ihtimal dâhiline girmediğimi çaresizlikle yüzüme vuruyordu.

"Özür dilerim Hatice Abla, kızım sayılır falan dediğin için..." dedi fakat devam etmedi. "Neyse, ben çaylarınızı yenileyeyim."

Sevgi Abla mahcubiyetle ayağa kalktı. Bardaklarımızı alıp mutfağa giderken bakışlarım onun arkasında takılı kalmıştı.

Hatice Teyze ne söyleyeceğini bilemez bir vaziyette etrafa bakınıp duruyordu. Söylenilenler aklını karıştırmıştı belli ki. Fakat bu beni ne sevindirdi ne de üzdü. Böyle olanaksız bir durum için yapacak hiçbir şey yoktu. Çözemezdim ya da daha olası bir hâle getiremezdim. Çünkü bunun için uğraşırsam elime geçecek tek şey her şeyin biraz daha karışması olurdu.

Sevgi Abla elindeki bardaklara dikkat ederek içeri girip çaylarımızı önümüzdeki sehpalara bıraktı. Ona neden abla dediğimi bilmiyordum fakat teyze demek de gelmiyordu içimden. Sanki ona teyze desem, onu Hatice Teyze'nin yaşına çıkaracakmışım gibi hissediyordum. Sanırım bunu o da istemezdi. Farklı yaş aralıkları ve yaşlara bağlı sıfatların çeşitliliği, tanımlamaya gerek duymadığım bir şekilde kendimi iyi hissettiriyordu.

Sevgi Abla'nın yüzündeki mahcubiyet hâlâ yerinde duruyordu. Belli ki yaptığı hatayı düzeltmek için bir şeyler yapmak istiyordu. Tuhaf bir durumdu. Hatice Teyze söylediğine göre benim rahatsız olduğum düşüncesiyle rahatsız olmuştu ve Sevgi Abla da beni rahatsız ettiği için mahcuptu. Fakat durum şuydu ki ben hiç rahatsız olmamıştım. Bu da ortamdaki tüm rahatsızlık hissini anlamsızlaştırıyordu. Onları rahatsız olmadığımı söyleyerek rahatlatabilirdim ama bu karmaşık duygularımdan en büyük ipucunu vermeme de sebep olabilirdi. Şu an bu ortamda isteyeceğim en son şey Ömer'e olan hislerimin Hatice Teyze ve Sevgi Abla'nın aklında bir olasılık kazanmasıydı.

Ortamdaki havayı dağıtmak adına etrafı inceliyormuş gibi yapıp, "Evin güzelmiş Sevgi Abla," dedim.

O da bu konu değişikliğini bekliyormuş gibi genişçe gülümsedi:

"Teşekkür ederim canım, beğenmene sevindim."

Ortamdaki sert havayı tümüyle dağıtmak için konuşmaya devam ettim:

"Eee, Hatice Teyze'yle kaç yıldır komşusunuz?"

Bu sorumdan sonra amacıma ulaşmıştım. Hatice Teyze de Sevgi Abla da az önceki konuyu unutup benim de ara sıra dâhil olduğum bir sohbete girmişlerdi.

Yarım saat kadar geçmişti ki çalan kapıyla muhabbetleri bölündü. Sevgi Abla elindeki çay bardağını sehpanın üstüne bırakıp kapıyı açmaya gitti. Oturduğumuz oda kapıya çok yakın olmasa da Sevgi Abla'nın gelenleri karşıladığını duyabiliyordum. Kısa bir süre sonra odaya Sevgi Abla'yla birlikte üç kişi girdi. İlk giren; benim yaşlarımda, koyu lacivert bir tunik giymiş, mavi şallı bir kızdı. Kızın hemen arkasında minyon olmasına rağmen kilolu bir kadın vardı. Odaya en son giren kadınsa orta boylu ve esmerdi.

Sevgi Abla gelen üç kişinin arkasında durup hepsinin içeri girmesini bekledi. Bu arada Hatice Teyze de ayağa kalkıp gelenlere sarılmaya başlamıştı. Ortamda oturan tek kişi olduğumu fark ederek ben de ayağa kalktım fakat hiçbir şey yapmadan yalnızca dikildim. Benim yaşlarımda olan kız yanıma gelip gülümsedi ve resmî bir şekilde bana sarıldı. Daha sonra minyon olan kadın ve en son da esmer olanı aynı şekilde bana sarıldılar. Hepsinin göz ucuyla Sevgi Abla'ya baktığını fark edebiliyordum. Benim kim olduğumu öğrenmek istiyorlardı.

Sevgi Abla beni göstererek, "Betül, Hatice Abla'nın bir tanıdığıymış. Bir süre onda kalacakmış," dedi kısaca. Fazla ayrıntı verdiğini

düşünsem de sorun değildi. Fakat mavi şallı kızın ve esmer olan kadının yüzündeki düşüş gözümden kaçmamıştı.

Yerlerine otururken Hatice Teyze bana onları teker teker tanıttı. İlk olarak kızı gösterdi:

"Bu Şeyma, seninle aynı yaşta sayılır. Arkadaş olursunuz birbirinize."

Şeyma'ya gülümseyip, "Memnun oldum," dedim.

Daha sonra, minyon kadını gösterdi.

"O da Öznur Teyze, eski komşum."

Ona da gülümsedim ve hafifçe kafamı sallayıp, "Memnun oldum," dedim.

Yanakları gülümsemesiyle gerildi:

"Ben de canım."

En son da esmer kadını gösterdi:

"O da Nuray Teyze, eski komşum. Ve Şeyma'nın annesi."

Ona da, "Memnun oldum," dedikten sonra, Şeyma ve ben dışında herkes nereden açıldığını bilmediğim bir konu hakkında konuşmaya başlamıştı. Bilmediğim konu ve kişilerden bahsettikleri için sohbete dâhil olamıyordum ve konuşmalardanda pek bir şey anlamıyordum. Şeyma anlatılanları anladığını belli ederek ara sıra başını sallıyordu. Bana olan kaçamak bakışlarını fark ediyordum ama belli etmiyordum. Bakışlarımız kesişince gülümseyip başını başka yöne çeviriyordu. Nedense gülümsemesinin yalnızca dudak kıvrımlarındaki isteksiz bir kasılma olduğunu düşünmüştüm. Çok içten göründüğü söylenemezdi.

Ben Hatice Teyze'yi ve diğerlerini izlerken, Nuray dediği kadın beni göstererek, "Akraban mı oluyor?" diye sordu.

Hatice Teyze, "Hayır," dedi. "Kızım sayılır. Aslında Fatma'yla tanışıyorlardı önce, sonra da biz böyle yakın olduk." Hatice Teyze birkaç saniyeliğine bana bakıp gülümsediğinde onu onaylar gibi gözlerimi kapayıp açtım ve gülümsemesine karşılık verdim.

Hatice Teyze'nin cevabı Şeyma'nın yüzünde garip bir ifade bırakırken soruyu soran kadın devam etti:

"Akraban değilse nasıl sizde kalıyor?"

Kadının hesaba çekiyormuş gibi sorduğu soru beni bir hayli rahatsız etmişti.

"Bir süre bizde kalması gerekiyor işte Nuray," diyerek kadının merakını görmezden gelmiş ve konuyu daha fazla açıklamayacağının sinyalini vermişti. Fakat kadın sorularına devam etti:

"Evde Ömer yok mu Hatice? Onu söylüyorum."

Hatice Teyze, "Betül geldiği için evde kalmıyor," dediğinde kadın kaşını kaldırıp dudağını büktü. Bu kadının tavırları hoşuma gitmemişti.

"Hmm... Neden sizde kalıyor ki? Yanlış anlama sakın Hatice, öyle merak ettiğimden soruyorum."

Yüzümü diğer tarafa çevirip gözlerimi devirdim.

"Kalması gerektiği için kalıyor Nuray," dedi Hatice Teyze ayrıntı ve açıklamalardan kaçınarak. "Hem bana arkadaş da oluyor," diye de ekledi hemen ardından.

Kadın zoraki bir gülümsemeyle başını salladı:

"Ne güzel."

Durumdan memnun olmadığı yüzündeki ifadeden belliydi.

Sevgi Abla birden ayağa kalkıp, "Mutfakta oturalım mı? Orası daha ferah," diye sordu. Ortamdaki herkesten onaylayıcı sesler

çıkarken mutfağa gitmek üzere ayağa kalktılar. Bense oturduğum koltuktan kalkmadım. Sandalyede oturup konuşulanlara seyirci kalmak yerine rahatımı hiç bozmayarak koltukta oturmaya devam etmek istiyordum.

Hatice Teyze ve Sevgi Abla, Şeyma'yla bana bakıp, "Gelmiyor musunuz?" dediğinde Şeyma'nın da yerinden kalkmadığını o an fark etmiştim. Şeyma burada oturacağına dair bir şeyler söyledi. Ben de, "Belki birazdan gelirim," dedim. Sevgi Abla kafasını sallayıp Hatice Teyze'yi de arkasına alarak odadan çıktı.

Odada Şeyma'yla baş başa kalmıştık. Etrafa bakıyor gibi göründüğü anda göz ucuyla onu inceledim. Güzel bir kızdı. İri gözleri, yuvarlak bir yüzü vardı. Taktığı mavi şal da açık teniyle güzel bir uyum içindeydi.

Kafasını çevirdiği anda bakışlarımız kesişince bozuntuya vermeden gülümsedim. O da gülümsememe karşılık verdi. Az önceki gibi bu gülümseme de çok içten gelmemişti bana ama bunu umursayacak kadar samimi değildim.

"Okuyor musun Betül?" dedi.

Odada ikimiz kaldığımızdan beri söyleyecek bir şey arıyormuş gibi görünüyordu.

"Okulumu dondurdum," diye cevap verdim sorusuna. Fakat onun gibi konuşmak için bir şeyler aramıyordum.

Kafasını yavaşça sallayıp, "Kaç yaşındasın?" dedi bu kez.

"Yirmi bir, sen?"

Sorguya çekiliyormuş gibi hissetsem de bir şey söylemedim.

"Yirmi üç," dedi.

Anladığımı belli edercesine kafamı sallayıp gülümsedim. Bu kızda bana karşı garip bir şey olduğunu hissediyordum. Bakışları ve konuşma tarzı bir şeylerden rahatsız olmuş gibiydi.

"Ne zamandır Hatice Teyze'yle kalıyorsun?"

Bu soruyu sorması belki normal bir zamanda problem olmazdı fakat yüzündeki ifade ve ortamdaki gergin atmosfer hem beni şaşırtıyor hem de sinirimi bozuyordu. Ona bu konu hakkında kesin bir bilgi vermek istemiyordum.

"Bir süredir," dedim kısaca.

Verdiğim cevabın hoşuna gitmediği belliydi ama bu konu üstünde durmadan başka bir soruya geçti:

"Ömer sen gelir gelmez mi gitti?"

Yumuşak yüz ifademi değiştirip sıkılgan bir tavır takındım ve iç çektim. Ömer'le ilgili hiçbir şeyi bir başkasıyla paylaşmak istemiyordum. Özellikle de yirmi üç yaşında, kapalı bir kızla.

"Evet," dedim. Verdiğim kısa cevap onu memnun etmiş olmalıydı ki bariz bir şekilde rahatlayıp arkasına yaslandı.

"Ömer'le tanışıyor musunuz?"

Bu kızın Ömer hakkında arkadaşıymış gibi bahsetmesinden son derece rahatsız olmuştum. İster istemez aklım Ömer'le ilgili sorduğu sorular altında bir şeyler aramaya itiyordu beni ve bu, düşünmek isteyeceklerim listesinde yedeklere bile giremezdi. Az önce yüzünde gördüğüm rahatlamayı ona tekrar yaşatmak istemiyordum. Hele de Ömer'le bir alakam olmadığını düşünmesini hiç istemiyordum.

Gülümsedim ve "Evet," dedim, "Ömer'le tanışıyoruz."

Şeyma'nın gözleri söylediğim cümle karşısında belli belirsiz irileşti. Ama bozulduğunu belli etmemeye çalışarak gülümsedi. Bu konuda benim kadar olmasa bile başarısızdı.

"Ne zamandan beri?" dedi memnuniyetsiz ifadesiyle.

"Uzun bir süreden beri..."

Ona bu şekilde belirsiz cevaplar vermek hoşuma gitmişti. Olayları özel bir konuymuş gibi gösteriyordu.

Yüzüne yine bir gülümseme yerleştirmişti:

"Biz de öyle," dediğinde bu sefer bozulma sırası bendeydi. Fakat tepki vermek yerine olgun bir tavır takındım.

"Aslında Ömer pek kızlarla arkadaşlık yapacak biri değildir," dedim. İçimde kaynayan sinir her an bir volkan gibi şu kızın üstüne patlayabilirdi.

Yine aynı kendini beğenmiş ve samimiyetsiz gülümsemeyle, "Aslında arkadaştan biraz fazla," dedi.

Eşine az rastlanan bir andaydım; beynimle aynı fikirdeydik. İkimiz de hemen şu anda bu kızın üstüne zıplayıp savaş çığlığı atmamı istiyorduk. Fakat yapabileceğim tek şey, yüz kaslarımı kontrol altında tutarak ifademin ona daha fazla keyif vermemesini sağlamaktı. Ses tonumu korumaya çalışarak, "Nasıl yani?" diye sordum.

Önemli bir konudan bahsediyormuş gibi sırtını dikleştirdi.

"Bunu söylemem doğru olmaz canım ama merak ettiğin için söylüyorum. Ömer'le bizim görüşebilme gibi bir durumumuz var. Yani tabii ki bu ciddi bir konu, amacımız kesinlikle flört değil."

Duyduğum her kelime gözyaşlarım için birer sebep oluyordu fakat bunu şu an yaparsam kendimi o gözyaşlarımda boğarak öldürebilirdim.

Karşımda oturan kız az önce Ömer'le arkadaştan fazlası ve ciddi olduklarını söylüyordu. Ben de yakın arkadaşından sır alan bir kız gibi onu dinliyordum. Söylediği şeyin gerçek olabilme ihtimali, hislerimin karşısına dikilmiş kalın, paslı bir duvardı. Dikkatsizce

kapatılan bir pencerede sıkışarak bir kısmı dışarıda kalmış perdenin dışarıdaki kısmı gibi hissediyordum kendimi.

Kulaklarımın ve gözlerimin yanmaya başladığını fark edince konuşmanın devamı gelmesin diye hemen odanın yüksek kısımlarına bakmaya başladım. Ömer'in beni sevmesinin imkânsızlığı bile onu bir başkasıyla düşünmek kadar canımı acıtmıyordu. Yanında bir başkasını düşünmek, kırılan kalbimin parçaları üstünde dans etmek gibiydi.

"Peki ne zamandan beri?" dedim ifadesiz kalmaya çalışarak. Şeyma'nın özgüveni yerine gelmişti. Gülümsemesini bozmak için yapacağım çok şey vardı ve sakinliğimi korumaya çalışarak bunları içimde tutuyordum.

Bana bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi ve kısık bir sesle, "Aslında çok yeni, Ömer'le bunu tam olarak konuşamadık bile ama bir şey olacağı belli," dedi.

Boğazımı temizleyip, "Hımm," dedim beceriksiz bir gülümsemeye tutunurken. Hemen buradan defolup bir uçurumun kenarında sesimin yettiği kadar bağırıp çığlık atmak, kendimi yere atıp elime gelen her şeyi dağıtmak, herhangi bir şeye defalarca vurup ona zarar vermek ve ellerimin arasında bir şeyin parçalandığını görmek istiyordum. Bunların hiçbirini yapamayıp şu aptal koltukta Şeyma'nın Ömer'le arasındaki ilişkiyi dinliyor olmam ruh hâlimin kafama bir silah dayayıp son isteğimi sorması gibiydi ve o son istek bu kızı ortadan kaldırmak ve ardından Ömer'i bir güzel benzetmekti.

Şeyma, diğerlerine göre daha az sahte bir gülümsemeyle tekrar bana yaklaştı:

"Bunların çok duyulmasını istemiyorum ama. Lütfen birine söyleme. Zaten yakında herkes öğrenecek."

Derin derin nefes al Betül, hatta öyle derin nefes al ki ortamda Şeyma'ya oksijen kalmasın.

Yalnızca, "Kimseye söylemem," diyebildim. Sonraysa düşünmeden ayağa kalktım:

"Evde yapacaklarım vardı, gideyim ben."

Kafasını salladı:

"Peki, kendine iyi bak. Görüşürüz."

Onun gibi kafamı salladım. Bir şey söylemeden odadan çıktım ve mutfağa girip Hatice Teyze'den anahtarı istedim. Bir sorun olup olmadığını tekrar tekrar sorsa da sonunda onu ikna edip anahtarı alabilmiştim.

Evden ışık hızıyla çıktım. Merdivenleri inerken dakikalardır tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Son basamağa geldiğimde görüş alanımı kaplayan gözyaşlarını silip güvenli bir şekilde kapıya ulaştım. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve oturma odasındaki üçlü koltuğa attım kendimi.

Ona bu kadar kapılmışken bunu beklemiyordum. Böyle bir şeye ihtimal vermeye bile cesaretim yoktu. Ömer'e yalnızca uzaktan bakabilirken şimdi bir de dev duvarlar inmişti aramıza. Üstelik aramıza inen bu duvarların ağırlığını göğüs kafesimde hissedebiliyordum. Tam bir aptal gibiydim. Hiçbir şey düşünmeden bir yüzsüz gibi davranmıştım. Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmem gerekiyordu. Gözlerime dolan yaşların aşağı inmesi için gözlerimi kapattım. İçimde belirli aralıklarla yükselen duygularla koltuğun üstündeki yastığı kavrayıp hızlıca karşı duvara fırlattım.

"Ama düşünmek istemiyordum işte!"

Bağırışımdaki kırgınlık ve çaresizlik farkında olduğumdan daha yoğundu. Hissediyordum fakat onları tasvir etmek için kullanacağım kelimelerin hâlihazırda acıyan canımı daha çok yakacağını biliyordum.

Utanç, kırgınlık ve acı zihnimi öylesine sarmıştı ki ciğerlerim, bu evde alacağı başka oksijen bulamamış gibi soluğumu kesiyordu. Daha fazla burada duramazdım. Ömer'i her gördüğümde içimde yaşanacak yeni yıkımları kaldıracak kadar güçlü değildim. Bir şekilde idare etsem bile Hatice Teyze bunu illa ki fark ederdi.

İsteksizce ayağa kalktım. Parmaklarımı sertçe gözlerime kapatıp kirpiklerimde biriken yaşları sildim. Fakat yenilerinin gelmesini engelleyemiyordum. Bedenimdeki tüm enerji çekilmiş gibiydi, kendimi hâlsiz hissediyordum.

Hatice Teyze'ye bunu bir şekilde açıklamam gerekiyordu ama şu an açıklama yapacak durumda değildim. Belki Fatma Teyze'yi arar ve ona söylerdim, o da Hatice Teyze'ye söylerdi nasıl olsa. Kapıya doğru yürürken gözyaşlarım daha da hızlı akıyordu. Kapının önünde durup ellerimi yüzüme kapattım.

Her şey dev bir bilinmezlikten ibaretti ama bu bilinmezlik içinde Ömer'i sevmek öyle kendiliğinden gelişiyordu ki buna engel olamıyordum. Onu düşünmek kafamı karıştırsa da imkânsızlığı bile kabullenebilecek kadar güçlü kılıyordu beni. Fakat buraya kadardı. Daha fazla utanacağım ve hayal kırıklıklarımı yerden toplamak zorunda kalacağım şeyler yapmak istemiyordum.

Ellerimi yüzümden çekip iki yanıma bıraktım. Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalışam da bu da başarısız olmuş bilmem kaç girişimimden biriydi. Kapı kolunu tutup yavaşça aşağı indirdim ve kapıyı açtım. Gözümden akan bir damla yaş yanağımdan hızlıca süzülüp kapı girişine düşmüştü. Burnumu çekip başımı kaldırdım. Kapı ziline basmak için elini kaldırmış adamla göz göze geldim bir an için. Sanırım bu, bana *güle güle* hediyesiydi.

Bir elimi şakaklarıma koyup kendini belli etmek istercesine atan kalbimi duymazdan geldim. Cesaretimi topladıktan sonra başımı kaldırıp kapının önünde duran koyu yeşil gözlerin sahibine baktım. Bakışlarımın soğuk ve sert olması için çabalıyordum ama bunun akıntıya karşı kulaç atmaktan hiçbir farkı yoktu.

"Hatice Teyze üst komşuda," dedim.

Sesimin güçlü çıkması için kendimi öyle kasmıştım ki tırnaklarım yumruk yaptığım ellerimin içinde avuçlarıma batıyordu.

Beklemediğim bir şekilde, "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Yavaşça yutkundum. Nereye gittiğimi merak etmesi birkaç saat öncesine kadar onlarca anlam yükleyebileceğim bir soruyken, şimdi kalp atışlarımın gereksiz çıkış yapmasını görmezden gelmek isteyeceğim bir ayrıntıya dönüşmüştü.

"Sana ne!" dedim soğuk tavrımı elden bırakmadan. Verdiğim tepkiye ve muhtemelen kızarmış gözlerime şaşırdığı her hâlinden belliydi.

"Betül," dedi beni daha çaresiz kılacak bir şekilde. "İyi misin?"

İstediğim şeyler neden her zaman en berbat anlarda oluyordu? İçimde alevlenen öfkeyi bastıramadım:

"Bu seni neden ilgilendirsin?"

Yalnızca kaşlarını çattı ve bakışlarını benden kaçırdı:

"Ne olduğunu söyler misin?"

"Neden söyleyeyim, bunu neden merak ediyorsun ki?"

Sesimin bina içinde yankılanacak kadar yüksek çıktığını fark edince dudaklarımı birbirine bastırdım. Derin bir nefes aldı:

"Sen mi söylersin, yoksa anneme mi sorayım?"

Bunu kesinlikle istemezdim:

"Bir şeyim yok tamam mı? Hem olsa bile seni ilgilendirmez!"

Tek kaşını kaldırıp elini cebine attı ve yavaşça kafasını salladı:

"Tamam öyleyse, bir de anneme sorayım."

Arkasını dönüp merdivene yöneldiğinde, "Tamam!" diye çıkıştım. "Ona bir şey söyleme."

Merdivenin önünde durup konuşmam için bekledi. Benden birkaç metre uzakta duruyordu ve bakışları yerdeki mermerlerde geziniyordu, *her zamanki gibi*. İtiraf etmem gerekiyor ki bu, normal bir zamanda yaptığından daha fazla canımı sıkıyordu.

"Bana her şeyi anlattı," dedim.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından yalnızca, "Kim?" diye sordu.

"Şeyma."

Sesimin titrememesi için kendimi sıktığımdan sesimin boğuk çıkmasına ve kekelememe engel olamamıştım.

"Şeyma?" dedi anlamamış gibi. Böyle davranması beni daha da öfkelendirmişti.

Dişlerimi sıkıp, "Ciddi düşündüğünüz Şeyma," diyebildim. Sinirlenmem yersizdi, çünkü hayatına müdahale etme hakkım yoktu ve ben farkında olmadan da olsa bu hakkı kendime veriyordum.

Nefesini bırakıp kafasını, düşünüyormuş gibi yana yatırdı:

"Ben biriyle ciddi mi düşünüyormuşum?"

İşte şimdi gerçekten sinirlenmiştim:

"Bir de gönül eğlendirdiğini mi söylüyorsun?"

Kaşlarını çatıp yüzünü ekşitti ve "Gönül eğlendirmek mi? Kimden bahsediyorsun?" dedi tüm ciddiyetiyle.

Durumu bilmemezlikten gelmesi beni çileden çıkarıyordu. Yapmacık bir ses tonuyla, "Eski komşunuzun kızı Şeyma," dedim.

Bir süre düşündükten sonra kaşlarını biraz çattı.

"Şeyma... Benim o kızla ne gibi bir alakam varmış?"

Gerçekten bilmiyormuş gibi görünüyordu ve bu benim içimdeki karabulutların çekilmesi için gayet geçerli bir nedendi. Fakat ben o bulutları orada tutmak için çabalayacaktım. En azından hayal kırıklığına uğramaktan iyiydi.

"İnkâr etme Ömer, bana bugün kendi söyledi."

Gözlerini kapatıp yutkundu:

"Ne söyledi Betül?"

"Ciddi düşündüğünüzü..." dedim bakışlarımı kaçırarak.

İnanamıyormuş gibi güldü ve kafasını başka yöne çevirdi.

"Benim haberim olmadan ciddi mi düşünüyormuşuz?"

Kendi kendine söylediği cümlelerle, çekilmeye meyilli kara bulutlar kontrolümden çıkarak birden yok oldu.

"Yani... Böyle bir şey yok mu?"

Umutla sorduğum soru, heyecanımın kontrol edilemez bir hâl almasına sebep oluyordu. Ömer kafasını her iki yana sallayıp burun kemerini sıktı:

"Tabii ki yok."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp olası bir sırıtmayı engellemeye çalıştım.

"Bunu sana Şeyma mı söyledi?" diye sordu.

Bu hikâyenin kötü kadını ben değildim fakat bir kerelik onların pis kahkahalarından birini kullansam sanırım gidişatı pek etkilemezdi. Yine de bu kahkahaları içimde tutmam gerekiyordu.

"Evet," dedim.

Amirle gözlerini kapattı ve merdivenin diğer tarafına geçti:

"Akşam geleceğim, anneme söylersin."

Arkasını döndüğü anda yüzümü kaplayan gülümsemeyi sesime yansıtmamaya gayret ederek, "Tamam," dedim ve ardından kapıyı kapattım.

Daha biraz öncesine kadar bu evde nefes dahi alamayacağımı düşünürken şu an evde bahar havası esiyordu. Aptal bir gülümsemeyle derin bir nefes aldım. Parmağımla havada bir yeri işaret ederek, "Aaa, bir kelebek!" diye bağırdım. Mantığım bana kınayıcı bakışlar atarken bu bakışları kendini fazla kaptıran zihnime yönlendirerek hayalî bahar havasından kurtuldum ve oturma odasına geçtim. Az önce ağlayarak kendimi bıraktığım koltuğa şimdi kahkaha atarak zıpladım. Duygu geçişlerimi öyle ani ve sert yaşıyordum ki bunun beni dengesizleştirmesinden korkar hâle gelmiştim. Fakat maalesef ki mantığım şu an bunu dert edemeyecek kadar işlevsizdi.

-22-

Zihnim kapılarını sonuna kadar aralamış ve tüm karamsarlığını içeri dolan temiz havayla savuşturmuştu. Neredeyse kaburgalarım arasında dolanan serinliği hissedebilirdim. İçimde salgılanan mutluluk, evin içinde bir oraya bir buraya zıplayarak dans etmeme sebep olabilirdi. Öyle ki, bir yıl boyunca kurslara gittiğim hâlde öğrenemediğim baleden, şimdi doğaçlama bir gösteri bile çıkarabilirdim.

Ömer'in ağzından çıkan kesin cümleler ve yüzündeki siniri düşündükçe parmak uçlarımda yükseliyor ve aklımda kalmış bir şarkının melodisini mırıldanarak odaları dolaşıyordum. Son durağım malum; Ömer'in odasıydı.

Odaya girip ciğerlerimi o okyanusvâri ferah kokuyla doldurdum. Kokunun soluk borumu okşadığını hissediyordum. Kendi etrafımda birkaç tur döndükten sonra durup daha önce yapmadığım bir şey yaparak Ömer'in yatağına zıpladım. Aslında daha önce buna hiç cesaret edememiştim.

Yatağa yatıp onun burada nasıl uyuduğunu hayal ettim. Nevresimi hafifçe indirerek yastığına başımı koydum. İçimi kaplayan heyecan boğazımda düğümlense de aldığım nefesler boğazımdaki düğümden bihaberdi. Yastığa kafamı gömüp ona has ferah kokuyu

bu kez daha soludum. Dudaklarımı gevşek bir gülümseme esir alırken yattığım yerde iyice uyuşmuştum.

Bir ara uykuya dalar gibi oluyordum ama kapı ziliyle bu uyuşuk durumdan sıçrayarak sıyrıldım. Yataktan neredeyse düşerek kalktıktan sonra telaşla nevresimdeki bozuklukları düzeltmeye çalıştım. Kapı bir kez daha çaldığında birkaç adım gerileyip yatakta bir bozukluk olup olmadığını kontrol ettim ve yatağın eskisi gibi olduğundan emin bir vaziyette odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Hızlı adımlarla kapıya ulaşıp açtım. Telaş, heyecan ve hızlı hareket etmekten dolayı nefes nefese kalmıştım. Kapının önünde dikilen Hatice Teyze, hâlimi şaşkınlıkla izlerken, nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Biraz dalmışım da kapıyı sonradan duyunca birden kalkıp koştum."

Yaptığım açıklama onu tatmin etmişe benziyordu:

"Koşmasaydın ya o kadar kızım."

Omuz silkerek gülümseyince o da şaşkın ifadesinden kurtularak sevimli bir şekilde gülümsedi. İçeri girip başörtüsünün önünü açarken göz ucuyla bana baktı:

"Neden o kadar erken indin? Otursaydın ya bizimle biraz daha."

Parmaklarımın üstünde yükselip ellerimi belime koydum. Verecek cevap bulamayınca tekrar omuzlarımı silktim:

"Bilmem, canım sıkıldı öyle."

"İyi madem. Ben de bir şey oldu sandım."

Arkamı dönüp oturma odasına ilerlerken, "Ne olacak canım?" diye mırıldandım. "Sadece canım sıkılmıştı işte."

Birkaç adımdan sonra topuklarımın üstünde dönerek peşimden gelen Hatice Teyze'ye baktım.

"Nasıl?" dedi merakla.

"Sevdin mi?" Geri geri koltuğa yaklaşıp kenarına iliştim.

"Kimi?"

"Öyle genel soruyorum kızım, Sevgi'yi, eski komşularımı falan..."

"Sevgi Abla'yı sevdim," diye söze atılırken, diğerlerini sevip sevmediğimi soracağını düşünememiştim ve sevdim diye yalan söylemek de istemiyordum. Gerçi Şeyma ve annesi hariç diğer kadına karşı kötü bir his beslemiyordum. Hatta bence aralarında en iyisi ve cana yakını oydu. Durumu toparlamak adına, "Güzeldi yani," diye geçiştirdim. Şükür ki Hatice Teyze de fazla takılmamıştı söylediklerime. Tam odanın kapısından dönecekken, "Söylemeyi unuttum," dedim. "Akşam Ömer gelecekmiş, sana söylememi istedi."

Hatice Teyze kollarını sıvayıp yüzünü bana çevirdi:

"Aradı mı?"

"Ha yok, buraya gelmişti. Sen yoksun diye geri döndü."

Son cümlemi söylerken dudağımı bükmeden edememiştim. Ama olsun, ne de olsa akşam onu görebilecektim.

Hatice Teyze, "Anladım," dedi ve bir an düşünür gibi durdu. Ardından arkasını dönüp mutfağa doğru ilerledi.

"Güzel şeyler yapayım bugün, hep hazır yiyordur şimdi."

Kendi kendine söylenerek odadan ayrılıp mutfağa yöneldi. O söylenirken benim de aklımda birtakım düşünceler baş göstermeye başladı. Mesela benim de bir şeyler yapmam gibi. Ya da yapmaya çalışmam gibi...

Ömer'in yaptığım bir şeyi yemesini düşünmek heyecanımı daldığı uykudan uyandırıyordu. Doğrusu, heyecanımın derin bir uykuya

daldığını da görmemiştim uzun zamandır. Ömer'in yaptığım bir şeyi yiyeceğini düşünmek için önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Mutfağa girip buzdolabından bir şeyler çıkartan Hatice Teyze'nin yanında durdum:

"Hatice Teyze..."

Kafasını kaldırıp bana baktı:

"Efendim kızım?"

"Diyorum ki ben de mi bir şeyler yapsam bugün?"

Önce kaşlarını kaldırdı, sonra gülümseyip buzdolabına geri döndü:

"Yap tabii Betül, ne yapacaksın peki?"

O, buzdolabından çıkardığı patlıcan, domates ve biberleri tezgâha dizerken, ben de arkamı dönüp kalçamı tezgâha yasladım. Kollarımı birbirine dolayıp ne yapacağımı düşünmeye başladığımda bu fasıl çok uzun sürmemişti. Yapmayı bildiğim pek bir şey yoktu. Fatma Teyze'nin bana öğrettiği üzümlü keki yapacaktım. Dediğine göre el lezzetim iyiydi ve hatta üzümlü keki en az kendininki kadar güzel yapıyordum. Evet, kesinlikle üzümlü kek yapacaktım.

"Üzüm var mı Hatice Teyze?"

***

Yaptığım karışımı kek kalıbına dökerken elimde olmadan öyle özenli davranıyordum ki önümdeki kek kalıbını görmeyen biri mühim bir deney üzerine çalıştığımı düşünebilirdi.

Plastik kabın içindeki tüm karışımı kek kalıbına döktükten sonra, fırın kapağını açıp Hatice Teyze'nin derecesini ayarladığı fırına dikkatlice yerleştirdim. Kapağı kapatırken heyecanla gülümsedim. Ardından çıkardığım bulaşığı yıkamaya başladım. Hatice Teyze

de patlıcanları kızartıyordu. Sanırım içine de kıyma koyacaktı. Dediğine göre, Ömer patlıcanı çok severmiş. İtiraf etmeliyim ki bunca sene dikkatimi çekmeyen patlıcan şu an gözüme daha bir sevimli ve lezzetli görünmüştü. Bir de Ömer'in patlıcanı sevmesi elimde olmadan patlıcanlı yemek tariflerine merak salmama neden olmuştu.

Hatice Teyze'ye, "Ben içerideyim," dedikten sonra oturma odasına geçip üçlü koltuğa uzandım. Televizyonun hemen yanında duran telefonum gözüme takılınca ani bir telaş sardı içimi. Tüm gün bana kimse ulaşamıyordu ve bu, ancak şimdi aklıma geliyordu.

Telefonumu alıp tekli koltuğa oturdum ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Güç düğmesine basıp açılmasını bekledim. Telefonu ilk olarak uçak modundan çıkarttım. Kısa bir süre sonra mesajlar ve cevapsız aramalar art arda ekrana doluşmaya başlamıştı. Telefonum bu yoğunluğa karşı donabilirdi.

Yaptığım tam bir düşüncesizlikti. Ne olursa olsun telefonumu daha erken açmam gerekiyordu. Ailemi pek sorun etmiyordum aslında. Kutay'a gittiğimi tahmin etmiş olmalıydılar. Eğer Kutay onun evinden gittiğimi aileme söylememişse sorun çıkmazdı. Fakat Kutay'ın çıkaracağı sorun kaçınılmazdı. Aslında o sahneye maruz kalmama sebep olduktan sonra bana kızmaya hakkı bile yoktu. Tabii benim ona bu hakkı vermemem, bunu kendinde bulmayacağı anlamına gelmiyordu.

Mesaj ve cevapsız arama bildirimleri sonunda durduğunda rahat bir nefes aldım. Beklediğimden uzun sürmüştü. Önce mesajlara girdim. Elliye yakın mesaj vardı. Ekranda görünen ilk mesajların hepsi Kutay'dandı. Attığı son mesaja girdim.

"Yeter artık Betül, ailenin yanına gidiyorum."

Telaşla mesajın gönderilme saatine baktım. Birkaç dakika önce gönderilmişti. Hızlı bir şekilde mesajlardan çıkıp rehbere girdim.

Kutay'ın numarasını bulduğum anda telefonum titremeye başlamıştı. Ekranda ismi çıkınca tereddüt etmeden açtım.

"Betül!"

Bağırmaya yakın çıkan sesine çekinerek karşılık verdim:

"Efendim."

Derin bir soluk aldığını duyabiliyordum. Hem rahatlamış hem de kızgındı:

"O telefonu bir daha kapatırsan..."

Telefonuma olan hakaretlerini art arda sıralarken uslu bir çocuk gibi onu dinliyordum. Beni çok merak ettiği sesinden ve tepkisinden belliydi. Bu konuda düşüncesiz davranmıştım.

"Özür dilerim."

"Özür dilerim mi?" Alayla güldü. "Seni ne kadar merak ettiğimden haberin var mı? Sokak sokak seni arayacaktım neredeyse! Böyle bir sorumsuzluğu nasıl yapabildin söylesene? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum! Yalnızca ben de değil. Emre ve Umut da öyle ama sen..."

Çok sinirlendiği zamanlarda hep böyle yapardı. İçindeki kızgınlığı boşaltamayacağını anladığı zamanlarda konuşmayı keser ve sinirli iç çekişlere bırakırdı kendini.

"Kendi hatanı kapatıp yalnızca beni suçlama!" Bağıracağım sırada Hatice Teyze'nin duyabilme ihtimaline karşı sesimi alçalttım.

"Bak ben aptalın tekiyim ama benim hatam yüzünden seni merak eden insanları bu şekilde çaresiz bırakamazsın!"

Öyle çok bağırıyordu ki telefonu kulağımdan uzaklaştırma ihtiyacı hissediyordum.

"Özür dilerim, tamam mı? Başka yapacak bir şeyim yok işte. Yalnızca yaptığım düşüncesizlikten dolayı özür dilerim," dedim.

Kısa bir süre sessiz kaldı. Yumuşamaya başladığını hissedebiliyordum.

"Betül... Seni ne kadar merak ettiğimden haberin var mı?" Artık daha sakin konuşuyordu. "Sen evden o şekilde çıktın ve seni durduramadım bile. Sonrasındaysa senden bir haber alamadım. Başına bir şey mi geldi, nerede kaldın? Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Ailene ne diyeceğimi bile bilmiyordum."

Sözlerinin hiçbirine karşı çıkamıyordum. Haklıydı.

"Evdekilere söyledin mi?"

"Hayır, hâlâ bende kaldığını sanıyorlar. Ama eğer mesajlarımın iletim raporları gelmeseydi onlara söylemek üzere yola çıkmıştım."

Sessiz kalmayı tercih ettiğimi anlayınca devam etti:

"Nerede kalıyorsun?"

Çekinerek, "Ömer'in evinde," dedim.

"Ömer'in evinde mi?"

Sesindeki şaşkınlığı hissetmiştim:

"Şey, evet. Ama o burada kalmıyor. Yani annesi var, onunla kalıyoruz."

"Her neyse. Nerede bu ev söyle, oraya geleceğim."

Buraya gelmesi kesinlikle imkânsızdı. Hatice Teyze de Ömer de bunu yanlış yorumlayabilirdi ve ben de onu şimdi görmek istemiyordum.

"Aslında gelmesen daha iyi olur."

"Betül bu kadar merak ettikten sonra en azından iyi olduğunu görmem gerekiyor. Hemen bana adresi ver."

Pekâlâ, ona daha fazla direnemezdim. En azından birkaç dakika konuşabilirdik. Adresi verip yarın gelmesini söyledim. Bugün olmazdı, neredeyse akşam olmuştu ve Ömer her an gelebilirdi. Kutay zor da olsa yarın gelmeyi kabul etti. Biliyordum ki bana attığı fırçanın bir bu kadarını da gelince atacaktı. Fakat ben de ona tavrımı koyacaktım. Benim hata yapmam, onun hatasının üstünü kapatamazdı.

Aramayı sonlandırıp mesajlara tekrar girdim. Büyük çoğunluğu Kutay'dan gelmişti. Ondan gelen mesajları sildikten sonra diğerlerine göz attım. Emre ve Umut'tan da birçok mesaj vardı. Hatta mesajların geri kalanı neredeyse o ikisine aitti. Geneli merak ve endişe doluydu.

Emre'ye kısa bir mesaj atıp iyi olduğumu ve onu uygun bir zamanda arayacağımı söyledim. Umut'a ise hiçbir şey yazmadım. Beni merak etmesi normaldi fakat mesajların içeriği en az Emre'ninkiler kadar samimiydi. Bu pek normal sayılmazdı. Umut arkadaşım bile olsa o kadar yakın sayılmazdık. Beni böyle benimsemesini farklı bir şeye yormak istemiyordum.

Mesajların büyük bir bölümünü sildikten sonra geriye kalan mesajlar operatörden, okuldan birkaç arkadaştan ve Selin'dendi. Sahi, Selin bana mesaj atmıştı değil mi? Onu gördüğüm son gece nefretini kusamamış, bir de buradan yüklenmeyi istemişti sanırım.

Mesajın görünen birkaç kelimesinden bir şey çıkartamayıp üstüne tıkladım.

"Geçen gün için... Sana bu kadar yüklenmem hoş değildi. Aileni de bu konuya dâhil etmek istemezdim ama bir anda oldu işte... Ne olursa olsun fikirlerimin arkasındayım ve bu bir özür mesajı değil. Yalnızca... Fazla üstüne gittiğimi düşündüm işte. Her neyse, iyi geceler."

Neydi şimdi bu? *Fazla üstüme geldiğini düşünüyormuş.* Bana şaka falan mı yapıyordu? Tüm bu hengâmenin sebebi onun yersiz laf sokmaları ve çenesini tutamamasıyken bunu çok basit bir olay olarak görüyordu. Fakat durum düşündüğünden çok daha fazlasıydı. *Fikirlerinin arkasındaymış...* O düşündükleri fikir bile sayılmazdı, hepsi düpedüz saçmalıktı. Bu durumu bu kadar basit görmesine izin veremezdim.

Selin'den gelen mesajı ve operatör mesajlarını silip diğer birkaç arkadaşımın attığı mesajlara da cevap verdikten sonra sonunda mesaj kutumu boşaltabilmiştim. Cevapsız aramalar da bir hayli çoktu fakat Selin hariç genel olarak aynı kişiler aramıştı. Onları da temizleyip uygulamalardan bir oyun açtım ve koltuğa iyice sinip tüm dikkatimi oyuna verdim.

Bir saat geçmemişti ki çalan kapı ziliyle elimdeki telefonu kucağıma düşürecek kadar elim ayağıma dolanmıştı. Aslında yalnızca heyecan değildi bu. Oyuna fazla odaklandığımdan çalan zille biraz korkmuştum. Refleks olarak ellerim saçlarıma gitti. Üstümdeki gömleği de şöyle bir silkeledikten sonra kapıya yaklaştım. Hatice Teyze kapıyı açmaya gelmemişti, namaz kılıyordu muhtemelen.

Ne yapacağımı bilmez bir hâlde kapının önünde beklerken kapı zili bir kez daha evin içinde yankılandı. Daha fazla oyalanmayarak kapı kolunu indirdim. Bakışlarım hedefini bulmak isteyen oklar gibi hızla ilerliyordu. Sonunda, koyu kahverengi saçları gözüme kestirdiğimde gözlerimi onun gibi yere indirdim. Bakışları saklamak bulaşıcı olabilir miydi?

"Annem evde mi?" diye sordu beni atlayarak evin içine göz gezdirirken. Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım. Fakat koridordan Hatice Teyze'nin sesi duyulunca araladığım dudaklarımı aynı hızla kapattım.

"Oğlum."

Hatice Teyze'nin yumuşak sesi Ömer'in yüzünde içten bir gülümseme oluşturmuştu. Hızlıca yanımıza ulaşan Hatice Teyze, kollarını oğlunun beline dolamıştı.

Ömer'i özlemiştim; sesini, dağınık koyu kahve saçlarını, koyu yeşil gözlerini ve gözlerinde gizlenen hareleri. Fakat en çok özlediğim şey yüzündeki samimi gülümsemeydi. O gülümsemeyi gördüğüm anları iyi değerlendirmek istiyordum. Bana karşı takındığı genel tavrı çatık kaşlarından ibaret olan bu adamın içten bir gülümsemesini zihnimin baş köşesinden başka bir yere layık göremiyordum.

Ömer içeri geçerken, "Selamün aleyküm," demeyi unutmamıştı. Bunu her zaman söylerdi. Es geçtiğini pek görmemiştim. Hatice Teyze, "Aleyküm selam," derken kendimi bir garip hissettim. Güzel bir gariplikti. Sanki Ömer eve gelince, "Selamün aleyküm," demese yadırgayacak gibiydim. Bu, bariz alışmakla ilgiliydi ama hoşuma gidiyordu işte.

"Açsındır şimdi sen."

Ömer ceketini çıkarıp kenardaki askıya bıraktı:

"Açım ama namazı kılmadım anne. Onu kılıp geliyorum hemen."

Hatice Teyze başını sallarken, Ömer de Hatice Teyze'nin yanından geçip koridora girmişti.

"Kızım biz seninle birlikte yeriz yemeğimizi, olur mu?"

Ömer'in arkasından dalıp gitmiş bakışlarımı aceleyle toplayıp Hatice Teyze'ye baktım ve başımı salladım:

"Olur tabii."

Ömer'i namaz kılarken izlemeyi seviyordum. Fakat yakalanma ihtimaline karşı yeterli cesaretim yoktu bugün. Bu yüzden oturma odasına geçip kapının karşısındaki koltuğa oturdum ve bekledim.

Ömer bugün biraz solgun görünüyordu. Morali bozuk gibiydi. Bir sorun olduğu belliydi fakat söylediklerimle ilgili miydi yoksa başka bir şey mi vardı, kestiremiyordum. Söylediklerimi o kadar kafasına takmayacağını düşünsem de bundan daha iyi bir tahminim yoktu.

Ömer'in mutfağa geçişindeki o birkaç saniyeyi kaçamak bakışlarla izledim. Hatice Teyze de hemen arkasından girmişti. Ne konuşacaklarını öyle çok merak ediyordum ki içimdeki fırsatçı düşüncelerin etkisinden çıkmak için yeterli iradeyi bulamıyordum kendimde. Dayanamayıp yerimden kalktım ve mutfağa oturma odasından daha yakın olan lavaboya ilerledim. İçeri girip kapıyı hafifçe araladım ve görünebildiği kadar mutfağı izlemeye başladım. Ömer kapıya arkası dönük oturuyordu. Hatice Teyze de Ömer'in tabağına yemek koymakla meşguldü. Bir süre ikisi de hiçbir şey söylemedi. Daha sonra Hatice Teyze, Ömer'in önüne tabağı bırakıp karşısındaki sandalyeye oturdu. Duvar görüş alanımı kestiği için onu göremiyordum. Fakat sesleri dikkat kesildiğim zaman net bir şekilde duyuluyordu.

Hatice Teyze, "Ömer..." diyerek bir konuşmanın başlangıcını yapmıştı bile.

"Efendim?"

Ömer'in tabağına eğildiğini güçlükle görebilmiştim. Hatice Teyze, "Seninle bir şey konuşmak istiyorum," dediğinde bu konuşmanın gideceği yeri çok merak ediyordum.

"Dinliyorum anne."

Ömer önündeki su bardağını tutup büyük bir yudum aldı. Ardından Hatice Teyze'nin devam etmesini bekledi.

"Bugün Sevgi Ablanlara gittik. Nuray Teyzenler de geldi."

Nuray, Şeyma'nın annesiydi hatırladığım kadarıyla. Ömer'in sırtındaki kaslar sıkıntı belirtisi olarak gerilmişti. Şeyma'yla ilgili

konuştuğumuz konu üzerine annesinin ismini duymak besbelli onu sıkıntıya sokmuştu, tıpkı benim gibi... Hatice Teyze devam etti:

"Konuştu benimle biraz işte, dedi ki..." Hatice Teyze'yi görmüyor olsam bile sesindeki kararsızlığı hissedebiliyordum. "Bak hemen kızıp tepki verme ama."

Ömer nefesini bırakıp, "Tamam anne," dedi. "Söyle ne söyleyeceksen."

Ömer çok ilgili görünmese de ben onun yerine de konuyla yakından ilgiliydim.

"Havadan sudan konuşuyorduk, konu sana geldi. Nuray da..." Hatice Teyze duraksadığında sıkıntıyla gözlerimi kapattım. Sonunda devam etti. "Ömer'le Şeyma'nın yaşları geldi, aralarını yapsak nasıl olur?" diye sordu. Ben de sana söylemeden bir şey demek istemedim."

İrileşen gözlerim ve aralanan dudaklarım büyük bir uyumla içimdeki şaşkınlığı dışarı yansıtırken nefesimi tutmuş, onları izliyordum. O kadının o kadar soru sormasından böyle bir şey düşündüğünü anlamalıydım. Eminim ki Şeyma'nın da rahat konuşabilmesinin sebebi buydu.

Sinir, heyecan ve merakla Ömer'in bir şey söylemesini bekledim ve terleyen ellerimi pantolonumun iki yanına sildim. Ömer bir türlü konuşmuyordu ve o konuşmadıkça aklımda türlü türlü senaryolar dönüyordu. Pesimist yanım düşüncelerimi etkilemeye başladığı sırada Ömer konuşmayı başarabilmişti.

"Anne..." dedi ve kısa bir süre için durdu. "Nuray Teyze'ye uygun bir dille öyle bir şey olmayacağını söylersin sen."

Ömer'in iki dudağı arasından çıkan her kelime, düşüncelerimle kavrulan bedenimi bir şok havuzunun içine itmişti. Kemirdiğim dudaklarımı rahatlamanın verdiği hisle dişlerimin arasından kurtardım ve konuşulanları dinlemeye devam ettim.

"Şeyma olsun demiyorum illa ki..." dedi Hatice Teyze. "Ama artık ben de ölmeden önce senin evlendiğini görmek istiyorum Ömer."

Hatice Teyze'ye kırılan tarafımı, onun haklı olduğu gerekçesiyle susturmaya çalıştım. O da evladının mürüvvetini görmek istiyordu sonuçta. Fakat ne olursa olsun bu düşünce göğsümün üstüne tonlarca ağırlık bırakıyordu. Bunu kaldırabileceğimden bile emin değildim. Bu ağırlığın altında ezilmem öyle muhtemeldi ki...

"Anne bak zamanı gelince olacak Allah'ın izniyle. Ama dediğim gibi henüz zamanı değil demek ki," dedi ve elini Hatice Teyze'nin elinin üstüne koydu. "Şeyma konusunda ısrar etmediğin için teşekkür ederim."

Şeyma'nın olumsuz cevap aldığını öğrenince yüzünde oluşacak ifadeyi görmeyi öyle çok istiyordum ki...

Dudağımı ısırıp kulaklarıma ulaşan gülümsememi zapt etmeye çalıştım. Artık Şeyma konusu kesin olarak kapanmıştı. Fakat ne yazık ki bu, başka biri olmayacağı anlamına gelmiyordu ve bu gerçek, yüzümdeki gülümsemeyi ânında söküp atmıştı. Neden bu kadar karamsar olmuştum bilmiyordum fakat şu an bu konunun kapanması haricinde hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Bugün kendimi bu konunun kapanışıyla şımartacaktım.

Banyo kapısını sessiz bir şekilde kapatıp elimi yüzümü yıkadım ve aynanın karşısındaki hâlime baktım. Kendime biraz çekidüzen verdikten sonra bir süre aynanın karşısında bekleyerek sakinleşmeye çalıştım. Kalp atışlarım kısmen normale döndüğünde lavabodan çıkıp göz ucuyla mutfağa bakarak oturma odasına geçtim.

Bir süre telefonumla ilgilenerek vakit geçirmeye çalıştıktan sonra su içme bahanesiyle odadan çıkıp mutfağa yöneldim. Ömer aynı yerde oturuyordu. Elinde tuttuğu keki görmemle heyecanlanarak derin bir nefes aldım. Arkasından geçerken beni henüz fark etmemişti.

"Hatice Hanım, Fatma Hanım'ın kekini aratmamışsınız bakıyorum."

Şakayla karışık söylediği cümleler serbest kalmak için dudak kıvrımlarımı zorlayan sırıtışa destek çıkıyordu. Hatice Teyze gülümseyerek, "Beğendin mi?" diye sordu. Kekten bir ısırık daha aldığını sandığımda Ömer'in elindeki kek dilimini bitirdiğini gördüm. Nasıl bu kadar büyük lokmalar yutabildiğini anlamıyordum.

"Ellerine sağlık," dedi. "Mükemmel olmuş."

Dudaklarımı birbirine bastırarak arkasından geçip dolaptan bir su bardağı çıkardım. Göğüs kafesimin hemen altındaki kalp bir zamanlar kan pompalamaya yarıyordu fakat şimdi bir halay ekibi kurmaya hazırlanıyor olmalıydı. Yoksa göğüs kafesimde hissettiğim bu hareketliliğin başka bir açıklaması olamazdı.

"Keki Betül yaptı Ömer," dedi Hatice Teyze.

Kulaklarımdan başlayan ısı yanaklarıma geçiş yaparken arkamı dönüp dönmemek arasında kalmıştım. Elimdeki su bardağıyla hafifçe duvara dönüp belimi tezgâha yasladım. Suyu içerken normal davranmaya çalışsam da dikkatli bakan biri ellerimin titrediğini fark edebilirdi. Birkaç damla su çenemden boynuma doğru ince bir yol izlediğinde, bardağı bırakıp belli etmeden elimin tersiyle o birkaç damlayı sildim.

Mutfaktan çıkarken Ömer'e öyle kısa bir an bakmıştım ki yüzündeki beğeni ve belli belirsiz şaşkınlık ifadesinin gerçek mi, yoksa benim hayal gücümün bir kandırmacası mı olduğunu anlayamamıştım. Hatice Teyze'ye bakıp gülümseyerek durumu toparladıktan sonra mutfaktan çıkıp tekrar oturma odasına geçtim. Keyfim yerine gelmiş ve iyice kurulmuştu. İyi ki Hatice Teyze benim yaptığımı hemen söylememişti. Belki o zaman bu şekilde iltifat etmezdi. Belki mi demiştim? Kesinlikle etmezdi.

Daldığım düşüncelerden Hatice Teyze'nin içeri girip bana seslenmesiyle sıyrılabilmiştim:

"Haydi kızım, biz de yiyelim yemeğimizi."

Yavaşça başımı sallayıp peşinden mutfağa girdim. Hatice Teyze tezgâha yönelip patlıcan koyduğu tabakları masanın üzerine bıraktı ve az önce oturduğu sandalyeye geçti. İçimdeki çocuksu dürtüyle ben de Ömer'in az önce oturduğu yere oturdum. Patlıcan gerçekten çok güzel olmuştu.

"Ellerine sağlık Hatice Teyze," dedim. "Nefis olmuş!"

Lokmalarımın arasında ettiğim iltifat, kırmızı yanaklarının gözlerini kısmasına sebep olacak kadar gülümsetmişti Hatice Teyze'yi.

"Afiyet olsun Betül'üm," dedi.

Hatice Teyze'nin bana "Betül'üm" demesi Fatma Teyze'ye özlemimi gün yüzüne çıkarmıştı. O da bana hep böyle seslenirdi. Bugün onu mutlaka aramalıydım. Yemeklerimizi yedikten sonra Hatice Teyze, "Keki çayla mı yiyelim, yoksa şimdi mi?" diye sordu. Aslında tıka basa doymuş, hiçbir şey yiyecek hâlim kalmamıştı ama kek hakikaten de Ömer'in beğendiği kadar güzel miydi, merak ediyordum.

"Çayla birlikte yeriz," dedim. "Ama şimdi küçük bir dilim alıp tadına bakmak istiyorum."

Hatice Teyze fırına koyduğu kek tabağını çıkardığında şaşkınlıktan gözlerim irileşmişti. Kekin neredeyse üçte biri yoktu! Hatice Teyze'nin de, "Ben de bir bakayım tadına," demesiyle kekin olmayan kısmını Ömer'in yediğini anlamıştım. Elimde olmadan sırıttım. Hatice Teyze ağzına attığı kek parçasını birkaç kez çiğnedikten sonra o da gülümsedi.

"Çok güzel olmuş Betül! Gerçekten aynı Fatma'nın keki gibi... Ellerine sağlık kızım!"

Kıkırdadım. Yemeklerimizi yedikten sonra oturma odasına geçip geçen gün telefonuma indirdiğim bir oyunu oynamaya başladım.

Hatice Teyze de namaz kılmak için gelmiş, seccadesini seriyordu. Genelde odasında kılardı fakat bugün burada kılmak istemişti sanırım. Ömer ise geldiğinden beri odasından çıkmamıştı. Arada Hatice Teyze yanına gidip birkaç şey söylüyordu, o kadar. Zaten Ömer'in gelip yanıma oturmasını beklemiyordum ama ortada bir gariplik olduğu belliydi. Hatta bir ara Hatice Teyze'nin bile Ömer'e iyi olup olmadığını sorduğuna şahit olmuştum. Bu da bunun benim bir kuruntum olmadığını kanıtlıyordu.

Hatice Teyze seccadesini serip namaz kılmaya başladığında, ben de biraz yalnız kalmak için odasına geçtim. Dolapta duran kıyafetlerimin arasından mor-turuncu çizgili pijama altını ve onun takımı olan uçları çizgili beyaz tişörtü çıkardım. Onları hızla üstüme geçirip aynanın karşısına yöneldim. Hatice Teyze'nin bana verdiği tarakla saçlarımı tarayıp sol omzuma doğru gelen gevşek bir örgüyle topladım. Belki de duş almalıydım ama şu an hiç mi hiç canım istemiyordu. Yarın sabah bu işi halledebilirdim.

O sırada gözlerim yastığın üzerinde duran başörtüsüne takıldı. Bunu yapmaya sevk eden neydi bilmiyorum ama anlık bir dürtüyle yatağın yanına ilerleyip başörtüsünü aldım. Tekrar aynanın karşısına geçip Fatma ve Hatice teyzelerden gördüğüm kadarıyla acemice de olsa başımı örttüm. Farklı hissediyordum, bu beni anlamsız bir şekilde korkutuyor ve biraz da heyecanlandırıyordu. Kendimi bir an tanıyamamıştım. Çünkü farklı hissetmemin yanında farklı da görünüyordum. Yüzümü çevreleyen başörtüsü eğreti durmuyordu başımda. Aksine hoş ve güzel diyebilirdim ama bu bile benim garipsememe engel olamamıştı. Birden Hatice Teyze'nin sesiyle irkildim:

"Ne kadar da yakışmış!"

Panikle kapıya döndüğümde Hatice Teyze ve Ömer'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

"Anne..."

Ömer'in söyleyeceği cümleyi yarıda bırakan, beni gördüğünde yaşadığı şaşkınlıktı. Birkaç saniye gözleri bende takılı kaldıktan sonra toparlandı ve bakışlarını çevirerek kapının önünden hızla uzaklaştı.

"Anne bir bakar mısın?"

Şaşırması normaldi fakat asıl kafama takılan şey şaşırması dışında ne düşündüğüydü. Sanırım bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Ama sadece bir an için gözlerinde bir beğeni gördüğümü hayal ettim, yalnızca hayal. Nedenini anlayamadığım bir şekilde başörtüyü hızla çıkarıp aldığım yere bıraktım. O sırada konuşmalarına dikkat kesildim.

"Anne geçen söylediğim gibi... Fazla dışarı çıkmayın, hatta acil olmadığı sürece hiç çıkmayın."

Bu uyarıları birkaç kez daha yapmıştı. Başta bunu önemsemesem de artık iyice meraklanmaya başlamıştım.

"Oğlum neler oluyor, söyle artık," dedi Hatice Teyze de meraklı bir tavırla.

Ömer eğilip Hatice Teyze'nin başının üstüne bir öpücük kondurdu. Bakışları benim olduğum tarafa gidip geldi fakat beni bulmadı. Tekrar konuşmaya başladığında o bakışın anlamının, "Sen de dinle," olduğunu anlamıştım.

"Şimdilik bir şey sorma olur mu? Güven bana. Sadece dediğimi yapıp evden mümkün olduğunca çıkmayın."

Hatice Teyze açıklamanın yeterli olmadığını belli edercesine yüzünü düşürdü:

"Bak bir şey oluyor Ömer ve sen bana söylemiyorsun."

Ömer elini Hatice Teyze'nin omzuna koydu:

"Anne, lütfen..."

Hatice Teyze ikna olmasa da durumu kabul etmekten başka bir çaresi yoktu.

Hemen sonra Ömer kapıyı açtı ve "Bir şey olursa eğer, hemen arayın. Haydi Allah'a emanet olun," dedi.

Hatice Teyze huzursuzlukla nefesini bırakıp Ömer'in arkasından bakarken kafam iyice karışmıştı. Ömer'in bu aşırı korumacı tavrının altında ters giden bir şeyler vardı. Fakat bunu bize söylememekte ısrar ediyordu. Eğer Ömer istemiyorsa ağzından laf alabilmek imkânsız gibi bir şeydi. Belki de onu anlamaya çalışmak yerine patlıcan yemekleri yapmayı öğrenmeliydim. Bu noktada daha fazla yol katedeceğim aşikârdı.

-23-

Ayak ucumdan vücuduma yayılan titreşim uykumdan sıçrayarak uyanmama neden olmuştu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken bir elimi battaniyenin altında, öbürünü yatağın açık yüzeyinde gezdirmeye başladım. Titreşim ben ellerimi yatakta dolaştırdıkça bir uzaklaşıp bir yakınlaşıyordu. Öyle uykulu ve sinirliydim ki sakin kalıp titreşimin kaynağını bulmayı denemiyordum bile, yalnızca yatakta anlamsız hareketlerle dönüp duruyordum.

Önüme düşen saçlarımı sinirle geriye savurdum. Sabrımın sonuna geldiğimde üstümdeki yorganı hışımla yere fırlattım. Duyduğum bir *tak* sesiyle yerdeki yorganı kendime çektim. Yere düşen telefonum dalga geçer gibi bana bakarken, öylece durup telefonumu ne zaman sessize aldığımı düşünmeye başladım. Sonunda kapanmak üzere olan telefonumu elime almayı akıl ederek uzanıp yerden aldım ve açtım.

"Betül'üm!"

Karşıdan gelen ince sesi duyunca kalkar kalkmaz yaşadığım aksiyonun verdiği siniri unutarak sırıtmaya başladım:

"Fatma Teyze!"

"Kaçtır arıyorum seni kızım, neredesin sen?" dedi huysuz bir tavırla. Sesindeki endişeyi hissedebiliyordum.

"Uyuyordum Fatma Teyzeciğim," dedim ve gönlünü almak için devam ettim. "Ben de dün arayacaktım seni. Ne zamandır aklımdasın."

Huysuzluğu çabucak geçmiş ve yerini tatlı kıkırdamaları almıştı:

"Bırak şimdi, numaracı seni!"

"Gerçekten bak, dün aklıma geldi seni aramak da unutmuşum."

"İyi haydi," dedi kinayeli bir tonda. "Öyle olsun bu sefer."

Neşesi yerine gelince benim de keyfim yerine gelmişti.

"Nasılsın, ne yapıyorsun Hatice Teyze'nin yanında? İyi bakıyor mu sana?"

Görebilecekmiş gibi kafamı salladım:

"Çok iyiyim Fatma Teyze, burası da çok güzel. Hatice Teyze çok iyi bakıyor bana. Kilo aldım burada."

Sahte sızlanmam hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdamaları kahkahaya dönüştü:

"Oh iyi oldu sana! Sakın kilo aldım diye yemek yememezlik yapma. Ben arayıp sıkı sıkı tembihleyeceğim zaten Hatice'yi de."

Kahkaha atma sırası bana gelmişti. "Ömer ne yapıyor bakayım?" diye sorduğunda kahkahalarım aniden kesilmişti ve hemen ardından pot kırdığımı anlamıştım. Bir an ne söyleyeceğimi bilemeden öylece sustum. Daha sonra, "İyi," dedim alelade bir konudan bahsediyormuş gibi. "Ara sıra eve geliyor, o kadar." Fatma Teyze'nin bu soruyu bana sormasını garipsemiştim açıkçası. İmalı bir şekilde mırıldandı ve bu, o an için telaş yapmama neden olmuştu.

Ömer'e olan ilgimi anlaması beni fena hâlde utandırırdı. Fatma Teyze'nin Ömer'i tanıdığını bilmeden önce, ona Ömer'den bahsetmiştim bir keresinde ama ismini vermediğim için o polisin kim

olduğunu anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Unutmuştu büyük ihtimalle, sanırım kuruntu yapıyordum. Boğazımı temizleyip konuyu değiştirdim:

"Sen ne yapıyorsun orada? Ne zaman döneceksin?"

"Köy havası çok iyi geldi," dedi. "İstanbul'daki gibi yalnız da kalmıyorum..." Kelimelerindeki memnuniyet, sesine de yansıyordu. "Yakında dönerim herhâlde, çok özledim sizi."

Dudağımı büküp hafifçe iç çektim:

"Biz de seni çok özledik."

Şımarık çocuklar gibi mızmızlanmaya başlarsam o da ayak uydurup beni teselli etmeye başlardı ama yine sonuç tatlıya bağlanırdı. Ben de bu seferlik bu faslı atladım. Bir süre daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattık. Telefonu iki elimle kavrayıp kucağıma bıraktım. Fatma Teyze'yle konuşmak iyi gelmişti. En azından güne güzel başlamıştım.

Darmadağın olmuş battaniyemi ve yatağımı topladıktan sonra telefonumu televizyonun yanına bıraktım. Gereksiz bir dürtüyle parmak uçlarımda Hatice Teyze'nin odasına yürüdüm. Henüz uyanmamış olmalıydı, yoksa çoktan kahvaltı kokusu evi sardı. Kapıyı hafifçe aralayıp kafamı içeri uzattığımda tahminimde haklı olduğumu gördüm, hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmamaya çalışarak sessizce odaya girip iç çamaşırı, kazak, pantolon ve havlu alıp odadan çıktım. Vakit kaybetmeden banyoya girip üstümdeki kıyafetlerden hızla kurtuldum ve suyun sıcaklığını ayarladım.

Banyodan çıkınca nem ve şampuan kokusunun eşliğinde kıyafetlerimi üstüme geçirip çıkardıklarımı kirliye attım. Saçlarımın sırtımı ıslattığını fark ettiğimde havluyu omuzlarıma koydum. Hatice Teyze hâlâ uyuyor olmalıydı ve ben kurutma makinesini açarak onu uyandırmak istemiyordum.

Islak saçlarımı havluya sarıp banyodan çıktım ve Hatice Teyze'nin uyuduğundan emin olduktan sonra mutfağa geçtim. Bugün kahvaltıyı ben hazırlayacaktım.

Çay suyunu ocağa koyup tost makinesini çıkarttım. Ekmeklikten tost ekmeklerini de aldıktan sonra buzdolabını açtım. Domates, kaşar peyniri ve biber çıkartıp dolabı kapattım. Yemek yapmak konusunda çok tecrübem olmasa da tostu güzel yapardım.

Kaşar peynirini rendeledikten sonra ekmeklerin üstüne eşit bir şekilde dağıttım. Domatesleri de ince ince doğrayıp kaşar peynirinin üstüne yerleştirdim. Biberleri direkt tostun içine koymayacaktım, çiğ kalıyordu öyle. Bu yüzden tost makinesini açıp ısınmasını bekledim.

Makine ısınınca biberleri uzunca doğrayıp makinenin içine koydum ve kapağını kapatarak bastırdım. Biberler yumuşayınca onları da domateslerin üstüne koydum ve ekmekleri kapatıp makineye yerleştirdim.

Çayı demleyip masayı hazırladıktan sonra da Hatice Teyze'yi uyandırmaya gittim. Az önceki gibi kapıyı aralayıp kafamı içeri uzattığımda o da yatağında doğrulmuş, oturuyordu.

"Ben de seni uyandırmaya gelmiştim," dedim.

Gülümsedi ve "Mis gibi kokular geliyor," dedi yastığın üstündeki başörtüsüne uzanırken.

Hatice Teyze'yi orada bırakıp, "Haydi seni bekliyorum," diyerek mutfağa döndüm. Çayı bardaklara doldurup tost tabağını masaya bıraktım ve Hatice Teyze'yi beklemeye başladım. Mutfağa girince kaşlarını kaldırarak gülümsedi:

"Ooo kahvaltı da hazırlanmış. Çok güzel kokuyor."

Güldüm. O da kendine bir bardak su aldıktan sonra çaprazımdaki sandalyeye yerleşti. Çayımdan bir yudum alıp Hatice Teyze'ye döndüm:

"Dün Ömer'in söyledikleri biraz kafamı karıştırdı," dedim. Hatice Teyze anlamadığını belli eden bir bakış atınca devam ettim. "Dışarı çıkmayın dedi ya sana."

Dudağını bükerek kafasını salladı:

"Benim de kafam karışık o konuda Betül, anlamadım ki bir şey."

Omuz silkip tostuma dönünce konu kapanmıştı. İkimiz de bu konuda bir şey bilmiyor ve tahmin yürütemiyorduk.

"Bugün birkaç komşu bize gelecek," dedi Hatice Teyze. "Kur'an okuyacağız."

Çatalımdaki domatesi ağzıma atmadan önce, "Gün gibi bir şey mi yani?" diye sordum.

"Gün değil, haftada bir kez birinde toplanıp Kur'an okuyoruz. Sen de katılır mısın bize?"

Aklım hâlâ Ömer'in söylediklerinde olduğu için dalgın bir şekilde Hatice Teyze'ye baktım. Kısaca, "Olur," dedikten sonra Şeyma ve annesinin de gelebilme ihtimalini düşünerek bu kez daha ilgili bir tavırla Hatice Teyze'ye döndüm:

"Kimler gelecek?"

"Sevgi ve apartmandan birkaç kişi."

Şeymalar, Hatice Teyze'nin eski komşusuydu. Apartmandan dediğine göre onlar gelmeyecekti. Kısmen rahatlayarak çayımdan bir yudum daha aldım.

***

Hatice Teyze börek, salata gibi şeyler hazırlarken, ben de üzümlü kek yapmayı teklif etmiştim; teklifimi kabul etti. Dün yaptığım kekten yalnızca birkaç dilim kalmıştı. Büyük çoğunluğunun Ömer tarafından yenildiğini bildiğimden içten içe mutlu oluyordum.

Kek ve börek fırında pişerken Hatice Teyze de salatayı hazırlamıştı. Çay demlenirken de çıkardığı tabakları masanın üstüne bıraktı. Bu sırada kapı çaldı. Meşgul olan Hatice Teyze'yi mutfakta bırakıp kapıyı açmaya gittim. Elinde üstü peçeteyle örtülü büyük bir tabakla kapıda duran Sevgi Abla'ydı. "Betül," dedi beni gördüğünde.

Gülümseyerek onu içeri davet ettim. Elindeki tabağı bir kenara bırakıp sarıldı. Sevgi Abla içten biriydi. Bu yüzden ona çabuk ısınmıştım. Hatice Teyze de kapının önüne gelince Sevgi Abla'nın kenara çekilmesini bekledikten sonra kapıyı kapattım.

"Selamün aleyküm Hatice Abla."

Birbirlerine sarılırlarken Hatice Teyze de, "Aleyküm selam," diye karşılık verdi.

"Yardım ederim diye erken geldim ama sen halletmişsin çoktan," dedi evin içindeki kokuları kastederek.

Hatice Teyze bana bakıp gülümsedi:

"Betül yardım etti."

Sevgi Abla ikimize bakarak komik bir şekilde kıkırdadı:

"İyi kaynaşmışsınız siz."

***

Sevgi Abla'dan sonra üç dört kişi daha gelmişti. Hatice Teyze, Sevgi Abla'yla birlikte hepsini oturma odasına almış ve ardından da beni tanıştırmıştı. Fakat isimlerini aklımda tutamamıştım. Hakkımda birkaç soru sorulmuştu fakat bu sorular detaysız ve

zararsız sorulardı. Genel olarak iyi insanlardı, en azından geçen günkü gibi gerilmemiştim.

Hatice Teyze televizyonun yanındaki dolaptan iki üç tane kitap çıkarınca başta duruma bir anlam verememiştim. O kitapların Kur'an olduğunu geç fark ettim. Kur'an okumaya başlayacakları sırada Sevgi Abla bana kaş göz yaparak bir şey ima etmeye çalışınca işaret ettiği yere baktım. Siyah bir şal koltuğun kenarında duruyordu. Başımı örtmem gerektiğini düşünerek şalı alıp gelişigüzel bir şekilde saçlarımı kapattım. Herkes Hatice Teyze'ye bakıyordu, sanırım Kur'an okuyacak kişi oydu.

Hatice Teyze, "Bismillahirrahmanirrahim," diyerek okumaya başladığında, diğerleri gibi elimde Kur'an olmadığı ve okumayı da bilmediğim için yalnızca okunanlara kulak vermekle yetindim. Hayatım boyunca Kur'an'ı en fazla on kere duymuştum. Hatta belki o kadar bile olmamıştı ve hiçbirinde dinlemek için dinlememiştim. Telaffuz edilen harflere yabancıydım, söylenilen her bir kelimeye de öyle... Fakat tuhaf bir şekilde hoş geliyordu kulağıma. Daha dokunmadığım bir kitabın anlamlandıramadığım kelimelerini mecburiyetten ya da başka bir sebepten değil, özellikle dinlemek için dinliyordum. Bu, hayatımdaki ilklerden yalnızca biriydi.

Yoğun bir his değildi içimdeki, hatta cılız bile denebilirdi fakat tek harfinden bile bir şey anlamadığım bu sözler garip bir şekilde beni cezbediyordu. Okunduğu makamı tasvir etmek için *şarkı gibi* demek geliyordu içimden fakat değildi, şarkıya benzemiyordu bile. Belki *hoş bir tını* diyebilirdim. Neden bu kadar irdelediğimi bile bilmiyordum. Sanırım bir yer vardı ve huzur vadediyordu.

Hatice Teyze bir süre daha okuduktan sonra Kur'an'ı kapattı ve ellerini açarak yine Kur'an'dan okuduklarına benzer bir şeyler okudu. Diğerlerinin de ellerini açtığını görünce onlara ayak uydurarak ellerimi açtım. Birkaç dakika sonra hepsi ellerini yüzlerine kapattı. Yine onları taklit etmiştim. Hatice Teyze ayağa kalkıp Kur'anları topladıktan sonra hepsini dolaba yerleştirdi ve odadan

çıktı. Sevgi Abla'nın da arkasından kalktığını görünce ikramları getireceklerini anlayarak ben de peşlerine takıldım.

Hatice Teyze tabakları ve çay bardaklarını hazırlıyordu. Sevgi Abla ve ben de onları içeri götürüyorduk. Servis bittikten sonra Sevgi Abla bir bana, bir de kendine tabak alarak tezgâhta kalan iki çay bardağını getirmemi söyledi. Dediğini yaparak bardaklarla beraber arkasından gittim.

İçeridekiler sohbet etmeye başlamıştı. Ara sıra iki kişi arasına düşen konuşmalar çabucak odaya yayılıyor ve herkes tarafından konuşuluyordu. Hatice Teyze çay içerken söylenen bir cümle karşısında kaşlarını çattı.

"Aaa, Canan gıybet oluyor ama! Kadının günahını almayın durduk yere," dedi.

Diğer kadın geçiştirir gibi elini salladı:

"Aman Hatice, yüzüne de söylerim ne olacak sanki!"

"Kendini kandırma öyle, yüzüne söyle o zaman," dedi Hatice Teyze ciddiyetle ve devam etti. "Bak az önce Kur'an okuduk, sevabını götürmeyin hemen."

Kadın dudağını büküp başını salladı:

"Haklısın Hatice de ne yapalım işte insan ağzından kaçırıveriyor hemen."

Hatice Teyze'nin Canan dediği kadın, çaprazındaki kadına döndü:

"Neyse, senin oğlan ne yaptı? Dert yanıyordun geçen gün."

Muhabbet ânında değişmişti.

"Ay sorma Canan ya..."

Kadın, Hatice Teyze'ye döndü:

"Hatice Abla bu çocuk delirtecek beni. Babası para veriyor okul için, okula gitmeyip gezmelerde kızlarla yiyormuş harçlığını."

Hatice Teyze çayından bir yudum alıp omuz silker gibi yaptı:

"Ben sana kaç kere dedim Semiha. O çocuğu o kadar rahat bırakır, hiç karşına alıp konuşmazsan böyle olur."

Konunun öyle dışındaydım ki oradan oraya giden muhabbeti iplik yumağını takip eden bir kedi gibi izliyordum sadece.

"Ama ne yapalım, erkek çocuğu işte," dedi Semiha denen kadın. Hatice Teyze bu söze biraz sinirlenmişti:

"Bu işin kızı erkeği olmaz Semiha."

"Herkes Ömer gibi aklı başında mı Hatice Abla?" dedi kadın. "Sen rahat konuşuyorsun tabii."

Ömer'in ismi geçtiği anda bayık gözlerim, algım gibi bir anda açılmış ve konuya hızla adapte olmuştu.

"Ömer aklı başında ama ona o farkındalığı vermesem bu kadar olur muydu? En başında yaptın sen hatayı Semiha, en başından." Hatice Teyze çayından bir yudum alıp devam etti. "Bak kaç sene önce oğlumun telefonuna kaç tane kız mesaj atıyor diye anlatıyordun güle güle. Baştan tepkini koymadın ki sen."

"Tepkimi koysam ne olacaktı Hatice Abla, erkek işte, dinlemez beni."

Hatice Teyze yavaştan sinirleniyordu.

"Öyle deme Semiha! Sen çocuğun karşısında, 'Oh ne güzel konuşuyor kızlarla,' diye gülerken ne bekliyordun ki? Şimdi kızın yapsa bunları aynı rahatlığı gösterebilir misin bakalım?"

Kadın az önceki sakinliğinden sıyrılmış ve yerini gergin bir hâl almıştı:

"Kızım hele öyle bir şey yapsın, kırarım bacaklarını!" dedi gerilerek.

Oğluna istediği rahatlığı verip tüm baskısını kızı üzerinde kurmaya çalışıyordu anlaşılan.

"Kızına nasıl sinirleniyorsan aynı tepkiyi zamanında oğluna da verseydin belki de şimdi böyle olmayacaktı."

Kadın, "Kız çocuğu o Hatice Abla, oğlan kadar rahat bırakamam onu," dediğinde neredeyse dayanamayıp ben de açacaktım ağzımı.

"Neden?" dedi Hatice Teyze kadının tepkisini ölçüyormuş gibi.

"Abla göz göre göre erkeklerle dolaşmasına müsaade mi edeyim? Hem günaha da girecek."

Hatice Teyze manidar bir şekilde gülüp başını iki yana salladı:

"Günah tabii," dedi ve devam etti. "Kızının bile bile günaha girmesine ne diye izin veresin ki..."

Ağzım açık, Hatice Teyze'nin kadını onaylamasını izliyordum. Düşündüğüm gibi değildi cidden. Ona karşı çıkar sanmıştım fakat kadının dengesiz tavırlarını onaylamıştı.

Hatice Teyze yerinden kalkıp televizyonun yanındaki dolabı açtı ve içinden bir kitap çıkardı. Tekrar yerine oturunca açıp bir şeyler aradı. Ortamdaki herkes susmuş, Hatice Teyze'yi izliyordu. Aradığı şeyi bulmuş olacak ki sayfanın bir yerine parmağını koydu ve "Hepiniz dinleyin şimdi," dedi. Ardından durup okumak için derin bir nefes aldı. "Nur suresi, 31. ayetin başında diyor ki; *'Mümin kadınlara söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar.'*"

Az önceki kadın, Hatice Teyze'nin okuduğu sureyi kendinden emin bir şekilde onaylayarak dinledi. Bense Hatice Teyze'nin tüm bu söylediklerine bir anlam veremiyordum. Hiç kimseden ses çıkmayınca Hatice Teyze devam etti:

"Peki bu ayetten önce gelen ayette ne deniyor, biliyor musun Semiha?"

Kadın olumsuz anlamda kafasını sallayınca, Hatice Teyze yine manidar gülümsemesini yüzüne yerleştirip okumaya devam etti:

"Nur suresi, 30. ayetin başında da diyor ki; '*Mümin erkeklere gözlerini haramdan sakınmalarını ve namuslarını korumalarını söyle.*'"

Hatice Teyze başını kaldırdı. Bu sözleri biliyordum. Ömer de bana Hatice Teyze'nin söylediklerinin bir kısmını söylemişti. O gün de bugünkü gibi kilitlenip kalmıştım. Hatice Teyze öyle bir cevap vermişti ki düşündüğüm onca olumsuz şey için pişman olmuştum. Hatice Teyze mi, yoksa inandığı kitap mı bu cevabı vermişti diye düşünmeden edemiyordum. Az önceki kadının fena hâlde bozulduğu belliydi fakat yüzünde herhangi bir sinir belirtisi yoktu. Daha çok mahcup görünüyordu:

"Haklısın Hatice Abla," dedi. "Ne diyeyim ki? Yanlış yapıyoruz işte."

"Ben sadece sana söylemiyorum bunu Semiha. Bir kısmınız kızı için günah dediği şeye oğlu için günah değilmiş gibi davranıyor. O yüzden diyorum bunun kızı erkeği yok diye."

Kadın başını sallayıp iç çekti:

"Ben kabul ediyorum Hatice Abla. Hatalıyım, tamam ama bunu gel bir de kocama anlat."

Sohbet devam ederken aklımda dolanan düşüncelerin hızına yetişemiyordum. Hatice Teyze'nin söyledikleri öyle hoşuma gitmişti ki bir türlü etkisinden çıkamıyordum. Kadın ve erkek arasında kurulan adalet... Benim yaşantımca bir erkekle görüşmem hiçbir sorun teşkil etmezdi. Fakat biz bile bu rahatlığın içinde aradaki dengeyi kuramıyorduk. Lafta kadının da erkeğin de istediğiyle istediği kadar görüşmesi doğaldı.

"Kadın da istediğiyle takılır, erkek de!" diyordu tüm tanıdıklarım. Fakat derine inildiğinde durum biraz farklıydı. Birden fazla kızla takılan erkek çapkın, birden fazla erkekle takılan kızsa sürtük oluyordu. Buna yabancı değildim. Ben de, arkadaşlarım da, çevrem de bu şekildeydi. Neredeyse her yerde böyleydi.

Kendimize ne kadar modern desek de sıfatları yapıştırmakta gecikmiyorduk. Onlara verdiğimiz özgürlük, yalnızca tartışma ortamlarında dilimize dolanan bir tekerlemeden ibaretti. Bu insanlardan öğrendiğim kadarıyla İslam, çevremdeki insanların ve onlar gibi birçoğunun düşüncelerinin tam tersini savunuyordu. "Bu günah!" diyerek çizgi çekiyordu fakat önemli bir ayrıntı vardı ki o da çekilen çizgiyi cinsiyet gözetmeksizin koymasıydı. Ama maalesef insanlar işlerine gelen kısmı almaya fazlaca hevesliydi. Ben düşüncelere dalmışken Sevgi Abla boşalan çay bardaklarını doldurmak için ayağa kalktı. Düşüncelerin derin sularından kafamı çıkarıp Sevgi Abla'ya yardım etmek için ben de ayaklandım ve sehpaların üstündeki birkaç bardağı, kimin olduğunu aklımda tutmaya çalışarak mutfağa götürdüm.

***

Misafirlerin hepsi gitmişti. Hatice Teyze'yle bulaşıkları yıkadıktan sonra oturma odasına geçip televizyonu açmış ve bir yarışma programında durup onu izlemeye başlamıştık. Telefonumun melodisi titreşimle birlikte cebimde kendini hissettirirken cebimden çıkarıp arayanın kim olduğuna baktım. Kutay! Onu tamamen unutmuştum.

"Kutay?" dedim tedirgince.

"Verdiğin adrese doğru geliyorum Betül. Umarım bugün de gelme demezsin."

Sesindeki sitem hiçbir olumsuz cevabı kabul etmeyecek cinstendi.

"Tamam," dedim pes ederek ve gelmesi için Fatma Teyze'nin evinin yakınlarında bir yer tarif ettim. Burada hiçbir yer bilmiyordum, bu yüzden Fatma Teyze'nin evini bulması daha kolay olurdu.

On on beş dakikaya burada olurdu muhtemelen. Hatice Teyze başı ağrıdığı için uyumaya gitti. Zaten Kutay'ın yanında çok da durmayacaktım. Bu yüzden gideceğimi Hatice Teyze'ye haber vermeme gerek yoktu. Hemen gidip gelirdim.

Beş dakika daha oturduktan sonra televizyonu kapatıp kalktım. Hatice Teyze'nin odasına gidip uyuduğundan emin olduktan sonra üstüme siyah bir hırka alıp kapının üstündeki anahtarı cebime attım ve sessizce evden çıktım. Merdivenleri hızlı hızlı inip sokağa çıktığımda hırkamın yakalarına iyice sarıldım. Bugün hava epey serindi ve karanlık yavaş yavaş çökmeye başlamıştı. Fatma Teyze'nin evine doğru yürürken hızlı hareket ederek ısınmayı planlıyordum. Evin köşesindeki market görüş alanıma girince biraz daha hızlandım. Eve birkaç metre kala Kutay'ın arabasını görmüştüm. Sonunda Kutay'ı da görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Aradaki beş on metreyi koşar adım aşıp bana doğru gelen Kutay'a sarıldım.

Evi terk ettiğim gün aklıma gelince bana sarılmasına fırsat vermeden hızla ondan ayrılmıştım. Bazen düşünmeden hareket ediyordum, tıpkı şu anki gibi... Oysa onu gördüğüm yerde bağırıp çağırmayı planlamıştım. Sanki ona hiç sarılmamışım gibi kollarımı birbirine dolayıp başımı başka yöne çevirdim.

"Bir anda oldu," dedim. "Yanlış anlama. Sana hâlâ çok kızgınım."

"Betül o gün için gerçekten özür dilerim. Birkaç kadeh bir şey içecektim, ayarı kaçırmışım. Evde olduğunu unutunca da..."

Belki birkaç saniye daha geç gelseydim... *Hayır, hayır düşünme.* O an aklıma gelince yüzümü buruşturdum fakat bir şey söylemedim. Koluma dokunup başıyla arabasını işaret etti.

"Haydi Betül, inat etme de gel. Özür dilerim o gün için. Söz, bir daha olmayacak."

Başımı hızla iki yana salladım:

"Olmaz Kutay. Kusura bakma ama o anı unutmak için uzun bir zamana ihtiyacım var." Tiksinmiş bir ifadeye bürünerek, "Kolay kolay aklımdan çıkacak şeyler değildi," dedim.

Kutay derin bir nefes alıp ellerini yüzüne kapattı:

"Daha önce de böyle şeylere şahit oldun Betül. Gittiğimiz barlarda da olağan şeylerdi bunlar."

"Yanılıyorsun Kutay. Barlarda mide bulandırıcı şeyler görmüş olabilirim ama..." Söyleyecek bir şey ararken omuzlarımı silktim. "Bak bu fazla, tamam mı? En yakın arkadaşımın evinde kalıyorum ve o sorumsuzca..." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "O manzaraya şahit olmam koca bir problem olabilir fakat ben o evdeyken bu hareketi yapman daha büyük bir problem Kutay... Lütfen bana biraz izin ver."

"Betül evde olduğunu unutmasam böyle bir şey yapmazdım." Yerimde sallanıp kaldırımları izlemeye başlayınca pes eder gibi bıraktı nefesini. "Tamam tamam, sen bilirsin. Seni ikna ederim diye ummuştum ama... Pekâlâ." Aynı şekilde sessiz kalıp cevap vermeyince, "En azından bir şey söyle," diye çıkıştı.

Hırkamın kollarını parmaklarıma kadar çekip ayağımın ucunu kaldırım taşlarına sürtmeye başladım:

"Ne dememi istiyorsun?"

"Nasıl olduğunu söyle mesela, rahat mısın orada? Ya da bir sorun var mı?"

"Hiçbir sorun yok," dedim. "Gayet iyiyim."

"Peki ya Ömer'le..." dedi anlatmamı beklediği konuya gönderme yaparak.

Kendi kendime gülüp başımı iki yana salladım:

"Evde kalmıyor ki... Ben geldiğim gün gitti, eve ara sıra uğruyor, o kadar."

Kaşlarını kaldırıp öylece baktı. Diyecek bir şey bulamadığı belliydi.

"Annemlere ne söyledin?" dedim.

"Dediğim gibi, bende kaldığını sanıyorlar ama her ihtimale karşı senin yakın bir zamanda İzmir'e, Emre'nin yanına gideceğini söyledim. Emre'nin henüz bundan haberi yok ama onu da bir şekilde idare ederim, merak etme. Annen de en az senin kadar tavırlı, o yüzden seni aramak yerine ara sıra beni arıyorlar."

Nefesimi yavaşça bırakıp bir başka soru yönelttim:

"Selin'le konuştun mu?"

"Birkaç defa ama o günden beri benimle de fazla konuşmuyor."

Başımı sallayıp kaldırım taşlarıyla ilgilenmeye devam ettim. Orantısız yerleştirilmişlerdi. Ama bu, onlara daha doğal bir görünüm veriyordu.

"Selin mesaj atmış," diye mırıldandım.

"Ne demiş?"

"Üstüme fazla gittiğini düşünüyormuş, ailemi işin içine katmamalıymış ama yine de fikirlerinin arkasındaymış..." dedim cümlemin sonunda gözlerimi devirerek.

"Sen ne dedin?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim:

"Hiç... Hiçbir şey... En azından bu kadar kolay olmamalı."

"Aranızın bozuk olmasını hiçbir zaman onaylamadım ama bu sefer ben de hatasını anlamasını istiyorum," dedi beni destekleyerek.

İç çekip önüme gelen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım:

"Bu çok uzun süreceğe benziyor."

Hava iyice kararmaya başlamıştı, soğuk da kendini inceden hissettiriyordu. Hırkamın yakasıyla boynumu kapatmaya çalıştım.

"Gideyim ben artık."

Gözlerini bana dikip masum masum bakmaya çalıştı. Açıkçası bu, çapkın arkadaşım Kutay'da komik duran bir ifadeydi. Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi engellemeye çalışsam da o bunu anlamış ve rahatlamıştı.

"Tamam," dedim. "Sana tavır yapmıyorum, oldu mu?"

Keyifle gülümseyip göz kırptı:

"Oldu."

"Haydi git artık," dedim ve geri geri adım atarak ondan uzaklaştım.

Arabasına yönelmeden önce ona el sallayıp arkamı döndüm ve eve koşmaya başladım. Hava gerçekten soğumuştu. Burnumun ucunun uyuştuğunu hissedebiliyordum. Anahtarı çıkarıp binanın kapısını açtıktan sonra merdivenleri tırmanmaya başladım. Hatice Teyze'nin hâlâ uyuyor olmasını umuyordum ama uyumuyor olsa bile bu çok büyük bir sorun teşkil etmezdi sanırım.

Kapının önünde durup anahtarı çıkardığım sırada kapı hızla açıldı. Ne olduğunu anlamadan başımı kaldırınca kaşlarını çatmış, son derece sinirli bir Ömer'le karşılaştım. Lütfen ama... Ben Hatice Teyze'nin uyanmamasını istiyordum sadece.

"Neredesin sen?"

Bağırışı binanın boşluğunda yankılanırken birinin Ömer'i duyma ihtimali fazlaca canımı sıkmıştı. Ayakkabılarımı çıkarıp aceleyle eve girdim ve Ömer'e bakmadan oturma odasına geçtim. Beni

merak ettiği için mutlu olabilirdim fakat öyle bir bağırmıştı ki yaşayacağım mutluluk bile boğazıma dizilmişti. Şu an hissettiğim en büyük duygu şaşkınlıktı.

Ömer'in bana evde olmadığım için bağırması vereceğim tüm tepkileri uyuşturmuştu adeta. Odanın kapısında beliren iri silüet bir kez daha konuştu:

"Bu evden mümkün olduğu kadar dışarı çıkılmayacak dedim!"

Genele konuşuyormuş gibi yapıp daha çok bana hitap ediyordu. Aklında neler döndüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu ve bu beni çileden çıkarıyordu.

"Bize bir açıklama yapma zahmetine girseydin sebebini bilirdik!" diye çıkıştım. Bana arada bir uğrayan cesareti tutumlu kullanmalıydım. Böyle hepsini bir anda bitirince sonuç da pek iyi olmuyordu, sonrasına da hiç cesaretim kalmıyordu.

Hatice Teyze bir süre sessiz kaldıktan sonra Ömer'i sakinleştirmek adına bir girişimde bulunmak istemişti:

"Oğlum sakin ol biraz, bağırma kıza."

Kapıyı açar açmaz bağırmaya başlaması hem beni ürkütmüş hem de şaşırtmıştı. Ne diyeceğimi, nasıl hareket edeceğimi bilemiyordum. Aklımdaki tek şey, beni bu derece ürküten adama kafa tutmaktı.

"Bir bildiğim var demek ki!" dedi Hatice Teyze'yi dinlemeden. "Bir kere de söz dinle!"

Gerçekten kızgın görünüyordu. Beni küçük bir çocuk gibi azarlaması öyle sinirimi bozmuştu ki şu durumda ağır bastığını düşündüğüm şaşkınlığı bile yaşayamıyordum.

-24-

Bugünü de sayarsam Ömer'i görmeyeli tam iki gün oluyordu. Fakat eve gelmese de sürekli arıyordu. Hatice Teyze'yi günde iki üç kere Ömer'le konuşurken görüyordum. Bunun bir çeşit kontrol olduğunu çok iyi biliyorduk. Ömer'in de bunu saklamaya çalışır gibi bir hâli yoktu zaten. Fakat içimdeki merak ateşini alevlendiren şey, Ömer'in bize bunun nedenini ısrarla söylemekten kaçınmasıydı.

Bana bağırdığı o gün önemli bir şeyler olduğunun sinyalini yeterince vermişti. Onu dinleyerek neler olduğunu bize söyleyeceği zamanı bekleyen uysal bir tarafım vardı ama bunu ısrarla öğrenmeye çalışan hırçın tarafımı tümüyle bastıramıyordu. Sözünden çıkmam durumunda Ömer'in vereceği tepkiyi o gün açık bir şekilde görmüştük. Aslında o gün dışarı çıkmam, onunla inatlaştığımdan değildi. Bu uyarısı çok da önemliymiş gibi gelmemişti o âna kadar. Sonrasındaysa zaten bu uyarının çok büyük bir önem taşıdığını ses tonu ve gözlerindeki sinirle çok daha iyi izah etmişti. Yine de bu, bizi merakta bırakma hakkını vermiyordu ona.

Meraklı bir kişiliğim vardı, hatta en başında Ömer'in peşine takılmama sebep olan şey de buydu. Farklı olması, bakışlarının beni yok sayması ve benden uzak durmaya çalışması merak duygumu uyandırmış ve engelleyemediğim bir şekilde beni kendine çekmeye başlamıştı. Bu çekimin pek faydasını gördüğüm söylenemezdi;

rezil olmak, kalp ve hayal kırıklığı fayda olarak sayılmıyorsa tabii. Sonuç olarak Ömer, içimi kemiren merakın peşine takılmam için bir nevi beni teşvik ediyordu. Bizi bu denli sert bir dille uyarıp olayı büyütmesi ve ardından susması onun suçuydu. Söylemediği her neyse, onu bu kadar gizemli bir şekilde saklaması da... Tüm bunların arasında bazı şeyleri merak etmem suç bile sayılmazdı.

"Betül ben beş on dakika Sevgi'ye çıkacağım, gelecek misin?"

Beni düşüncelerimin arasından çekip çıkaran Hatice Teyze'ye döndüm:

"Yok, ben televizyon izleyeceğim biraz."

Başını sallayıp arkasını döndü. Daha sonra, olduğu yerde durup yüzünü bana çevirdi.

"Betül... Kızım ne olursun bir yere çıkma olur mu?" dedi beni kırmamaya çalışarak. "Ömer'in elinden kurtaramıyorum sonra seni."

İç çekerek, "Tamam Hatice Teyze," dedim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ömer bana bağırdığından beri Hatice Teyze'nin komşuya çıkmadan önce yaptığı rutin bir konuşma hâline gelmişti bu. Onu suçlayamazdım. Ömer o gün gerçekten ürkütücü gözüküyordu ve Hatice Teyze de arada kalıyordu. Kapının kapanma sesi duyulduğunda televizyonun sesini açıp daha rahat bir pozisyona geçtim. Daha önce izlediğim bir film yayınlanıyordu. Güzel sayılırdı. En azından vakit geçerdi.

***

Bakışlarım televizyon ve telefon arasında gidip geliyordu. Telefondaki oyunu durdurup ayağa kalktım. Acıkmıştım. Halının üstündeki terlikleri ayağıma geçirip mutfağa yöneldim. Tezgâhın üstünde duran turuncu kapaklı kabın içindeki börekleri görünce başka bir şey aramadan kapağı açıp kendime birkaç börek çıkar-

dım. Börekleri tabağa, tabağı da tepsiye koyduktan sonra bir de büyük bir bardak portakal suyu doldurdum kendime. Tepsiyi alıp fazla doldurduğum portakal suyunu dökmemeye çalışarak oturma odasına yöneldim.

Burada kaldığım zaman içinde düzenli yemek yemeye alışmıştım. Annemle babamın evde olduğu zamanların dışında genel olarak dışarıdan sipariş ederdim yemeği ve çoğu zaman aç olduğumun farkına bile varmazdım. Şimdiyse bir öğün atladığım zaman midem beni rahatsız ederek acıktığının sinyallerini veriyordu.

Tepsiyi kucağıma bırakıp telefonumu elime aldığımda telefon bunu yapmamı bekliyormuş gibi çalmaya başlamıştı. Emre'nin ekranda beliren ismiyle tereddüt etmeden açtım telefonu:

"Emre?"

"Aramandan ümidimi kesince ben arayayım dedim," dedi beceriksizce sitem ederek.

"Arayacaktım," diyebildim yalnızca.

Havadan sudan yaptığımız sohbetin ardından konu evden çıkıp gittiğim güne de gelmişti. Kutay ona da bir şeyler anlatmıştı ne de olsa. Fakat anlattığı şeylerin çok da ayrıntılı olduğunu sanmıyordum. Emre her şeyi biliyor gibi gelmemişti bana. Bir soruyu geçiştirmemin ardından zaten konu tümüyle kapanmıştı.

"Selin, Kutay falan ne yapıyor?" diye sordu. Bu, tuzak soruydu. Bunu daha önce de çok yapardı ve tabii ki gerçekten Kutay ve Selin'i sormuyordu. Bu cümlenin altında yatan asıl anlamın, "Selin'le aranız düzeldi mi?" olduğunu çok iyi biliyordum. Fakat Emre her defasında bunu anlamayacağım gibi manasız bir hisse kapılıyordu.

"Selin'le hâlâ konuşmuyoruz," dedim.

"Kutay o gün olanları anlattı biraz," dedi.

Selinlere yemeğe gittiğimiz günden bahsediyor olmalıydı. Bir şey söylemedim. Emre konuşmaya devam etti:

"Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Elimdeki bardaktan bir yudum daha alıp omuzlarımı silktim:

"Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti." Bir şey demesine fırsat bırakmadan konuyu kapattım. "Neyse ya, boş ver şimdi onu. Sen ne zaman dönüyorsun?"

Sıkıntıyla nefesini bıraktı.

"Sorma Betül ya! Ben biraz kafa dinlerim diye gelmiştim ama babam iş konusunda gayet ciddiymiş. Bayağı bayağı çalışıyorum yani burada. Bir süre daha buradayım anlayacağın," dedikten sonra derin bir of çekti.

Kısa bir süre daha konuştuktan sonra işi olduğunu ve başka bir zaman tekrar arayacağını söyleyerek kapattı telefonu. Oynadığım oyuna geri dönmeyi düşünsem de vazgeçip tepsideki börekten bir ısırık aldım. Televizyonun sesini biraz daha açıp portakal suyumdan bu kez büyük bir yudum aldım. Telefonum bir kez daha çalmaya başladığında nefesimi sıkıntıyla verip koltuğa bıraktığım telefonu elime aldım.

Telefonda beliren Umut ismiyle sıkıntım iki katına çıkmıştı. İyi bir arkadaş olabilirdi fakat bana karşı olan aşırı ilgisi hoşuma gitmiyordu. Kutay'ın onu araması da bu ilgiyi bir hayli artırmış olmalıydı. Daha fazla beklemeyip telefonu açtım:

"Efendim?"

"Betül?"

"Efendim Umut?" dedim böreğimden bir ısırık daha alırken.

"Sonunda sana ulaştım!" dedi.

Duymayacağı şekilde iç çekip portakal suyumdan bir yudum daha aldım:

"Bu aralar pek telefonuma bakmıyorum da..."

"Seni çok merak ettim. Kutay önemli bir şey olmadığını söylese de bir terslik olduğunu düşünüyorum. İyisin değil mi?"

Kutay'ın fazla detay vermemesi çok iyi olmuştu:

"İyiyim Umut," dedim uzatmadan.

Umut, "O gün Kutay arayınca..." diye devam edecekken, "Kutay biraz abartmış. Bir şey olduğu yok," diyerek kapatmaya çalıştım konuyu.

"Evine geldim ama annen evde olmadığını söyledi," dedi ve devam etti. "Selin'le de konuştuk." Söyleyip söylememek arasında kaldığını duraklamasından anlayabilmiştim. "Aranız bozukmuş galiba, o da nerede olduğunu bilmediğini söyledi."

"Evet, bir süredir bazı nedenlerden dolayı evde kalmıyorum." Bu sebepleri özellikle geçiştirdiğimi anlayıp bunu irdelememesini umuyordum. "Selin'le de bu aralar pek konuşmuyoruz," dedim.

"Anladım. Anlatmak istersen buradayım."

Anlayışına karşılık, "Teşekkürler," diyebildim yalnızca. Konuşmanın biteceğini düşündüğüm sırada Umut başka bir konuya giriş yapmıştı bile.

"Ha, bir de..." Derin bir nefes alıp devam etti. "Bu aralar görüşebilme imkânımız var mı?"

"Aslında bu aralar pek mümkün değil," dedim.

Evden çıkmamı sorun yapıyor değildim aslında. Ömer'in uyarılarını dışarı çıkmama engel olarak görmüyordum da diyebilirim. Ömer bir açıklama yapana kadar da içimdeki inatlaşma hissi dineceğe

benzemiyordu. Umut'la buluşmayı istememem kişisel tercihimdi. Bu karmaşanın arasında onunla görüşmek yapacağım en son şey olurdu sanırım.

Umut'un yanında olduğum süre boyunca sürekli huzursuz oluyordum ve o da bunun sebebini öğrenmek istiyordu. Ona tüm bu olaylardan da bahsedemezdim. Yalnızca biraz uzak olmalıydım ve bu yüzden az sayıda insanla irtibatta olmak istiyordum.

"Tamam o zaman," dedi ve ekledi, "ama yakın bir zamanda görüşelim mutlaka."

Sonuna doğru neşeli çıkarmaya çalıştığı sesi, bozulduğunu her hâlinden belli ediyordu. Bu ânı daha fazla uzatmamaya karar vererek, "Olur, sonra görüşürüz o hâlde," dedim ve kısa bir veda konuşmasından sonra telefonu kapattım. Telefonu sessize alıp koltuğun en uzak köşesine ittim. Başka bir telefon görüşmesi istemiyordum. Yemeğimi bitirip biraz daha televizyon izledikten sonra Hatice Teyze geldi. Oturma odasına geçerken Sevgi Abla'yla konuştuklarından bahsediyordu. Çok ilgimi çekmese de Hatice Teyze'nin anlattıklarını dinliyordum.

Bir süre sonra, "Ben bir çay koyayım," diyerek ayağa kalktı.

Onu durdurup, "Ben koyarım," dedim ve getirdiğim tepsiyle birlikte mutfağa yöneldim. Çayı demledikten sonra çaydanlığı ve büyük bir paket bisküvinin olduğu tepsiyi alıp içeri götürdüm. Televizyona dalan Hatice Teyze beni fark edip tepsiyi indirmeme yardım etmeye çalıştı:

"Allah razı olsun kızım."

Gülümseyip tepsiyi koltuğun üstüne bıraktım ve dikkatli olmaya çalışarak koltuğa oturdum. Hatice Teyze konuşurken öyle çabuk konu değiştiriyordu ki söylediklerini kaçırmamak için anlattıklarına ciddi anlamda dikkat kesilmem gerekiyordu. Bir nevi içini döküyordu bana ve ben de fikrim olduğu yerlerde ona katılmaya çalışıyordum. Konu anlayamadığım bir anda Sevgi Abla'nın evine

gittiğim ilk güne ve Şeyma'ya geldiğinde dayanamayıp, "Neden Şeyma'yı istemedi?" diye soruverdim.

Düşünmeden sorduğum bu soru dikkatini çeker mi diye düşünüyordum ki toparlamak adına birkaç şey daha söyleme ihtiyacı hissettim:

"Yani ben öyle duydum da ondan sordum," dedim ilgisiz görünmeye çalışarak.

Açıklama yapmak için uğraşıyordum ama ortada Hatice Teyze'nin dikkatini çeken bir şey yok gibi görünüyordu. Durumu daha fazla çıkmaza sokmadan susup Hatice Teyze'nin bir şeyler söylemesini bekledim. Dudağını büküp omzunu silkti:

"Bilmiyorum ki neden kızım. Söylemedi bana da hiçbir şey." Sonra durdu ve gözlerini kıstı. "Ömer bana pek söylemez böyle şeyleri ama yine de bir şeyler tahmin ediyorum."

Böyle şeyler dediğine göre daha önce de benzer bir durum olmuştu. Buna şaşırmamam gerekiyordu. Ömer fazlasıyla dikkat çekici bir adamdı. Tavırları da işin içine girince etkileyiciliği inkâr edilemez bir boyuta ulaşıyordu.

"Şeyma çok iyi kızdır," dedi Hatice Teyze. "Ama Ömer ona biraz ağır gelebilirdi." Sıkıntıyla derin bir iç çekti. "Ay kızım ne yapacağım bilmiyorum ki ben de. Ömer çok zor bir çocuk..."

Bunları konuşabileceğim ve aklımdaki sorulardan birkaçını sorabileceğim en uygun zaman şu andı. Başka bir zaman bu konuyu açsam, Ömer'e olan ilgimi anlayabilirdi. Bundan cesaret alarak beynimi kemiren düşünceleri kelimelere dökmeye karar verdim:

"Ömer'in daha önce böyle bir durumu oldu mu?" dedim. "Yani görüşmek gibi..."

Çekinerek sorduğum soru, Hatice Teyze'nin ifadesinde şüpheli bir değişikliğe sebep olmamıştı. Rahatlayarak çayımdan bir yudum aldım.

"Oldu tabii kızım. Hatta bir keresinde iş iyice ilerlemişti," dediğinde nefesimi tutmuş, Hatice Teyze'yi dinliyordum. Ömer'in bir kızla ciddi düşünmesi üstümde bunaltıcı bir etki bırakmıştı. Fakat bunu abartmamalıydım. Geçip gitmişti sonuçta.

"Eee? Neden olmadı peki?"

Yüz ifademi içimdeki ilgiye yenik düşürmemek için takdire şayan bir çaba sarf ediyordum.

"Ömer vazgeçti," dedi Hatice Teyze.

Sorum gecikmemişti:

"Neden?"

Hatice Teyze'nin konuşma tarzındaki sakinlik beni daha fazla sabırsızlandırıyordu. Sorumu tekrarladım:

"Neden vazgeçti?"

Çayından bir yudum alıp anlatmaya başladı:

"Kız çarşaflıydı," dedi. Derin düşüncelere dalmama fırsat vermeden anlatmaya devam etti. "Vallahi ne konuştular bilmiyorum ama kız Ömer'e laf arasında isterse çarşafını çıkarabileceğini söylemiş." Çayındaki şeker karışmış olmasına rağmen çay kaşığını bardakta bir tur daha döndürdü. "Ömer de bunu duyunca sinirle çıkıp gelmiş. 'Allah rızası için giydiği çarşafı benim için çıkarmayı göze alabiliyorsa bitti burada,' dedi bana. Ömer'le konuşmaya çalıştım ama dinlemedi. Kızmasına hak veriyordum ama Ömer kızmakla kalmadı, kopardı bütün bağlarını. Biliyorum aslında oğlumun huyunu, o gün bitirmese de sindiremezdi bunu. Neyse, ben de uygun bir dille anlatmaya çalıştım kızın ailesine." Çayından bir yudum aldı. "Kız çok üzüldü ama..."

İşte bundan kesinlikle emindim. İçimdeki umut kırıntılarının çöküşünü bir gerilim filmi izler gibi izliyordum. Bu dakikadan sonra hâlâ umutlanabilmemi açıklayacak en yerinde söz, kendi kendine gelin güvey olmak olurdu. Çünkü bu derece ince düşünen bir adam için söz konusu olabileceğim tek bir özelliğim yoktu. Ona göre her bakımdan yetersizdim. Hassasiyetlerine sahip değildim ve inandığı kitabı bilmiyordum. Onda bana yakın olan hiçbir nokta yokken, bendeyse ona yakın olan yalnızca duygularım vardı.

Tüm imkânsızlığına rağmen içimde barındırdığım birazcık umut da kafasında sihirli bir değnek kırarak kendini bir toz bulutuna dönüştürmüştü. Tek ümidim, bu toz bulutunun arasında gerekli enerjiyi bulup bir büyük patlamayla efsanevi bir şekilde yok olmaktı.

"Başka böyle bir şey oldu mu?" dedim meraklı olmama rağmen isteksiz çıkan ses tonumla.

"Yok kızım," dedi. "Dedim ya, Ömer zor çocuk... İsteyen, haber gönderen oldu da Ömer istemedi."

Ömer'e hayranlığım durdurulamayacak bir hızla artıyordu ve en kötüsüyse hayranlığım artarken artık bir sebebe bile ihtiyaç duymuyordu. Hatice Teyze kendi kendine gülüp çayından bir yudum aldı:

"Ömer çok sert mizaçlı biri... Kızlar da bir durum olduğunda yüzüne söylemeye çekinip ya ona mektup gönderir ya da birine söyletirdi eskiden de." Çayını elinden bırakmadan bir yudum daha aldı. "Bana anlatmazdı tabii bunları. Ne yapayım, merak ediyorum ben de. Arkadaşı falan gelince dinlerdim bazen. Şahit olduklarım da oldu tabii."

Elimde tuttuğum çay bardağını dudaklarıma yaklaştırıp küçük bir yudum aldım ve devam etmesini bekledim.

"Okuldan arta kalan vakitlerde aşağı mahalledeki kursa gitmeye başladı zaten bir süre sonra. Hâlâ da gider. Birkaç hoca arkadaşı var orada, hem onları görmeye gider hem de oradaki çocukların Kur'an derslerine yardımcı olur." Tepsideki paketten bir tane bis-

küvi alıp ısırdı. "Ömer'e babası da ben de çok nasihat verdik ama hakkını yemeyeyim ki aklı başında bir çocuktu. Kızlarla mesafesini korudu hep." Gülümsedi ve devam etti. "Hatta böyle konular açılınca kaşlarını çatıp hemen konuyu kapatırdı."

Hatice Teyze'yi bu şekilde sabaha kadar dinleyebilirdim.

"Çocukken de öyleydi beyefendi," dedi kendi kendine gülerek. "Sert sert dururdu boyuna bakmadan. Böyle çatardı kaşlarını."

O hâlini düşününce kahkaha atmaktan alamadım kendimi. Hatice Teyze de bana katıldığında gülmek konusunda açıkça birbirimizi teşvik ediyorduk.

Hatice Teyze boğazını temizleyip kahkahasını durdurmayı başarabildiğinde, "Bak bak, ne anlatacağım," dedi dikkatimi toplamamı bekleyerek. Tüm dikkatimi Hatice Teyze'ye verdim. Ömer'in çocukluğuyla ilgili anlatılacak hiçbir anıyı kaçırmak istemezdim.

"Küçücüktü daha; belki üç, belki dört yaşındaydı. Yine böyle bir mevsimdi, havalar da aynı böyle... Çok rüzgâr vardı o gün. Ömer'in bir elini ben, diğer elini babası tutuyordu. Misafirliğe gidiyorduk herhâlde. Ben de sıkı sıkı giydirmişim bunu, montu da büyük geliyordu Ömer'e. Bir de atkıyı dolamışım, hepten içinde kaybolmuştu." Bir parça bisküviyi çaya batırıp ağzına attı. "Neyse işte... Biz çıkmadan önce de komşunun kızı bize gelmişti, Ömer'le oynayabilir miyiz diye. Ömer'in kaşlarını çatması da hoşumuza gidiyor ya, yolda dalga geçiyoruz onunla ilgili. O yaşta çocuk ne anlar diyoruz bir yandan da." Tekrar kahkaha attı fakat bu seferki kısa sürmüştü. Çayından bir yudum alıp devam etti. "Babası da ben de Ömer'le dalga geçince bu bize bir bozuldu... Astı suratını, çekti ellerini elimizden, önümüze geçip sinirli sinirli yürümeye başladı. Biz şaşkın şaşkın arkasından bakıyoruz." Gülüşünü zapt etmeye çalışır gibi elini ağzına kapattı. "Hava zaten rüzgârlıydı, zor yürüyordu. Elimizi bırakınca hepten zorlandı bu ama belli etmiyor lafta bize. Dediğim gibi, küçücüktü ama koca adam gibi

kızar, sinirlenirdi. Neyse o önde, biz arkada yürüyoruz. Birden bir rüzgâr esti, bu arkaya doğru sendeledi."

Hatice Teyze cümlesini bitirir bitirmez öyle bir kahkaha atmıştı ki bisküviden ısırdığım küçük parça, gülerken boğazımda kalacak sandım bir an için. O güldükçe ben de gülüyordum. O anı hayal ettikçe kahkahalarımın şiddeti artıyordu. Dizlerime vururken karnım feci hâlde ağrımaya başlamıştı ama kendimi durduramıyordum. Hatice Teyze de benim gibiydi. O koca cüsseyi bir zamanlar bir rüzgârın uçurduğunu kim düşünürdü ki?

Gülmekten gözlerim yaşarmıştı. Kahkaham yavaş yavaş sakinleşse de bir türlü duramıyordum. Hatice Teyze durup tekrar konuşmaya başladı fakat kahkahaya boğulması çok uzun sürmemişti:

"Bacak kadar boyuyla bize sinirlenirken rüzgâr gel sen uçur bunu..." Gülmekten koltukları dövüyordum resmen. Çay dökülmesin diye iki bardağı da güvenli bir yere çekmeye çalışıyordum bir yandan da. Öyle rahatlamıştım ki... Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim belki de. Kahkahalarımız uzun süre sürmüş ve daha sonra küçük kıkırdamalara dönüşmüştü.

İkimiz de gülmekten yorgun düşmüştük bir süre sonra. Biraz daha sohbet ettikten sonra yüzümde asılı kalan gülümsemeyle boşalan bardakları mutfağa götürdüm. Hatice Teyze de arkamdan mutfağa girip, "Ne yapalım bugün?" dedi.

Boşalmış bisküvi paketini çöp kutusuna atıp bardakları lavabonun içine bıraktım:

"Bilmem ki."

"Hiç yemekle uğraşasım yok," dedi. "Dünden kalan yemekleri ısıtayım, olur mu Betül?"

Omuz silkip masanın üstündeki kâseden bir elma aldım:

"Benim için sorun yok."

Elmaya dişlerimi geçirmiş, oturma odasına gidiyordum ki kapının çalmasıyla eş zamanlı olarak kapının önünde durdum. Elmadan yarım kalan ısırığımı alıp dürbünden kimin geldiğine baktım. Ömer'i gördüğümde ısırdığım elmanın suyu genzime kaçmıştı. Öksürmeye başladım. Bu arada kapı bir kez daha çaldı. Hatice Teyze yanıma koşarken, "İyi misin kızım?" dedi elini omzuma koyarak. Öksürüklerim dindiğinde yavaşça başımı salladım, Hatice Teyze de arkasını dönüp kapıyı açtı.

"Anne ne oldu?"

Ömer'in sesi kulaklarıma dolarken elimdeki elmayı arkama aldım. Onu gördüğümde kapıldığım telaşla bir elmayla bile kendimi öldürebileceğimi görmüş oldum.

"Anlamadım ki," dedi Hatice Teyze. "Betül'ün boğazına bir şey kaçtı galiba."

Hatice Teyze benimle ilgilenirken Ömer'in geldiğine bile sevinememişti.

"Tamam, iyiyim Hatice Teyze," dedim ve elimi elinin üstüne koyarak iyi olduğumu kanıtlamaya çalıştım. Hatice Teyze, Ömer'e döndüğünde onun da göz ucuyla bana baktığını gördüm fakat hemen başka yöne döndü. Sonra da Hatice Teyze'ye, "Selamün aleyküm," diyerek hafifçe sarıldı. Hatice Teyze'nin bakışları bende olsa da, "Aleyküm selam," diyerek o da Ömer'e sarılmıştı.

Bakışları benden ayrılmayan Hatice Teyze'ye iyi olduğumu ispatlamak için gülümseyince sonunda rahatladı ve oğluyla ilgilenmeye başladı:

"Neden geleceğini söylemedin oğlum?"

"Çok kalmayacağım anne zaten. Birkaç kıyafet alıp çıkacağım. İşim var bugün."

Ömer önünden geçerken, Hatice Teyze kendi kendine söyleniyordu:

"Hep bir işin var zaten senin."

Hatice Teyze başını iki yana sallayıp bana dönünce göz göze geldik. Aklıma Ömer'le ilgili anlattığı şey gelince bir anda gülmeye başladım. Hatice Teyze de kendini tutamadı. Kahkahamızı bastırabiliyorduk ama bu hâlimiz daha dikkat çekici oluyordu. Koridorun başındaki Ömer bize dönüp, "Ne oluyor?" diye sordu. Daha fazla güleceğimi anlayınca oturma odasına geçtim. Hatice Teyze onu eliyle geçiştirip, "Yok bir şey," dedi ve mutfağa yöneldi.

***

Ömer bir saate yakındır odasındaydı ve eminim ki bir erkek bu kadar uzun sürede kıyafet seçmezdi. Hatice Teyze koltukta yarı uyur vaziyette otururken yavaşça kalkıp odadan çıktım. Ömer'in odasına yaklaşırken içeriden gelen sesini aralık kapı yüzünden boğuk da olsa duyabiliyordum. Telefonla konuşuyor olmalıydı. Ses net gelmese de bazı kelimeler anlaşılabiliyordu fakat bu bir işe yaramazdı. Kapıya biraz daha yaklaştım. Ömer'in sesini daha net alıyordum ama ona yakalanma olasılığım şimdi daha yüksekti.

Ömer'in, "Tamam, yarım saate kadar çıkarım evden," dediğini duydum ve devam etti. "Önce sana uğrarım o zaman." Kısa bir süre için karşı tarafı dinledikten sonra küçük bir kahkaha attı. "Meyveli şeker mi? Yok artık!" Bir kere daha kahkaha attı. "Neyse tamam. Unutmazsam alırım."

Merak etmek elimde olmayan bir içgüdü olduğuna göre şu an bununla mücadele edip kendimi yormamın bir anlamı yoktu. Beynim bir erkeğin meyveli şeker isteme olasılığını hesaplarken aklıma gelen bir fikirle kendime hayret ettim. *Hayır ama bu kadarını da yapamazdım! Yapmamalıydım.* Pekâlâ, yapacaktım.

Mutfağa girip telefonumdan taksinin numarasını buldum. Yarım saat içinde buraya bir taksi istediğimi söyleyerek kapattım telefonu.

Yine düşünmeden bir işe kalkışmıştım ve sonunda pişman olacağımı biliyordum fakat nedense içimden kendimi bunu yapmaktan alıkoymak gelmiyordu.

***

Ömer kapıdan çıkmadan önce oturma odasının kapısının önüne gelmişti. Hatice Teyze çaprazımdaki koltukta uyuyakalmıştı. Ömer odaya girmeden kapı pervazında durdu. Belli ki Hatice Teyze'yi uyandırmak istemiyordu. Kapıya dönüp, "Allah'a emanet olun," dedi ve kapıyı açıp evden çıktı. Saate bakıp Hatice Teyze'nin odasına yöneldim. Daha sonra vazgeçip kapının yanındaki askılıktan bir hırka aldım üstüme. Ona son kez bakıp kapının üstündeki anahtarı alarak sessizce çıktım evden. Hatice Teyze'nin uyuması benim için büyük bir fırsattı.

Anahtarı hırkamın cebine koyup merdivenleri inmeye başladım. Eğer biraz şansım varsa kimseye fark ettirmeden eve geri dönebilirdim. Bunu ciddi ciddi düşünen biri olarak bile en iyimser insan ödülüne adaylığımı koyabilirdim. Binadan çıkarken dış kapıyı hafifçe aralayıp yakalanma tehlikesini en aza indirmeye çalışıyordum. Kimsenin olmadığına kanaat getirince dışarı çıkıp etrafa baktım. Arabanın içindeki Ömer'i görünce telaşla duvar çıkıntısının arkasına geçtim. Motor sesi sokakta yankılanırken kafamı hafifçe uzatıp baktım. Ömer arabayı yola çıkarıp biraz geri aldı. Az ileride beni bekleyen taksiyi de görebiliyordum. Ömer'in arabası sola dönüp diğer sokağa girerken var gücümle koşup ilerideki taksiye bindim. Nefes nefese kalmışken şoföre giden arabayı takip etmesini söyledim. Adam başka bir şey söylememe gerek kalmadan sokağın sonuna ulaşan Ömer'in arkasından gitmeye başladı. Arabayı yakalamamız çok uzun sürmemişti. Şoför, Ömer'e çok yaklaşmıyor, onu uzaktan takip ediyordu. Bu işi daha önce yapmış olmalıydı.

Tüm bu saçmalığa meyveli şeker yüzünden girmiştim ve geri dönme ihtimalim yoktu. Olsa bile buraya kadar gelmişken başla-

dığım şeyden dönmeyecektim. O meyveli şekeri isteyen kişinin kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

***

Ömer yol boyunca yalnızca bir kere durmuştu ve onda da markete girip birkaç dakika içinde tekrar arabaya dönmüştü. Şimdiyse bir caddede durdu. Gideceği yer burada bir yerde olmalıydı. Arabadan inip caddeye doğru yürümeye başladı. Ben de onu gözden kaçırmamak için aceleyle arabadan indim. Fakat taksicinin arkamdan bağırmasıyla olduğum yerde kaldım. En önemli şeyi unutmuştum değil mi? Ve bu hareket, tüm bu düşüncesiz hareketlerimin yanında en normaliydi.

Taksici ardımdan bir kez daha seslendi:

"Bayan, ücret?"

Elimi alnıma vurup kapıya yaslandım. Ömer'i gözden kaçırabilirdim. Ona yakalanmam intihar etmek gibiydi fakat şu durumda başka seçeneğim yoktu. Bir işe kalkışmadan önce önünü arkasını düşünmek adına bir kamu spotu yapılırsa bunun reklamlarında oynaması gereken birinci kişi bendim.

Gittikçe uzaklaşan Ömer'e beni duyması için avazım çıktığı kadar bağırdım:

"Ömer!"

Oraya kadar sesimin ulaşmayacağını düşünsem de Ömer tetikteymiş gibi etrafına bakınmaya başlamıştı. Bu hareketi hiç de normal değildi. Tabii Ömer'in normalliğini sorgulayacak en son insan olarak kendimi bile ciddiye alamamıştım.

Ömer'in gözleri tenha caddede çabucak beni bulmuştu. Önce gözlerini kısıp gördüğü şeyden emin olmaya çalıştı. Bir saniyelik şaşkınlığın ardından beklenen şekilde kaşları çatıldı. Gözlerinde yanan sinir alevinin ateşi neredeyse beni yakacaktı. Bana doğru

hızla yürümeye başladığında taksiciye dönerek, "Bir dakika," dedim. Ömer'in bana doğru attığı her adımla dizlerimdeki titreme şiddetini artırıyordu. Bu adamı sinirlendirmek, yapmak isteyeceklerim listesini yazacağım kâğıdın elde edildiği ormanın yakınından bile geçmezken, bunu sürekli yapmam kendimle çelişmeme sebep oluyordu.

Ömer yanıma ulaştığında beklediğimin aksine daha alçak bir ses tonuyla konuştu:

"Ne işin var burada?"

Alçak bir ses tonu kullanması sinirini sesine yansıtmasına engel değildi, değil mi? Çünkü Ömer'in sesindeki sinir öyle belirgindi ki neredeyse ona dokunabilecektim.

"Ben..." dedim klasik bir giriş yaparak. Fakat ardından ellerimi yüzüme kapatıp ne diyeceğimi düşünmeye başladım. "Yanımda hiç para yok..." dedim ve taksiciyi işaret edip cümlemi yarım bıraktım.

Ömer dişlerini sıkıp yutkundu. Dişlerini sıktığında gerilen çenesi ve yutkunduğunda aşağı inen âdemelması güzel bir birliktelik oluşturmuştu.

"Ya sabır..."

Ömer taksinin içine doğru eğilip birkaç şey söyledikten sonra bir miktar parayı taksiciye uzattı. Ben kapıyı kapatıp taksiden birkaç metre uzaklaşınca Ömer tek kaşını kaldırarak bana baktı. Elindeki cüzdandan bir miktar daha para çıkarıp bana döndü:

"Taksiye bin, eve geri dönüyorsun."

Bir adım daha geriledim:

"Binmeyeceğim."

Biri bana ne yapmaya çalıştığımı açıklayabilir mi?

Ömer gözlerini kapatıp sinirli bir soluk aldı:

"Betül bu konu burada kapanmadı zaten, beni zorlama. Bin şu arabaya!"

Sesindeki tehdit içime işlerken omuzlarımı düşürdüm. Bu kadar etkili olmasından nefret ediyordum. Bu kadar mantıksız davranmaktan nefret ediyordum. Her defasında böyle saçma durumlara düşmekten nefret ediyordum. Ömer arabanın yanında öylece durduğumu fark edince başını kaldırdı:

"Beni sınama Betül!"

O günkü kadar olmasa da bana yine bağırmıştı ve bu, benim sıçrayarak bir adım gerilemem için yeterliydi. Ömer'in bana baktığını düşünerek ben de ona baktım fakat bana değil de arkamdaki bir yere odaklanmıştı bakışları. Bir saniye kadar sonra bir şeyi anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı, ardından dudakları aralandı:

"Betül," diye seslenmesini duymama kalmadan sertçe kolumdan kavrayıp beni kendine çekti. Ne olduğunu anlamamıştım fakat korkudan gözlerim sımsıkı kapanmıştı bile. Ömer'in sert göğsüne çarparken birkaç adım sendeledik. Ömer dengesini bozmadan iki üç metre daha geriledi. Kulaklarımı tırmalayan bir patlama ve hemen sonrasında gelen gürültülü bir kırılma sesini caddede insanların çığlıkları takip etti.

Gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıydı fakat kırılan şeyin bir cam olduğunu anlayabiliyordum. Ömer'in elleri sırtımda birleşip beni daha fazla kendine çekti. Ceketinin içine giren ellerim korkuyla tişörtünü kavrarken yüzümü ceketine gömdüm. Taksinin yanımızdan hızla geçip gittiğini anlamıştım. Çığlıkların arasından duyulan asfaltta kayan tekerlek sesi, insanların seslerini bastıracak kadar tizdi. Kollarım ve çenem kendimi sıkmaktan kasılmıştı. Bağırışlar dinerken yavaşça gözlerimi açtım. Ömer'in siyah ceketi ve tişörtü gözlerime yalnızca birkaç santim uzaktayken ne olduğunu düşünemiyordum. Bu okyanusvâri koku yoğun bir şekilde ciğerlerime işlemişti. Tüm

bedenim uyuşmaya bir adım uzaklıktaydı. Ellerimin altındaki kumaş dikkat çekmek ister gibi avuç içime sürtünüyordu. Yumruk yaptığım ellerimin arasındaki tişörtün hemen altındaki gergin ten, parmaklarımın eklemlerine değiyordu. Ellerimin soğukluğuna zıt olarak Ömer'in vücudu sıcaktı. Elimde olmadan tişörtü daha sıkı kavradım. Saçlarım yüzümü kapatırken yalnızca bu ânın daha fazla uzamasını diliyordum. Fakat iki güçlü el, kollarımı kavrayıp beni sıkıca sarıldığım bedenden çoktan uzaklaştırmıştı. Birkaç saniye içinde çabucak alıştığım sıcaklık ortadan kaybolmuştu. Boşlukta asılı kalmış gibi hissediyordum kendimi. Hareket edemez bir vaziyette ayakta dururken bakışlarımı yere indirdim.

Az önce Ömer'e o kadar yakın olmanın şokundan ancak yerdeki cam parçalarını görerek çıkabilmiştim. Patlama, kırılma ve çığlık seslerini bir bir hatırlayınca sendeledim. Düşmemek için tutunacak bir yer ararken Ömer dirseğimi yakaladı. Dengede durduğumdan emin olunca hızla elini çekti. Şu an, hayalini kurduğum şeylerin hiç olmayacak zamanlarda gerçekleşmesi bu konu üzerindeki tezlerimi tümüyle doğruluyordu.

Kafamı kaldırma cesareti gösterip Ömer'e baktım. O, bu ânı hiç de umursuyormuş gibi gözükmüyor, sinirle etrafa bakıp duruyordu. Bakışlarını takip ederek ben de etrafa göz gezdirdim. Fakat çevremize toplanmış kalabalıktan başka bir şey göremiyordum.

"Gel benimle!" dedi sert bir şekilde. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde dikilirken, Ömer'in sesine yansıttığı siniri hissettim ve içimdeki hiçbir itiraza fırsat vermeden dediğini yaptım. Peşinden yürüdüğümde ne yaptığımı ya da az önce ne olduğunu idrak edemiyordum.

Ömer arabanın arka kapısını temkinli bir şekilde açıp işaret etti:

"Bin!"

Dediğini yaparak arabaya bindim. Fakat arabanın kapısını kapatmadım, o da kapatmamıştı. Cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürdü.

"Semih beklediğimiz oldu. Adresi veriyorum. Hemen buraya bir ekip gönderin. Evet, ben de öyle olduğunu sanıyorum. Çabuk ol!"

Telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra az önceki yere çevirdi yüzünü. İnsanlar dikildikleri yerden hiçbir yere ayrılmıyor, bize endişeyle bakıyorlardı. Çok geçmeden siren sesleri caddeyi doldurmaya başlamıştı. Dağılmaya meyletmiş kalabalık tekrar toplandı. Ömer ıslık çalıp arabadan inen polislerden birine yanına gelmesi için işaret verdi. Polis koşa koşa Ömer'in yanına gelirken Ömer sıkıntıyla iç çekti:

"Komiserim!"

Bu polisi daha önce görmüştüm. Ömer bana dönüp arabanın kapısını kapattı. Daha sonra arabadan birkaç metre uzaklaşıp yanına gelen adamla konuşmaya başladı. Az önceki yeri işaret ediyor ve birtakım el hareketleriyle olayı anlatıyordu. Olay sırasında gözlerim sıkı sıkı kapalı olduğu için hiçbir şey görmemiştim. Bildiklerim, bir silahın patlaması ve insanların çığlıklarından başka bir şey değildi. Bir süre daha konuştular ve sonunda Ömer arabaya döndü. Sürücü koltuğuna oturduğunda buz kesen ellerimi bacaklarımın arasına almış, ısıtmaya çalışıyordum.

"Baş belası..." diye mırıldandığını duyduğumda bana söylediğini anlamam uzun sürmemişti. Arabayı çalıştırıp caddeden çıkarken içim içimi yiyordu ama ne olduğunu sormaya cesaret edemiyordum. O da anlatacak gibi durmuyordu.

"Hey Allah'ım ya!" Sinirle direksiyona vurduğunda ürkerek kapıya yaklaştım. "Uslu duramıyor musun, anlamıyorum ki!"

Bağırışı kulaklarımı çınlatıyordu. Yine çenemi tutamamıştım:

"Evde sıkılıyorum, ne yapabilirim?"

Belki de ağzımı kapatmak için yanımda bant taşımalıydım. Dikiz aynasından inanamıyormuş gibi bana bakıp kafasını iki yana salladı:

"Ya sabır, ya sabır..."

Dişlerini sıkıp sabır çekmeye başladığında dudağımı büküp başımı cama yasladım. Birkaç dakika sonra Ömer'in, "Selamün aleyküm," demesiyle başımı kaldırdım. Telefonla konuşuyordu.

"Fırat bir sorun çıktı, gelemiyorum. Sen de emniyete geç hemen."

Birkaç şey daha söyledikten sonra telefonu kapattı. Sağ eliyle burun kemerini sıkarken gözlerini yoldan ayırmıyordu.

Fırat demişti o, değil mi? Dünya üzerinde pişman olacağını bilerek bir işe kalkışmayı benden daha iyi kimse başaramazdı. İçimdeki o aptal çocuk, düşünmeden hareket etme özelliğimi kullanarak beni kandırmıştı ve bir meyveli şekerin peşine düşmüştüm. Bir erkeğin böyle bir istekte bulunma olasılığını düşünmemeyi tercih ettiğim için kendime kızmayacaktım. Çünkü farklı sebeplerimiz olsa bile, Ömer bunu benim yerime fazlasıyla yapacaktı zaten. Fakat artık kesin bir şekilde anlamıştım ki meyveli şekerin cinsiyeti yoktu. Cebimdeki anahtarların ağırlığını bacağımın üstünde hissedince başımı önümdeki koltuğun arkasına vurasım geldi. Bir de sakin sakin geri dönebileceğimi düşünmüştüm. Bunu gerçekten düşünebilmiştim!

***

Evin önüne geldiğimizde Ömer'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan arabadan inip binanın kapısına koştum. Cebimdeki anahtarları çıkarıp Ömer'in gelmesini beklemeden içeri girdim. Arkamdan kapıyı açık bırakıp merdivenleri hızlı hızlı tırmanmaya başladım. Dairenin önüne gelince yine elimdeki anahtarla kapıyı açtım. İçeri sessizce girmeye çalışırken kapıyı sertçe çarpmam tüm uğraşlarımı boşa çıkarmıştı. Fakat ardımda sinirden köpüren bir

ıdet Ömer varken ve bir silahın hedefine çok fazla yaklaşmışken bunu dert edecek durumda değildim.

"Betül!"

Oturma odasından gelen sakin ve mahmur ses, Hatice Teyze'nin evde olmadığımdan haberi olmadığını gösteriyordu ve bu durum ne yazık ki hiçbir işe yaramayacaktı.

-25-

Yüzümün hâlini gören Hatice Teyze hiçbir şey sormadan bana su getirmeye gitti. Koltuklardan birine otururken, Hatice Teyze gelene kadar ona nasıl bir açıklama yapacağımı düşündüm. Eğer ben bir şeyler anlatmazsam bunları Ömer'den duyduğunda daha çok şaşıracaktı ve ben, Ömer'in yanında Hatice Teyze'yle bu kadar rahat konuşamazdım. En azından onu bir şeylere hazırlamam ve Ömer gelmeden açıklamamı yapmam gerekiyordu.

Hırkamın kolları parmaklarımı gıdıklıyordu. Odanın havası sıcaktı ama yine de hırkamı çıkarmak istemiyordum. Hatta yakalarından tutup biraz daha boynumu kapattım. Üşüdüğümden değildi ama bir şeylerin beni koruması gerekiyormuş gibi anlamsız bir hisse kapılmıştım. Bu bir hırka olsa bile...

Hatice Teyze su bardağıyla içeri girdiğinde Ömer'in nerede kaldığını düşünüyordum. Arabadan inip eve gelmesi bu kadar uzun sürmemeliydi. Yine de bunun işime geldiğini inkâr edemezdim. Hatice Teyze'yle konuşacak zamana ihtiyacım vardı. Boğazımı temizleyip getirdiği suyu yarısına kadar içtim.

"Sen yine dışarı mı çıktın Betül?"

Hatice Teyze'nin endişeli sorusu kelimeleri toparlamamı zorlaştırıyordu. Dudaklarımı kemirip nefesimi bıraktım. Bir şey söylemek için ağzımı açacaktım fakat vazgeçip başımı sallamakla yetindim.

"Kızım neden böyle yapıyorsun? Bak Ömer öğrenseydi ne kadar kötü olurdu. Seni bu evde hapis gibi tutmak benim de hoşuma gitmiyor ama o kadar önemli bir şey olmasa böyle söylemezdi bize."

Hatice Teyze tüm bu konuşmayı tek solukta yapmıştı. Endişe ve telaşını tüm samimiyetiyle gösteriyordu. Sözlerini dinleyip uslu uslu evde oturmuş olmayı istedim bir an için. Birkaç saat öncesine dönebilseydim eğer, başıma iş açan merak duygumu kalın halatlarla sıkı sıkı bağlar ve sonra da yorganın altına girerdim.

"Aslında... Çok kızdı," dedim. Başta söylediklerimden bir şey anlamadı fakat sonra gelen tedirginlik bir trafik lambası gibi parladı yüzünde.

"Ömer gördü mü seni?"

Yavaşça başımı salladım. Konuşacağı sırada elimi kaldırıp durdurdum onu:

"Tamam. Bak sakin ol, tamam mı? Her şeyi anlatacağım."

Taksi çağırmamı, Ömer'in peşine takılmamı, yanıma para almadığımı ve bu yüzden mecburen Ömer'i çağırdığımı, Ömer'in beni eve geri yollamaya çalışırken patlayan silahı, her tarafa yayılan cam parçalarını, çevremizde toplanan kalabalığı, gelen polisleri, Ömer'in beni eve bırakmasını ve araba durur durmaz eve koşturmamı hızla Hatice Teyze'ye anlattım. Tabii tüm bu olaylara sebep olarak gösterdiğim nedende küçük çıkarmalar yapmak zorunda kaldığımı es geçemeyeceğim. Hatice Teyze işin yalnızca meraklandığım bölümünden haberdardı. Yani Ömer'i telefonla konuşurken dinlediğimi bilmiyordu. Bizi uyarmasının altında yatan nedeni merak ettiğimi sanıyordu sadece. Aslında yalan değildi, bunu fazlasıyla merak ediyordum ve Hatice Teyze'nin de bir meyveli şekerin peşine düştüğümü öğrenmesine lüzum yoktu sonuçta.

Ömer'in peşine takıldığımı anlatırken şekilden şekle giren yüzü silah konusuna gelince bembeyaz kesilmişti. Anlattığım diğer tüm konular basit birer ayrıntıymış gibi yalnızca o konuya takılmıştı. Ona hak vermediğimi söyleyemezdim. O silah neden beni hedef aldı, bizimle ne ilgisi vardı, Ömer buna neden şaşırmadı; benim de hiçbir fikrim yoktu. Bu akşam aklımdaki bu soruları biraz olsun azaltmak gibi bir düşüncem vardı fakat bu konuda başarılı olduğumu söyleyemezdim. O sorular azalmak yerine gittikçe artıyordu ve ben hangi soruyla baş edeceğimi bilmiyordum. Tek tesellim, bu aralar beynimi ve bedenimi istila eden bu kötü hissin benden uzak olmasıydı. Belki yine boşluktaydım ama zaten yaşanan onca şeyin tek artısı da beni bu boşluk hissinden uzak tutmasıydı. Bunlarla uğraşırken başka bir şey düşünemiyordum. Belki bu da sağlıklı bir düşünce değildi ama zihnimi içten içe kemirip beni değişik ruh hâllerine sokan o düşünceler ve boşluk hissiyle boğuşmaktansa bu olaylara kafa yormayı tercih ederdim.

Hatice Teyze olanları öğrendiğinden beri dua ediyor, ellerini dizine koyup sürekli başörtüsünü düzeltiyordu. Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanırken gözlerinin dolduğunu fark ettim. Yerimden kalkıp yanına oturdum ve kolumu omzuna doladım. Yanına gitmemi bekliyormuş gibi iç çekti ve gözyaşlarını serbest bıraktı:

"Sen bana emanetsin Betül. Allah korusun, ya sana bir şey..."

Diğer kolumu da omzuna sarıp iyice sarıldım:

"Senin ne suçun var Hatice Teyze? Benim düşüncesizliğimden oldu her şey."

"Betül bıktım ben artık. İnan çok yoruldum. Ömer her işe gittiğinde başına bir şey gelebileceğini düşünmek bitiriyor beni. Çok dua ediyorum..." Gözyaşlarını başörtüsüne sildi. "İnan çok dua ediyorum. O eve sağ salim gelene kadar rahat edemiyorum. Bir de sen... Sen bana emanetsin kızım." Kızarmış gözlerini gözlerime dikti. "Ne olur, bir de senin için endişelendirme beni."

Hatice Teyze konuşurken benim de gözlerim dolmuştu. Hassas bir kadındı, Ömer ve benim için endişelenmekte de son derece haklıydı. Bu eve gelmem en başından beri hataydı. Ömer'in evden gitmesine ve Hatice Teyze'nin onda daha çok aklının kalmasına sebep olmuştum. Kabul etse de etmese de bu eve gelmem ya da Ömer'in bu evden gitmesi onu daha da huzursuzlaştırmıştı. Düzenlerini bozmuştum:

"Özür dilerim..." dedim.

Dudaklarımdan fısıltı gibi dökülen cümleler ortamın gerginliğine karıştı. Hatice Teyze elimi tutup dizine koydu:

"Sakın kendini suçlama kızım. Ben yanımda olmandan çok mutluyum. İnan evde yalnız kalmadığım için seviniyorum."

Hatice Teyze'nin elimin üstündeki eline baktım:

"Ve Ömer burada olmadığı için üzülüyorsun," diyerek tamamladım onu.

Başını iki yana salladı:

"Betül..."

"Size bunu yapmaya hakkım yok Hatice Teyze. Zaten böyle birden gelip düzeninizi de bozdum, Ömer'i de yerinden ettim."

Oturduğum yerden kalkıp telefonumu aldım ve kapıya yöneldim. Ben kalkar kalkmaz Hatice Teyze de peşime takılmıştı:

"Betül asıl böyle söyleyerek üzüyorsun beni. Yapma kızım, burası senin de evin."

Hatice Teyze'nin o hâli çok dokunmuştu bana. Oğlu için her gün yeterince endişeleniyordu, şimdi hepten diken üstündeydi.

"Ben bir arkadaşıma gideyim Hatice Teyze. Ömer'e de söyle, evine gelsin, olur mu?"

Hatice Teyze kolumu tuttu ve beni kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı:

"Şimdi sen bu kapıdan çıkarsan ben ne hâle gelirim, biliyor musun Betül? Hiç mi düşünmüyorsun sen beni?"

Hıçkırıkları cümlesini böldüğünde dayanamayıp ben de içimdeki her şeyi döktüm ortaya. Gözyaşlarım Hatice Teyze'nin gözyaşlarına yetişiyordu. Ben Hatice Teyze'yi sakinleştirmeye, Hatice Teyze de beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Tamam," dedim sakinleşmesi için. "Tamam, sakin ol. Haydi geç otur içeri, ağlama artık."

Hatice Teyze'ye sıkı sıkı sarılıp oturma odasına yöneldim.

"Betül bak sakın bir yere gitme," dedi belime sardığı kollarını sıkıp beni oturma odasına yönlendirirken.

"Buradayım, tamam mı?" dedim düşünceli tavrımı gizlemeye çalışarak. "Ağlama ama lütfen."

Hatice Teyze burnunu çekip başını salladı:

"Betül, bak sakın bir yere gitme."

Belime sarılmış kolları hafifçe okşadım ve koltukların birine geçtik. On ya da on beş dakika hiçbir şey söylemeden öylece oturmuştuk. Aklıma gelen düşünceyle yerimden doğruldum:

"Ömer neden gelmedi ki?"

"Geri dönmüştür o," dedi Hatice Teyze. "Seni bırakmaya gelmiş belli ki."

Hatice Teyze haklıydı. Beni bırakmaya geldiği çok belliydi, sadece bunu düşünemememe şaşırıyordum. Olay yerine geri dönmüş olmalıydı. Bu biraz içimi rahatlatsa da oraya gitmesi endişelenmeme neden oluyordu. Ne de olsa birkaç saat önce bir silah patlamıştı

orada. Hatice Teyze de benimle aynı fikirde olmalıydı ki yüzü yine o üzgün ve tedirgin ifadesine bürünmüştü.

Gece boyu Hatice Teyze'yle oturmuştuk. Bir yandan konuşuyor, bir yandan Ömer için dua ediyordu. Ben de onu dinliyordum. Saat epeyce geç olmuştu ama ne benim ne de Hatice Teyze'nin gözüne uyku girmişti. Bir ara Hatice Teyze odasına gitmişti, ben de yatağımı yapıp uyumaya çalışmıştım ama sonunda yine beraber otururken bulmuştuk kendimizi.

Hem Ömer'in bize yaptığı uyarılar hem de bugün olanlardan sonra ikimizin de içi rahat değildi. Tehlikenin farkındaydık fakat bu tehlike hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve bizi en çok korkutup merakta bırakan da buydu.

***

Neredeyse güneş doğacaktı ve hâlâ Ömer'den hiçbir haber yoktu. Hatice Teyze de ben de koltuğa sinmiş, oturuyorduk. Uykum vardı fakat uyumaya niyetlendiğim anda tüm uykum koşa koşa kaçıyordu. Hatice Teyze'nin de benden farkı yok gibi görünüyordu.

Kapının tıklanma sesi ikimizin üstündeki mahmurluğu da süpürüp götürmüştü. Ayağa kalkıp Hatice Teyze'nin peşinden kapıya ulaştım. Kapıyı açıp oğlunun kollarına atlaması belki bir, belki de iki saniye sürmüştü. Bir yandan oğluna sarılıyor, bir yandan da söyleniyordu. Bu duygusal an kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. En kısa zamanda buradan uzaklaşarak bu insanları rahat bırakmalıydım.

"Selamün aleyküm," dedi Ömer.

Hatice Teyze karşılık verdi:

"Aleyküm selam. Oğlum neredesin sen?"

Ömer annesinin boyuna gelebilmek için dizlerini kırmış ve Hatice Teyze'nin kollarını kendi boynuna dolamasına yardımcı olmuştu.

Ömer'in bakışları yine o kısa zamanda bana dokunup geçerken beklediğim kadar sinirli olmadığını fark ettim. Gözlerinin içi kanlanmış ve göz altları çökmüştü. Sinirli değil de daha çok yorgun ve düşünceli görünüyordu. Dün akşam böyle olduğunu hatırlamıyordum. Geçen bu üç dört saat onu epey yormuş olmalıydı.

"İçeri geçin anne," dedi nefesini bıraktıktan sonra. Bu kadar sakin ve yorgun konuşması içimdeki huzursuzluğu tetikliyordu. Hatice Teyze de bu durgun hâlini anlamış olacak ki Ömer'i ikiletmeden dediğini yaptı. Ben de Hatice Teyze'yle beraber oturma odasına girdim ve köşedeki koltuğa oturdum.

Birkaç dakika sonra odaya Ömer girdi. Saçlarının ön kısmı ve yüzünün bir bölümü kurulanmış gibi gözükse de hâlâ ıslaktı. Yüzünü yıkamış olmalıydı. Fakat yüzündeki yorgunluk hiçbir değişime uğramamıştı.

"Betül bugün olanları anlatmıştır herhâlde," dedi oturduğum koltuğa en uzak koltuğa otururken.

Hatice Teyze daha çok bir soru olarak yöneltilmiş bu cümlelere kafa sallamakla yetindi.

"Şimdi sizin o çok merak ettiğiniz konuyu mecburen size anlatacağım," dediğinde bana yaptığı göndermeyi anlamamak için aptal olmam gerekirdi. Fakat buna takılmadım, haklıydı sonuçta.

Ellerini yüzüne kapatıp gözlerini ovdu. Çektiğinde gözleri daha fazla kızarmıştı.

"Son âna kadar bunu öğrenmemeniz için uğraştım fakat Betül bir şeyleri öğrenme konusunda bir hayli hevesli..."

Bizimle konuşuyordu fakat gözleri ne Hatice Teyze'deydi ne de bende. Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve sol elini saçlarının arasından geçirirken bir süre bekledi. Saçlarındaki eli, yüzünü görmeme engel oluyordu.

"Sana bugün neden orada olduğunu tekrar sormayacağım Betül. Tüm bu olanlardan sonra bu çok da önemli bir ayrıntı değil."

Söyledikleri beni rahatlatsa da sanki bana çocuk muamelesi yapıyor gibi hissetmeme sebep olmuştu. Tüm bu olanlara rağmen sinirlerimi bozuyordu.

"Telaş yapmamanız ve diken üstünde olmamanız için size bir şey anlatmadım. Fakat anlatmamamın en büyük ve asıl sebebi sizi hiçbir şekilde bu işe bulaştırmak istememdi. Kendi başıma halledebileceğim bir şeyken, bugün yaşananlardan dolayı Betül de artık olaya dâhil oldu. Emin olun, şu an işime yarayacak en son şey bu..."

Yerinden doğrulup koltuğa yaslandı ve burun kemerini sıktı. Bu, gayet normal bir hareketken Ömer yaptığında ona özgü bir şeymiş gibi geliyordu.

"Şu an sadece kendi arkamı değil, Betül'ün ve belki de senin arkanı kollamak zorunda kalacağım anne." Hatice Teyze'ye kısa bir bakış atarak devam etti. "Bir şirket var. Karanlık işlerini öğrenen birkaç işçi bunları dava etmişti."

Aklım Ömer ve Hatice Teyze'nin beni eve bıraktığı güne gitti. O gün de böyle bir şeyden bahsetmişti. Aralarında bir bağlantı olup olmadığını merak ettim.

Ömer, "İşçilerden biri evinde ölü bulunmuştu," dediğinde, "Üç çocuğu olan adam mı?" diye atıldı Hatice Teyze. O da konuyu hatırladığına göre tahminim doğruydu. Ömer başını sallayıp devam etti:

"Elimizde iki adam daha vardı. Fakat biri daha geçenlerde evinin yakınlarında vuruldu. Diğer işçi gözünü karartıp kanıt olabilecek birçok evrakı yakılmadan çalmayı başarmış. Bunları bana ulaştırdı."

Başını arkasındaki duvara yaslayıp yutkundu. Bu şekilde yutkunduğunda âdemelması daha belirgin bir hâl almıştı. Onu izlemekten alıkoyamadım kendimi. Derin bir nefes aldı:

"Fakat ben bunu emniyete teslim etmeyeceğim."

Nedenini sormak istedim ama devam etmek için duraksadığında susup konuşmasını bekledim.

"Emniyette onların muhbirliğini yapan adamlar olduğunu düşünüyorum. Bu evrakların yok olması onları temize çıkarır. Bu yüzden belgelerin bende olduğundan bir iki kişi dışında kimsenin haberi yok. Ama şirket bundan haberdar olmuş bir şekilde. Yani evrakların bende olduğunu biliyorlar. Bu yüzden bir süredir takip altındaydım. Sıkı bir takip değildi, daha çok onları fark etmemi istedikleri için böyle bir şey yaptılar. Bir nevi tehdit..."

Birkaç saniye soluklanıp devam etti:

"Bu aralar bir atak yapabileceklerinin farkındaydım. Açıkçası bu kadar ileri gidebileceklerini düşünmedim ama gittiler işte ve..." Gözlerini sımsıkı kapatıp birkaç saniye öyle durdu. "Özellikle Betül'e nişan alındığını düşünüyorum."

Yakınımdan geçen bir kurşun olduğunun farkındaydım, hedefi olabileceğimi de düşünmüştüm ve Ömer'in söyledikleri bu düşüncemi doğruluyordu.

Bir ürperti vücudumu sardı ve küçük bir titreme dalgasının esiri oldum. Ellerim sıcaklığını kaybediyor ve korkum tüm bedenime yayılıyordu. Küçük aksiyonlar yaşayan bir kız olarak bir silahın hedefi hâline gelmek alışık olduğum bir durum değildi ne de olsa.

"Seni öldürmeyeceklerdi," diye devam etti Ömer. "Amaçlarının yaralamak olduğu çok açık, bu da tehditlerinin bir üst kademeye taşındığını gösteriyor. Henüz doğrudan bana zarar vermeyi göze alamadılar ama onların eline çok büyük bir koz verdik. Betül'ün

orada olması onlar için büyük bir fırsattı. Bu, her şeyi daha zor bir hâle getiriyor."

Utancımdan koltuğun altına bile girebilirdim. Zorla da olsa sonunda bir açıklama yapmıştı. Fakat bu, benim içimi rahatlatmak yerine kendimi aptal bir hedef tahtası gibi hissetmeme neden olmuştu. Bu konuda kendimi engellemeyecektim, çünkü böyle hissetmekte sonuna kadar haklıydım.

"Her şeyi öğrendiğinize göre artık dediğimi yapın ve evden dışarı çıkmayın. Bir yandan olayları kontrol altında tutup bir yandan da sizi korumam çok zor ama yapmak zorundayım. Sizden tek isteğim işimi daha fazla zorlaştırmamanız..."

Son cümleyi bana küçük bir bakış atarak söylemişti. Bu cümle banaydı.

"Buraya ulaşma ihtimalleri düşük... Bunun için elimden gelen her türlü tedbiri alıyorum, buraya geldiğim zamanlarda bile... Fakat yine de dışarıda görünmenizi istemiyorum. Hiçbir şey belli değil."

Hatice Teyze başını sallayıp elini oğlunun dizine koydu.

"Ömer, oğlum ne olacak peki böyle? Nereye kadar devam edecek bu durum?"

"Diğer işçiyi ve belgeleri dava gününe kadar koruyacağım anne. Ondan sonra rahatlayacağız inşallah." Hatice Teyze'nin gözleri dolarken Ömer onu omzundan tutup göğsüne çekti. "Anne böyle şeyleri ilk defa yaşamıyorum. Halledeceğim inşallah, sen de üzme kendi."

Oturduğu koltuktan yavaşça kalkarken durdu:

"Bir de..." dedi bana dönerek, "sakın bu konuya burnunu sokma ve uslu dur."

Yanaklarım ellerime zıt bir şekilde alev alırken, kolumu nereye koyacağını şaşırmıştım.

Ömer odadan çıkarken gideceğini düşünüp hızla yerimden kalktım ve arkasından yürüdüm. Hatice Teyze öyle düşünceliydi ki beni fark etmemişti bile. Mutfağın önünden dönüp koridora yöneldiği sırada en azından şimdilik gitmediğini anlayabilmiştim. Beni fark edince sol omzunun üstünden hafifçe başını çevirdi:

"Bir şey mi söyleyeceksin?"

Soğuk ve mesafeli sesine karşı dik durmaya çalıştım. Oturma odasının kapısına kaçamak bir bakış atıp kısık sesle konuştum:

"Annenin aklı sürekli sende kalıyor ve hâliyle üzülüyor. Sen evde kalamıyorsun. Hem zaten başına bir sürü iş açtım. Ben..."

Cümlemi bitirmeme izin vermeden kestirip attı:

"Hiçbir yere gidemezsin."

"Ama ben..."

Tek kaşını kaldırması sert ifadesinin derecesini artırmıştı:

"Bugün yaşananlardan sonra seni bir yere gönderebileceğimi gerçekten düşündün mü?" Konuşmak için tekrar ağzımı açtığımda elini kaldırarak buna izin vermedi. "Güvende değilsin ve bu olay tamamen çözülene kadar bir yere gidemezsin. Unut bunu. Bu işe kendin karıştın Betül. Eğer hatanın farkındaysan ve başıma gerçekten iş açtığını düşünüyorsan yapacağın tek şey söylediklerimi dinlemek..."

Bir saniye daha orada durduktan sonra başka bir şey söylemeden odasına yöneldi. Ben de arkasından öylece bakakaldım.

***

Oturma odasının balkonuna çıkıp soluk gökyüzünü izledim. Sabah oluyordu. Karanlık, gökyüzündeki hâkimiyeti elinde tutmaya çalışsa da keskinliğini yitirmeye başlamıştı. Gökyüzü yeni bir renk için soyunuyordu. Üstümden çıkarmadığım hırkamın kollarını çekiştirip mermere yaslandım. Minaresi görünen camiden gelen

ezan sesi, ânın sessizliğini bozarak sokaklarda yankılanıyordu. Önce içeri girmeyi düşündüm ama sonra bundan vazgeçip etrafı izlemeye devam ettim.

Sakin ve boş sokakta beliren adamları görünce anlamsız bir merakla onları izledim. Hızlı hızlı yürüyorlardı. Birçoğu yaşlıydı ve kafalarında takke vardı. Birkaçı da yürürken takkesini takmaya çalışıyordu. Daha genç olanlardan birinin ayağı kaldırımın kenarını es geçti ve öne doğru sendeledi. Yaşlı olanı, gencin düşmeyeceğini fark ettiği hâlde kolundan yakalayıp bu gence gülümsedi. Sendeleyen çocuk da gülümseyerek elini yaşlı amcanın sırtına koyup sıvazladı. Bir nevi teşekkürdü bu.

Yaşlı amcanın hiçbir şey yapmasa bile bu samimi duruşu ve gülümseyen yüzü vardı. Daha dikkatli baktığımda neredeyse hepsinin öyle olduğunu fark ettim. Hepsi samimi, zararsız ve hoş insanlar gibi görünüyordu.

Karanlıkta, boş bir sokakta yürüyor olsam ve karşımda birkaç erkek birden belirse tedirgin olur ve hatta bu tesadüften korkardım. Fakat karşıma çıkacak adamlar bunlar olsaydı eğer, belki de onları gördüğüm için mutlu bile olabilirdim. Çünkü hepsinin yüzündeki gülümseme ve içtenlik ister istemez insanın ruh hâline de yansıyordu. Bunu rahatlıkla söyleyebilirdim ki bu adamları küçük bir balkondan izlerken bile durum böyleydi.

Adamlar sokağın sonuna ulaşırken gözlerimi onlardan ayırdım ve okunan ezana kulak verdim. Gün içinde ezan sesini birçok kez duyuyordum. Gerçi kendi evimde bu kadar sık duymazdım. Oturduğumuz muhitte bir ya da iki cami vardı bildiğim kadarıyla. Onlar da zaten bize pek yakın değildi.

Gündüz duyduğum ezan seslerinin neden bana farklı geldiğini düşündüm. Ya da bu farklılık yalnızca zaman farkı mıydı, ayırt edemiyordum. Sakinlik ve huzur tüm sokağa yayılıyormuş gibiydi. Güçlü bir sesle söylenenler kulağa da güçlü ve heybetli geliyordu fakat aynı zamanda huzuru da beraberinde getiriyordu.

İnsanlar namaz kılarken inandıkları Allah'ın karşısında eğiliyorlardı fakat yüzlerindeki ifade saf duygular barındırıyordu. Sıkıntısız ve memnun oluyorlardı. En azından benim gördüklerim böyleydi.

Ezan okunurken Allah'ın gücünü ve büyüklüğünü, anlamını hiç bilmediğiniz kelimelerden ve söyleniş tarzından anlayabiliyordunuz. Fakat bu da bir memnuniyet sağlıyor ve huzur veriyordu. Öyle garip ve öyle ironik bir inançtı ki bu, karşısında ne yorum yapacağımı şaşırıyordum. İster istemez bu insanlarla ilgili kötü hiçbir şey düşünemiyordum. Belki fazla etkilenmiştim onlardan, belki de onlara alışmıştım. Bunun ayrımını da yapamıyordum.

Ezan bittikten sonra birkaç dakika daha sokağı izleyip içeri girdim. Koltuğun üstünde uyuyakalmış Hatice Teyze'yi görünce gülümseyerek yanına yaklaştım.

"Hatice Teyze..."

Sesimi duyunca gözlerini araladı. Şaşkın şaşkın etrafa bakarken, "Sabah namazını kılmayacak mısın?" diye sordum. Uykunun verdiği şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Sonra yattığı yerden doğruldu. Gözlerini ovalayıp yavaşça kalktı. Ben de saatler öncesinde uyumak için serdiğim yorganın altına girerek gözlerimi kapattım. Henüz uyumamıştım ki Hatice Teyze'nin sesiyle gözlerimi hafifçe araladım.

"Betül."

Hatice Teyze gülümseyerek bana bakıyordu. Gözlerimi açmaya çalışırken koltuğun kenarına oturmuştu.

"Namaz için uyandırmasan vakti kaçıracaktım," dedi.

Elimin üstünde hissettiğim elini okşayarak başımı salladım.

"Ezanı duyunca kaldırayım dedim."

Bana eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Uykuma dönmeye meylettiğim sırada merakım, uykumu ellerimin arasından usul usul çekti.

Daha önce hiç namaz kılmamıştım ve nasıl kılındığını veya ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ancak Hatice Teyze'nin namaz kılarken yüzünde gördüğüm huzuru da daha önce hiç tatmamıştım. Yatağımda doğrulup onu izlemeye başladım.

***

Namaz bittiğinde Hatice Teyze dua okumaya başlamıştı.

Çok tuhaf hissediyordum. Aslında daha da tuhaf olan, namaz boyunca Ömer'in kısa kısa okuduğu dualardı. Ağzından çıkan yabancı kelimelerin ahengi etkileyici sesiyle karışıyor ve böylece hayran kalmaktan kendimi alamadığım bir durum oluşuyordu. Bu dil gerçekten bu kadar güzel miydi, yoksa kelimeler Ömer'in ağzından çıkınca mı böyle oluyordu, bilmiyordum.

Hatice Teyze dua ederken daha farklı bir etki bırakıyordu. Daha soyuttu, daha bağımsız ve aslında daha etkileyici... Fakat şimdi Ömer'in okumasına öyle takılmıştım ki kelimelerin değil, Ömer'in etkileyiciliğine kapılmıştım sanki. Belki de bu yüzden kendimi böyle tuhaf hissediyordum. Karışık bir durumdu.

Hatice Teyze ve Ömer ellerine aldıkları tespihleri çekerken, Ömer'in sırtını, ensesine düşen koyu kahve kısa saçlarını, geniş omuzlarını ve omuzlarını saran tişörtü izliyordum. Eğer biri bir insanın sırtını hayran hayran izleyeceğimi söyleseydi ona gülmeye bile tenezzül etmezdim. Şimdiyse Ömer'in sırtı bile, herkesin anlayamayacağı sanatsal bir tabloya bakan bir sanatsever gibi hissettiriyordu kendimi. Fakat üstündeki ince tişörte baktıkça ürpermiyor değildim. Evin içi çok soğuk olmasa da sıcak da sayılmazdı. Kollarının üşüyüp üşümediğini merak ediyordum ama bunu öğrenmek için yapılacak hiçbir girişime cesaretim yoktu.

Annem ve babam böyle hissettiğimi bilseydi... *Ah, hayır!* Bunu düşünmeyecektim, çünkü aklıma çok hoş şeyler gelmiyordu.

Ömer başındaki takkeyi katlayıp avucunun içine alırken ona nasıl sarıldığımı hatırladım. Aramıza koyduğu mesafeleri hiçe saymış-

ken ciğerlerim kokusuyla uyuşmuştu. Kötü bir zamanlama olsa bile aramızdaki mesafenin bir an olsun yok olması içimde garip bir kıpırtı oluşturuyordu.

"Anne..."

Ömer önce elini ensesine götürdü ve saçlarını geriye taradı. Saçlarının parmaklarının arasında hareket edişini göz ucuyla izledim.

"Efendim Ömer?" dedi Hatice Teyze.

"Ben biraz uyuyacağım, tamam mı?"

"Tamam oğlum. Sen hiçbir şey yememişsindir de şimdi. Kalkınca sana güzel bir kahvaltı hazırlarım."

Ömer hiçbir şey demeden yavaşça başını salladı. Bir an için benim olduğum tarafa gözleri kaydı fakat daha sonra bana bakmadan başını başka yöne çevirdi. Gözlerini kapatıp kaşlarını çatarken kendi kendine sinirlenmiş gibiydi. Neden böyle davrandığına bir anlam verememiştim. Odadan hızla çıktı ve aynı hızla koridora girdi. Sanıyorum ki bir şeye kızmıştı. Bazen hareketlerini çözemiyordum. Aslında *çoğu zaman* bir anlam veremiyordum desem daha doğru olur.

***

Sıcak yorganımın altında kıvrılmışken sol ayağımın açıkta kalması beni rahatsız ediyordu. Ayağımı yorganın altına sokmaya çalışıyordum ama bir türlü başaramıyordum. Başımı kaldırıp uykumu bölmek de istemiyordum ve o ayağımın dışarıda kaldığı her dakika daha fazla sinirleniyordum. Sonunda söylenerek kalktım ve üstümden kaymak üzere olan yorganı çekiştirerek vücudumun etrafına sardım. Duvar kenarına kayıp yorganı iyice sıkıştırdıktan sonra gülümseyip gözlerimi kapattım. Ama kısa bir süre sonra göz kapaklarım tekrar açılmıştı. Uykum bir kere kaçmıştı işte.

Yorganı sinirle üstümden itip kalktım. Odadan çıkmadan önce yorgana son bir kez baktım. Rakibini alt eden bir boksör gibi yarı hırs, yarı kazanmışlık hissiyle lavaboya doğru yürürken pijamamın paçası baş parmağıma takılmaya başladı. Sabah sabah sinirimi bozan unsurlar arasında yorganla yarışıyordu.

Parmağıma dolanan pijamayı yere sürterek düzeltmeye çalıştım ama beni delirterek düzelmemekte inat ediyordu. Sonunda sessizce bir sıra hakaret sıraladığım pijamaya teslim olmuştum. Dizimi kaldırarak pijamayı düzeltmeye çalıştım. Bunun da işe yaramayacağını anlayınca oflayarak eğildim. Yarısı ayağımın altına giren pijama yerle olan bağımı kesmeye çalışırken, dengemi sağlamak için elimle yerden destek almayı düşündüm. Öne uzanıp düşmeden önce yerden destek alacağımı düşünürken, diğer ayağım eğildiğim için daha çok kaydı ve sendeledim.

Pes ettim ve zeminin sert yüzeyiyle karşılaşmayı beklerken güçlü bir el kolumu yakaladı fakat ayaklarım bu beklenmedik olay karşısında daha fazla kaydı. Başımın önderliğinde öne doğru inişe geçeceğimi düşünüyordum ki başka bir şeye çarptım. Bu, başımı çok acıtmasa da sert bir şeye çarpmadığımı söyleyemezdim. Aldığım nefeslerden birinde, Ömer'e has okyanusvâri kokuyu alınca hızla başımı kaldırdım. Bakışlarım Ömer'in çarptığım göğsünden yüzüne kaydığında beni aceleyle duvara yaslayıp uzaklaştı. Ömer yanımdan hızla geçip mutfağa girerken ben, kalkmış kaşlarımla hareketsiz bir şekilde duvarda kalakalmıştım.

Ona bu derece yakın olmak ve kokusunu bu kadar yakından duymak kesinlikle bana iyi gelmiyordu. Vücudum fonksiyonlarını şaşırıyor ve toparlanmam uzun sürüyordu.

Ellerimi yüzüme kapatıp heyecanın beynimi ve yanaklarımı ele geçirmemesini diledim. Ellerimi çekip başıma iş açan pijamama baktım. Duvardan destek alıp hışımla düzelttikten sonra kendi kendime gülmeye başladım. Uyanır uyanmaz girdiğim bu mücadeleye kendimi fazla kaptırmıştım.

-26-

Elimdeki portakal suyundan bir yudum aldım ve bakışlarımı, saatlerdir izlememe rağmen hiç ilgimi çekmeyen diziye çevirdim. Önceki bölümleri izlemediğim için olaydan ve konudan bihaberdim. Bir iki kere dizinin esas oğlanını bulduğumu sanarak tüm senaryoyu kafamda oturtmaya çalıştım fakat adamların biri uzun bir süredir ortada gözükmedi, diğeriyse biraz önce hastaneye kaldırıldı. Esas oğlanların uzun bir süre ortada olmadığı diziler pek görülen bir şey değildi. Bu yüzden ilk seçenek doğal olarak eleniyordu. Esas oğlanlar tabii ki hastaneye kaldırılabilirlerdi fakat öyle bir şey olsaydı eğer, dizinin yarısı bir hastane odasında geçerdi. O adam hastaneye kaldırıldığından beri belki iki, belki de üç sahnede görünmüştü. Demek oluyor ki o da esas oğlan değildi.

Esas oğlanı bulmak bu kadar zor olmamalıydı. Fakat esas kız biraz garip, yani biraz... *Değişikti*. Duruma uyan birçok kelime vardı tabii ama sanırım ben yalnızca *sadakatsiz* kelimesiyle yetinecektim. Kız kendisine umutsuzca âşık olan çocuğu pek önemsemiyordu. Zengin ve çapkın olana ise yüz vermiyormuş gibiydi. Aslında yalnızca öyle görünüyordu. Bu, dizinin bir cilvesi miydi, yoksa kızda mı bir değişkenlik vardı, bilemiyordum ama daha çok, "Yan cebim boş," tavırları sergiliyordu. Bir de çocukluk aşkı vardı tabii. Esas oğlanın o olduğuna dair derin şüphelerim vardı fakat emin olamıyordum. Teknik olarak o olmalıydı ama dizi esas oğlanını pek

sahipleniyor gibi gözükmüyordu. Bu kadar az ve karışık sahneler vermeleri kesinlikle yapımcının hatasıydı. Hangi dizide esas oğlanı bulmak için bu kadar çaba sarf edilirdi ki? Emin olduğum bir konu varsa o da bu diziyi yalnızca benim gibi ne izlediğini bilmeden zaman geçirmek isteyenlerin izlediğiydi.

Portakal suyumun yarıya indiğini fark edince bardağımdan daha küçük yudumlar almaya başladım. Bir kapının gürültüyle çarpıldığını duyduğumda evde Ömer olduğu için daha hassas çalışan duyularım ayağa kalktı. Portakal suyumu bir yudumda bitirip boş bardakla birlikte ayağa kalktım. Mutfağın kapısındaki Hatice Teyze de merakla bana bakıyordu. Ömer'in tıslamaya benzer sinirli sesini duyunca Hatice Teyze'nin yanındaki yerimi aldım. Bu şekilde koridoru da daha iyi görebiliyordum.

Saatlerdir odasına tıkılmış, kimseyle konuşmamıştı. Belki de Hatice Teyze'yle konuşmuştu fakat ben bilmiyordum. Ne olursa olsun, onu bu derece sinirlendiren şeyin ne olduğunu fazlasıyla merak etmiştim.

Hatice Teyze de ben de mutfak kapısının önünde merakla bekliyorduk. Ömer odasının kapısını hızla açıp koridora çıktı. Bizi fark etmemişti. Elini alnına götürüp ovaladı, daha sonra iki elini de yüzüne kapatıp derin bir nefes aldı. Kendi kendine birkaç şey mırıldandıktan sonra yüzünü bizden tarafa çevirdi.

"Anne bir bardak su verir misin?"

Hatice Teyze aceleyle başını sallayıp mutfağa girdi. Sol elimle sağ kolumun dirseğini yakalayıp öylece pervazda dikilmeye devam ettim. Ömer'in içinde bulunduğu durumu iyice çıkmaza sokmuştum. Eğer biri bana böyle bir şey yapsaydı onu korumaya çalışmak yerine evimden kovardım belki de. Ömer'den özür dilemek istiyordum ama dudaklarımı aralayacak cesaretim yoktu. Bu kadar işin arasında küçük bir özür yalnızca sinirini bozardı. Bu yüzden susmayı tercih ettim.

Hatice Teyze yanımdan geçip Ömer'e su dolu bardağı uzatırken Ömer dizlerini kırıp oturdu. Hatice Teyze'nin elindeki bardağı alıp suyu içtikten sonra ayağa kalkıp bardağı geri verdi.

"Çıkıyorum ben."

Kapıya yöneldi ve askıdaki deri ceketini alıp hızla üstüne geçirdi. "Her şeyi öğrendiğinize göre artık sözümü dinlersiniz diye umuyorum," dediğinde bu uyarının yalnızca benim için yapıldığını hepimiz biliyorduk.

Yanağımın içini dişleyip sessiz kalmayı tercih ettim. Bu konuda ağzımı açmaya hakkım yoktu. Her ne kadar hoşuma gitmese de artık akıllı bir insan gibi davranmam gerekiyordu.

"Bu konuda daha önce olmadığı kadar ciddiyim," dedi. "Eğer aynı şey tekrarlanırsa geceyi emniyette geçirmen için birçok geçerli neden bulabilirim."

Pekâlâ, direkt şahsıma değil de bir şeyleri ima ederek yaptığı uyarıları daha çok seviyordum. En azından onlar bu kadar dikkat çekici olmuyor ve beni utandırmıyordu. Bedenimin ve düşüncelerimin hâkimiyetini kaybetmemek için zihnime karşı daha despot bir tavır takınmalıydım.

"Tamam," diye fısıldadım ve sanki beni göz hapsine alacakmış gibi bakışlarımı ayak parmaklarıma kaydırdım. Bunu yapmayacağını tabii ki biliyordum ama bu saçma dürtüye karşı koyamamıştım işte.

Hatice Teyze küçük bedeniyle Ömer'in kollarının arasına girerken farkında olmadan iç çektim. Bugün Ömer'e çok yakın olmuştum. Bu yüzden ister istemez bu yakınlığa özlem duyuyordum. Ömer'in kokusunu o kadar yakından almak, kelimelerimin yetersiz kaldığı karlı bir noktadaydı. Fakat en çok, o mesafeden gözlerine bakmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Yeşilin en koyu tonuna gizlenmiş hareleri incelemek ve bakışlarının üzerimde olduğunu düşünmek, o karlı noktadan kendimi aşağı bırakmak gibiydi.

Hatice Teyze yanımdaki yerini aldığında Ömer, "Allah'a emanet olun," deyip çıkıp gitti. Dişlediğim dudağımı rahat bırakıp kollarımı bedenimin iki yanında sallamaya başladım.

"Biraz televizyon izleyeceğim."

Hatice Teyze dalgın bir hâlde başını salladı. Arkamı döndüm ve oturma odasına yöneldim. Düşünmeyip bilinçaltımdaki soruyu serbest bırakınca odanın kapısından geri döndüm. Henüz yerinden kıpırdamayan Hatice Teyze'ye bakarak, "Sence neye sinirlenmişti?" diye sordum.

Hatice Teyze de bunu düşünüyormuş gibi başını her iki yana salladı:

"Bilmiyorum ki."

"Çok sinirlenmişti. Kesin o bahsettiği adamlarla ilgili bir şey oldu," dedim. Hatice Teyze huzursuzca iç çektiğinde yüzündeki endişe ve hüzün içimi burkmuştu. O soruyu sorduğum için ânında pişman oldum. Bu konuyu konuşmak Hatice Teyze'yi üzüyordu.

"Üzülme Hatice Teyze," dedim kendimce onu teselli etmeye çalışarak. "Ömer Allah'a emanet."

Hatice Teyze kaşlarını kaldırarak bana baktığında ben de kaşlarımı kaldırmıştım. Bir anda söylediğim cümleyi Hatice Teyze'yi rahatlatmak için mi, yoksa buna gerçekten inandığımdan mı söylemiştim, ben de bilmiyordum.

Hatice Teyze'nin bu konu hakkında bir şey söylememesi için arkamı dönüp oturma odasına geçtim. Zaten bir şey söyleyecek gibi de durmuyordu. Yalnızca söylediklerimden dolayı şaşırmıştı. Kendimdeki değişimi ben de hissediyor fakat tanımlayamıyordum. Alışkanlıktı muhtemelen. Başka bir açıklama bulamıyordum ama şimdilik mantıklı geliyordu kulağa. Bu düşüncelere dalmak istemiyordum. Ne zaman böyle şeyler düşünsem kaçtığım o boşluk

hissi varlığını tekrar hatırlatıyordu. Etrafımızda olan bunca olay bile beni öyle bir boşluğa çekmiyordu.

Zil çaldığında Ömer'in geri geldiğini düşünerek kapıya yöneldim. Hatice Teyze kapıyı açınca gülümseyen Sevgi Abla başını içeri uzattı:

"Müsait misin Hatice Abla?"

Hatice Teyze gülümseyerek yanıtladı:

"Gel Sevgi, gel."

Sevgi Abla beni görünce birbirimize sarıldık ve sonra birkaç dakika sohbet ettik. Ben odaya geri dönerken, onlar da mutfağa giriyordu.

Koltuğa oturup kumandayı elime aldım. Yaptığım başka bir aktivite yoktu herhâlde. Bütün gün oturmaktan başka ne yapıyordum ki gerçekten? Biraz kilo mu almıştım ben? Sanki biraz göbeğim çıkmıştı. Ayağa kalkıp dolabın camından yansımama baktım. Üstümdeki geceliği daraltıp belimi ortaya çıkardım. Sanki biraz kilo almıştım.

Tüm görüntüme şöyle bir baktıktan sonra memnuniyetsizlikle yüzümü buruşturdum. Resmen salmıştım kendimi. Tüm gün evin içinde gezinmekten başka bir şey yapmayan biri olarak kendimi salmam çok da garip değildi. Yine de kendime dikkat etmem gerekiyordu.

Televizyonun yanındaki telefonumu kontrol edip banyoya yöneldim. Emre ve okuldan birkaç kişi mesaj atmıştı. Kutay'dan gelen cevapsız aramaya da daha sonra dönebilirdim.

***

Duş alıp çıktıktan sonra başıma bir havlu doladım ve geometrik desenleri olan gri pijamamı giydim. Üstüme giyecek kalın bir şey kalmamıştı, olanlar da kirlideydi. Bir atlet ve ince bir tişörtten başka giyecek bir şeyim yoktu. En sonunda beyaz atleti giyme-

ye karar verdim. Üstüme hırka giyerdim nasıl olsa. Başımdaki havluyu sabitleyip odadan çıktım. Mutfağa girince masaya geçip çay içen ikiliyi gördüm ve onlara gülümsedim. Dolaba uzanıp bir bardak çıkardım kendime.

"Betül," dedi Hatice Teyze dikkatimi çekmek için. "O hâl ne kızım?"

"Ne hâli?"

Hatice Teyze'ye dönüp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Kızım atlet giyilir mi bu havada?" dedi beni azarlayarak.

Omuzlarımı silktim.

"Kalın bir şeyim kalmamış ki, hırka giyeceğim şimdi üstüme."

"Ben hırkayı da makineye attım," dedi. Hemen ardından da ayaklanıp mutfağın kapısına yöneldi. "Dur, benimkilerden bir şey bakayım sana."

Sıkıntıyla nefesimi bıraktıktan sonra elimdeki bardağa su doldurdum. Dizlerimi kırıp oturdum ve suyu birkaç yudumda bitirdim. Sevgi Abla kendi hâlinde çayını içerken başımı eğip bulunduğum pozisyonu inceledim. Garip bir hisle hemen ayağa kalkıp bardağı tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra mutfaktan çıktım. Yadırgamamalıydım; bu alışkanlıktı, yalnızca alışkanlık...

Oturma odasına geçip telefonumu yanıma aldım ve koltuklardan birine oturdum. Mesajlara cevap verirken Hatice Teyze odaya girdi:

"Betül?"

Bakışlarımı telefondan çekmeden mırıldandım:

"Efendim?"

Elindeki gri kapüşonluyu bana doğru uzattı:

"Bendekiler hep elbise, öyle kalın bir şey bulamadım giyebileceğin. Ben de mecbur Ömer'in dolabına baktım. Bunu pek giymez."

Tepkimi ölçmek için yüzüme bakıyordu. Elindeki kapüşonluya bakarken içimdeki mutluluk hissiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Hatice Teyze devam etti:

"Giymem dersen başka bir şeyler arayayım."

Başımı hızla iki yana sallayıp boğazımı temizledim:

"Hiç gerek yok, uğraşma sen. Ben bununla da idare ederim."

İlgisiz görünmeye çalışarak kapüşonluyu Hatice Teyze'nin elinden aldım. Rahatlayarak odadan çıktığında elimdeki kapüşonluya sırıtarak bakmaya başladım. Hemen sonra burnuma yaklaştırıp okyanusvâri kokunun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Daha fazla zaman kaybetmeyerek atletimden kurtuldum ve kapüşonluyu üstüme geçirdim. Ömer'in kokusu etrafımı sararken kendimi koltuğa bıraktım. Bir an kendimi yumuşatıcı reklamlarındaymışım gibi hissetmiştim.

Nasıl göründüğüme bakmak için ayaklandığım sırada kapüşonlunun etekleri normalden bir karış daha aşağı düştü. Kolları da benim için bir hayli uzundu, bol olmasından bahsetmiyordum bile. Ama bu sorun değildi. Kollarımı dirseklerime kadar sıvayıp vitrinin camından yansımama baktım. Kapüşonlu bana elbise olacak kadar uzundu. Üzerimde garip dursa da bu görüntüyü beğenmiştim. Sıvadığım kollarım aşağı düşmeye başladığı için kıvırdım. Ardından kollarımı etrafıma dolayıp koltuğa geri döndüm. Televizyon izlemeye çalışıyordum ama beş on saniyede bir üstüme bakıp gülümsediğimi saklayamazdım. Yakalarımı tutup burnuma kadar çektim. Böyle daha iyiydi. Hatice Teyze'nin sesini duyunca televizyonun sesini kıstım:

"Betül?"

Yüzümdeki dağınık gülümsemeyi toparlamaya çalışarak karşılık verdim:

"Efendim Hatice Teyze?"

"Kızım biz Sevgi'yle onun evine geçiyoruz biraz. Sen de gelmek ister misin?" dediğinde, "Hayır, evde kalacağım ben. Belki biraz uyurum," dedim. Cümlelerimin altında bir yere gitmeyeceğimin ve evde uslu duracağımın teminatı gizliydi. Anladığını düşünüyordum ki Hatice Teyze, "Tamam," demiş ve Sevgi Abla'yla birlikte evden çıkmışlardı.

Televizyonun sesini tekrar açmıştım ki çalan telefonum televizyonun sesini tekrar kısmama neden oldu. Koltuğun üstündeki telefonuma uzanıp elime aldım. Ekranda görünen isimle kısa bir telaş yaşamıştım. Bu telaşı sesime yansıtmamak için kendime birkaç saniye verdim ve ardından telefonu açtım:

"Efendim?"

"Betül."

Sesindeki otoriteye rağmen geri plana attığı özlemin farkındaydım. Ben de onu özlemiştim ama o günkü olaydan sonra en azından bazı şeyleri halletmeden aramız tam anlamıyla düzelir miydi, bilmiyordum.

"Efendim anne?" dedim mesafemi koruyarak.

"Babanla şehir dışına çıkacağız yarın." Cümlesini bitirmediğini düşünerek sessiz kaldım. "Birkaç hafta kaldıktan sonra geri dönmeden yurt dışına çıkabiliriz."

Boğazımdaki yumru, gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Onları gerçekten özlemiştim ama o gün sarf ettiğim sözleri ve bana davranışını sindirmeye niyetim yoktu.

"Düşündüm ki sen Emre'nin yanına gitmek yerine eve gelebilirsin. Uzun bir süre evde olmayacağız."

Telefonu kendimden uzaklaştırarak burnumu çektim ve boğazımı temizleyip sesimin hâkimiyetini tekrar kazanmaya çalıştım:

"Eve geri dönmeyeceğim anne."

İstesem de dönemezdim ya, neyse.

Bir şey söyleyeceğini anlayınca aradaki duygusal havayı dağıtmak adına derin bir nefes aldım:

"Kutay çağırıyor, gitmem gerek. Size iyi yolculuklar."

Telefonu kapatıp yakınımdaki koltuğun üstüne attım. Bakışlarımı tavana dikip akmaya hazır gözyaşlarıma kendimce bir set çektim. Yaşadıklarım ağır geliyordu. Farklı şeylere kafa yorarak bu ağırlığı görmezden gelsem de tam olarak yok sayamıyordum.

Ellerimi yüzüme kapatıp kirpiklerime birikmiş birkaç damla yaşı hızla sildim. Koltuğa oturup telefonu tekrar elime aldım. Mesajları kısaca yanıtladım ve Kutay'ın cevapsız aramasına dönmek için geri arama tuşuna dokundum. Telefonu kulağıma tutup beklerken ayağımla bir ritim tutmaya başlamıştım. Beş on saniye sonra Kutay'ın yorgun sesi geldi:

"Betül?"

"Aramışsın," dedim. "Görmedim."

"Nasılsın diye aramıştım."

Sesi ciddi anlamda yorgun geliyordu.

"Hasta mısın?" diye sordum.

"Ah, hayır! Sadece yorgunum." Bir yere yaslanıp gerindiğini görmesem bile anlamıştım. "Okul ve şirket bu aralar fazla yoğun..."

Kutay çalışkan bir çocuktu. İlişkilerinde berbat olsa da iyi bir evlattı. Babasının onunla gurur duyduğunu biliyordum, haklıydı da...

"Sen iyi bir çocuksun Kutay," dedim. Alaylı sözlerime karşı yorgun bir kahkaha atmakla yetinmişti. Başka bir konuya geçtim. "Annemle konuştuk az önce."

"Seni aramasına şaşırdım," dedi ve ekledi, "...şehir dışına çıkacaklarmış."

Bir şey olduğunda aradıkları kişi Kutay'dı ve doğal olarak ona da bundan bahsetmişlerdi.

"Seninle de konuştu demek," dedim.

"Annen beni sever Betül, sana sahip çıkacağımdan hiç şüphesi yok." Derin bir nefes aldı. "Şu an orada kalmana göz yumduğumu bilse boğazlayacağı ilk kişi ben olurum sanırım."

"Kesinlikle," dedim gülümseyerek. "Bir de, 'İstersen eve gel,' dedi."

"Ne yapacaksın? Bence mantıklı bir teklif..."

Omuzlarımı silkip saçımla oynamaya başladım:

"Eve dönmeyeceğim Kutay. İrademi bu kadar hafife almalarını istemiyorum."

"Sen bilirsin. Bana da gelebilirsin. Hatta hemen gelip alabilirim seni."

"Kutay!" dedim sert bir tonlamayla.

Oflayarak, "Tamam," dedi. "Sadece bil diye söylüyorum."

Bunun üzerine bir şey söylemedim, o da konuyu değiştirdi.

"Okulda Selin'le konuştuk biraz," dedi. Açtığı konu her ne kadar hoşuma gitmese de başka bir konu açtığı için Kutay'a minnettardım. "Seninle konuşmak istediğini söyledi, seni merak ediyormuş."

İmalı bir şekilde gülüp, "Merak ediyormuş öyle mi?" diye sordum.

"Aranızda geçenler ve yaptığı hataları bir kenara bırakarak söylüyorum ki seni gerçekten seviyor Betül."

Hafifçe yutkundum:

"Ben de onu seviyorum Kutay ama şimdi olmaz. Her neyse, Emre'yle konuştun mu hiç? Ne zaman döneceğini söyledi mi sana?"

Bir konudan ötekine geçmemiz için birkaç cümle yetiyordu. Bu durum komik gelse de kendi kendime gülmekle yetindim. Sorumun üzerine büyük bir kahkaha attı.

"Hayır, bir süre daha orada kalacakmış. Babasıyla arasını düzeltmeye çalışıyor. O da bu durumu fark ettiği için onu biraz zorluyor."

Emre'nin babasıyla zıt düşmesi hepimizin alıştığı bir durumdu. Fakat artık o da büyümüş ve bir şeyleri düzeltmeye başlamıştı.

"Neyse, sen ne yapıyorsun orada?" dediğinde Ömer'in içine girdiği durumu ve buna nasıl burnumu soktuğumu anlatıp anlatmamak arasında kalmıştım. Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyordum. Sonuç ortadaydı, anlatamazdım. Kutay'ı telaşlandırmak istemiyordum. Beni korumak isteyecek ve buraya gelecekti muhtemelen. Durumu anlatmam hiç akıllıca olmazdı. Ömer'den bir de bunun için azar işitemezdim.

"İyi, bazen sıkılıyorum ama evde de böyleydim," dedim.

"Onlarla anlaşabiliyor musun peki?"

Başka biri sorsa altında bir şey arayabilirdim ama Kutay bu soruyu samimi bir şekilde sormuştu.

"Evet, onlar gerçekten iyi insanlar ve beni seviyorlar."

"Eğer mutluysan ve güvendeysen benim için sorun yok. Ama bir terslik olursa ve bunu bana söylemezsen gerçekten elimden kurtulamazsın Betül."

Yine takındığı abi tavrı gözlerimi devirmeme sebep oldu:

"Merak etme, eğer sana haber vermezsem önce ben kendimi cezalandıracağım."

Bu söylediğimin arkasında duracaksam kendimi hemen şimdi cezalandırmam gerekiyordu.

"Ayfer Hanım o dosyaları kaldırmadan önce Murat Bey'e kontrol ettirin."

Başta Kutay'ın ne dediğini anlamasam da daha sonra onun bir başkasıyla konuştuğunu fark edebilmiştim. Şirkette olmalıydı. Kutay'ı daha fazla meşgul etmemek için, "Kapatayım ben, sen işine bak," dedim. İtiraz etmedi.

"Tamam Betül, görüşürüz."

Ben de, "Görüşürüz," dedim ve konuşmayı sonlandırdım.

Evimi özlemiştim, ailemi ve arkadaşlarımı da... Ama buraya da alışmıştım ve kolay kolay vazgeçebileceğimi sanmıyordum.

Diğer koltuğa geçip kumandayı elime aldım. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp televizyonun sesini açtım ve çıkan çikolata reklamına odaklandım. Farkında olmadan yutkunmuştum. Gerçekten fazla lezzetli görünüyordu. Çikolataya aşırı bir düşkünlüğüm olmasa da fazlasıyla canım çekmişti.

***

Bir şeyin yere çarpmasıyla uyandım. Etrafa göz gezdirdikten sonra elimdeki kumandanın yere düştüğünü gördüm. Dalmıştım yine. Televizyonda uyumadan önce izlediğim program yerine başka bir program yayınlanıyordu.

Hatice Teyze eve geldi mi diye merak ediyordum. Yerimden doğrulup mahmurluğumu umursamadan ayağa kalktım. Birkaç adım-

da kapıya ulaşıp pervaza tutundum. Birden kalkınca gözlerim kararmıştı.

Kendime geldiğimde, "Hatice Teyze?" diye seslendim. Birkaç saniye daha bekledikten sonra Hatice Teyze'nin henüz eve gelmediğine kanaat getirdim. Odaya geri dönmeden önce mutfağa gidip bir bardak su doldurdum kendime. Bardakla birlikte masaya oturdum ve birkaç yudumda suyumu içip bardağımı yıkayarak süzülmesi için kenara koydum. Oturma odasına geri dönmek üzere kalkacağım sırada zil çalmaya başladı. Hatice Teyze gelmiş olmalıydı.

Yerimden kalkıp kapıya yöneldim. Kim olduğuna bakma gereği duymadan kapıyı açtım. Kapının önünde duran iki adam garip bir ifadeyle bana bakarken tedirgin olmuştum. Biri diğerinden yaşça daha büyük duruyordu. Diğeri ise küçük gözükmesine rağmen kır saçlıydı. Onları incelemeyi bırakıp, "Buyurun?" dedim. Yaşça büyük duran adam birkaç adım öne çıktı:

"Evde biri var mı küçük hanım?"

Bu soruyla iyice tedirgin olmuştum. Fark ettirmeden kapıyı biraz kapatmaya çalıştım. Tedirginliğim anlaşılmış olacak ki soruyu soran adam rahatlamam için gülümsedi. Fakat gülümsemesi çok da içten değildi.

"Biz bu civardaki birkaç binanın sağlamlığını kontrol etmek için dolaşıyoruz da... Alt katta bir problem varmış, orada oluşan çatlağın buraya ulaşıp ulaşmadığına bakmak için geldik. Müsaade eder misiniz?"

Bir evin içine, bir de adamlara baktım. En azından Hatice Teyze evde yokken böyle bir şeye müsaade etmek istemiyordum.

"Bunun bir izni falan olmalı, değil mi?" dedim adamların ikisini de incelerken.

Adamlardan biri başını sallayıp elindeki çantayı açtı. Bir belge çıkarıp elime tutuşturduğunda ne yapacağımı bilemedim. Kâğıtta

yazan şeyleri üstünkörü okurken bunun bir izin belgesi olduğunu anlamıştım ama yine de tedirgindim. Diyecek bir şey bulamayınca kapıdan çekilip içeri girmelerine müsaade ettim. Adamlar ayakkabılarını çıkarıp içeri girerken her hareketlerini izliyordum. İki adam da izin ister gibi oturma odasının önünde durunca girmelerini işaret ettim. Birkaç dakika odayı ve balkonu kontrol edip ardından odadan çıktılar. Kontrolleri bana hiç mantıklı görünmemişti. Yine de bir şey söylemedim. Ne yapacağımı şaşırmış bir hâlde, bir an önce gitmelerini bekliyordum.

Adamların ikisi de bana döndü.

"İsminiz?"

"Betül," diye bir anda söyleyiverdim. Bunu yaptığım için ânında pişman olmuştum fakat geri alma şansım yoktu. Adamların gülümsemesi yüzlerine yayılırken yaşça büyük olanı elini uzattı:

"Memnun oldum Betül Hanım."

Uzattığı eli isteksizce sıktıktan sonra elimi çekip arkamda sakladım.

"Kontrolünüzü yaptığınıza gore artık gidebilir misiniz?"

Kabalığıma karşı gülümsemekle yetindiler. Bu hareketleri yavaş yavaş korkmama neden oluyordu.

Adam, bana kibar gelen bir ses tonuyla, "Kusura bakmayın lütfen. Rahatsız ettik Betül Hanım," dedi. Adımı söylerken gözlerimin içine bakmasından oldukça rahatsız olmuştum. Hızla başımı sallayıp açık olan kapıya yönelmelerini izledim. Diğer adam da gülümsemesini yüzüne yaydıktan sonra ikisi de evden çıktı. Henüz kapının önünde olmalarını umursamadan kapıyı kapattım ve biraz bekledikten sonra kilitledim. Bu da neydi şimdi?

Oturma odasına geçerken televizyonun sesinden başka bir ses daha duyunca kumandayı alıp televizyonun sesini kıstım. Bu, Hatice

"İki kişi geldi," dedim. Oldukça gerilmiştim. Konuşmaya başladıktan sonra daha rahat olacağımı düşünmüştüm ama hiç de öyle olmamıştı. Ellerimi birbirine sürtüp başımı kaldırdım. "Eve bakmak istediklerini söylediler. Bu civardaki birkaç binanın sağlam olup olmadığını kontrol ediyorlarmış. Alt kata bakmışlar, orada bir çatlak varmış ve bu kata çıkmış mı diye kontrol etmek istemişler. Eve almayacaktım ama izin kâğıdını gösterince bir şey diyemedim. Birkaç dakika sonra da gittiler."

Hatice Teyze kaşlarını çatmış, bir şey düşünüyordu. Bir süre sonra başını kaldırdı.

"Sevgi bugün onların evde olmadığını söyledi."

"Kimin?" dedim anlamayarak.

"Zeliha'nın. Zeliha alt katta oturuyor."

Hatice Teyze'nin söyledikleri zihnimdekileri destekliyordu. İçimdeki korku daha da büyümüştü. Alt kattakiler evde değilse o adamlar bana yalan söylemişti.

"Belki başka bir gün bakmışlardır," desem de üst üste iki daireyi farklı günlerde kontrol etme olasılıklarının çok düşük ve bu kontrol işinin bile baştan aşağı mantıksız olduğunu biliyordum.

Hatice Teyze hiçbir şey anlamamış gibiydi.

"Ömer aradı," dediğimde Hatice Teyze bakışlarını tekrar bana çevirmişti. "Eve birilerinin gelip gelmediğini sordu."

Yüzünde düşünceli ve endişeli bir ifade vardı.

Çalan kapı zili konuşmamızı bölünce kapıya yöneldim. Dürbünden baktığımda tahmin ettiğim gibi kapıdakinin Ömer olduğunu gördüm. Heyecanımı içimde yaşamayı tercih ederek gergin bir ifadeyle kapıyı açtıktan sonra içeri geçmesi için çabucak kenara çekildim.

Hatice Teyze'ye bakarak, "Selamün aleyküm," dedi ve içeri girdi. Hatice Teyze de, "Aleyküm selam," diyerek ona karşılık verdi ve oğluna sarıldı. Kapıyı kapatıp Ömer'in bir şey söylemesini beklemeye başladım. Ömer oturma odasına yönelince, biz de onu takip ettik.

Köşedeki koltuğa oturup derin bir nefes aldı. Gerginliği tüm yüz hatlarından okunuyordu. Sabahki kadar olmasa da yorgun görünüyordu. Onu her zaman dinç görmüş bir insan olarak bu yorgunluk beni de yoruyordu ve daha kötüsü kendimi çaresiz hissettiriyordu.

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Ellerini birleştirip bir yumruk hâline getirirken ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. Burun kemerini sıktı, bakışlarını halıya dikmişti.

"Bu sabah bir telefon aldım."

Hatice Teyze de, ben de pürdikkat Ömer'i dinliyorduk. Sabahki olay ikimizin de dikkatini çekmişti fakat sormaya cesaret edememiştik.

"Telefon, şirketin eski çalışanındandı. Size bunun ayrıntılarından bahsetmeyeceğim. Çok hoş şeylerden konuşmadığımızı bilin yeter." Bir süre duraksadı, sonra devam etti. "Emniyetten bir iş için ayrıldığım sırada bir telefon daha aldım ve adamlarının evime kadar girdiğini öğrendim." Korku ve heyecanla iç çekip ellerimi ağzıma kapattım. Her şey ortadaydı. Beni öyle kolay kandırmışlardı ki kendimi bir aptal gibi hissediyordum. Dibimize kadar girmişlerdi ve onları içeri ben almıştım.

Sertçe yutkundu. Başını iki yana sallayarak gözlerini kapattı.

"Sizi aradım ama geç olmuştu. Buraya kadar gelmelerindeki amaç bana gözdağı vermekti. İstediklerini yapmazsam daha farklı yöntemlere başvuracaklarını düşünüyorum." Ellerini alnına kapatıp saçlarını geriye itti. "Sizi bu şekilde savunmasız bırakamam."

Teyze'nin telefonunun sesiydi. Televizyonun yanındaki küçük telefonu elime alıp ekrana baktım. *Ömer* ismini görünce az önceki rahatsız ruh hâlimden ânında sıyrıldım. Boğazımı temizleyip telefonu açtım.

"Anne?"

Ömer'in heyecanlı sesi telefonda yankılanırken kısık bir sesle, "Hatice Teyze evde yok," dedim.

"Nerede?"

Sesindeki heyecan ve telaş bir şeyler olduğunun habercisiydi.

"Komşuya gitti."

"Betül eve birileri geldi mi?"

Yüksek çıkan sesinin ardından duyulan korna sesi yolda olduğunu gösteriyordu.

"Nasıl yani?"

"Eve yabancı biri geldi mi?"

Sorduğu soruyla olduğum yerde kalmıştım. Eve birinin geldiğinden nasıl haberi olmuştu, bilmiyordum ama tedirgin olmakta haklı olduğumu hissediyordum.

"Betül bana cevap ver!"

Bağırışına karşı durumu açıklamaya koyuldum:

"Evet, yani iki kişi geldi. Biraz önce gittiler, şeye bakmak için..."

"Eve geliyorum!"

Yüzüme kapanan telefona bakıp korkuyla dudaklarımı dişledim. Ne olmuştu şimdi? Ömer eve birinin geldiğini nereden biliyordu? Daha da önemlisi gelenlerin Ömer'le ne gibi bir ilgisi vardı?

Gerginlikle titremeye başlayan ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve televizyonu kapatıp kapüşonlunun cebine soktum. Odanın içinde volta atarken aklımda dönen sorularla baş edemiyordum. Apaçık korkmuştum.

Saçlarımı bir kez daha geri atıp ellerimle boynumu kavradım. Bir şeyler yanlıştı ve ben kendimi tam ortasında hissediyordum. Ömer'in bahsettiği şeylerle ilgisi varsa eğer, bu hiç iyi olmayacaktı. O zaman durum öyle bir hâle gelirdi ki kimsenin canı yanmadan bu işten kurtulamazdık.

"Evi kontrol edeceklermiş!"

Ayağımı önümdeki koltuğa sinirle vurdum. Asıl kızgın olduğum kişinin bizzat kendim olduğunu biliyordum. Her şeyi berbat etmiştim. En başından beri her şeyi eline yüzüne bulaştırma rekoru bendeydi.

Kapı zili bir kez daha duyulduğunda hızla kapıya koştum. Açmadan önce dürbünden bakmayı ihmal etmemiştim bu sefer. Hatice Teyze'yi görünce rahatlayarak kapıyı açtım. Beni gördüğü anda kaşlarını çattı. İçeri girerken bir şey söylememişti ama kapıyı kapattıktan sonra bana döndü.

"Kızım senin neyin var? Yüzün bembeyaz olmuş."

Bir şey söylememe fırsat bırakmadan, "Yoksa..." diye başladı. Ne düşündüğünü anlayarak başımı iki yana salladım.

"Bir yere gitmedim."

Yüzündeki rahatlamayı görünce duraksadım:

"Ama birileri geldi."

Dediğimden bir şey anlamayarak yüzüme bakarken önüme düşen birkaç tel saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Kimseden çıt çıkmıyordu. İkimiz de aynı hisleri paylaşıyorduk; korku, endişe ve ne yapacağını bilememek. Ömer ise yalnızca yorgundu. Gözleri kızarmıştı fakat güçlü duruşundan hiçbir taviz vermiyordu. Bunun, üstüne ne kadar büyük bir sorumluluk yüklediğinin farkındaydım.

"Binanın önünü iki polis kollayacak. Bunun için emniyetle konuşmam gerekiyor."

"Onlar, eğer belgelerin sende olduğunu öğrenirse..." diye söze başladım ama devamını getiremedim. Amacım yalnızca bize söylediklerini hatırlatmaktı. Belgeleri emniyete teslim etmemiş ve hatta emniyettekilerden saklamıştı. Şimdi bu şirkette çıkan bir sorun yüzünden kapımızın önüne polis dikmesi insanları şüphelendirirdi.

"Emniyette öyle bir söylenti var. Ama herkes bunun sadece bir söylenti olduğunu düşünüyor. Bir söylentinin duyulması kolaydır, hele de içeride adamların varsa... Elinde kanıt yokken kimse bunun bir söylenti olmadığını ispatlayamaz. Ama kimsenin böyle bir duruma kurban gitmesini istemezler. Bu yüzden sorun çıkmayacaktır."

Bana kızmadan ya da beni terslemeden cevap vermesine şaşırmıştım. Aslında bunlardan birini yapsa bile haklıydı. İşin bu kadar karışmasında payım büyüktü ne de olsa.

"Bugün evin önünde ben bekleyeceğim," dedi Ömer. Hatice Teyze, Ömer konuşmaya başladığından beri hiç tepki vermemiş, yine o düşünceli hâline bürünmüştü. Her an ağlayabilirmiş gibi duruyordu. Elimi uzatıp omzunu okşadım.

"Bari bir şeyler ye oğlum."

Ömer ellerini pantolonunun arka ceplerine sokarak ayağa kalktı.

"Şimdi bir şey yemeyeceğim anne. Belki bir ara çıkıp yerim."

Ömer'in cevabı Hatice Teyze'nin hiç içine sinmemişti ama bir şey söyleyemiyordu yine de.

"Neyse, ben namaz kılıp çıkacağım. Bir şey olursa haber verin."

***

Saat ona geliyordu ve eve sessizlik hâkimdi. Hatice Teyze yatak odası ve mutfak arasında gidip geliyordu sürekli. Bense oturma odasında televizyon izliyordum, bir de Ömer'i. Yaklaşık iki üç dakikada bir kalkıp camdan Ömer'e bakıyordum. Arabanın içinde oturmuş, kitap okuyordu. Fakat kitap okumasına rağmen tetikteydi. Binaya değil giren, yaklaşan biri olduğunda bile başını kaldırıp dikkatle o kişiyi izliyordu. Bugün için buraya tekrar gelmeleri çok küçük bir ihtimaldi fakat yine de bir ihtimal vardı ve bu Ömer'in tetikte olması için yeterliydi.

Camdan çekilip odanın ortasına yürüdüm. Koltuğa oturacağım sırada vazgeçip Hatice Teyze'nin yanına gittim. Odanın kapısına yaklaşır yaklaşmaz ciğerlerime güzel ve lezzetli bir koku doldu. Gülümseyerek mutfağa gittiğimde Hatice Teyze de fırınla ilgileniyordu. Gözlerimi kapatıp mırıldandım.

"Bu saatte, bu koku..."

Hatice Teyze'nin kıkırdamasını duyunca gözlerimi açıp fırına eğildim. Börek yapmıştı.

"Yapılır mı bu saatte Hatice Teyze, kilo almışım zaten!"

Keyifle bana baktı:

"Kilo mu almışsın, iyi bari."

Kaşlarımı çattım:

"İyi mi? Yapma Hatice Teyze."

"Zaten zayıftın, yüzün gözün toplanmış biraz, bak daha güzel olmuşsun."

"Sen böyle söyle bakalım, nereden çıktı bu börek işi gece gece?"

"Hem sen seviyorsun, hem de Ömer'e götüreyim dedim biraz. Aç aç duruyor çocuk orada." Ömer'den bahsedince yine yüzü düşmüştü.

"Tamam," dedim. "Soğuyunca haber ver."

Hatice Teyze'nin yanağına bir öpücük kondurup odaya döndüm. Camın yanına ilerleyip aşağı baktım. Ömer de arabadan dışarı çıkmış, buraya bakıyordu. Bakışlarımız kesişince heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. O da bir saniye kadar kısa bir süre sonra bakışlarını pencereden çekmişti zaten. Etrafına bakarken camdan uzaklaştım. Onu izlediğimi görmesi beni utandırmıştı. Perdeyi camın yarısına kadar çekip arkasından aşağı bakmaya devam ettim. Önce saatine, daha sonra da buraya baktı yine. Bakışlarını tekrar yere indirirken dudakları hafifçe iki yana kıvrılmıştı. Yüzündeki anlık gülümseme, nefesimin tıkanmasına neden olmuştu. Yüzünde bir gülümseme belirtisi görmeyeli epey olmuştu ve şimdi bunu görmek gerçekten kendimi iyi hissettiriyordu. Ömer arabaya geri binerken kocaman bir gülümsemeyle pencereden uzaklaştım. Bu adam fazlasıyla dengemi bozuyordu.

Odanın ortasından kapıya yürürken kendi kendime küçük bir dans gösterisi yaptım. İtici olduğumdan emindim fakat ben de duygularımı ancak bu şekilde dışa vuruyordum.

Kulaklarıma ulaşan gülümsemeyle mutfağa girince Hatice Teyze'yi bir daha öptüm. Komik ve tatlı kıkırdamasını duyarken kapağı açık fırına yaklaşıp böreklerden birine uzandım. Güç bela çıkarabildikten sonra bir parça ısırdım ucundan. Börek o kadar sıcaktı ki ısırdığım lokmayı ağzımın içinde tutamıyordum. Ağzımı açıp derin derin nefesler alırken böreği tezgâhın üstüne bıraktım. Sıcak böreği yutabildiğimde Hatice Teyze mutfağın kapısında duruyordu.

"Çok sıcaktı kızım onlar, bekleseydin ya."

"Bir şey olmaz," dercesine omuz silktikten sonra böreğimi tekrar elime aldım. Çok küçük parçalar hâlinde yemeye devam ederken

Hatice Teyze mutfaktan çıktı. Biraz sonra da dışarı çıkarken taktığı büyük başörtüsüyle mutfağa girince, "Nereye?" diye sordum.

Dolaptan kapaklı bir kap çıkarıp fırından beş on tane börek koydu içine.

"Şu böreklerden Ömer'e de götüreyim sıcak sıcak."

"Ben götürebilirim istersen, sen yorulma şimdi."

Ben masum bir şekilde gülümserken Hatice Teyze, "Şimdi sana kızar bir şeyden, üzer seni. Ben götüreyim," dedi.

Elimi havada, "Önemli değil," der gibi salladım. "Kızacak bir şey mi var şimdi Hatice Teyze? Hem canım çikolata çekti bugün, belki markete de uğrarım."

Hatice Teyze kısa bir an düşündükten sonra, "Tamam o zaman," dedi ve başörtüsünü çözmeye başladı. Ben kapıdan çıkarken Hatice Teyze de börek kabını elime tutuşturmuştu.

"Betül kızım eğer markete giderseniz sebze, meyve, kahvaltılık bir şeyler de alın. Evde pek kalmamış."

Başımı sallayıp ayakkabılarımı giydim. Merdivenlerden inmeye başladığımda bugün hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum kendimi.

Binanın kapısını açıp dışarı çıktıktan sonra Ömer'in arabasının olduğu tarafa döndüm. Ömer'in gözleri ânında beni bulmuştu. Kaşlarını çatıp arabadan inerken ona doğru gitmemi bekledi. Aramızda iki metre kadar bir mesafe kala durdum ve elimdeki kabı kaldırdım:

"Hatice Teyze sana börek gönderdi."

Uzattığım kabı alıp arabanın içine bıraktı. Olduğum yerde dikilmeye devam edince, "Ne oldu?" der gibi başını hafifçe eğip tek

kaşını kaldırdı. Bu hareketi yaparken fazla etkileyici olduğunu düşünmemeye çalıştım.

"Bir de marketten alınacak şeyler varmış."

"Tamam," dedi. "Ben alırım, eve gir sen."

"Hayır, ben de geleceğim."

Derin bir nefes alıp, "Eve gir Betül," dedi.

"Benim de almam gerekenler var," diye inatlaşınca Ömer pes edip arabanın kapısını kapattı. Anahtarın düğmesine basıp arabayı kilitledikten sonra olduğum tarafa doğru yürümeye başladı.

Ömer önde, ben arkada markete girdik. Bana bakmadan, "Ne alınacakmış?" diye sordu.

"Sebze ve meyve istedi," dedim. "Bir de kahvaltılık bir şeyler alacakmışsın."

Ömer bir market arabası alıp manav reyonuna yöneldiğinde onu takip ettim. Aldığı sebze ve meyveleri arabaya yerleştirirken ben de reçellere bakıyordum. Bir tane vişne reçelini çıkarıp arabaya doğru ilerledim. Reçel kavanozunu göstererek, "Bunu alabilir miyiz?" diye sorduğumda, "Ne istiyorsan alabilirsin," dedi. Gülümseyerek reçeli arabaya bıraktım.

Meyve ve sebzeleri aldıktan sonra kahvaltılıkları halletmeye başladık ya da Ömer başladı. Çünkü ben başka şeylere bakmakla meşguldüm.

Abur cubur reyonunu görünce adımlarımı hızlandırdım. Bir tane bitter çikolata alıp Ömer'in yanına döndüğümde çikolatayı elimde sallayarak, "Alıyorum," dedim. Alabileceğimi söyledi ama yine de onayını almak istiyordum. Ömer elimdeki çikolataya baktıktan sonra başını salladı. Çikolatayı da arabaya bıraktıktan sonra kollarımı göğsümün üstünde bağlayıp etrafı incelemeye devam ettim.

Gözüm sebzelerin biraz ilerisinde duran pasta reyonuna takılınca arabanın yanından ayrılıp oraya yürümeye başladım. Vitrinde bir sürü çikolatalı pasta vardı. Aslında çikolatalı pastayı da severdim. Sonuçta pasta pastadır. Fakat frambuazlı pasta sevgim çok daha fazlaydı. Kalan son birkaç frambuazlı pastaya bakarken bunu Ömer'den isteyip istememek arasında kalmıştım. Ama bu kadarı biraz fazla olabilirdi.

"Frambuazlı pastamız gerçekten çok iyidir," dedi görevli kadın. Gözlerimin takıldığı pastayı yakalamasına şaşırmıştım.

"Almayacağım, teşekkürler," dedim.

Kadın sevecen bir şekilde gülümsedikten sonra arkasını dönüp diğer müşteriyle ilgilenmeye başladı.

"Betül, haydi gidiyoruz."

Ömer'in seslenmesiyle reyonun önünden çekilip ona doğru yürüdüm. Aldıklarını kasaya koyan Ömer'in yanından geçerek çıkış kapısının önünde beklemeye başladım. Burada çocuklar için koyulmuş oyuncak makinesini görünce oraya yöneldim. İçindeki oyuncaklar çok kaliteli değildi ama hepsi bir aradayken renkli ve güzel görünüyorlardı.

Oyuncakları inceledikten sonra Ömer'in fazla oyalandığını düşünerek kasaya döndüğümde cüzdanını cebine sokuyordu. Beş altı poşeti birden eline alıp çıkış kapısına ilerlemeye başladı.

Ömer'in elindeki poşetlerin fazlasıyla ağır olduğunu düşünerek, "Yardım edeyim istersen," dedim. Ben Ömer'in peşine takılırken, "Gerek yok," dediğini duydum ve daha fazla üstelemedim. Çünkü gerçekten zorlanıyormuş gibi durmuyordu.

Ömer önden giderken bana dönmeden, "O üstündeki benim olabilir mi?" diye sordu. Başımı eğip üstüme bakarken suç işlemiş bir çocuk gibi kaşlarımı kaldırıp etrafa bakmaya başladım.

"Kalın bir kıyafetim kalmamıştı. Hatice Teyze de bana bunu verdi."

Bu konu hakkında başka hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Kapının önüne geldiğimizde bu sefer ben onun önüne geçip zile bastım. Kapıyı açıp içeri geçmesi için kenara çekildim. O öne geçmeden önce ben yine önden gidip evin kapısını çaldım. Hatice Teyze kapıyı açınca Ömer poşetleri hemen kapının yanına bıraktı.

"Sağ ol oğlum," dedi Hatice Teyze.

Ömer sadece başını sallamakla yetinmişti. Kapının önündeki poşetleri Hatice Teyze'yle beraber mutfağa götürmeye başladığımda Ömer, Hatice Teyze'ye seslendi. Mutfakta olduğum için sessizce onları dinlemeye başladım.

"Efendim oğlum?" dedi Hatice Teyze.

Ömer, "Oturma odasının güneşliğini çekin, içerisi olduğu gibi gözüküyor," dediğinde perdeden gizli gizli onu izlediğim zamanlar aklıma geldi ve sertçe yutkundum.

"Tamam yavrum. Haydi Allah'a emanet ol."

"Siz de..."

Kapının kapanma sesi duyulurken kızarmakta yeni bir seviye atlamıştım. Perde ne kadar kalın olursa olsun ışıklar yanınca içeriyi rahat bir şekilde gösteriyordu. Fakat asıl utanmama neden olan şey onu izlemek değil, Ömer'i perdenin arkasından gizli gizli izlediğimi sanmamdı. O da bunu fark etmiş ve doğrudan olmasa da benimle dalga geçmişti. Hatice Teyze'ye bunu söylerken duyacağımı bildiğinden adım gibi emindim.

Kendime bu aptallığımdan dolayı çeşitli hakaretler sıralayarak kapının önündeki diğer poşetleri almaya gittim. Hatice Teyze'den geri kalan iki poşeti de alıp mutfağa götürdükten sonra çikolatayı koyduğum poşeti aramaya başladım. Bir poşetteki kutuyu gö-

rünce çikolatayı aramayı bırakarak kutuyu poşetten çıkardım. *Bu olamazdı, değil mi?*

Kokuyu almama rağmen emin olmak için kutuyu açıp tüm cazibesiyle önümde duran frambuazlı pastaya baktım ve içten bir şekilde inledim. Gözlerimi kapatıp pastanın kokusunu bir kez daha içime çektim. Bu adama hayran olmamak için bir sebep bile bulamıyordum.

-27-

Ömer'den gelen frambuazlı pastanın üstünden yalnızca bir gün geçmişti. O pastayı sadece Hatice Teyze ve ben yemiştik. Ömer çok kez eve gelse de pastadan yememişti. Hatice Teyze'nin söylediğine göre Ömer frambuazlı pasta sevmiyormuş.

Hislerimin frambuazlı pasta sevmeyen bir adama kayması yeterince acı ve dramatikti. Ama sonuçta ondan frambuazlı pasta sevmediği için soğuyamazdım. Frambuazlı pastadan da Ömer sevmiyor diye vazgeçemezdim. İkisinin de kulvarları farklıydı ve ikisini de çaresizce bırakamıyordum.

Bu yaşa kadar yakışıklı birçok erkekle tanışmıştım. Yakışıklı olup benimle flört edenler de oldu. Fakat hiçbirinde bu kadar kendimi öne atmamıştım. Bu, tabii ki övünülecek bir şey değildi. Yalnızca onlara ulaşmak için çok çaba harcamamıştım ve yine onlar için çok fazla üzülmemiştim.

Aslında Selin'le birlikte önceden oluşturduğumuz bir kategori listemiz bile vardı; yakışıklı olup beyinleri kasları kadar çalışmayanlar, yakışıklı olup uçkur ve egolarına sahip çıkamayanlar, yakışıklı normaller ve yakışıklı zekiler.

Çok sevgilisi olan bir tip değildim. Aslında bu işlerle ilgilenen daha çok Selin'di. Yine de birkaç sevgilim olmuştu ve tercihlerim

genelde yakışıklı normallerden ve zeki olanlardan oluşuyordu. Normal olanlar sizi mutlu edebiliyordu. İyi ve güzel vakit geçiriyordunuz. Genelde romantik oluyorlardı. Zeki olanlarsa romantik ve eğlenceli olmanın yanı sıra sizi şaşırtabiliyorlardı.

Fakat bu kategorilerin Ömer için yeterli olduğunu düşünmüyordum. İyi ya da kötü, beni şaşırtabiliyor ve bir şekilde kendine hayran bırakıyordu. Fakat en büyük farkı, izleyeceğim güzelliği ya da zekâsı değil, kilit vurduğu ve ulaşılmasına müsaade etmediği hisleriydi. İnançlarından oluşan kocaman bir sandıkta sakladığı hislerine onun dışında kimseyi yaklaştırmıyordu.

Bazen Ömer'e ulaşabileceğimi düşünüyordum fakat bu düşüncem her zaman hüsranla sonuçlanıyordu. Hislerini deşifre etmemek konusunda fazla katıydı. Fakat ben de her seferinde bunun peşine düşüp o koca sandığa toslamaktan bıkmayacak kadar inatçıydım.

Bir de frambuazlı pasta vardı ve ben bu konuyu kesinlikle burada bırakmalıydım. Frambuazlı pastayı Ömer'le kıyaslayamazdım. Ömer'i seçme ihtimalimden korkuyordum aslında. Yıllarca frambuazlı pastaya karşı koruduğum sadakatimi bu karmaşada heba edemezdim.

"Kızım bir şey mi oldu? Yemeği beğenmedin mi yoksa?"

Hatice Teyze'nin meraklı bakışları üzerimde dolaşırken tabağımdaki yemeğe odaklanmaya çalıştım. Bir oraya bir buraya ittirdiğim köfteye çatalımı batırıp büyük olmasını umursamadan hepsini ağzıma attım:

"Yok, dalmışım sadece."

Ağzımdaki köftenin büyüklüğü konuşmamı güçleştirdiğinden çıkardığım anlamsız seslere bir son vererek sustum. Hatice Teyze'nin de bir şey anlamadığından emindim. Ağzımdaki lokmayı yutunca cümlemi tekrar ettim:

"Dalmışım öyle."

Hatice Teyze elini beline koyarak oturduğu yerden doğruldu:

"Akşam camı açmıştım da hemen üşütmüşüm galiba. Her yerim ağrıyor."

"Alacağın bir ilaç falan var mı? Ya da Ömer'e söyleyelim, seni hastaneye falan götürür."

Elini boş ver der gibi salladı:

"Aman yok kızım. Şimdi hiç hastaneye gidemem."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada ayağa kalktı:

"Biraz yatayım ben, geçer."

"Tamam, ben de burayı toplarım."

Tabağımdaki son köfte parçasını da ağzıma attıktan sonra tabakları üst üste koyup tezgâha bıraktım. Masanın geri kalanını da toplarken aklım yine benden bağımsız çalışmaya başlamıştı.

Ömer önceden en fazla haftada bir eve uğrarken şimdi neredeyse her gün geliyordu. Bazen eve giriyor, bazen de kapının önünde bekleyen polislerle birlikte duruyordu. Sanırım içinde bulunduğumuz durum yüzünden böyleydi. Tabii bundan hâliyle memnundum, yani Ömer'i daha sık görmekten...

Bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordum. Artık Ömer eve geldiğinde daha fazla heyecanlanıyordum. Çünkü birkaç kere göz göze gelebiliyorduk. Hayır, saatlerce bakışmıyorduk tabii ki. Birkaç saniyeyi geçememiştik henüz fakat önceden bu bile olmuyordu. Bu yüzden en azından üstüme başıma çekidüzen veriyordum.

Mutfağı toplamayı bitirdikten sonra biraz rahatlama umuduyla banyoya yöneldim. Sıcak bir duş alıp küçük bir uyku çekebilirdim belki de.

Eşyalarımı unuttuğum aklıma gelince banyodan dönüp Hatice Teyze'nin odasına girdim. Sessizce dolabı açıp giyebileceğim birkaç şey aradım.

Ömer'in giysilerine bir göz atmak güzel olabilirdi. Zaten o kapüşonludan da istemeye istemeye ayrılmıştım. Her neyse, bu kadar ileri gidemezdim.

Hatice Teyze'nin yeni yıkadığı giysiler arasından uygun bir şeyler seçip yatağın ucuna bıraktım ve iç çamaşırımı almak için geri döndüm. Aradığımı bulamayınca diğer raflara ve çekmecelere bakmaya başladım. Fakat sonuç aynıydı. Hatice Teyze'nin uyuyup uyumadığını bilmiyordum ama uyuyorsa bile mecburen uyandırmam gerekiyordu.

"Hatice Teyze?"

Uykulu sayılabilecek bir sesle mırıldandı:

"Efendim kızım?"

"İç çamaşırı bulamadım da..."

"Yeni yıkadım onları, kurumamışlardır daha."

Nefesimi bırakıp dudağımı büktüm:

"Yapma ya! Ne zaman kururlar?"

"Bugün kurumazlar. Yarını beklemen lazım."

Sıkıntıyla iç çektikten sonra çıkardığım giysileri tekrar yerine koydum. Burada çok az kıyafetim vardı ve sürekli böyle sorunlar yaşıyordum. Dışarı çıkıp alışveriş yapabilirdik fakat bunun yerine eve gidip oradan bir şeyler getirmemiz daha mantıklıydı.

"Hatice Teyze?" dedim bir kez daha.

"Efendim kızım?"

Her seslendiğimde bana bu şekilde karşılık vermesini komik buluyordum. Gülmemeye çalışarak, "Eve gidebilir miyiz?" dedim. Kaşlarını çatıp başını yastıktan hafifçe kaldırdı:

"Nasıl yani?"

"Burada giyeceğim fazla şey yok. Benim evime gitsek ve giyebileceğim birkaç giysi alsam, olmaz mı?"

Dirseklerinin üstünde doğrulup teklifimi düşünüyormuş gibi durdu beş on saniye:

"Bilmiyorum ki... Olabilir aslında."

Bunu bir onay cümlesi olarak kabul edip, "Bu akşam olur mu?" diye sordum.

"Ömer'e soralım önce Betül," dedi. "Şimdi olmaz derse bir de..."

"Tamam," dedim, komodinin üstündeki telefonu alıp Hatice Teyze'ye uzatırken. "O zaman sen Ömer'i ara."

Yataktan tamamen doğrulup elimdeki telefonu aldı. Birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına götürüp beklemeye başladı.

"Selamün aleyküm Ömer. Oğlum bugün eve gelecek misin? Betül'ün evden alması gerekenler varmış, gidebilir miyiz bugün? Ay, sana ne Ömer! Lazımmış demek ki." Yatağın ucuna oturup sonucu bekledim. "Tamam o zaman," dedi Hatice Teyze. "Haydi Allah'a emanet ol. Aleyküm selam," dedi ve telefonu kapatıp yatağın yanına bıraktıktan sonra bana döndü:

"'Akşam sekiz sekiz buçuk gibi hazır olun, gidelim,' diyor."

Gülümseyerek, "Tamam," dedim ve Hatice Teyze'ye uzanıp yanağına bir öpücük kondurarak odadan çıktım. Oturma odasına gidip telefonumu aldım ve Kutay'ı aradım. Telefon bir süre çaldı. Tam aramanın sonlanacağını düşündüğüm sırada telefonu açmıştı:

"Betül?"

"Nasılsın?" dedim direkt konuya girmeden.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Bugün eve geliyorum."

"Eve mi?" dedi memnuniyetle. "Sonunda ya!"

Gözlerimi devirdim:

"Öyle değil, yani yalnızca birkaç kıyafet almak için geliyorum."

Nefesini bıraktığından telefonda sinir bozucu bir gürültü oluşmuştu:

"Neyse, görüşmüş oluruz en azından," dedi.

"Diyorum ki annem bana eve gelmemi teklif ettiyse sende anahtar vardır."

Masum bir hava vermeye çalıştığım sesim bana bile itici gelmişti.

"Ha benimle görüşmek için aramadın yani," dediğinde, "Kutay, tabii ki seninle de görüşecektim..." dedim kelimeleri yayarak. Durumu geçiştirme niyetindeydim fakat şükür ki bu konuya çok takılmamıştı.

"Tamam Betül, bu tonlamayla konuşmanı sevmiyorum."

Konunun açılmadan kapanması hoşuma gitmişti. Sırıtarak aynı ses tonuyla, "Tamam," dedim. Öğürüyormuş gibi yapınca gülerek, "Sekiz buçuk gibi bizim evin önünde ol. Görüşürüz," dedim. Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp koltuğa attım. Sanırım telefonu koltuğa atmaktan ayrı bir haz duyuyordum.

***

Boğazlı bluzumun altına kot pantolonumu giyip üstüme hırkamı aldım. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğuyla topladıktan sonra solgun

yüzüm için ne yapabileceğimi düşünüp bir şey bulamadım. Mecburen bu şekilde kalacaktım, tıpkı günlerdir olduğu gibi...

Aynanın karşısından çekilip başörtüsünü takan Hatice Teyze'yi izlemeye koyuldum. Dirseklerinin altına inen siyah başörtüsünü şekle sokmaya çalışıyordu. Sonunda tatmin olmuş bir şekilde başörtüsünü iğneledi ve kalın bol pardösüsünü giydi.

Zil çalınca, Hatice Teyze'den önce davranıp kapıya koştum. Dürbüne baktıktan sonra gülümsememi zapt etmeye çalışarak kapıyı açtım. Ömer siyah pantolonu, deri ceketi ve boynuna doladığı ince bordo atkısıyla karşımdaydı. Şunu söylemeliydim ki bordo ona fazla yakışıyordu. Hülyalı bakışlarımı ondan kaçırarak aptal ifademi düzeltmeye çalıştım.

"Oğlum aşağıdan zile bassaydın ya, buraya kadar çıkmana gerek yoktu," dedi Hatice Teyze.

Ömer ellerini cebine sokup omuzlarını silkerek, "Neyse," dedi. "Haydi sizi bekliyorum."

Hatice Teyze çantasını omzuna asarken ben de ayakkabılarımı giyip kapının önüne çıktım. Ömer'le aramızda çok az bir mesafe oluşu ikimizin de dikkatini çekmiş olacak ki başımızı kaldırıp birbirimize baktık. Ömer dönüp aramızdaki mesafeye birkaç adım daha eklerken ben olduğum yerde kıpırdamayıp, "Nasılsın?" diye sordum.

Aklım neden söylemeyi düşündüklerimi mantık çerçevesinde değerlendirmeden hemen dilime iletiyordu ki? Önce bunu söyleyip söylememe konusunda bir daha düşünmeme fırsat tanıması gerekirdi. Ömer'e nasıl olduğunu sormak tabii ki kötü bir şey değildi fakat buna ters bir cevap vermesi durumunda bozulacak olan bendim.

"İyiyim, sen?" dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla kalktı, gözlerimi ona çevirdim. *Bana düzgün bir şekilde cevap vermişti, öyle mi?*

"Çok... Çok iyiyim," dedim ve hafifçe yutkundum.

Gözlerimiz birkaç saniye birbirini bulduğunda bu buluşmayı yine Ömer bozmuştu. Fakat buna takılmayacak kadar şaşkındım. Benimle normal bir diyalog içinde olması ve hiçbir neden yokken bakışlarını o upuzun gelen birkaç saniyede benden sakınmaması şaşkınlığım için geçerli bir nedendi.

Bakışları omzumun üstünde toplanırken ben de o tarafa döndüm. Hatice Teyze garip bir ifadeyle Ömer'e baktıktan sonra evden çıkıp kapıyı kilitledi. Ne olduğunu anlamamıştım fakat bu durum gerilmeme sebep olmuştu.

***

Uzun bir süredir uğramadığım evimin önüne geldiğimizde içimde garip bir heyecan oluştu. Evimi özlemiştim. Arabanın arka kapısını açıp eve doğru hızla yürümeye başladığımda Ömer ve Hatice Teyze'nin de arkamdan geldiğini hissediyordum. Kapının önünde Kutay'ı görebilme umuduyla etrafa baktım. Saat buçuk olmak üzereydi ama henüz gelmemişti.

Kapının önünde dikildiğimi gören Ömer, "Eee?" diye sordu.

"Evde kimse yok," dedim. "Arkadaşım anahtarı getirecek."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Başını geriye atıp nefesini verirken bakışlarım, boynunun gerilmesiyle ortaya çıkan âdemelmasına takıldı. Kısa bir süre sonra bakışlarımı indirip ayaklarımı nemli çimlere sürtmeye başladım:

"Bayağı da soğukmuş."

Ellerini birbirine sürten Hatice Teyze de üstüne aldığı şalına iyice sarılmıştı.

"Arabaya gir sen anne," dedi Ömer. Hatice Teyze arkasını döndü ve birkaç metre uzağımızdaki arabaya girdi. Hatice Teyze fark ettirmemeye çalışsa da Ömer geldiğinden beri üstünde bir gariplik

vardı. Ne olduğunu anlamadığım için bu konu hakkında tahmin yürütemiyordum.

Kutay'ın arabasını gördüğümde ona el sallayıp gülümsedim. Arabayı gelişigüzel park ettikten sonra arabadan çıkıp yanına gitmem için kollarını açtı. Sırıtarak ona koştum ve sarıldım. Kutay'a ne kadar kızgın olsam da onu özlemiştim. O da bana aynı şekilde karşılık verirken küçük bir kahkaha attı:

"Beni özlediğini gördüğüm için şimdilik seni azarlamayacağım."

Gözlerimi devirerek kollarımı çektim ve karnına dirseğimi geçirdim:

"Azar işitecek bir şey yapmadım."

Beni duymamış gibi bakışlarını Ömer'e çevirip, "Meşhur Ömer bu demek!" dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle.

Onaylamamı bekliyormuş gibi bana bakınca başımı salladım.

Ömer bakışlarındaki asabiyet ve memnuniyetsizliği saklamıyordu. Kutay kolunu omzuma yaslayıp kulağıma eğildi:

"Benim kadar yakışıklı sayılır."

Gülerek dirseğimi bir kez daha karnına geçirdim:

"Senden daha yakışıklı..."

Alınmış gibi yüzünü buruşturdu:

"Henüz bu adamla tanışmamışken kavga çıkarmamı mı istiyorsun?"

Umursamazca omuzlarımı silktim:

"Öyle bir şey yapmayacaksın."

"Hızlı olur musun Betül?"

Ömer, Kutay'la aramızdaki sessiz şakalaşmaları bölerken Kutay şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı:

"Benden hoşlanmadı galiba."

Kutay'dan ayrılıp Ömer'e ters bir bakış attım:

"Saçmalama. Daha seni tanımıyor bile."

Kutay imalı bir şekilde gülümsedikten sonra cebindeki anahtarı çıkardı:

"Bu kadar saf olduğunu bilmezdim Betül."

Anahtarı bana vermeden önce Ömer'e doğru yürümeye başladı. Ömer gerçekten gergin görünüyordu fakat bunun Kutay'la bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Ondan hoşlanmaması için hiçbir sebep yoktu.

Kutay, Ömer'e doğru ilerleyip elini ona uzattı ve "Kutay ben. Sen de..." diye kendini takdim etti.

Ömer önce Kutay'a, daha sonra uzattığı ele baktı. Sonra tek kaşını kaldırarak sertçe Kutay'ın elini sıktı:

"Ömer."

Kutay'ın cümlesini tamamlarken yüzündeki gergin ve rahatsız ifade fazlasıyla dikkatimi çekmişti. Öyle ki Kutay'ın elini sıkarken parmak boğumlarının beyazladığını buradan bile görebiliyordum. Ortama erkeksi bir ilkellik hâkimdi.

Ömer elini çektikten sonra bana kısa bir bakış attı. Kutay, yanından geçip evin kapısına ilerlemeye başladığında bakışlarımı yere indirip peşine takıldım. Çıkardığı anahtarla kapıyı açtığında vakit kaybetmeden içeri girdim.

Omzumun üstünden arkaya baktığımda Kutay içeri girmiş ve koltuklardan birine yerleşmişti bile. Ömer ise kapı pervazında duruyor ve ara sıra arabaya bakıyordu.

Önüme dönüp merdivenlere yöneldim ve hızla merdivenleri çıkmaya başladım. Odama girdiğimde kendimi tutamayarak yatağıma yaklaştım ve kenarına oturdum. Evi, odamı ve yatağımı çok özlemiştim. Ömer'in izin vereceğini bilsem gurur yapmayı bırakır, birkaç gün burada kalabilirdim bile. Fakat şu durumda bunun olmayacağını kesin bir dille belirttiği için bu gibi isteklerle kendimi mutsuz etmeyecektim.

Oyalanmayı bırakıp yataktan kalktım. Daha ne kadar Hatice Teyze'yle kalacağımı bilmediğim için çanta yerine küçük bir valiz hazırlayacaktım. Sandalyeye çıkıp gardırobumun üstünden orta büyüklükte bir valiz alıp yatağımın üstüne bıraktım. Sonra dolabımın önüne geçip en uygun şeyleri aramaya başladım.

Karpuzlu, ayıcıklı ve kareli pijamalarımı çıkarıp valizin içine gelişigüzel bir şekilde koydum. İki tane kapüşonlu ve sevdiğim birkaç kazağımı çıkarıp onları da pijamalarımın yanına bıraktım. En rahat pantolonlarımdan da üç dört tane çıkardım. Onları da valize bıraktıktan sonra en sevdiğim kot şortlarımdan birini de pantolonlarımın yanına koydum. Şortla birlikte giyeceğim kalın bir çorap seçerken kendime tatile gitmediğimi hatırlatma ihtiyacı hissetmiştim.

Çorap ve iç çamaşırları da valize ekledikten sonra etrafımda dönerek yanıma alabileceğim bir şeyler aradım. Ömer'in ceketi gözüme çarpınca gülümsedim. Bir zamanlar yalnızca ceketiyle hayal kurarken şimdi onu görmeye alışmıştım neredeyse. Bendeki eşyalarını ona geri verecek değildim, hepsi burada kalacaktı. Geri döndüğüm zaman yanımda ondan bir şeyler olsun istiyordum.

Yatağıma dönüp açık valize baktığımda dolmak üzere olduğunu gördüm. Vakit geçirmek için birkaç romanı da valize sıkıştırdım. Şarj aletimi görünce koşarak masamdan aldım ve valize koydum.

Ne zamandır Ömer'in şarj aletini kullanıyordum. Kulaklığımı da şarj aletimin yanına koyduktan sonra son bir kontrol yaptım ve valizi kapattım.

Bilgisayarımı alıp almamak konusunda kararsızlık yaşasam da bunun fazla olacağını düşünerek bilgisayardan vazgeçtim. Kararımı değiştirmemek için valizi alıp odadan hızla çıktım. Kapımın önünde birkaç saniye bekledikten sonra derin bir nefes alıp merdivenleri inmeye başladım. Son basamaklara geldiğimde Kutay ve Ömer'in bıraktığım yerde olduklarını gördüm. Ömer'in üstündeki gerginlik hâlâ varlığını koruyordu.

Beni fark ettiklerinde ikisi de yanıma gelmeye yeltendi fakat elimi kaldırarak durmalarını söyledim:

"Ağır değil, halledebilirim."

İkisi de başını sallayarak eski yerlerini aldılar.

Valizimi kapının yakınına bıraktıktan sonra, askıdaki asker yeşili montumu fark edip askıdan aldım ve tekrar valizi açmak yerine hırkamın üstüne giydim. Yine valizi açmaya üşendiğim için askıda duran beremi de alıp başıma geçirmiştim.

Kutay oturduğu yerden kalkıp yanıma gelirken Ömer de yerde duran valizimi almıştı.

"Bu valiz bana uzun bir süre dönmeyeceğini düşündürüyor Betül," dedi Kutay.

Ömer, Kutay'ın söyledikleri üzerine omzunun üstünden ona ters bir bakış atıp arabaya ilerledi. Bu hareketlerine bir anlam veremiyordum.

"Yalnızca birkaç parça şey aldım Kutay," dedim nefesimi bıraktıktan sonra.

Gözlerini büyüterek, "Birkaç parça şey için oldukça büyük bir valiz," dedi.

Omuz silkip olduğum yerde dikilmeye devam ettiğimde Kutay yanıma yaklaşarak tam önümde durdu:

"Annen ve babanla hiç olmadığı kadar çok konuşuyoruz bu aralar."

"Ne?"

"Bir süre kafanı dinlemen gerektiğini düşündükleri için seni aramıyorlarmış. Bu yüzden de benden rapor alıyorlar. Daha bu sabah babanla konuştum," dedi.

Yavaşça yutkundum:

"Lütfen onlara buraya geldiğimi söyleme."

Başım sallayıp, "Söylemeyeceğim," dedikten sonra bir süre sessiz kalıp beni izledi. "Bir şeyler var ve bana anlatmıyorsun Betül," dediğinde huzursuz bir şekilde kıpırdandım:

"Bir şey yok Kutay."

Bakışlarımı parkenin üstünde dolaştırarak ondan kaçınmaya çalışıyordum. Bu konunun hemen kapanmasını tercih ederdim fakat Kutay'ın tercihinin bu yönde olduğundan emin değildim.

"Bir şey var Betül," dedi bir kez daha. "Ama anlatmanı bekleyeceğim." Eliyle arabanın olduğu yeri işaret etti. "O adam fazla kızgın duruyor."

Kutay'ın arabayı işaret eden eline vurup sızlandım:

"O hep öyle duruyor Kutay. Ama gerçekten iyi biri..."

Omuzlarını silkip ellerini cebine soktu:

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Yine de bugün biraz farklıydı," dedim kendi kendime. "Önceden bir şeye morali bozulmuş olabilir. Yoksa önyargılı biri değildir Kutay."

Kutay önce küçük bir kahkaha attıktan sonra başını iki yana salladı:

"Morali önceden hiçbir şeye bozulmadı Betül. En azından şu anki ifadesi önceden olmuş bir olay için değildi. Yüzündeki o kızgın ifade banaydı. Yanlış anlama, önyargılı olduğu için değil."

Dudaklarını birbirine bastırıp başka yöne baktı. Nasıl bu kadar emin konuşabiliyordu?

"Sana bir şey mi söyledi?" dedim.

"Hayır, tek kelime bile konuşmadık."

Gözlerimi devirdim:

"Öyleyse o ifadenin sana olduğu saçmalığını nereden çıkarıyorsun?"

Tekrar kahkaha attığında bıkkınlıkla nefesimi bıraktım.

"Erkeklik hisleri diye bir şeyden haberin yok mu senin? Birbirimizle ilgili bazı şeyleri sizden daha önce anlayabiliyoruz."

"Seni bekliyoruz!"

Ömer'in sert sesi evin içine kadar ulaştığında toparlanıp ayakkabı dolabına yöneldim. Ayakkabılarımı başka bir spor ayakkabıyla değiştirirken kendi kendime söyleniyordum:

"Erkeklik hisleriymiş, saçmalık!"

Kutay imalı gülümsemesini sürdürürken göz kırptı, yüzümü buruşturdum. Ayakkabılarımı giyip Kutay'ı özellikle görmezden gelerek evden çıktım. Kutay arkamdan gelirken, "Anahtarı alacak mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sende kalsın."

Kutay kapıyı kilitlerken arabanın yanında dikilen Ömer'e baktım. Bir heykeli andırıyordu. Evimizin hemen önünde böyle çekici

bir heykele hayır demezdim. Aslında yüz ifadesine bakılırsa şu an heykelden çok kızgın bir demire benziyordu. *Güzel bir kızgın demir*... Tamam, ona hayran olmayı sonraya ertelemeliydim.

"Gidiyor musunuz?"

Kutay'a dönüp başımı sallayarak, "Evet," dedim. Yanıma gelip beni kollarının arasına alırken ben de ona sarıldım.

"Hâlâ bende kalabilirsin," dediğinde sırtında duran elimle ona vurdum.

"Şunu söylemeyi kes!"

Kollarını benden ayırdıktan sonra göz ucuyla Ömer'e bakıp, "Şu adamı daha fazla kızdırmayalım," diye fısıldadı. Kaşlarımı çatıp ne demek istediğini anlamaya çalışırken benden uzaklaştı ve elini kaldırarak, "Git artık," dedi. Daha fazla sorgulamadan onun gibi elimi kaldırıp salladım. Arabasına binmek yerine evin önünde durup gitmemi beklemeyi tercih etmişti.

Arabaya binip Kutay'a baktım. Ömer arabayı çalıştırdığında Kutay bir kez daha el salladı. Tam ona el sallayacağım sırada arabanın aniden hızlanmasıyla birlikte sırtım sert bir şekilde koltuğa çarptı. Ömer'in ne yapmaya çalıştığını anlamak için dikiz aynasından ona baktım. Bakışlarımız kısa bir süreliğine buluşsa da Ömer yine gözlerini kaçırmıştı.

"Sevgilinle muhabbet etmeni bekleyecek kadar vaktimiz yok," dedi.

Bir şey söylemesi beni şaşırtsa da söylediği şeyler kadar şaşırtamazdı:

"Sevgilim mi?" dedim kaşlarımı çatarak. Bu belirsiz soruma cevap vermeyerek yola bakmaya devam etti. "Kutay sevgilim değil," diye açıklamaya çalıştığımda beynimin bir kısmı çoktan kutlama yapmaya başlamıştı. Bu davranışlarının sebebi Kutay'ın sevgilim

olduğunu düşünmesi... *Hayır sevinç çığlıklarım, sizleri içimde tutmam gerekiyor.*

Umurunda değilmiş gibi davranıyordu fakat kaşları hâlâ çatık, bakışlarıysa hâlâ keskin ve yakıcıydı.

"O benim en yakın arkadaşım," dedim. "Sevgilim falan değil!"

Bana inanmaması sinirimi bozuyordu ama bozulan sinirim bile içimde kutlama yapan tarafı zapt edemiyordu.

"Ne kadar da arkadaşça..." dedi kendi kendine.

Şu sorunu çözmek ve o itici sevinç dansımı yapmak istiyordum. Fakat akıllıca davranıp çözüme odaklanmalıydım:

"O benim çocukluk arkadaşım ve biz abi kardeş gibiyiz," dedim. "Anladığın gibi bir şey yok yani."

"Bu neden umurumda olsun ki?" dedi nefesini bıraktıktan sonra. "Yalnızca bizi beklettiğin için söyledim."

Ne söylerse söylesin keyfimi bozamayacaktı. Öyle bir şey yoksa bile bugün kendimi bu şekilde kandırmayı tercih ediyordum. Belki de Kutay'ın da ima ettiği buydu. Bu koltuklar fazla mı yumuşaktı, yoksa keyfim sevimli pofuduk bulutlar hâline gelmiş, etrafımı mı sarıyordu? Belki de Ömer gülümseyerek bana dönecek ve karizmatik bir şekilde göz kırpacaktı. Pekâlâ, bu kadar yeterliydi. Normal insanlar gibi mutlu olmak konusunda bazı denemeler yapmalıydım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümde oluşabilecek geniş sırıtmayı engellemeye çalışıyordum. Ömer'in beni kıskanabilmesi çok uçuk bir düşünceymiş gibi geliyordu bana. Belki de bu, yalnızca sahiplenme duygusuydu. Ne olursa olsun son derece hoşuma gitmişti. Hatta içimdeki mutluluk filizlenmiş, yemyeşil bir ağaca dönüşüyordu fakat ortamdaki garip atmosfer bu ağaçları daha mütevazı bir şekle sokuyordu. Bunun mutluluğunu tabii ki zirvede yaşıyordum fakat içimdeki enerjik duygular bugün pek

gününde değildi ya da ortada bir sorun olduğunu göremeyecek kadar kendimi kaptırmamıştım.

Hatice Teyze'nin iç çekişiyle ben de Ömer de ona dönmüştük. Ömer fazla oyalanmadan tekrar yola dönse de ben hâlâ Hatice Teyze'ye bakıyordum. Yüzünde anlam veremediğim bir ifade gördüm. Gülümsemem yerçekimine yenik düşerek solduğunda oturduğum yerde rahatsızca kıpırdadım. Bir sorunu mu vardı, bilmiyordum fakat en kısa zamanda ona soracaktım. Böyle olması beni de garip bir psikolojiye sokuyordu.

Evin önüne geldiğimizde Ömer arabayı park etti ve hepimiz arabadan indik. Bagajı açıp valizimi çıkardıktan sonra bana dönmeden valizi kendinin taşıyacağının sinyalini vermişti. Ses çıkarmadan onları takip ederek binaya girdim.

Merdivenleri çıkıp evin kapısının önüne geldiğimizde Hatice Teyze anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Hatice Teyze'nin ardından içeri girdim. Ömer valizimi kapının yanına bıraktıktan sonra ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

"Ömer?"

Hatice Teyze başörtüsünü acele etmeden çözerken Ömer başını kaldırmış, Hatice Teyze'ye bakıyordu:

"Efendim anne?"

"Kapının önünde polis var oğlum, sen neden buradasın?"

Ömer Hatice Teyze'nin sorusu karşısında ne diyeceğini bilmez bir hâlde durdu:

"Daha iyi olur diye düşündüm ama haklısın, emniyette işlerim vardı. Gideyim ben."

Ömer'i mahcup bir vaziyette görünce ben de hâliyle şaşırmıştım. Hatice Teyze ayakkabısını giyen Ömer'e durmasını söyledi:

"Sen gel biraz Ömer, bir şey söylemem gerekiyor."

Durum iyice tuhaflaşıyordu. Hatice Teyze'yi daha önce hiç böyle görmemiştim. Bir sorun olduğu aşikârdı fakat benim bunu öğrenip öğrenemeyeceğim muallaktı.

Ömer, "Tamam," dediğinde yüzündeki ifadeden Hatice Teyze'nin onunla konuşacağı konuyu az çok bildiğini düşündüm. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Hatice Teyze bana gülümsedikten sonra oturma odasına geçti. Bu gülümseme kesinlikle sahte değildi fakat garipti ve bu gariplik beni tedirgin ediyordu.

Ömer de Hatice Teyze'nin arkasından odaya girdiğinde benim girmemin doğru olmadığını düşündüm. Beni ilgilendiren bir durum olsaydı Hatice Teyze çağırırdı sonuçta. Yine de kırıldığımı inkâr edemezdim fakat kırılmam bir yerde saçmaydı. Hayatlarının ortasına pat diye girmiş biri olarak her duruma burnumu sokmam doğru olmazdı. Yine de kendimi kötü hissediyordum işte.

Dudaklarımı büzüp oturma odasının kapanan kapısına son bir bakış atıp lavaboya yöneldim.

Aynanın karşısında kendimi izlerken üç dört kere elimi yüzümü yıkamıştım. Meraktan yanıp tutuşuyordum fakat onları dinlememin de doğru olmadığının farkındaydım. Belki yalnızca birkaç saniye kulak misafiri olabilirdim. *Hayır, hayır yapamazdım.* Bir misafir için bu gerçekten fazlaydı. Belki de yapabilirdim.

Hayır, saçmalama kotamı çoktan doldurmuştum. Pekâlâ, belki yalnızca su içmeliydim. Mutfağa giderken oturma odasının yakınından geçmem çok yadırganmazdı, değil mi? Sadece su içecektim. Mutfakla oturma odasının birbirine yakın olması benim suçum değildi sonuçta.

Lavabodan çıkıp mutfağa yöneldim. Mutfağa girerken kapıda biraz oyalanmış olabilirdim. Fakat bu kadardan bir şey olmazdı, yani en azından olmamalıydı.

Sadece mutfağa girecektim ve şu saçma merakımı... *Benim adım mı geçmişti? Tamam, buraya kadardı.* Kendi ismimi duyduğuma göre konu benimle de ilgili olabilirdi.

Sessiz birkaç adımda oturma odasına yaklaştım fakat kapının önüne gelmemiştim. Kapının buzlu camından görülme ihtimaline karşı yan tarafa kaydım. Kısık sesle konuştukları için tam olarak ne konuştuklarını duyamıyordum. Bu yüzden kapıya biraz daha yaklaştım. Aslında bir kapıya kulağımı dayamadığım kalmıştı.

Hatice Teyze'nin sesini duyunca daha sessiz nefes alarak onları duymaya çalıştım. Hatice Teyze'nin, "...böyle değildin," dediğini duyduğumda cümlenin yarısına denk geldiğimi anlamıştım. Ömer'in sesi duyulmuyordu. Yalnızca Hatice Teyze konuşuyor gibiydi:

"Betül bu eve ilk geldiğinde neden evden gittiğini hatırlıyorsun, değil mi Ömer?" Sesini gayet net duyabileceğim bir noktadaydım. Konuşulanlar fazla merak uyandırıcıydı ve hissediyordum ki hiç de hoşuma gidecek şeyler değildi.

Ömer'in bir şey söylemesini beklerken yine bir ses duyulmadı. Hatice Teyze devam etti:

"Kapının önüne polis dikmene rağmen neden hâlâ buradasın Ömer?"

"Anne..."

Ömer konuşmaya başlasa da Hatice Teyze devam etmesine izin vermemişti:

"Bunun sadece bizi korumak için olduğunu düşündüğümü mü sanıyorsun? Nedenini bu birkaç gün içinde çok iyi gördüm oğlum."

Hiçbir şey anlamıyordum.

"Betül çok güzel bir kız, değil mi Ömer?" Hatice Teyze az önce bana *güzel* mi demişti? Hayır, asıl soru şuydu; bunu Ömer'e mi

sormuştu? Konunun ne olduğunu bilmesem de bu sorunun güzelliğimle ilgili olmadığına emindim.

"Binadaki ve mahalledeki insanlar senin için ne söylüyorlar, biliyor musun oğlum?" Hatice Teyze'nin bir konuda kalmakla ilgili problemi mi vardı, yoksa başka bir şey mi anlatmaya çalışıyordu, anlayamıyordum. "Bana her zaman ne kadar edepli bir evlat yetiştirdiğimi söylüyorlar. Senin ne kadar iradeli ve örnek bir çocuk olduğunu düşünüyorlar..." Derin bir nefes aldığını duydum. Daha sonra devam etti. "Ben de öyle düşünüyordum." Eğer meraktan öleceğim bir an varsa şu an bunun için en müsait zaman olmalıydı.

"Ta ki senin şu birkaç haftada gösterdiğin değişimi görene kadar..."

Değişim mi? Bir şeyi eklemeden geçemeyeceğim ki Hatice Teyze'yi hiç bu kadar otoriter görmemiştim.

"Sana bu konular için ilk öğrettiğim şey neydi Ömer? Hatırlıyor musun?" dedi Hatice Teyze.

"Evet."

Ömer'in mahcup ve kısık sesi beni hayrete düşürüyordu. Onu da hiç böyle görmemiştim.

"Güzel, o zaman onu kendine bolca hatırlat ve bakışlarını da kendini de sakın oğlum. Bu aralar fazlaca ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Konuşmanın gerginliği ve gizemi fazla ağırdı ve ben fazla meraklıydım. Düşünmeyi sonraya bırakıp içeride konuşulanlara dikkat kesildim. "Betül'e kızamam," dedi Hatice Teyze. "Çünkü bunlar ona göre yanlış değil. Ama sen... Neden bugün gözlerini harama bakmakta bu kadar istekli gördüm?"

Hatice Teyze'nin bugünkü gerginliği böylece açıklığa kavuşmuştu ve bu durum beni bir hayli kırmıştı. Onun gözünde harama bak-

makta istekli bir kız mıydım? Haram neydi, o bile bir muammaydı benim için, nasıl kendimi bundan sakınabilirdim ki?

Gözlerimi birkaç defa kırpıp birikmiş birkaç damla yaşı serbest bırakarak görüş alanımı netleştirdim. Kırgınlığımı da birbirine bastırdığım dudaklarım gibi bastırmaya çalıştım.

"Betül bu evde olduğu sürece sen bu evde olmayacaksın Ömer. Seni tanıyorum oğlum, sen Betül'ü kaldıramazsın. Kendinden daha fazla taviz verme, o kızı da boşu boşuna umutlandırma."

Duyduğum son cümle bu olmuştu. Ondan sonra akıllıca düşünmeyi bir kenara bırakıp az önce çıkardığım montumu üstüme aldım ve kapıyı çarparak evden çıktım. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken ellerimin tersiyle onları silmeye çalışıyordum. Merdivenleri neredeyse ışık hızıyla indikten sonra binadan çıktım. Biraz ileride bekleyen polislerle göz göze geldikten sonra bir şey olmamış gibi sokağın sonuna yöneldim. Zapt edemediğim gözyaşlarımı kendi hâline bırakarak koşmaya başladım. Bacaklarımın nereye gittiğini bilecek kadar sağlıklı düşünemiyordum.

Dişlediğim dudaklarım sızlayarak içimdeki acıya ortak oluyordu. Öyle ağırdı ki her şey... O sözler, sözlerin gerçekçiliği... En büyük aptal bendim! En başından içimdeki duyguları öldürmem gerekiyordu. Her şeyin sorumlusu bendim; o sözlerin, bu acının... Kimseyi suçlamaya hakkım yoktu. Birbirimizden öyle farklı ve öyle uzakken büyük bir yanılgıya kapılıp bu uzaklığı aşabileceğimi düşünmüştüm. Bize yakıştırdığım en büyük imkânsızlığın içinden bile gizli gizli umutlanıyordum.

Kendimi cezalandırmak istiyordum. Yaptığım aptallıklara karşı kendime en ağır cezaları vererek daha fazla acı çekmek istiyordum. Öyle çok acı çekmeliydim ki çekeceğim başka bir acı kalmamalıydı. Avuçlarıma batan tırnaklarım daha da derine girmeliydi, içimdeki tüm duyguları parçalayacak kadar derine hem de... Beni bir aptala çeviren tüm duyguların hakkından gelmeliydim.

Herkes biliyordu böyle imkânsız bir şeyin olmayacağını. Annem, babam, Selin, Emre ve hatta Hatice Teyze bile... Ömer bana ilk, "Benden uzak dur," dediğinde aklımı kullanıp onu dinlemeliydim. İmkânsızı oldurmaya çalışmak saçmalıktı.

Gururum ayaklarımın altında çiğnenen asfalttan farksızdı. Onlar, "Olmaz," dedikçe ben daha kuvvetli asıldım, daha fazla yüzsüzleştim. Doğruları duymak canımı sıktığı için onlara inanmayı reddettim. Canımı sıkan doğrular şimdi birlik olup boğazıma yapışmıştı.

Gözyaşlarım şiddetlenip yanaklarımı ıslatmaya devam ediyordu. Islanan yerler, havanın soğuğuna karşı daha dayanıksızlaşıyordu. Onları silmek istemiyordum. Artık karşılaşacağım tüm olumsuzlukları benimsemek istiyordum; çünkü görmezden geldiğim her şey, sonrasında bende büyük acılar bırakmak için dönüyordu.

Asfalttaki nem, sokak ışıkları ve trafik lambalarının yansımaları müthiş bir renk seremonisi oluşturuyordu. Öyle güzel görünüyordu ki bu görüntüyü öylece durup izlemek işten bile değildi. Fakat belirli aralıklarla bu zevki bozan rögar kapakları, size bu görüntünün yalnızca bir yansıma olduğunu hatırlatıyordu. Aslında daha çok bu yansımaların mekanik sokak ışıkları ve trafik lambalarına ait olduğunu gösteriyordu. Gerçek olan yansıma değildi, gerçek olan demir çubukların ucundaki birkaç lambaydı sadece.

Evet, kesinlikle gerçek olan yansıma değildi. Gerçek olan, Ömer'in bana birkaç bakışı ya da içimde barındırdığım anlamsız umut değildi. Gerçek olan, aramızdaki uzaklıktı. Gerçek olan, imkânsızlıktı. Gerçek olan, Ömer'le isimlerimizin birinci çoğul şahısta buluşamayacağıydı.

Gerçekler rögar kapakları gibi önüme çıkmış ve beni bunun yalnızca bir yansıma olduğuna ikna etmişti. Bu kadar geç ikna olmam, hayal kırıklıklarımın nüfuzunu da aynı oranda etkiliyordu. Etrafımda durup bana şaşkın bakışlar atan birkaç insana dönüp bağırmaya başladım:

"Ne var? Hiç aptal insan görmediniz mi?"

Yaşı büyük olan birkaç kişi tavrımı onaylamadıklarını belli eden bir bakışla önlerine döndüler. Genç olanlarsa hâlimi bana acıyan bakışlarla izliyorlardı. Gözlerindeki acımanın yardımcı olduğu tek şey gözyaşlarımın hızıydı.

"Acınacak durumdasın..." diye fısıldadım kendi kendime. "Acınası bir gerizekâlının tekisin!"

Bacaklarım gücünü yitirdiğinde adımlarımı yavaşlatıp ellerimi yüzüme kapattım. Omuzlarım gözyaşlarımın şiddetiyle sarsılırken kendime koyduğum tüm engelleri kaldırdım ve içimdeki tüm ağırlığı bırakarak ağlamaya başladım. Zihnime gizlenmiş tüm fırsatçı duygular köşelerine çekilmişti ve şimdi zihnime tatsız bir sessizlik hâkimdi.

"Betül!"

Arkamdan gelen sesi duyduğumda dudaklarımı dişledim ve hızını düşürdüğüm bacaklarımı tekrar harekete geçirdim. Yaklaşmak için elimden geleni yaptığım adamdan şimdi sonsuza kadar kaçmak istiyordum. Sızlayan bacaklarım beklediğim performansı gösteremeyince sinirlenip önüne geldiğim direğe bir tekme savurdum.

"Betül!"

Bu kez daha yakından gelen sesle dayanamayarak arkamı döndüm. Gözlerinde gördüğüm acı daha da hırslanmama neden olmuştu. Üzülmeye hakkı yoktu. Beni kendinden uzak tutmalı ve bu hâle gelmemi engellemeliydi, gözleri bir saniye bile benimkilerini bulmamalı ve benimle konuşmamalıydı, beni yok saymalıydı, kokusunu hissetmemi engellemeli ve ona olan hayranlığımın önüne geçmeliydi, bu şekilde peşimden gelmemeliydi!

"Neden peşimden geldin? Rahat bırak beni!" Yanaklarımı elimin tersiyle silip karşısında güçlü durmaya çalışıyordum.

"Saçmalıyorsun," dedi. "Eve dönüyoruz."

Sinirle gülüp boğazımın acımasını umursamadan bağırmaya devam ettim:

"Sen dönüyorsun. Ben kendimi korurum, sana ihtiyacım yok!"

Dişlerini sıkıp sertçe yutkundu:

"Betül eve dönüyoruz dedim!"

Onun da sinirleri gerilmeye başlamıştı. Fakat bu hiç mi hiç umurumda değildi.

"Senden uzak duruyorum işte!" dedim. "Bunu istemiyor muydun? Şimdi defol ve beni boş ver!"

Konuşmaya yelteneceği sırada devam ederek onu susturdum. "Sen beni kaldıramazsın! Kendinden daha fazla taviz verme ve beni umutlandırma!"

Hatice Teyze'nin söylediklerini tekrar ederken yüzü biraz daha gerilmişti. Yumruk yaptığı ellerini sıktığını görebiliyordum.

"Seni hiçbir şey için umutlandırmadım! Keyfî davranma ve benimle eve dön!"

"Hah! Başta benden uzak durmak için türlü bahaneler arayan sen, neden gözlerini benimkilere dikmekten kaçınmadın? Senden uzak durmamı istiyorsan neden beni kendinden uzaklaştırmadın?" Canım acıdıkça saçmalıyordum. Kendimi küçük düşürecek sözler, ben istemeden dudaklarımdan dökülüyordu. Buna son verecek gücü bile kendimde bulamıyordum. "Neden Kutay'la aramızdaki arkadaşlığı sorguladın? Neden sanki bu durum senin için önemliymiş gibi davrandın?" Kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkundum fakat işe yaramamıştı. "Peki o aptal pastayı alırken ne düşündün? Ya da kapının önünde beklediğin gün sana baktığımı bile bile neden ikinci kez cama baktın?"

Düştüğüm durum umurumda değildi, sonradan yaşayacağım pişmanlık umurumda değildi, bana nasıl baktığı umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, göğüs kafesimi daraltan ağırlığı içimden atmak ve biraz olsun rahatlamaktı fakat bunları söyledikten sonra bile beklediğim sonucu alamamıştım. İçimi döktükçe düşüncelerim ölümcül bir virüs gibi çoğalıp zihnimi kuşatmaya devam ediyordu.

"Sen zaten bunlara alışık değil misin Betül?" diye sordu. Sakin sorusu karşısında afallamıştım. "Birinin sana bakması senin için fazla normal değil mi? Yoksa sen, sana bakan herkesin sana ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bedenimdeki tüm sinir yerini çaresizliğe bırakırken yalnızca Ömer'in acımasızlığını izliyordum.

"Senin hayatında bir erkeğin sana bakması çok mu önemli sanki? Kusura bakma, sana bakarak bir hata yaptım. Bu bakışlara alışık bir insanın buna fazla anlam yükleyeceğini düşünemedim!"

Hayal kırıklıklarım her yerdeydi; asfaltta, düşüncelerime konu olan yansımalarda, gözyaşlarımda fakat en çok Ömer'in cümlelerindeydi. O cümleleri sarf ettikten sonra yüzünde küçük bir pişmanlık belirtisi yakaladım fakat bu, öyle önemsiz bir ayrıntıydı ki görmezden gelsem hiçbir şey kaybetmezdim.

Ona doğru yürüyerek ellerimi var gücümle göğsüne geçirdim:

"Hayvan herif!"

Yolumdan çekilmesini sağlarken hızlı adımlarla geldiğim yolu geri yürümeye başladım. Ona zorluk çıkarmayacak ve o eve geri dönecektim. Yaptıklarımdan sonra buna mecburdum. Fakat tüm bu saçmalıkların bittiği gün buradan hemen defolup gidecektim.

Ömer eve döneceğimi anlamış olacak ki bir şey söylemeden peşimden gelmeye başladı. Ellerim soğuktan uyuşmuştu. Burnumun ucunu hissetmiyordum. Kulaklarım sızlıyordu. Fakat zihnimin her yanına batan cümleler öyle belirgindi ki her santimimde onları

hissediyordum. Teselli bulacak bir şey aradığımda ise karşılaştığım tek şey saf çaresizlikti. Sözleri karşısında söylediğim her kelime, ona ulaşmadan asfalta düşüp parçalara ayrılıyordu.

En acısıysa beni karşısında aptala döndüren adamın ne kadar acımasız olduğunu görmekti.

Bu kadardı. Tutunacak hiçbir dalım, bulacak hiçbir tesellim kalmamıştı. Bu savaşa yenileceğimi bile bile girmiştim, sonucu biliyordum. Yenilgiyi kabullenmek bu kadar zor olmamalıydı.

-28-

Yüzsüzlüğümü tetikleyen her duygu ve merakın kendine gelememesi ve çok uzun bir süre yerden kalkamaması için türlü iç savaşlara girmiştim ve şimdilik galip görünüyordum. Şimdilik diyordum, çünkü duygularım ve merakım da en az mantıklı yanım kadar güçlü ve inatçıydı. Onlarla ne kadar savaşsam da ayağa kalkmanın bir yolunu buluyorlardı. Ne olursa olsun onlar yerden kalktıkça ben hücuma geçecektim. Çünkü bu savaşın kazananı onlar olursa yenilen yalnızca mantıklı tarafım değil, aynı zamanda ben de olacaktım.

Her inatçı insanın kalkanını indiren bir silah mutlaka olurdu. Benim inatçılığımın kalkanını ise Ömer'in dudaklarından dökülen acımasız kelimeler indirmişti. Yalnızca kalkanımı indirmekle kalmamış, aynı zamanda derin bir yara açmıştı bende. Toparlanamamıştım. Ama bu aralar daha önce farkında olmadığım bir özelliğimi keşfetmiştim: Dağılmışlığımı güzel kamufle edebiliyordum ve bu, şu an işime yarayacak en iyi şeydi. Kelimelerini beni parçalamak için seçmiş bir adamın karşısında zayıflık göstermeyecektim.

Ömer... Ona olan duygularımın üstesinden gelecek kadar güçlü değildim. Kimse bu kadar zamanda bunu başarabilecek kadar güçlü olamazdı. Fakat artık o, karşısında duygularımı ve hayranlığımı dizginleyemediğim adam değil, zihnimin kurtulmaya

çalıştığı hastalıklı bir saplantıydı ve bu hastalıktan kurtulabilmek için her tedaviyi deneyecektim. Tedavinin yan etkileri umurumda değildi. Sadece bu aptal hastalığa bir son verecek her türlü şeyi kucaklayacaktım işte. O eve geri dönmemin süreci uzatacağının farkındaydım fakat dönmeye mecburdum. Bu işin içine kendim karışmıştım ve hatamı inkâr edip öylece gidemezdim. Her şey çözülene kadar sorun çıkarmadan burada kalacaktım ve sonra bir daha Ömer'i görmemek üzere ayrılacaktım.

Gelen mesaj sesiyle düşüncelerimin arasından nazikçe sıyrılıp telefon ekranına döndüm. Son yarım saattir Emre'yle mesajlaşıyorduk. Buna şaşırmam gerekiyordu, çünkü Emre mesajlaşmaktan hoşlanmazdı. Fakat şaşkınlık duygum yıllık iznine çıkmıştı ve uzun bir süre görevinin başına geçecek gibi de görünmüyordu. Duygularım bu aralar kendi hâlinde takılıyorlardı. Kısmen ruhsuzlaşmıştım. Bundan şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Bu şekilde daha az hissediyor ve daha az kafamı yoruyordum.

Şunu söylemem gerekiyordu ki kafamı en az yorduğum zamanlar, normal bir kızın sevgilisinden ayrıldığı ilk yirmi dört saatteki depresyonuyla eşit sayılırdı.

Sıyrıldığımı düşündüğüm düşüncelerim peşimi bırakmıyordu fakat cevap vermediğim üçüncü mesajdan sonra Emre'yi de daha fazla zorlamamalıydım.

Telefon ekranına baktığımda gelen son mesajın Emre'ye ait olmadığını gördüm. Mesaj Umut'tandı. Onu tamamen unutmuştum. Yine de önce Emre'nin mesajına cevap verip daha sonra Umut'un mesajına geçtim.

"Konuşabilecek miyiz artık?"

Görüşmek isteyeceğim tek şeyin battaniye olduğu şu dönemde Umut'un hiç şansı yoktu. Fakat yakın zamanda acımasız bir muamele gördüğüm için kırdığım kalplerin sayısını en aza indirmek is-

tiyordum. Bu birine, "Hayır," diyememe hastalığı gibiydi sanırım. Fazla yara almış birine göre normal bir davranış sergiliyordum.

Kalbi kırılan bir insan için iki farklı uç normaldi; ya tümüyle acımasızlığı benimsemek ya da iyi niyet ve insafı en üst seviyeye çıkararak kalp kırmaktan, insan öldürmek kadar kaçınmak. Bu ikisinin ortasını tutturmak kırılan bir kalp için makul bir seçenek değildi.

Bir diğer tarafta insaf etmeyeceğim tek kişinin Ömer olduğunu söylemeden geçemeyecektim. Tabii Ömer'e duyduğum acımasızlığın onu ne kadar etkileyeceği düşünmekten kaçındığım başka bir konuydu. Çünkü alacağım cevabı düşünmek bile beni yıpratıyordu. Canını yakmak isteyip yakamamak kendimi çaresiz hissettiriyordu. Beni bu noktaya getiren şeylerden biri de çaresizlikti ve yastık yumruklamamı gerektirecek başka bir sebepti.

Parmaklarımı ekranın üstünde gezdirip loş ekranın ışığını açtım ve Umut'a cevap yazdım.

"Bu aralar müsait değilim aslında..."

Sonundaki üç nokta tamamen mesajın ciddiyetini bozmak ve mahcubiyetimi göstermek içindi. Bunu anlayıp anlamayacağını bilmiyordum ama yine de kendimi kısmen rahatlatmıştım.

Bir sure sonar telefonum parmaklarımın arasında tekrar titredi ve o sinir bozucu küçük melodisini yaydı odaya. Buna takılmamaya çalışarak ve nedense telefonun sesini inatla kısmayarak Umut'un mesajına girdim.

"Lütfen Betül. Eve geldim, kimse yoktu. Aramalarıma cevap vermeyince anneni aradım, Kutay'da kaldığını söyledi. Kutay'ı da aradım ama senin biriyle görüşmek istemediği belirtti. Belki bu konuda biraz abartmış olabilirim ama seni gerçekten önemsiyorum Betül."

Gerçekten abartmıştı. Beni bu kadar önemsemesini istemiyordum. Bu, beni korkutuyordu ve onu kırmak istemiyordum. Ama onu nasıl kendimden uzaklaştıracağım hakkında da bir fikrim yoktu. Umut çok iyi bir çocuktu fakat sadece bu kadardı işte. Onu kırmamak adına yapacağım bir şeyin ona yanlış bir sinyal verme riskini göze alamazdım.

"Beni önemsediğin için çok teşekkür ederim ama lütfen üstüme gelme. Önemli bir şey yok, yalnızca kafamı dinliyorum. Anla beni..."

Mesajı gönderir göndermez çalmaya başladı. Ekranda çıkan *Kutay* yazısıyla sıkıntılı bir inleme çıktı ağzımdan. Konunun ne olduğu belliydi ve ben Umut'la dalga geçen bir Kutay'ı çekemezdim.

"Kutay?" dedim sıkılgan bir ses tonuyla.

"Aranan kız?" diye karşılık verdiğinde oflayarak kahkahasını susturmaya çalıştım.

"Yapma lütfen!"

"Seninle konuştu demek," dedi.

Gözlerimi devirerek, "Evet," dedim.

"Bu çocuk sana fazla mı tutuldu?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Keyifsiz sesimin beni ele vereceğini düşünmüyordum ama Kutay'a karşı daha dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Bir şeyler olduğunu fark ettiği hâlde benim anlatmamı bekliyordu. Fakat bu hoşgörüsünün de bir sınırının olacağını biliyordum.

"Moralin mi bozuk?"

Soru olarak yönelttiği bu cümlede yalan söylememin bir sonuç vermeyeceğini biliyordum.

"Bunun hakkında da konuşmak istemiyorum."

Telefonun öbür ucunda bıkkınlıkla inlediğini duydum:

"Yeter artık Betül. Oraya gittin gideli farklı davranıyorsun. Her zaman moralin bozuk ya da bir garipsin. Anlatmanı beklemek asırlar alıyor ve sen hâlâ susuyorsun. Bunun sabrımı zorladığının farkında olmanı istiyorum. Çünkü biraz daha böyle devam edersen oraya gelip seni zorla eve getireceğim."

Ciddiyet kazanan sesi sinirlenmeye başladığını işaret ediyordu.

"Eve döndüğüm zaman her şeyi anlatacağım tamam mı?" dedim. "Şimdi geçelim bu konuyu lütfen."

"Neden benim evime hâlâ gelmediğini anlamıyorum zaten! Defalarca özür diledim. Fazla abartmıyor musun sence de?"

"Ben onu çoktan unuttum. Sorun o değil."

Düşünmeden konuşmamam gerektiğini hatırladığım anlardan biriydi. Şimdi Kutay'a hesap sorması gereken bir konu daha vermiş oldum. Oysaki evine gelmememin sebebinin hâlâ o olay olduğunu zannetmesi gerekiyordu. En azından sadece abarttığımı düşünüyor olacaktı.

"Neler oluyor Betül? Seni bunun için zorlayan bir şey mi var?" dedi.

Elimle kafama vurup işin içinden çıkmak için bir yol aradım.

"Kutay yorgunum ve sen benden bir açıklama bekleyerek daha da yoruyorsun. Lütfen bana gösterebildiğin tüm anlayışı göster ve bunu sana anlatacağım zamanı bekle."

Vereceği cevabı beklerken konuşmamın etkili olacağını umuyordum.

"Neden bu kadar anlayışlı olduğumu anlayamıyorum ama tamam," dedi. "Daha fazla tolerans göstereceğimi de düşünme sakın!"

Kutay'ı ikna etmenin rahatlığıyla koltukta bacaklarımı uzattım. Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapatıp mutfağa geçtim.

Hatice Teyze, Sevgi Abla'nın yanına gitmişti yine. Bunu kasıtlı yaptığını biliyordum. Çünkü o evde olduğu zamanlar sadece su içiyordum. Evden gittiği zaman yine pek bir şey yediğim söylenemezdi fakat yine de ihtiyacım olduğu kadarını yemeye çalışıyordum.

Dört gündür, yani Ömer'le birlikte eve geldiğimiz günden beri, Hatice Teyze'yle doğru düzgün konuşmuyorduk. Daha doğrusu ben onunla konuşmuyordum. Hatice Teyze'den gelen her türlü konuşma girişimini bir kaçış yolu bularak yanıtsız bırakıyordum. Bu duruma gerçekten çok üzüldüğünün farkındaydım. Eve geldiğim günün gecesi, odasının önünden geçerken ağladığını bile duymuştum ve içimdeki tüm kırgınlığa rağmen yanına gidip ona sarılmak istesem de kendimi tutup yatağıma geri dönmüştüm. O gün sabaha kadar ben de ağlamıştım. Hatice Teyze'nin söylediklerine, Ömer'in söylediklerine, gerçeklerin karşıma acımasızca çıkmasına ve Hatice Teyze'nin üzülmesine...

Hatice Teyze'yi hâlâ seviyordum. Aramıza ördüğüm kalın duvar bu sevgiyi etkileyemiyordu. Hatta onu anlayabiliyordum bile. Ömer'in bana, benim de ona uygun olmadığım çok açıktı. Gerçekleri görebildiği için ona kızamazdım. Bunun için kızacağım tek kişi kendimdi. Aptal gibi gerçeklere yüz çeviren bendim, bunun için başka birini suçlamak anlamsızdı.

Yine de Hatice Teyze'nin beni sevdiğini biliyordum. Hiç kimse sevmediği birine bu kadar samimi bakamazdı. Ama kırgınlığımı da göz ardı edemiyordum. Bunu tetikleyen bir diğer unsur da Ömer'in sözleriydi. Hatice Teyze'nin de onun gibi düşünüyor olmasından korkuyordum. Boğazıma kadar dolmuştum ve birine içimi dökmem gerekiyordu. Sıkıntıdan patlamak tercih ettiğim bir ölüm şekli değildi.

Mutfakta bir şeyler atıştırdıktan sonra büyük bir bardak su içtim ve vakit geçirmek için yanıma aldığım romanlardan birini çıkarıp okumaya başladım.

***

Gözlerimin yorulduğunu düşündüğüm sırada kitabı kapatıp koltuğuna bıraktım. Ellerimi gözlerime götürüp ovalarken ağrıyan sırtımı rahatlatmak için gerindim. Bu sırada kapı çalmaya başlamıştı. Koltuktan destek alarak kalktım ve kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda, beklediğim gibi Hatice Teyze karşımda duruyordu. Kapıyı açık bırakıp ses çıkarmadan oturma odasına döndüm. Bu evde olabildiğince görünmez olmaya çalışıyordum artık. Böylesi daha doğruydu. Odaya girdiğim sırada Hatice Teyze'nin sesiyle olduğum yerde kaldım:

"Betül?"

Sesindeki hüzünlü ton beni fazlasıyla üzüyordu. Yine de aramızdaki duvarı yıkabilecek cesareti vermiyordu bana:

"Efendim," dedim.

Sakin ve soğuk çıkan sesimin onu daha fazla üzdüğünün farkındaydım. Bunun için kendime fazlasıyla kızsam da önümüzdeki kalın duvarın izin verdiği tek şey buydu.

"Biraz konuşalım mı?"

O günden beri Hatice Teyze sürekli benimle konuşmaya çalışıyordu fakat hiçbir zaman bu kadar açık bir girişimde bulunmamıştı. Bu, beni hem şaşırtmış hem de korkutmuştu. Aynı soğuk ses tonumla, "Tabii," diyebildim sadece. Sonra onu beklemeden oturma odasına geçip kalktığım koltuğa tekrar oturdum. Kapının kapanma sesi duyulduğunda oturduğum yerde gergince kıpırdandım.

Hatice Teyze de oturma odasına girip çaprazımdaki koltuğa, bana yakın bir yere oturdu. Söyleyeceği şeyi beklerken gözlerimi kaçırıp halı desenlerini incelemeye başlamıştım.

Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Daha sonra derin bir nefes alıp "Kızım," dedi. Bunu öyle içten söylemişti ki içimden bir şeylerin koptuğunu hissetmiştim. "İlk geldiğin gün söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" Duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalışarak kafamı olumsuz anlamda salladım. "Sana artık benim kızım olduğunu söylemiştim."

Sesindeki çatallaşmayı duyduğumda ona bakmaktan alıkoyamadım kendimi. Gözleri hafiften kızarmış ve dolmuştu. Bu kadar hassas olması iradem için iyi bir şey değildi.

"Hâlâ öylesin kızım..." Sesi kesilirken bakışlarımı ondan kaçırdım ve devam etmesini bekledim. "Hâlâ benim kızımsın sen. Ben onları seni sevmediğim için söylemedim ki..." Bu kadar açık konuşmasını beklemiyordum. Daha üstü kapalı konuşur diye düşündüğüm için kaçma girişiminde bulunmamıştım. Fakat şimdi, konunun tam da ortasında, kaçacak hiçbir yerim yoktu.

"Ben oğlumu daha önce hiç görmediğim bir hâlde gördüm Betül. Telaşlandım. Bunun seninle hiç ilgisi yok kızım, yemin ederim ki... Onun hassasiyetini kaybedeceğinden korktum. Belki büyütüyorum gibi geliyordur sana ama emin ol değil. Eğer bu rahatlığa kendini alıştırırsa devamı gelebilirdi."

Dudaklarımı kararsızca araladığım sırada devam etmesi için sustum.

"Kızım kendime o kadar kızdım ki o günden sonra... Ömer'e onları söylediğim için değil, sana bu hassasiyeti hiç öğretmediğim için kızdım kendime. Eğer sana bir şeyler anlatmış olsaydım, Ömer'e kızmamı bu kadar yanlış anlamazdın. Bana bu kadar kırılmazdın."

Söylediklerini anlayabiliyordum. Bana öğretmesi gereken şeyleri de az çok kestirebiliyordum. Pişmanlığı elle tutulacak kadar belir-

gindi. Fakat onun da söylediği gibi bu, Ömer'e söylediklerinden dolayı değildi. Pişmanlığı doğrudan benimle alakalıydı.

Dudaklarım aralanıyordu ama bir şey söyleyemeden kapatıyordum. Ne söyleyebilirdim ki?

"Seni güzel şeylere teşvik etmek için elimde bu kadar fırsat varken ne kadar azını kullanıyormuşum meğer..."

Kendi kendine söyleniyor gibiydi. Söylediklerinden, yalnızca benimle ilgili olduklarını anlayabiliyordum. Kafasını kaldırdığında bakışlarımız birbirini buldu. Gözlerine dolan yaşların parladıklarını görüyordum. Bu içimi burkuyordu.

"Allah imkân verirse hatamı düzelteceğim inşallah," dedi. Bir şey anlamamam şu an için önemli bir durum muydu bilmiyordum. Çünkü Hatice Teyze yalnızca kendi düşüncelerine odaklanmış gibi görünüyordu.

Uzanıp elini elimin üstüne koyduğunda donup kalmıştım. Duygu yüklü atmosfer benim de gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Yanağımın içini ısırıp gözyaşlarımı gözlerimde tutmak için çabaladım. Sanırım bu sefer başarılı oluyordum. Hatice Teyze elini yavaşça çekip ayağa kalktı:

"Kaç gündür doğru düzgün bir şey yemiyorsun, yukarı çıkıp Sevgi'nin hazırladıklarından getireyim sana."

Konuyu şimdilik kapatması işime gelmişti. Söylediğine de itiraz etmeyip kafamı salladım. Eskisi kadar otoriter konuşamıyordu, hatta çekingen olduğunu bile söyleyebilirdim. Bu durumda onu daha fazla üzmek istemiyordum.

Hatice Teyze önce odadan, daha sonra da Sevgi Abla'ya gitmek üzere evden çıkmıştı. Konuşmanın etkisiyle garip bir ruh hâline bürünmüştüm. Bu, zihnimde bir rahatlamadan çok kendi çapında küçük bir kargaşaya dönüşmüştü. Fakat Hatice Teyze'ye karşı yumuşadığımı inkâr da edemezdim. Beni ne kadar sevdiğini bir

kez daha görmüştüm. Ömer'e söylediklerinin benimle ilgili olmadığına da ikna olmuştum. Yine de aramızdaki duvar varlığını koruyordu. Bu kadar kırıldıktan sonra hemen çözülmem de beklenemezdi zaten.

Yeniden dolan gözlerimi parmaklarımın ucuyla silmeye çalıştım. Çok kötü hissediyordum kendimi. Hatice Teyze'yle yaptığım konuşma kendimi daha iyi hissettirmeliydi belki ama yine de kötüydüm. Fazla duygusal olduğum için kızamazdım kendime. Bu dönemde bu kadar hassas olmam çok doğaldı. Her şey içimde birikiyor ve bana nefes alacak yer bırakmıyordu.

Bir de asıl konu vardı; Ömer. Onu düşünmeyi tüm irademle reddetsem de bundan vazgeçemiyordum. Onu düşündüğüm her saniye beni daha fazla yıpratıyordu. Onunla, Hatice Teyze'yle yaptığımız konuşmanın bir benzerini yapamazdık. Yapsak bile hiçbir açıklaması olamazdı. Yanlış anlamayı çok istemiştim ama sözlerindeki netlik herhangi bir yanlış anlamanın önüne geçerek gerçekle yüzleştiriyordu beni. Ömer'den nefret etmek istiyordum ve bir gün bu isteğimin gerçekleşmesini umuyordum. Elimden başka bir şey gelmiyordu.

Telefonumun melodisi odayı doldururken kafamdaki düşünceleri sıyırtlanarak telefonuma uzandım. Ekranda çıkan *Fatma Teyze* yazısı telaşlanmama neden olmuştu. Telefonu çok sık eline almazdı Fatma Teyze, böyle olunca da heyecanlanıyordum hâliyle. Telefonu açıp kulağıma götürdüm:

"Fatma Teyze?"

"Hayırsız!"

Fatma Teyze'nin telefonun öbür ucundan gelen neşeli sesiyle üstümdeki telaş yerini hafif bir rahatlığa bırakmıştı. Bazı zamanlarda sadece bu sesi duymanın bile beni ne derece mutlu ettiğini düşündüm. Ama şu an onlardan biri değildi.

"Fatma Teyze..." sona doğru çatallaşan sesimi kontrol edemediğim için kendi kendime sinirlenip dişlerimi sıktım.

Fatma Teyze ise sesimdeki çatallaşmanın bir nedeni olduğunu ânında anlayıp o telaşlı ses tonuyla sordu:

"Betül'üm, kızım iyi misin?"

Sesindeki merhamet duygularımın hassasiyetiyle oynuyor ve beni her an ağlayacak kıvama getiriyordu:

"İyiyim," dedim ama sesimin kötüye gideceğini anlayınca daha fazla devam etmedim. Fakat cümleme devam etmemem Fatma Teyze'nin nasıl olduğumu anlamayacağı anlamına gelmiyordu. Ne kadar kendimi alıştırmaya çalışsam da Fatma Teyze'nin sesini duyar duymaz duygularımı sıkı sıkıya bağladığım o halatlar kendini bırakmıştı.

"Neyin var senin bakayım?" diye sorduğunda sorusundaki otoriteyi hissedebiliyordum.

"Yok bir şey Fatma Teyzeciğim," dedim. "İyiyim ben. Neyse, sen nasılsın?"

Görüş alanımı buğulandıran birkaç gözyaşını yanaklarıma inmeden silip derin bir nefes aldım.

"Betül yanında değilim ama anlamıyor da değilim. Ne oldu anlat haydi kızım?"

Bir yanım deli gibi olan her şeyi anlatmak istiyordu. Diğer yanımsa susmam için ellerini ağzıma örtüyordu.

"Betül..."

Fatma Teyze'nin uyarıcı sesiyle bu ikilemden nasıl çıkacağımı hesaplamaya çalıştım. Derin derin nefesler alarak kendimi rahatlatmaya çalışıyordum fakat bu konu hakkında yaptığım tüm girişimler gibi bu da sonuçsuz kalmıştı. Aldığım son nefesle birlikte omuz-

larımı da düşürdüm. Öyle güçsüzdüm ki kendi düşüncelerimle bile savaşamıyordum.

"Ha-Hatice Teyze..."

Dudaklarım titremeye başlayınca kendi kendime bir hakaret savurup telefonu uzaklaştırdım. Alnımı sol elime yaslayıp birikmiş tüm gözyaşlarımı sessizce serbest bırakmaya başladım. Hıçkırırken ve burnumu çekerken Fatma Teyze'nin duymasını istemediğim için telefonu biraz daha uzaklaştırmıştım. Rahatlamak için aldığım işe yaramaz nefeslerden birini daha aldıktan sonra telefonu kulağıma tuttum.

"Betül beni telaşlandırıyorsun!" dedi Famta Teyze. "Bir şey mi oldu Hatice'ye?"

Yanlış anladığı konuyu aceleyle toparlamaya çalıştım:

"Hayır hayır, çok iyi. Hiçbir şeyi yok."

"O zaman ne oldu, anlat bana Betül'üm."

Fatma Teyze'nin heyecanı yatışırken merhameti kendini göstermeye başlamıştı. Böyle konuştuğunda kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Herkes bilirdi ki küçük çocuklar duygularını saklama gereği duymazlar.

"Fatma Teyze..."

Gözlerimi yakan gözyaşlarından biri burnumun hemen yanından geçtiğinde ne söyleyeceğimi bilemeden öylece Fatma Teyze'nin ismini sayıkladım.

Hiç ummadığım bir anda,"Ömer, değil mi?" diye sordu.

Ömer'in ismini duyunca yanağımda yol çizmiş yaşlardan biri aralanan dudaklarımın arasına süzüldü. Ağzımın içine yayılan tuzlu tadı umursamadan yutkundum:

"Sen nereden..."

"Betül, kızım ben senin her hâlini tanıyorum. Bana ilk anlattığın o polisin bizim Ömer olduğunu anlamadığımı mı sanıyordun?"

Aslında tam da böyle sanıyordum. Utançtan yanaklarım kızarırken Fatma Teyze'den gelecek herhangi bir yoruma karşı hazırladım kendimi. Fakat bir şey söylememişti. Telefonun kapalı olup olmadığına bakmak için bir saniye içinde telefon ekranına bakıp tekrar kulağıma tuttum:

"Bir şey demeyecek misin Fatma Teyze?"

"Anlatacak olan ben değilim ki kızım. Şimdi sadece seni dinliyorum."

"Ben..."

Ne diyecektim ki? Neresini, ne kadar, nasıl anlatacaktım? Fatma Teyze'ydi bu, ona arkadaşıma anlatır gibi bir adama beslediğim duyguları anlatamazdım.

"İçinden geleni anlat Betül. Yanında olsam dizime yatıp anlatacağın gibi anlat her şeyi."

Buruk bir gülümseme dudaklarıma yerleşirken o hâllerimizi hatırladım. Her sıkıntımda ona gidip dizine yatar ve içimden geldiği gibi anlatırdım her şeyi. Ben sustuktan sonra Fatma Teyze'nin nasihatleri başlardı. Nasihatlerinin büyük bir çoğunluğunu dinlediğim söylenemezdi; belki alışık değildim, belki de kabullenemiyordum. Yine de ona anlatmak beni rahatlatıyordu. Dediklerini yapamasam bile verdiği nasihatler iyi geliyordu.

"Ömer..." dedim. İsmini yüksek sesle telaffuz etmek canımı sıkmıştı. "Yani o... Hayır hayır, en başından anlatayım."

Zihnimde nizama girmek istemeyen kelimeler birbirine karışıp duruyordu. Onları toparlamak için en azından bir süre düşünmeliydim. Bir süre sonra Fatma Teyze'nin meraklı sesi duyuldu:

"Betül?"

"Buradayım Fatma Teyze, sadece düşünüyordum. Tamam, başlıyorum..."

Fatma Teyze sessiz kalarak söyleyeceklerimi bekledi. Az buçuk toparlanmış kelimelerle ortaya mantıklı bir şeyler çıkarmaya çalıştım:

"Sana anlattığım polis Ömer'di."

Bunu zaten biliyordu fakat bu sessiz ortamı dağıtacak fazladan bir cümleye hayır demezdim ve belki de Fatma Teyze'nin düşüncesinin doğru olduğunu onaylamam devam etmemi daha kolaylaştıracaktı.

"Buraya geldiğim ilk gün hemen evden gitmişti. Gerekli olmadığında da gelmiyordu. Ama..."

Ona başımıza gelen şeylerden nasıl bahsedecektim, hiçbir fikrim yoktu. Bahsedebileceğimi bile bilmiyordum. Anlattığım takdirde Ömer'in buna vereceği tepkiyi düşünüyordum bir taraftan. Beni onunla karşı karşıya getirecek her şeyden kaçınmalıydım ve sanırım bu da kaçınacaklarım listesine dâhildi.

"Sonra, Ömer eve daha sık gelmeye başladı. Ama bana hiç de sıcak yaklaşmıyordu Fatma Teyze. Doğru düzgün konuşmuyorduk bile. Hatta beni çoğu zaman görmezden geliyordu."

Cümlemin sonlara doğru kısılan sesim, bu konuya daha fazla devam etmemem gerektiğinin sinyallerini veriyordu:

"Her neyse," dedim. "Sonra birkaç gün önce Hatice Teyze'nin Ömer'le yaptığı bir konuşmaya şahit oldum. Hatice Teyze, Ömer'e kızıyordu. Ömer'in beni kaldıramayacağını, günaha girmekte istekli olduğunu ve birkaç şey daha söyledi."

O kısımları çabucak atlamak ve hiç üstünde durmamak istiyordum.

"Söylediği birkaç şeyi tahmin edebiliyorum," dedi. "Sen de bundan kendine pay çıkardın, öyle mi?"

Fatma Teyze beni tanıyordu, Hatice Teyze'yi de tanıyordu, dolayısıyla kulak misafiri olduğum konunun detaylarını da az çok tahmin edebiliyordu.

"Evet ama öyle bir şey yok Fatma Teyze. Ömer'in bana Hatice Teyze'nin düşündüğü gibi bir ilgisi yok, o kadar eminim ki... Ben... Ben gerçekten ona göre değilim."

Nefes alışverişlerim sıklaşmış, gözlerim tekrar yanmaya başlamıştı.

"Ömer sana ne söyledi Betül'üm?"

Anlıyordu işte, anlatmasam da bir şeyler atlasam da anlıyordu. Bu kadar iyi tanındığımı bilmek çoğu zaman beni güvende hissettiriyordu fakat bazen böyle köşeye de sıkıştırabiliyordu:

"Önemsiz şeyler," dedim.

Geçiştirmelerimin bir anlamı olmadığını biliyordum fakat direnen tarafıma söz geçirmem bazen mümkün olmuyordu.

"Ah Ömer!" dedi. "Ah eşek sıpası! Ne dediyse seni çok üzmüş, belli. Söylediklerine kulak asma kızım. Sinirlenince, üzülünce birbirine katar ortalığı o."

Evet her şeyi birbirine katmış ve sağlam hiçbir şey bırakmamıştı.

"Gerçekleri görmüş oldum Fatma Teyze, daha fazla umutlanmadan kapandı işte konu. Neyse, boş verelim bu konuyu lütfen."

Daha fazla bu konu hakkında konuşmaya devam edersem kendimi tutamayacaktım. O da anlayış gösterip konuyu değiştirmişti:

"Hatice'yle konuştunuz mu? O senin için kötü bir şey düşünmez Betül, seni çok seviyor. Yanlış anlamışsın onu belli ki."

"Evet, konuştuk az önce. O da öyle söyledi," dedim. Ardından kısa bir sessizlik oldu aramızda. Sonra Fatma Teyze devam etti:

"Betül?"

"Efendim?"

"Yanlış anlama beni, sadece merak ettiğim için soruyorum," dediğinde meraklanmış ve aynı zamanda gerilmiştim. "Seni tanıyorum kızım, böyle bir şeyden sonra sen nasıl orada kalmaya devam ediyorsun? Bak sakın yanlış anlama sorumu. Böyle bir şeyden sonra bağlasalar orada durmazdın."

Bu soruyu tahmin etmeliydim. Nedeni çok açıktı fakat Fatma Teyze'ye bunu anlatamazdım. En iyisi topu başkasına atmaktı:

"Durmazdım Fatma Teyze. Hâlâ da durmam ama gidemiyorum işte. Ben anlatırsam Ömer kızabilir. Sen onu ya Hatice Teyze'ye ya da Ömer'e sor lütfen," dedim.

"Allah Allah. Neyse tamam, seni zor duruma sokmayayım. Ararım ben onları."

Kendi kendime başımı sallayıp, "Tamam," dedim.

"Daha fazla da kendini yıpratma Betül'üm, ne olur..."

Dudağımı büküp hafifçe iç çektim:

"Denerim."

Kapı çalmaya başlayınca oturduğum yerden kalkıp, "Kapı çalıyor, sonra konuşalım mı?" dedim.

Bu esnada çoktan odadan çıkıp kapıya yönelmiştim.

"Tamam, haydi Allah'a emanet ol Betül'üm."

"Sen de Fatma Teyzeciğim."

Telefonu kapatıp kapıyı açtım. Hatice Teyze kek ve börek dolu bir tabakla geri gelmişti. Tabaktakilerin kokusu burnuma dolunca aç olduğumu hissettim. Mutfakta atıştırdığım birkaç şey karnımı doyurmamıştı.

"Haydi kızım, bir şeyler ye artık."

Hatice Teyze'nin neredeyse yalvaran bakışları karşısında daha fazla inat etmeyerek arkasından mutfağa geçtim.

***

Akşamüstü koltuğa yayılmış, yarı uyanık bir şekilde televizyon izliyordum. Yine karışık bir diziye rast gelmiştim fakat bu sefer olayları çözümlemek yerine sahneleri takip etmekle yetiniyordum.

Hatice Teyze'nin telefon konuşmasından anladığım kadarıyla Ömer eve gelecekti. Bu durum beni eskisinden daha fazla geriyordu. Ömer'le karşılaşmaktan en az onun benden kaçtığı kadar kaçıyordum artık. Beni önemsemeyen bir adamın etrafında dolanmak gereksiz bir yüzsüzlüktü. Ben de görünmezliği seçiyordum. Ömer eve geldiğinde odadan hiç çıkmıyor ve onunla ilgilenmemeye çalışıyordum. O günden beri de yüzünü görmemiştim zaten. En iyisi buydu. Beni nasıl biri olarak gördüğünü açık bir şekilde belirtmişti o konuşmada. Bundan sonra ne Ömer, hakkında böyle düşündüğü bir kızı ne de ben bu kadar acımasız bir adamı görmek isterdim.

Telefonuma uzanıp saate baktım. Ekranda beliren bildirimler okunmamış mesajlarımı gösteriyordu. Bir mesaj Emre'dendi muhtemelen ama çok önemli olduğunu sanmıyordum. Çok fazla mesajlaşmadığını düşünürsek son konuşmanın üstünden başka bir konu açacak değildi. Diğer mesajın Umut'tan olduğuna emindim. Fakat ona da bakıp cevap yazacak hâlim ve enerjim yoktu, daha sonraya kalabilirdi.

Neredeyse yarım saat boyunca aynı koltukta yatıyor ve televizyonda aynı kanalı izliyordum. Kapı çaldığında ben heyecanımın boğazına yapışarak ses çıkarmaması için türlü tehditler sıralıyor-

dum. Bu aralar zihnimin ve bedenimin kontrolünü elimde tutarak ömrüm boyunca hiç olmadığım kadar otoriter davranabiliyordum.

Kapı hâlâ çalıyordu. Hatice Teyze de evdeydi, neden açmıyordu kapıyı? O kapının ardındaki adamla karşılaşmayı istemiyordum.

Sıkıntıyla yerimden doğrulup odadan çıktım. Kapıyı açmak için değil, Hatice Teyze'ye bakmak için kalkmıştım yerimden. Hatice Teyze'nin odasına geldiğimde kafamı tereddütle içeri uzattım. Namaz kılıyordu. Yani kapıyı açabilecek tek insan olarak sıkıntılı görevi üstlenmem gerekiyordu.

Kapıya yönelip açmadan önce dürbünden baktım. Kapının önünde bekleyen Ömer'i görünce irademe sahip çıkarak hemen çekildim. Kendime koyduğum azami sınır, zorunlulukların getirdiği durumlarda geçerliydi. Daha fazla Ömer'e bakarak içimde kurduğum otoriteyi riske atmanın gereği yoktu.

Kapıyı geçebileceği kadar açıp daha fazla oyalanmayarak hemen odaya döndüm. Koltuğa oturduğumda odanın kapısını kapatmadığım için pişmanlık duydum fakat artık kalkıp kapatamazdım da... Kapıya ne kadar çok yaklaşırsam onunla karşılaşma olasılığım da hatırı sayılır derecede artacaktı.

"Anne?"

Evin içine yayılan ses, günlerdir bastırmaya çalıştığım özlemimi uyandırıyordu. Artık güçlü bir kızdım, bu kadar küçük bir şey için galip çıktığım onca savaşı hiçe sayamazdım. Dış kapının kapanma sesiyle Ömer'in eve girdiğini anladım. Gözlerimi televizyon ekranına diktim. Şu an kapı tarafı bakışlarım için yasaklı bölgeydi.

"Anne?" dedi bir kez daha. Diğerine göre daha yüksek çıkan sesiyle birlikte iyice gerilmiştim. Hatice Teyze'nin bir an önce namazını bitirmesi için dua ediyordum.

"Annem nerede?"

Kapı tarafından gelen ses, yüzüme yansıtmamayı başarabildiğim bir gerilim oluşturmuştu üzerimde. Başımı yavaşça o tarafa çevirdim. Sakalları biraz daha uzamıştı ve bu uzunluk ona yakışmıştı. Fakat sakalını sırf güzel durması için uzatmadığını tahmin edebiliyordum. Her zamankinden biraz daha yorgun görünüyordu. Kaşının üstünde kabuk bağlamış bir çizik vardı. Çiziğin çok derin olduğunu söyleyemezdim. Belki dikiş gerektirmezdi ama çok hafif bir şeymiş gibi de gözükmüyordu.

Tüm bu kısacık zamanda çok daha garip bir şey fark ettim: Bakışlarımdaki soğukluk ve mesafe. Daha önce bu havayı verebildim mi diye defalarca düşünürdüm fakat şu an mesafeli durduğumdan emindim. Bu, benim için normal bir şey değildi, içimde kopan fırtınaları yüzüme yansıtmamak ve hatta normalin üstünde bir soğukkanlılık sergilemek tuhaf gelmişti. Değişiyordum ve bu değişim fazla fark edilir bir şekilde gerçekleşiyordu.

Hiçbir şey söylemeden boş gözlerle ona bakarken arkadan gelen Hatice Teyze'nin sesiyle rahat bir nefes aldım.

"Ömer?"

Hiçbir şey yokmuş gibi televizyona döndüğümde kendimdeki değişimi sindirmeye çalışıyordum.

Ömer de kapının önünden çekilmiş ve Hatice Teyze'yle konuşmaya başlamıştı. Yüksek sesle konuştukları için onları dinlemek zorunda kalıyordum. Bir ara kalkıp kapıyı kapatmayı düşündüm fakat sonra bundan vazgeçtim.

Ömer yarın mahkemenin olduğunu söyledi. Elindeki belgeler ve avukatla ilgili konuşuyorlardı. Belgelerin tüm yalan ifadeleri ve sahte evrakları ortadan kaldıracağını söylüyordu. Adamların kaçacak yerleri kalmayacak ve kıskıvrak yakalanacaklardı.

Hatice Teyze'nin şükür cümleleri kurmasından anlaşıldığı kadarıyla yarın bu iş tamamen çözülecekti.

"Buraya kadarmış," diye fısıldadım kendi kendime. Mutlu olmam gerekiyordu, öyle değil mi? Eğer başımızdaki bu olay bir sonuca bağlanacaksa yarın ya da en kısa zamanda buradan gidebilecektim. Ömer'den uzak olacaktım. Belki de bir daha onu hiç görmeyecektim. *Lütfen ama*!

Gülümsemem gerekiyordu. Sevinmeli ve Ömer'in bana verdiği zararları tamir etmek için önümdeki uzun zamanı nasıl kullanacağımı düşünmeliydim. Gözlerimin yanmaması ve gözyaşlarımın kirpiklerimin arasında birikmemesi gerekiyordu. Yarın özgür olacaktım! Gülümsemek zorlanarak yapacağım bir eylem olmamalıydı şimdi. Hiç düşünmeden gülümseyebilmem gerekiyordu!

Titreyen alt dudağımı, irademin sağlamlığını korumak için sertçe dişlerimin arasına aldım. Bir aptal gibi davranmanın anlamı yoktu!

Kutay'ın yanına giderdim belki. Ya da onu ve diğerlerini de ikna edebilirsem kısa bir tatile çıkardık. Kafamı dağıtacak her türlü aktiviteyle meşgul olurdum. Rahat rahat dışarı çıkar ve istediğimi yapardım. Zamanımı bir eve tıkılı kalıp sabahtan akşama kadar aklımın içinden çıkmayan bir adamı düşünmekle geçirmeme gerek kalmazdı.

Hemen şu anlamsız ruh hâlinden çıkmam gerekiyordu. Günlerdir beklediğim şey olacaktı işte.

Fevri bir hareketle ayağa kalkıp kapıya ilerledim. Bu olaylardan kurtulmanın rahatlığıyla yüzüne gülümsemesini yerleştirmiş Hatice Teyze'ye zoraki bir gülümseme gönderdim. Gözlerimin hemen yanındaki Ömer'e kaymasına fırsat vermeden odanın kapısını kapattım. Kapıyı kapatırken Hatice Teyze'nin yüzündeki gülümsemenin buruklaştığını görmüştüm. Kendini hâlâ suçlu hissediyor ve beni böyle bırakmak istemiyordu. Bunu tahmin etmesi zor değildi fakat yapacak bir şey yoktu, burada daha fazla kalamazdım. Ömer evden çıkar çıkmaz eşyalarımı toplayacak ve zamanı gelince de buradan çıkıp gidecektim.

***

Ömer evden gider gitmez etraftaki eşyalarımı valize koymuştum. Hatice Teyze'nin buna şahit olması durumu biraz zorlaştırmıştı. Yanında kalmam için saatlerce dil dökmüştü ama bunun imkânı yoktu. Burada kalmak için önce kendime geçerli bir neden bulmam gerekiyordu ve bu da tümüyle olanaksız bir durumdu.

Hatice Teyze'nin ağladığını görünce aramızdaki duvarı kaldırıp onu teselli ettim. En doğrusunun bu olduğunu ve benim aslında buraya hiç gelmemem gerektiğini söyledim. Onu sevdiğimi ve Fatma Teyze'ye geldiğim zaman onu da ziyarete gelebileceğimi de belirttim. Son söylediğim için suçluluk duyuyordum, çünkü bu eve bir daha gelmek istediğimi sanmıyordum, en azından kafamın içinde bir şeyleri bitirmeden gelmeyecektim.

Valizimi kapatıp duvara yasladım ve muhtemelen burada kalacağım son gece için yatağımı hazırladım.

***

O günden sonra ilk defa Hatice Teyze'yle kahvaltı yapıyorduk. Ortama büyük bir sessizlik hâkimdi. Hatice Teyze'nin gözleri belirli aralıklarla doluyor ve bir şey söylemek için derin derin nefes alsa da hemen sonrasında bundan vazgeçiyordu. Kahvaltı masasındaki her şey olduğu gibi duruyordu. Masadaki tek hareketlilik çaylarımızın tüten dumanıydı. Ortamın ağırlığını dağıtmak adına yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdim:

"Haydi Hatice Teyze, bak aramızda hiçbir şey yok."

Zaten birbirimizden kırgın ayrılmak istemiyordum. Bu yüzden aramızdaki duvarı görmezden gelebilirdim.

"Alıştım ben sana Betül," dedi.

Çatallaşan sesi kendimi zapt etme konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Bak beni de üzüyorsun ama. Sanki bir daha hiç görüşmeyecek miyiz?"

Gülümseyerek sözlerimi desteklemeye çalışıyordum ama söylediklerimin gerçekliğine duyduğum kuşkudan dolayı hissettiğim suçluluk çok ağır basıyordu.

Sohbetimizi biraz daha farklı konulara çekip muhabbetimizi devam ettirdim. Duygusallığımız azaldığı zaman ikimiz de karnımızı kısmen doyurmuş ve sofrayı toplamaya başlamıştık. Bulaşık işini birlikte halledecektik fakat kapının çalmasıyla Hatice Teyze'ye tek başıma halledebileceğimi söylemiştim. Ömer'in bu kadar erken gelmesini beklemiyorduk ikimiz de, gelen başka biriydi muhtemelen.

Kapıdan gelen kadın sesinin kime ait olduğunu çıkarmaya çalıştım.

"Hatice Abla, annem uğramış da buradan geçerken, seni de bir görmek istiyor. İşin yoksa gelsene beş dakika bize."

Gelen kişinin Sevgi Abla olduğunu anlayınca mutfağın kapısından kafamı uzattım.

"Bugün gelmeyeyim Sevgi," dedi Hatice Teyze. "İşim var biraz."

Bulaşıklar dışında başka bir işi yoktu, benim için kalmak istediğini biliyordum:

"Ben hallederim Hatice Teyze, git sen," dedim.

Hatice Teyze kararsız bir şekilde bana döndüğünde gülümseyerek, "Ben hâlâ buradayım," dedim. O da bu sözüme karşılık gülümsemişti fakat hâlâ olduğu yerde dikiliyordu.

"Sen nasılsın Betül?" diyen Sevgi Abla'ya bakıp gülümsedim.

"İyiyim Sevgi Abla, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de canım, sen de gel istersen."

"Yok, ben gelmeyeyim," dedim. Ardından Hatice Teyze'ye dönüp, "Hadi Hatice Teyze, gelince görüşürüz," dedim.

Gitmesi için ona el sallarken o da durumu kabullenmiş ve askıdan hırkasını alıp Sevgi Abla'yla birlikte evden çıkmıştı.

Kalan bulaşıkları beş on dakika içinde hallettikten sonra oturma odasına geçtim. Vakit geçirmek ve içimdeki burukluğu bastırmak için telefonumdaki en dikkat gerektiren oyunu açıp oynamaya başladım. On on beş dakika olmamıştı ki kapı zili çalmaya başladı. Hatice Teyze dayanamamış, erkenden kalkıp gelmişti muhtemelen.

Kapının önüne gelip dürbünden baktım. Gelen Hatice Teyze değildi. Kapının önünde iki polis vardı. Biraz daha dikkatli bir şekilde baktım polislere. İçime bir kuşku düşmüştü. Açıp açmamak arasında kalmıştım. Ama açmam gerekiyordu, önemli bir şey olmuş olabilirdi.

Mutfağa yönelip kafamda kurduğum abartılı senaryoları rahatlatmak için orta boy bir bıçak aldım ve her ihtimale karşı arkamda sakladım. Abartıyor olabilirdim fakat önlem almakta hiçbir zarar görmüyordum. Kapıyı yavaşça aralayıp karşımda bekleyen iki polise baktım:

"Evet?"

"Betül Hanım?"

Adamlardan biri telefonla konuşuyordu. İkisinin yüzünde de hiç hoşuma gitmeyen bir gülümseme vardı.

"Ne vardı?" dedim. Sesimin güçlü çıkmasına özen göstermiştim.

Telefonla konuşan adam, "Evet Ömer komiserim, şu an Betül Hanım'ın yanındayız," dedi. İsmini duyunca içime bir rahatlık yayılsa da adamların yüzündeki ifade hâlâ hoşuma gitmiyordu.

"Tabii efendim tabii," dedi adam. "Merak etmeyin, Betül Hanım bizim yanımızda güvende..."

Telefonun diğer ucundan çok zor duyduğum bağırıştan sonra adam telefonu kapattı ve bana dönerek gülümsedi. İçime yayılan rahatlıktan eser kalmamıştı, şu an deli gibi korkuyordum.

"Şu an işim var," diyerek kapıyı hızlıca kapattım fakat kapı kapanmamıştı. Ayağını engel olarak kapı arasına koyan adam, hızla itince sendeledim.

Adam sahte bir mahcubiyetle, "Kusura bakmayın," dedi.

"Hemen evden çıkar mısınız lütfen!" diyerek çıkıştım. Korkudan terleyen elimi pantolonuma silip dik durmaya çalışıyordum. Adam beni duymamış gibi konuşmaya devam ederek, "Evde başka biri var mı küçük hanım?" diye sordu.

Arkamda sakladığım bıçağı sıkı sıkı kavrarken soğukkanlı olmaya çalışıyordum:

"Ne? Size evden hemen çıkmanızı söyledim!"

Adam beni umursamadan evin kapısını kapatıp yanındaki adama başıyla işaret verdi:

"Diğer odaları kontrol et."

Onlar kendi aralarında konuşurken fırsattan istifade kapıya koştum fakat bir adım bile atamadan kolumdan yakalanmıştım. Adam beni sinirle duvara yapıştırırken yüzüne psikopatça bir gülümseme yerleştirdi:

"Pek cesaretliymiş!"

Nefesi yüzüme çarparken tiksintiyle yüzümü ekşitip çırpınmaya başladım. Çırpınışlarım kayıtsız kalıyordu. O esnada diğer adam odaları kontrol etmiş ve yanımıza gelmişti:

"Evde başka kimse yok abi."

Adamın kolunun altında çırpınırken, bir yandan da Hatice Teyze'nin gelmemesi için dua ediyordum. En azından tek gelmemeliydi. Eğer buraya bir kalabalık toplayabilirsem bir şekilde kurtulma ihtimalim olabilirdi. Bağırmak için hazırlandığım sırada önümdeki dev cüsse elini ağzımın üstüne koyup güldü.

"Bağırırsan küçük kız, buraya gelen her insanı öldürmekten zevk alacağım," dedi. "Uslu duruyorsun, anlaştık mı?"

Yavaşça yutkunup kafamı salladım. Kimseyi tehlikeye atmamalıydım. Zaten buraya bir çığlıkla kalabalık toplayabilecek kadar güçlü değildim. Sesimin çıkıp çıkmayacağını bile bilmiyordum.

"Komiser çok akıllı zannediyor kendini."

Adamlar alay ederek güldüklerinde bu kez de tekmelerimi savurmaya başlamıştım. Adamın canının acımadığı her hâlinden belliydi, yalnızca bu çırpınışlarım onu sinirlendiriyordu. Elini ağzımdan çekti. Beni kendine doğru çekip sert bir şekilde duvara vurdu. Kafam duvara öyle sert çarpmıştı ki beni tutmasa dengemi kaybederek yere düşmüş olabilirdim. Acıyla inledim, kendini bana yapıştıran adamdan uzaklaşmak için yaptığım her girişim sonuçsuz kalıyordu. Başımın arkasındaki sızı, bedenimde hafif bir uyuşukluğa neden oluyordu. Arkamda sakladığım ve bu aptal adamların nasıl hâlâ fark etmediğini düşündüğüm bıçağı yavaşça çıkarıp anlamamaları için kapıya çevirdim başımı.

"Ömer..."

Ağzımdan şaşkınlıkla çıkmış gibi görünen sözlerin üzerine ikisi de kapıya dönmüştü. Bu fırsatı kullanarak sıkı sıkı kavradığım bıçağı kaldırıp adamın bacağına geçirdim.

Adamın ağzından dökülen boğuk inleme yüzünden ettiği küfürler anlaşılmıyordu. Bu hâlinden yararlanıp kollarının arasından kurtulmaya çalıştım fakat adam kolunu çekmemişti. Ardı arkası kesilmeyen küfürlerinin arasından sıyrılmaya çalışsam da diğer adam kollarımı kavrayıp bana kaçacak bir yer bırakmamıştı. Sırtımı

kendi sırtına yaslarken var gücümle tepiniyordum. Karşımda bacağını tutan adam ise duvardan destek alıp üstüme gelmeye başladı. Yüzündeki sinire bakılacak olursa şu an beni öldürebilirdi bile.

İri adama savurduğum tekmeleri durdurmak için arkamdaki adamdan sırtıma bir tekme inmişti. Bedenim acıyla gerildiğinde karşımdaki adam suratıma sağlam bir tokat indirdi. Yüzüm yana düşerken ağzımın içine yayılan metalik tat yutkunmamı zorlaştırıyordu. Başımı kaldırmak için yeterli gücü bulamıyordum kendimde.

Göz ucuyla karşımdaki adama baktığımda, elindeki bıçağın metali pencereden yansıyan hafif ışıkla gözümü aldı. Arkamdaki adam onu uyardı:

"Abi abartmayalım. Yeter bu kadar!"

"Ne abartmayacağım lan? Şu küçük itin yaptığına bak!"

Ses çıkarmadan konuşmaya çalışarak bacağını gösterdi. Paçasından damlayan birkaç damla kanın zeminle buluştuğunu görebiliyordum. Kıpırdayıp son âna kadar direnseм de vücudumun her yeri sızlıyor ve hareket etmemi engelliyordu. Kollarımı tutan adam beni bıraksa yere yığılabilirdim.

Önümdeki adam yaklaşıp elindeki bıçağı bana doğru salladı. Keskin metal derimi delip geçerken vücudum acıyla kasıldı. İnlemelerim boğazımda birikiyordu. Önümdeki adam geri çekildiğinde elindeki bıçakta parlayan koyu sıvıyı gördüm. Bıçağı pantolonuna sildi. Arkamdaki adamın sesi endişeli çıkıyordu:

"Bu kadar ileri gitmeyecektik abi! Adam neredeyse gelir, gidelim artık."

Karşımdaki de onu onaylayarak başını salladıktan sonra kollarımdaki el varlığını kaybetti ve beni sert zemine bıraktı.

Vücudum yerle buluştuğunda keskin bir sızı hissettim. Yanağımla birleşen zeminin izin verdiği ölçüde iki çift ayağın evden hız-

la çıkıp gittiğini gördüm. Yalnız kalmıştım. Bedenim korkunun kontrolü altındaydı ve aldığım nefesi bile bana çok görüyordu. Başımın arkasındaki bir nokta tüm gücüyle sızlıyordu. Ellerimin arasına sızan sıcak sıvı, titreyen parmaklarımın arasına karışıyordu. Çaresizlik içinde kıvrılan bedenimin şimdi tam anlamıyla ruhumun bir parçası olduğunu düşünüyordum. İkisi de çaresizdi, ikisi de her şeyin ortasında fakat her şeyden bir o kadar uzaktı.

Adamlar buradayken ortaya çıkmayan gözyaşlarım şimdi inlerinden bir bir çıkıyordu. Gözlerimden düşen yaşlar zeminle buluşuyor ve içinde bulunduğum küçücük kan gölünün gerçekliğini bana gösteriyordu. Yana kıvrılmış bacaklarımı kendime çekip yarı cenin pozisyonu alırken saçlarım kırmızının en uğursuz tonuna bulanıyordu. Kırmızı önce saçlarımın uçlarındaki kırıklara bulaşıyor, daha sonra saç diplerime yol alıyordu. *Tıpkı benim gibi...*

Her şeyin en başında, Ömer'e olan hislerimin masum bir çekim olduğunu düşünürken her geçen gün onun biraz daha derinime işlediğini fark edememiştim. Bu, saçlarımı ıslatan kandan daha korkutucuydu. Saçlarımı yıkayabilmek bu kadar kolayken derinime kazınmış bir adamı içimden nasıl çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şey bir fazlalık olmuş, üstüme çökmüştü ve ben bu yükün altında hayatta kalmaya çalışıyordum. Belki de tenimi yaran o bıçak, yalnızca paramparça olmuş ruhum ve sağlıklı bedenim arasında bir denge yakalamaya çalışmıştı. Fakat vücudumdaki bu kesik beni öldürmezdi, ölümcül olan ruhumdakilerdi.

Beynimin bana sunduğu bu bağlantısız düşünceler, zihnimin sağlık seviyesini ölçüyordu. Şu an sağlıklı olmamam benim mazeretimdi ve bunu sonuna kadar kullanacaktım.

Parmaklarımı ahşap zeminde birkaç kez gezdirdim. Bu hareketi yerden biraz olsun kalkmak için yapsam da zeminin kayganlığı buna izin vermemişti. Bu işin en garip ve gereksiz kısmıysa sesimin çıkmayışıydı. Çığlık atıp birinden yardım istemeliydim. Fakat sesim boğazımda tıkalı kalmıştı ve ne kadar zorlasam da

çıkmamakta diretiyordu. Çığlıklarım adamların tehditleri tarafından susturulmuş ve o andan sonra da bir daha çıkmamaya yemin etmişti sanki. Bu, sorun değildi. Şimdi çığlık atabilsem de bir işe yaramazdı. Ölmüyordum işte. Ortalığı birbirine katmanın âlemi yoktu.

Kafamın arkasındaki sızı onu çok dışladığımı düşünüyor olmalıydı. Dikkat çekmek için oraya buraya zıplayan çocuklar gibi ağrıyı artırmasına başka bir anlam yükleyemiyordum. Bir gereksiz ayrıntı daha vardı, başımdaki ağrı göz kapaklarımla bir savaşa girmişti ve onları kapanmaya ikna etmeye çalışıyordu. Zihnim bu savaşta pasif direniş içindeydi ve göz kapaklarım beklediğim performansı gösteremiyordu. Yenilgiyi bu kadar benimsemek gururumu kırıyordu. Bu yüzden pes etmeyi seçiyordum. Yenileceğimi bile bile direnmek beni daha çok yoruyordu çünkü pes etmek, uzun bir süre direnip güçlü kalan göz kapaklarıma ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu kendimi fakat bu his beni kararımdan döndürecek kadar güçlü değildi.

Gözlerim kapanmadan önce duyduğum şey, telefonumun zil sesi miydi, yoksa bu melankolik havada uydurduğum bir fon müziği miydi, kestiremiyordum.

-29-

Ense kökümden başlayıp başımın diğer bölgelerine yayılan can sıkıcı ağrıyla kaşlarımı çattım. Ağzımdaki tuhaf tat ve kuruluk başımın ağrısını artırıyordu. Bunu yok etmek için sertçe yutkundum ve gözlerimi açmadan daha rahat bir pozisyon bulabilmek için yatakta döndüm. Ağzımdaki tat geçmemişti, rahat bir pozisyon da bulamamıştım; yalnızca bedenime bir acı dalgası daha yayılmıştı. Ciğerlerime dolan steril koku, yattığım yatağa biraz daha gömülme ve uzun bir süre gözümü açmama isteğimi körüklüyordu. Kolumu acıtan her neyse yüzümün acıyla kasılmasına neden olmuştu.

Pes ederek gözlerimi açtım ve ilk önce şu acının kaynağını bulmaya çalıştım. Kolumdaki bantlar ve beraberinde çıkan hortumu görsem de serum olduğunu geç anlamıştım. Aldığım yoğun hastane kokusundan da anlayabilmem gerekiyordu. Beynim gecikmeli tepki veriyordu sanırım.

Şükür ki her şeyi hatırlıyordum. Bir de işlevsiz bir hafızayla uğraşamazdım. Hatırlamadığım tek şey buraya nasıl geldiğimdi. Bu da çok takılacağım bir konu değildi, çünkü hakkında yürütebileceğim birçok mantıklı açıklama vardı ve şimdilik bu açıklamaların hepsini doğru kabul ederek konu üzerine düşünmeyi sonraya erteleyecektim.

Başımı kaldırıp ne durumda olduğuma bakmaya çalıştım, yalnızca çalıştım. Çünkü başımın arkasındaki keskin ağrı bu girişimimi kesin bir şekilde reddetmiş ve bir de üstüne bu hareketimi cezalandırarak bana güzel bir acı bahşetmişti. Karnımın sol taraflarında bir yerde... Kolumu hareket ettirmeye çalışarak acıyan tarafıma dokunmayı denedim. Kumaşın altındaki büyük bandajı hissedebiliyordum. Ne olduğunu hatırlayabildiğime ve burada yalnızca bir bandajla yattığıma göre çok da önemli bir şeyim yoktu. Tam da tahmin ettiğim gibiydi.

Kolumu durumumun izin verdiği kadar kaldırıp üstümdeki kıyafeti inceledim. Üzerimdeki açık mavi bir hastane elbisesiydi. Diğer hastane kıyafetlerinden tek farkı, üzerinde uzaktan puantiye gibi görünen küçük, koyu mavi çiçek desenlerinin olmasıydı. Şirin bir görüntü vermeye çalışılmıştı belli ki... Fakat onlar da biliyorlardır ki hiçbir desen hastane kıyafetlerindeki gerilimi azaltamazdı.

Kolumu indirip odayı incelemeye başladım. Çok büyük bir oda değildi. Ahşap bordür, bej rengi duvarları ikiye bölüyordu. Aslında bu odada hoşuma giden şeylerden biri de bu olmuştu. Kafamı çok kaldıramasam da yatağımın karşısındaki duvara monte edilmiş orta boy televizyonu görebiliyordum. Yatağımın hemen yanında da yine bej bir komodin ve çaprazında koyu kahve bir koltuk vardı. Diğer yanımda da o koltuğun teklisi duruyordu. Odanın içindeki bej ve kahverengi hâkimiyeti hoşuma gitmişti. Her şeyin beyaz ve metal olduğu hastalıklı hastane odalarından çok daha iyiydi en azından.

Koltuğun hemen üstünde ahşap çerçeveli bir tablo asılıydı. Tabloda bir deniz, iskele ve iskeleye bağlanmış birkaç tekne vardı. Ünlü bir tablonun fotoğrafıydı sanırım. Bu tip tablolar hastaların içinin açılması için kullanılıyor olabilirdi. Sadece dekorun bir parçası da olabilirdi tabii. Zaten pek de iç açtığını söyleyemezdim. Yine de hastane kıyafetindeki çiçeklerden daha iyi sayılırlardı.

Bakış açımı biraz daha zorlayınca pencereyi görebilmiştim. Perde yarısına kadar çekilmişti ama bu, içerinin aydınlanmasını engel-

lemiyordu. Pencerenin biraz önünde, açık kahve renkli büyük bir masa vardı. Masanın üstündeki şal, tespih ve birkaç eşya dikkatimi çekmişti. O şalın Hatice Teyze'ye ait olduğunu biliyordum, başında birçok kez görmüştüm.

İncelememe devam edecekken odanın kapısı açıldı. Fakat odanın içi ve kapı tarafı arasındaki duvar çıkıntısı yüzünden gelen kişiyi görememiştim.

Birkaç saniye sonra Hatice Teyze meraklı gözlerle odanın içine girdi. Beni görünce yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı ve ellerini ağzına kapatarak, "Şükürler olsun," dedi. Hızlı adımlarla yanıma geldi ve yatağımın hemen yanında durup elimi avuçlarının içine aldı. Serumdan dolayı hafif bir sızı hissetsem de bunu Hatice Teyze'ye belli etmedim. Fakat bunu anlamış gibi özür dileyen bir bakışla elimi dikkatlice yatağa bıraktı:

"Uyanmışsın..." Bunu bana değil, daha çok kendine söylüyor gibiydi. "Şükürler olsun," dedi bir kez daha. Bu cümleyi üst üste tekrar ederken üstüme eğilip saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Nasılsın kızım, iyi hissediyor musun kendini?"

Kafamı sallayarak meraklı bakışlarına karşılık verdim.

"İstediğin bir şey var mı Betül'üm?"

Ağzımın içindeki kuruluk canımı sıktığı için, "Su verebilir misiniz?" diye sordum Hatice Teyze'ye.

Sesim kısık olsa da duyulabilir bir tondaydı. Hatice Teyze daha lafımı bitirmeden komodinin üstündeki sürahiye yönelmişti bile. Bardağı doldurduktan sonra suyu bana nasıl içireceğini düşündü bir süre. Sonra bardağı tekrar komodinin üstüne bırakıp yatağa doğru eğildi. Yatağın arka kısmı yavaş yavaş yükseldi ve yatak yarı yatar pozisyona gelince durdu. Sonra komodinin üstüne bıraktığı bardağı alıp serum olmayan elime verdi. Tutup tutamayacağımdan emin olamadığı için benimle birlikte o da bardağı tutuyordu. Bu

hâline gülerek, "Halledebilirim," dedim. Benim gibi güldükten sonra başını sallayıp çekildi.

Suyu içerken bütün vücuduma hoş bir serinlik dalgası yayılmıştı. Susuzluğun verdiği açlıkla suyu hemen bitirmiştim. Bardağı Hatice Teyze'ye uzattıktan sonra hafifçe kaldırdığım başımı tekrar yavaşça yatağa bıraktım.

"Çok korktuk kızım."

Hatice Teyze yüzündeki sıkıntılı ifadeyle önce yatağımın yanındaki çağrı butonuna basmış, sonra da yatağa yakın olan tekli koltuğa oturmuştu. Ben verecek bir cevap bulamazken o telefonunu çıkarıp birkaç yere bastıktan sonra kulağına tuttu. On on beş saniye geçmemişti ki odanın kapısı hızla açıldı. İçeri gözleri kızarmış, uykulu ve panik yapmış bir Ömer girdiğinde kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Önce Hatice Teyze'ye, sonra da bana baktı ve rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alarak başını önüne eğdi. Bir elini beline, diğerini de alnına koyup alnını ovdu. Hatice Teyze de ben de şaşkın şaşkın onu izliyorduk. İkimiz de Ömer'in aniden içeri girmesiyle korkmuştuk.

Saçları dağılmış, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Üstünde ne zamandır görmediğim beyaz tişörtlerinden biri ve siyah pantolonu vardı. Onu en yorgun gördüğüm zamanlarda bile bu kadar dağınık olmamıştı. Her ne kadar şu aralar onun yüzünü bile görmek istemesem de bu kadar dağınıkken bile bu kadar yakışıklı görünmesine karşı iç çekişimi engelleyememiştim.

"Oğlum ne oldu?" dedi Hatice Teyze.

Ömer kafasını kaldırıp bir Hatice Teyze'ye, bir de telefonuna baktı.

"Sen aramadın mı anne?"

Tüm iradem ve ona olan sinirimi şimdilik bir kenara bırakarak söylemek istiyorum ki gözleri şişmiş bir Ömer neredeyse sevimli

görünüyordu. *Tamam, bu kadar yeterdi*, şimdi tekrar iradeli hâlimi takınmalıydım.

"Aradım da sadece Betül'ün uyandığını haber verecektim."

Ömer gözlerini kapatıp tekrar derin bir nefes aldı:

"Ben de seni yanımda göremeyince bir şey oldu diye..." Cümlesini yarıda bırakıp sağ eliyle gözlerini ovdu.

"Yok oğlum, bütün gece ayaktaydın diye uyandırmak istemedim seni. Ama Betül'ün uyandığını görünce de haber vereyim dedim."

Bütün gece uyumamış mıydı? *Ah, tabii.* Polisler, olayla ilgili konular ve diğer resmî işler... Birkaç saniye boyunca Ömer'in beni düşündüğü için uyuyamadığı gibi saçma bir fikre kapılmıştım. Bu yüzden böyle saçma bir düşünceyi aklıma getirmiş olan o küçük, kaçak hissi yakalayıp hemen kapı dışarı ettim. Bu adamın düşünceleri, beni değil içine almak, yakınına bile yaklaştırmazdı. Yaklaştırmasın da zaten. Beni yaralayan onca söze ev sahipliği yapan Ömer'in düşüncelerine girmek isteyecek kadar gurursuz değildim artık.

Elleri hâlâ gözlerini ovalamakla meşgul olan Ömer, sonunda elini indirip bana bakabildi. Baktı dediysem göz ucuyla, birkaç saniye. Bunun da mecburiyetten olduğunu biliyordum.

Odanın kapısı tekrar açılırken içeri otuzlarının ortasında olduğunu tahmin ettiğim kısa saçlı bir hemşire ve ondan yaşça daha büyük duran kır saçlı bir doktor girmişti. Bir süre kendimi nasıl hissettiğimle ilgili sorular sormuş ve birkaç kontrol yapmıştı. Daha sonra da bıçağın karnımın hangi bölgesine girdiğini, bana ne kadar zarar verdiğini ve ne zaman kendime geleceğimi söylemişti. İç organlarıma bir zarar gelmediği için şanslıymışım ve bu nedenle daha kolay toparlayabilirmişim. Tamamen iyileşmem çok sürmeyecek olsa da hatırı sayılır bir zaman alacakmış ve bu zaman zarfında kendime çok dikkat etmeliymişim.

Başımın arkasında bir ağrı olabileceğini ama bunun çok da önemli olmadığını da söylemişti. Eğer çok ağrım olursa bana bir ağrı kesici iğne yapabileceklerini de eklemişti. Ağrı kesici teklifi o an için fazla cazip geldiği için bunu kabul ettim. Çünkü kafamı oynatma konusunda ciddi sıkıntılar yaşıyordum.

Doktor bana söylediklerinin bir benzerini de Ömer'le konuştuktan sonra kendimi hazır hissettiğim bir zamanda ifade vermem gerektiğini de ekledi. Ömer kafasını sallayarak onu onayladıktan sonra birkaç cümle daha kurup bana ağrı kesici iğne yapmayı bitirmiş hemşireyle birlikte, "Geçmiş olsun," diyerek odadan çıktı.

Doktor odadan çıkınca kendime bile düşünme fırsatı vermediğim ve üstüne tahmin yürütmek istemediğim soruyu Ömer'e yönelttim:

"Valizim nerede?"

Tabii ki aklımdaki soru bu değildi. Fakat bu soru da, "Eve gidebilir miyim?" sorusunun yerini kısmen de olsa tutabilirdi.

"Ne valizi?"

Ömer ovmaktan dolayı daha da kızarmış gözlerini kısıp kaşlarını çattı.

"Eve giderken yanımda götüreceğim valiz..."

Neden lafı uzatmadan eve gidip gidemeyeceğimi sormadığımı ben de bilmiyordum ama bu dolaylı sorulardan da şikâyetçi olduğum söylenemezdi.

"Kızım..."

Anlayışlı bir ses tonuyla konuşmaya başlayan Hatice Teyze, başladığı gibi susmuştu. Onun yerini Ömer'in net cümlesi doldurdu:

"Hiçbir yere gittiğin yok."

Ayakta dikilmeyi bırakarak büyük masanın üstündeki sürahiden kendine bir bardak su doldurdu ve dizlerinin üstüne çökerek birkaç şey mırıldanıp suyu içti. Bardağı masaya bıraktıktan sonra masanın kenarından destek alıp beş on saniye kadar aynı şekilde durdu. Hâlâ kendine gelemediği belliydi fakat kendini toparlamak için gösterdiği çaba da ortadaydı.

"Neden?"

Sonunda sormayı başarabildiğim sorunun cevabını az çok tahmin edebiliyordum zaten. Yine de kesin bilgiye ihtiyacım vardı. Hatice Teyze'nin konuşmak için ağzını açtığı sırada Ömer ondan önce davranmıştı:

"Ben mahkemeye gide..."

"Hatice Teyze biliyorsa o anlatabilir," dedim onu dinlemek istemediğimi açıkça belli ederek. Hatice Teyze yaptığım sert çıkışa karşı şaşkınlıkla kaşlarını kaldırsa da Ömer sadece durakladı. Çenesi, dişlerini sıktığından dolayı gerilmişti. Her ne kadar belli etmese de onun da bu tepkiyi beklemediğini biliyordum. Başını yavaşça yana eğerek, "Tamam," dedi. Ellerini birbirine bastırıp birkaç saniye bekledikten sonra da odadan çıktı.

Ömer'e olan kızgınlığımı belli edecek her fırsatı değerlendirebilirdim. Belki canını yakmazdı ama sinirini bozsam bile yeterdi benim için. Davranışlarımın onun üstünde olumsuz bir etki bıraktığını görmek istiyordum.

Hatice Teyze de hâlâ şaşkındı ama bunu belli etmemek için gülümsedi. Ben de bir şey olmamış gibi gülüşüne karşılık verdim. Koltuktan kalkıp az önce Ömer'in su içtiği masaya doğru ilerledi. Plastik bir bardak çıkarıp kendine su koyduktan sonra suyla beraber oturduğu koltuğa döndü. Elindeki sudan tereddütlü bir yudum alırken, az önceki tepkimi fazla yadırgadığını anlayabiliyordum.

Hatice Teyze söze başlamadan önce ben konuştum:

"Ben ne zamandır buradayım?"

Elindeki bardaktan bir yudum daha aldı ve bardağın etrafına sardığı ellerini bacaklarının üstüne koyup, "Dünden beri," dedi. Çok uzun süre geçmemesi, sebebini bilmediğim bir şekilde içimi rahatlatmıştı.

"Seni Ömer getirdi buraya," diyerek konuya girince anlattıklarına dikkat kesildim. "Ömer mahkemeye giderken senin yanına gelen adamlar onu aramışlar. O da mahkemeye gidemeden geri dönmüş. Zaten amaçları da buymuş."

Yürüttüğüm tahminlerden biriydi bu, hatta en güçlüsü... Fakat doğru tahmin ettiğim için böbürlenecek durumda değildim, hatta yanlış tahmin etmiş olmayı bile isterdim.

"Neden direkt onu durdurmaya çalışmadılar da beni kullandılar?"

"Ömer tek gitmiyormuş Betül, yanında başka polisler de varmış. Ömer buna cesaret edemeyeceklerini söyledi."

O kadar da önemli değildim bu olayda. Belki belli zamanlarda işe yarayan, geçici ve gereksiz bir rehine...

Bir diğer soruyu yönelttim:

"Ama emniyetin, belgelerin onda olduğundan haberi yoktu?"

Kucağındaki bardağı kaldırıp tekrar bir yudum almıştı:

"O kadarını bilmiyorum kızım."

Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Aklımda bir sürü soru dolanıp duruyordu, onlarla uğraşıp kendimi yormak istemesem de çok ısrarcı birkaç soruya müsaade ettim:

"Bundan sonra ne olacak? Evde kalmaya devam mı edeceğiz? Ya da ben eve gidemeyecek miyim gerçekten?"

Hatice Teyze dudağını sıkıntıyla kıvırıp plastik bardaktaki son yudum suyu da içtikten sonra bardağı yanımdaki komodinin üstüne bıraktı.

"Ne olacağını bilmiyorum. Evde kalacak mıyız, onu da bilmiyorum ama Ömer'in dediği gibi bir süre daha bizimle kalacaksın."

Tahmin ettiğim bir şey olduğu için sızlanmayacaktım.

"Kendini fazla yorma şimdi kızım, dinlen biraz daha."

Başımı sallayıp parmaklarımı üstümdeki örtüde gezdirdim. Zaten dinlenmekten başka yapacak bir şeyim de yoktu.

***

Televizyonda bir komedi programına takılmıştım. Neredeyse bir saattir onu izliyordum. Hatice Teyze de solumdaki geniş koltukta uyuyakalmıştı. Hava çoktan kararmıştı. Tereddütle yaktığım odanın floresanları korktuğum kadar kötü değildi. Bu hastaneyi dizayn eden insanların güçlü empati duyguları olmalıydı. Çünkü bir hastane odasını çok daha az iç karartıcı yapmalarında başka bir sebep bulamıyordum ama hastane giysilerini tasarlayanlar kesinlikle aynı empatiye sahip değildi. Belki de onlara haksızlık ediyordum. Yalnızca bu giysileri biraz daha sevimli göstermeye çalışmış olabilirlerdi. Fakat herkes bilirdi ki şu dünyada özünde sevimli olmayan şeylerin inatla sevimli yapılmaya çalışılması her zaman fiyaskoyla sonuçlanmıştır.

"Uyandın mı kızım?"

Yanımda mahmur gözlerle bana bakan Hatice Teyze'ye güldüm:

"Bunu ben sormuşum gibi yapalım ve sen buna cevap ver Hatice Teyze."

Hatice Teyze ne dediğimi anlamayan gözlerle bana bakmaya başlayınca bir kez daha güldüm. O da bunun üstünde fazla durmamış ve uzandığı yerden doğrulmaya çalışmıştı.

Ben gülmeye devam ederken biri kapıyı tıklattı. İkimiz de kapıya döndük. Ben sakin sakin içeri girecek kişiyi beklerken, Hatice Teyze hızla toparlanmış ve üstünü başını düzeltmişti.

Ömer ve arkasındaki üniformalı polis içeri girdiğinde gerilmiştim. Üniformalı polislerle yaşadığım son anım pek hoş değildi ne de olsa. Gerçi onlar polis falan değildi ama yine de üniforma aynıydı, neredeyse. İlk konuşan Ömer olmuştu:

"Eğer kendini iyi hissediyorsan..."

İfade verecektim. Her ne kadar o anları hatırlamak istemesem de bunu illa ki yapacaktım, kaçmanın bir anlamı yoktu. Yani hazır sayılırdım. Kafamı sallayarak, "Tamam," dedim.

Polis sağımda kalan tekli koltuğa otururken, Ömer de Hatice Teyze'nin yanına ilerlemişti.

"Betül Akman?"

Başlayacağının işaretini veren polisi başımı sallayarak onayladım.

***

Önümdeki yemekle uğraşıp duruyordum. Hastane yemeklerinden yakınmayacaktım. Yemekler fena değildi ama benim iştahım yoktu. Hatice Teyze benden biraz daha fazla yemişti ama onun da pek iştahı yok gibiydi. Ömer ise yemeğine hiç dokunmamıştı bile. Yaklaşık on dakikadır kapının olduğu çıkıntıda volta atıyordu. Bir ara ifade verdiğim polis ve başka birkaç polisle konuştuğunu görmüştüm. Hemen sonra kısa bir telefon görüşmesi yaptı.

İfademi verdiğimden beri ortamdaki gerilimi hissetmemek mümkün değildi. Üstümüze çöken sessizliği Hatice Teyze bozdu:

"Otur artık oğlum, başım döndü!"

Ömer, Hatice Teyze'nin uyarısıyla durdu ama bir şey söylemedi. Duvara yaslanıp telefonuyla ilgilenmeye başladı. Ömer'in bu kadar stresli olması bizi de etkiliyordu.

Hatice Teyze, "Betül ne zaman taburcu olacak?" diye sorduğunda Ömer kafasını kaldırıp telefonunu cebine soktu. Ellerini göğsünde kavuşturup omuzlarını gerdi:

"İki gün içinde olabilir."

"Eve mi döneceğiz peki?"

Hatice Teyze'nin aklımdaki soruları sormasına sevinmiştim. Çünkü ben de aynı soruların cevaplarını fazlasıyla merak ediyordum.

"Hayır," dedi Ömer.

Hatice Teyze de ben de bunu tahmin ediyorduk ama duymak ikimizi de bir çıkmaza sokmuştu. Hatice Teyze başka bir soruya geçmeden Ömer konuşmaya devam etti:

"Bu iş tamamen çözülene kadar evde kalmanız güvenli olmaz artık. Buradan çıkınca benimle emniyete geleceksiniz. Günü de orada geçiririz."

Hatice Teyze itiraz etti:

"Betül'ün durumu..."

"Rahat edeceği bir yer ayarlayacağım anne. Emre size bir ev ayarladı. Sizi oraya götüreceğim. Birkaç gün orada kalacağız." Bir süre soluklandı ve sessiz kalıp düşündü. Tam anlatacaklarının bittiğini düşünüyordum ki devam etti. "Adamlar seni bu iki olayda da görmediler anne. Şu an sadece Betül'ü hedef alıyorlar. Bu yüzden seni biraz daha geride tutmaya çalışacağım."

Konuşmasını bitirdiğinde Ömer aklımdaki soruların bir kısmını yanıtlamıştı fakat yerine yeni sorular da eklemişti. Bu sorulardan birini Hatice Teyze sordu:

"Beni nasıl geri planda tutacaksın oğlum?"

Ömer alt dudağını ağzının içine yuvarladı ve başını pencereye çevirip dışarı baktı. Yutkunduğunda gözlerim yine onun âdemelmasına takılı kalmıştı.

"Ben bir yer ayarlayacağım anne."

Ömer'in sözü üzerine Hatice Teyze'yle birbirimize dönmüştük. Eminim ki ikimizin aklında da şu soru vardı: Bunu benim için mi söylemişti, Hatice Teyze için mi?

Hatice Teyze, "Bana mı?" diye sorunca Ömer ikimizi de şaşırtarak başını salladı. Eğer Hatice Teyze başka yerde kalacaksa ben nerede kalacaktım? Hayır, tabii ki ikimizin aynı ortamda kalmasına ihtimal verecek kadar uçuk düşünmüyordum. Sadece, Ömer'in benim hakkımdaki planlarını merak etmiştim.

Hatice Teyze'nin yeni bir soru soracağını anlayan Ömer, ondan önce davranıp, "Seninle konuşmam gereken bir konu var anne," dedi. Hatice Teyze yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle Ömer'in peşinden gitti.

Kendimi komedi filmlerindeki unutulmuş çocuklar gibi hissediyordum. Bir toplulukta konuşulur ve bir kişi dışında herkes o konuşmanın doğrultusunda ortamdan çıkardı. Tek kalan çocuk da önce garip bir yüz ifadesi takınır, sonra da umursamaz görünmeye çalışırdı. Şu an o kişinin kim olduğunu bulmak çok da zor değildi.

Yüzümü buruşturarak üstümdeki örtüyü boğazıma kadar çektim:

"Ömer'in yüzünü görmektense televizyon izlemeyi tercih ederim!"

Kurduğum cümleye alayla bakan tarafım, kahkahasını tutmak için yanaklarını sıkıyordu. Bu aralar zihnimi gevşek mi bırakmıştım? İpleri tekrar ele almam gerekiyordu. Yoksa sonrasında değil ipleri ele almak, iplerin nerede olduğunu bile bulamayacaktım.

Televizyonun sesini biraz daha açıp insanların ve tavukların dans ettiği animasyona odaklanmaya çalıştım. Az önceki cümlemi desteklemek için elimden geleni yapıyordum:

"Ne göreceğim onun yüzünü!"

Oturduğum yerde biraz doğrulmaya çalıştım. Karnımda hafif bir acı hissetsem de beni çok etkilememişti. Yastığımı biraz daha dikleştirirken yastığa fazla sert vurduğumu fark ettim. Rahat bir pozisyon aradığım sırada kendi kendime söylenmeye devam ediyordum:

"Tavuk bacakları bile senden daha sempatik be!"

Sinirle söylediğim cümle karşısında duraksadım. Düşünmeden söylediğim şeyi mantığım ancak şimdi devreye sokabilmiş ve değerlendirme sonucunda beklenmedik bir kahkaha atmama sebep olmuştu. Evet, kesinlikle haklıydım. Şu an için tavuk bacakları bile Ömer'den daha sempatikti.

- 30 -

Hatice Teyze yarama dikkat etmeye çalışarak omzumun altına girdi. Tek başıma yürüyebileceğimi söylesem de beni dinlemiyordu. Ben de artık direnmeyi bırakıp Fatma Teyze'nin yönlendirmelerine ayak uydurdum. Fakat yine de söylenmeye devam ediyordum:

"Yatalak değilim ya Hatice Teyze."

Hatice Teyze serum takmadıkları koluma ufak bir çimdik attı:

"Yatalak değilsin ama bıçaklanmış bir kızsın Betül."

Attığı çimdik acıtmak için değil, uyarmak içindi. Hatta tam olarak, "Artık sus ve sözümü dinle," demekti.

"Ölmedim sonuçta," dedim omuzlarımı silkerek.

Hatice Teyze sinirle iç çekerken annesini sinir etmekten zevk alan yaramaz çocuklar gibi kıkırdadım:

"Bak şimdi hasta falan demeyip vuracağım bir tane!"

Hatice Teyze bana her ne kadar kıyamasa da sabrını daha fazla zorlamamakta yarar vardı. Fakat yine de uslanmaz tarafım inatla ona sataşmak istiyordu:

"Sen iyice gaddar bir kadın oldun Hatice Teyze, hiç yakıştıramadım."

Sahte olduğu ne açıdan bakılırsa bakılsın belli olabilecek bir ciddiyetle söylediğim kelimeler üstüne başını iki yana salladı:

"Tövbe estağfurullah!"

Zapt edemediğim kıkırtı dudaklarımdan kaçtığında Hatice Teyze'nin de dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu. Ardından da benim gibi kıkırdamaya başladı.

"Hey Allah'ım, beni de delirttin!"

Buradaki beşinci günümüzün sabahıydı. Ömer'le konuştuktan sonra iki gün daha kalmıştık hastanede. Ömer'in arkadaşı evi ayarlayabilseydi dün akşam buradan çıkmış olacaktık ve emniyette vakit geçirmek zorunda kalmayacaktık. Neden emniyete gittiğimiz hakkında da bir fikrim yoktu.

Diğer günler uyandığım ilk güne göre daha katlanılır geçmişti. Aslında vaktimin çoğunu uykunun rahat kollarında geçirmiştim ama geri kalan vaktim de fena sayılmazdı. Her ne kadar Hatice Teyze çok hareket etmememi söylese de uyanık olduğum zamanlarda yatakta vakit geçirmek istemeyip hastanenin içini dolaşmıştım. Hatice Teyze de benimle birlikte dolaşmak zorunda kalmıştı.

Fatma Teyze'ye benzeyen bir teyzeyle tanışmıştık. Tabii ki ondan çok daha yaşlıydı ama yine de yüz hatları Fatma Teyze'yi anımsatmıştı ikimize de. Şunu söylemeliyim ki en az onun kadar tatlı ve komik bir kadındı. Bir de hastane personelleri vardı tabii. İsimlerini sürekli karıştırıyordum ama hiçbiri buna darılmıyordu. Bir dışında hepsi sevecen ve cana yakın insanlardı.

O bir de Sibel'di, kendisine ayrı bir gıcıklığım vardı. Öyle ki bir tek onun adını karıştırmıyordum. Sürdüğü abartılı göz kalemine rağmen hoş bir kızdı ve bu durum da ona gıcık olmam için hatırı sayılır bir sebepti. Tesettürlü olduğu için onu *tehlikeli* kategorisine

sokmuştum. Başörtüsü tabii ki beni ilgilendirmezdi. Benim sorunum, Ömer'in etrafında, ona gözlerini dikmiş bir kızın başörtülü olarak bir nevi onunla uyum içinde olmasından kaynaklanıyordu. *Pekâlâ, bunu söylemeyecektim.* Ama söyledim, değil mi? Kendimden bile saklamaya çalıştığım bu durum beni içten içe sinir ederken söylemeseydim çatlayabilirdim!

Evet, Sibel'in sürekli Ömer'in yanında olması beni rahatsız ediyordu işte. Bir yanım başörtülü olmasıyla Sibel'in Ömer cephesine bir adım daha yaklaştığını söylüyordu. Bir de ara sıra gelip Hatice Teyze ve Ömer'e namaz vakitlerini hatırlatması yok muydu, o an yataktan kalkıp kafamda kurguladığım şiddet içerikli senaryoların en cazip olanını seçmek ve üstünde uygulamak istiyordum. Haklıydım, çünkü bunu gerçekten namaz vakitlerini hatırlatmak için yaptığını düşünmüyordum. Kimse namaz vakitlerini o kadar istekli ve gözlerini dikerek hatırlatamazdı. Bir de sürekli Hatice Teyze'yle sohbet hâlinde olmaya çalışması düşüncelerimin içerdiği şiddetin seviyesini had safhaya çıkartıyordu. Hatice Teyze benim teyzemdi ve Ömer de... *Tamam tamam, şimdi sakin olmalı ve irademi kırmış o düşüncelerimi bir güzel pataklamalıydım.*

Kapı birkaç kere tıklatıldı ve ardından Ömer içeri girdi:

"Hazır mısınız?"

Birkaç gün öncesine göre biraz toparlanmıştı. Ama yine de gergin ve yorgun görünüyordu. Doğru düzgün uyuduğunu bile görmemiştim. Düşüncelerimin olumlu tarafından etkilenmeden bakışlarımı çekmeyi başarabildim. Koluma giren Hatice Teyze, üstümdeki montun yakalarını kapatırken Ömer'e cevap verdi:

"Hazırız oğlum."

"Yardım edecek bir şey var mı?" dedi Ömer.

Hatice Teyze cevap vermeden atıldım:

"Yok, biz hallederiz."

Ömer'in kaşlarının belki bir santim kadar kalktığını gördüm. Yine bu tavrımı garipsemişti ve hatta şaşırmıştı. Fakat onunla uzun süre geçirmemiş ya da hareketlerine dikkat etmemiş kimse anlayamazdı bunu. Bir şey söylemeden başını sallayıp odadan çıktı. Şaşırmış yüz ifadesiyle bana bakmasını beklediğim Hatice Teyze'ye döndüm. Fakat değil şaşırmak, bana bakmıyordu bile.

Hatice Teyze'nin bakışlarının hedefi olan yeri aradım ve en sonunda valizimle yüzleştim. Evet, yanımızda hiç kıyafet olmadığı için ve Ömer'den benim kıyafetlerim arasında seçim yapmasını bekleyemeyeceğimiz için valizimi istemiştik. Bir sorun vardı ki az önceki çıkışımdan sonra o valizi kim taşıyacaktı, bilmiyorduk. Her ne kadar Hatice Teyze'ye yardıma ihtiyacım olmadığını söylesem de tek başıma yürümemem konusunda oldukça katıydı. Hatice Teyze'den de hem bana destek olup hem valizi taşımasını bekleyecek kadar insafsız değildim. Sonuç olarak odadaki hemşire dışında valizi sırtlanacak kimse yoktu.

Bu hemşireyle çok samimi değildik ve benim biraz da olsa ona sempatik davranmam gerekiyordu. *Evet.* Kesinlikle sempatik Betül olmalıydım, sempatik olmaya çalışan itici Betül değil.

İçsel çatışmamdan kurtulup ağzımı açana kadar, Hatice Teyze çoktan işi bağlamış gibi görünüyordu:

"Kızım şu çantayı taşımamıza yardımcı olur musun?"

"Peki teyzeciğim."

Kız aşırı sevecen bir ifadeyle valizin kulpunu tuttu. Tamam, belki fiziksel bir sempatiklik Hatice Teyze'nin avantajı olabilirdi ama hemşirenin o kadar gülümsemesinin altında valiz olduğu apaçık olan bir şeye çanta demesinin de payı olduğunu düşünüyordum.

Odadan çıktığımızda kapının önünde bekleyen Ömer'le karşılaşmıştık. Ben onun gittiğini düşünürken o yanımızdan geçen hemşireye döndü. Hemşirenin elindeki valizleri aldığında, "Biliyor-

dum zaten," diye imalı bir şekilde mırıldandığını duyabilmiştim. Umursamadım.

"Anne seni Emre götürecek emniyete."

Hatice Teyze anlamamış gibi Ömer'e baktı:

"Nasıl yani oğlum?"

"Tedbir anne tedbir, beni dinle sen. Emre aşağıda, çıkışın hemen yanındaki beyaz arabada seni bekliyor. Sen önden git. Ben de Betül'le geleyim."

Yapmak istediği şeyi anlamıştım. Hatice Teyze başını sallayıp, "Tamam," dedi ve valizimi taşıyan kızı sıkı sıkı tembihledi:

"Betül'ün arabaya binmesine yardım et, tamam mı kızım?"

Hatice Teyze'nin hemşireye yaptığı tembihe gülmeden edememiştim, kız da benim gibi gülüyordu.

"Tamam teyzeciğim, tamam."

Hatice Teyze memnun bir şekilde başını salladıktan sonra önümüzden geçip hızlı hızlı çıkışa doğru yürümeye başladı.

***

Yolculuk sessiz geçmişti. Hatice Teyze'nin tembihlediği kız beni arabanın arka koltuğuna dikkatlice bıraktığından beri oturduğum pozisyonu değiştirmemiştim. Gerçi istesem de yapamazdım herhâlde ya da zorlanırdım. Ömer'in keskin dönüşleri ve hızlı sürüşü yüzünden sızlayan dikişlerimden bahsetmek bile istemiyorum. Aslında bunu ona söyleyebilirdim ama söylemek istemedim. Küçük bir sızlama katlanamayacağım bir şey değildi.

Emniyetin kapalı otoparkına geldiğimizde bizden önce gelen arabadan inen Hatice Teyze hızla yanıma geldi ve onun yardımıyla arabadan indim. Yardım almadan da inebilirdim ama Hatice Teyze

beni dinlemiyordu. Eğer böyle tatmin olacaksa daha fazla uzatmanın âlemi yoktu. Bana yardım etmesi onu bedenen yoruyor olsa bile ruhen rahatlatıyordu.

Ömer valizimi almadan arabadan indikten sonra bize yol göstererek önden yürüdü. Merdivenlerde de şaşırtıcı bir şekilde zorlanmamıştım. Hatice Teyze de benim gibi düşünmüş olmalıydı. Hatta bir ara merdivenlerde bana destek olmaktan beni taşımaya doğru ilerletmişti meseleyi. Bu durumda artık durması gerektiğini söylemek zorunda kalmıştım. Bir ara neredeyse Ömer'in bile yardım etmek için yanımızda dikildiğini düşünmüştüm. *Neredeyse.*

Emniyete girdiğimizde memur ve çalışanların hepsinin Ömer'e döndüğünü fark ettim. Hepsi gülümseyerek selam veriyordu. Ömer selamları tek tek almak yerine birkaç kez başını eğdi ve bize döndü:

"Şurada asansör var."

Yine bize rehber olarak önden gittiğinde tıpkı binaya girdiğimiz zamanki gibi geçtiğimiz yerdeki neredeyse herkesin ona selam verdiğini gördüm. Hepsinin samimi bir saygıyla selam verdiği belliydi. O an başka bir şeyi daha fark ettim, belki de hissettim. Ona yalnızca rütbe bakımından üstün olduğu için saygı duymuyorlardı. Daha çok onun kendisine saygı duyuyorlardı sanki. Bu adamda bir şey vardı, çok farklı bir şey... Çevresini etkileyip bu etkisini duruşuyla destekleyebiliyordu.

Ona hayran olmanın ne kadar kolay, karşı koymanın ise ne kadar güç olduğunu en yakından yaşayan insan bendim. Her bakımdan güçlü bir adamdı. Görünümü, iradesi, duruşu... Fakat ezici bir güç değildi. Dediğim gibi daha çok saygı ve hayranlık uyandıran bir güçtü bu. Yeri geldiğinde ezici yönünü de kullanabileceğini biliyordum. Başta beni de bu güçle yaraladığını düşünsem de durum aslında öyle değildi. Hatta Ömer heybetini ve gücünü hiçbir şekilde benim üzerimde kullanmamıştı. Her ne kadar bir yanım bunu şiddetle reddetse de hâlâ çoğu zaman o sözlerin Ömer'e ait

olabileceğini kabullenemiyordum. Kabullendiğim zamanlarda ise ona olan nefretim hayranlığımın önüne geçiyordu.

Belki kırgınlığımı nefret sanıyordum. Belki gerçekten ondan nefret ediyordum. Belki ondan nefret etmek için bir neden arıyordum. Belki de sadece kendimden nefret ediyordum.

Asansörün kapısı açıldığında dalgın bir şekilde içeri adım attım. Asansör küçüktü ama yine de üçümüzü rahat rahat taşıyabilirdi. Asansör bizi taşırdı tabii ama asıl mesele Ömer'in o asansöre binip binmeyeceğiydi. Asansörün ağırlığımızı taşıyıp taşıyamaması sonraki konuydu. Tüm bu saçma düşünceleri, Ömer bizi asansörde bırakarak merdivenlere yöneldiği için üretmiştim. Yoksa hâlâ sağlıklı bir akla sahiptim. Sadece aklımın içinde biraz fazla Ömer vardı ve onu da temizlemeye gayret ediyordum. Temizleme işinin ne kadar işe yaradığını düşünerek moralimi bozmayacaktım.

Asansörün kapıları kapanırken derin bir nefes aldım. On saniye kadar sonra kapı tekrar açılınca yolculuğun kısa sürdüğünü düşündüm. Bir kat falan çıkmıştık sanırım. Katları takip etmemiştim. Birkaç metre önümüzde duran Ömer, "Buradan," diyerek bizi yönlendirmeye devam ediyordu. Onu takip ettik. Küçük bir koridoru geçtikten sonra bir odanın önünde durdu. Biz de onun arkasında durduk. Kapıyı açıp içeri geçmemiz için kenara çekildi. Onu umursamamaya çalışarak ya da en azından öyle görünerek odaya girdim. Odada karşılıklı iki koltuk vardı. Biri üçlü, diğeri ikili bir koltuktu. Üçlü olanın üstüne krem rengi bir pike, sarı yastık ve mavi bir battaniye serilmişti. Renk uyumsuzluğu dikkatimi çekiyordu fakat bu, takılacağım konularda son sıraya bile giremezdi.

Hatice Teyze beni mavi battaniyenin üstüne bıraktığında Ömer, "Üşürsen çocuklara söyleyeyim de kalın bir şeyler getirsinler," dedi.

Kısaca "Hayır," dedikten sonra bacaklarımı kendime çekip koltuğa kıvrıldım. Ömer de daha fazla oyalanmamış ve Hatice Teyze'ye birkaç şey söyleyip odadan çıkmıştı.

Hatice Teyze bana anlayışla gülümsedikten sonra karşımdaki koltuğa oturdu:

"Aç mısın?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım, içinin rahat etmediğini fark edebiliyordum ama beni zorlamak da istemiyordu. Hassas bir ruh hâline sahip olmanın sayısız kötü yanına nispeten, sevinmeye değer bir güzel yanı da insanların çok fazla üstüme gelmekten kaçınmasıydı.

***

Koltukta yarısını uyuyarak geçirdiğim üç saatin sonunda midem açlık sinyallerini açık bir şekilde veriyordu. Elinde tespihle yanımdaki koltukta uyuyakalmış Hatice Teyze'ye döndüm. Onu uyandıramazdım, çok yorulmuştu. Fakat benim de canım sıkılmış ve fazlasıyla karnım acıkmıştı.

Yerimden yavaşça doğrulup yarı oturur pozisyona geldim. Koltuğun köşesinden destek alarak ve karnıma dikkat ederek ayağa kalktım. Hafif bir baş dönmesi gözlerimi karartırken, bunun geçmesi için destek aldığım yere tutunmaya devam ederek bir süre bekledim. Kendime gelmeye başladığımı hissedebiliyordum.

Karnımdaki yara derin olsa da çok vahim bir durumda değildi. Bıçağın önemli bir yere gelmemesinin de bunda etkisi vardı fakat zaten çabuk toparlanan bir bünyeye sahiptim. En azından acıya sızlanmak yerine onunla baş etmeye çalışıyordum.

Odanın kapısına geldiğimde kapı kolunu yavaşça indirdim fakat kapı açılmamıştı. Kapının üstündeki anahtarı görünce kilitli olduğunu anladım. Bu da tedbir için olmalıydı. Kilidi çevirip sessizce dışarı çıktıktan sonra neredeyse boş olan koridorda yürümeye başladım. Emniyetin bu kısmını pek bilmiyordum ama merdivenleri bulabilirsem Ömer'i de rahatlıkla bulabilirdim.

Karnımdaki yara sızladığında elimi bandajın üstüne koydum. Bu hareketim onun sızısını almayacaktı fakat bunu yapmazsam kendimi huzursuz hissedecektim. Bazı hareketlerin maddesel bir faydası olmasa bile psikolojik olarak bir etkisi vardı. Bu da onlardan biriydi sanırım.

Sonunda merdiveni görüp basamakların başına geldiğimde önce asansöre binmeyi düşündüm, ardından vazgeçtim. Bir kat merdiven baş edemeyeceğim bir şey değildi. İyi olduğumu önce kendime kanıtlamalıydım. Çocukça bir duyguydu benimki fakat şu aralar çok da sağlam bir ruh hâline sahip olmadığıma göre bu durum normal sayılabilirdi.

Merdivenin ilk basamağına geldiğimde derin bir nefes alıp ilk adımımı attım. Tamam, zor bir şey değildi. *Yalnızca bir kat ve birkaç basamak.* Diğer basamağı çıktığımda karnımdaki sızı kendini belli etmeye başlamıştı. Mümkün olduğunca dikkatli ve yavaş adımlar atmaya çalışıyordum. Düşündüğüm gibi çok da zor değildi. Sadece karnımdaki yaraya küçük iğneler batıyor gibi hissediyordum. Aslında bu, düşüncelerimdeki kadar korkutucu değildi, daha çok sızlamanın bir üst boyutu gibiydi.

Verdiğim büyük uğraşın sonunda üst kata çıkabilmiştim. Duvara tutunup soluklanırken elim hâlâ bandajın üstünde duruyordu. Kendimi kasmaktan, bacak kaslarımda da hafif bir ağrı başlamıştı. Oturup dinlenecek bir yer bulabilirsem bu ağrı birkaç dakikaya geçerdi.

Kamburlaşmış sırtımı düzeltip çevreye baktığımda aklıma birçok sahne gelmişti. Üzerine en çok düşündüğüm sahne buraya ilk geldiğim zamandı. Eğer fırsatım olsaydı o gün değil bara gitmek, yorganımın altından bile çıkmazdım. Böylece bu adamı hiç tanımamış bir Betül olarak sıkıcı mutluluğumla sıradan bir hayat yaşardım. Sıradan olmak, yorgun bir beden ve karmakarışık bir ruhtan daha iç açıcıydı sonuçta.

Bana daha tanıdık gelen bu ortamda gözlerim Ömer'in olduğu masayı bulunca gereksiz bir şekilde yükselen heyecanımın boğazına yapışıp onu zihnimin en ücra köşesine fırlattım.

Ömer elindeki birkaç kâğıda dikkatle bakıyor ve bir yandan da önündeki bilgisayardan bir şeyler kontrol ediyordu. Eğer şimdi bir takım elbise giyiyor olsaydı iş adamı gibi görüneceğinden emindim. Çatık kaşları yoğun dikkatinden dolayı iyice gerilmişti. Ömer'in kaşlarının çatık olmadığı bir ifadesi var mıydı, emin değildim. Elindeki kâğıtları masaya bırakıp ellerini yüzüne kapattı ve gözlerini ovuşturdu. Günlerdir, belki de haftalardır üstüne yapışan yorgunluğun hâlâ geçmediğini gördüm. Yine de bu yorgunluğunu kabul edip dinlenmeyecek kadar inatçıydı.

Ellerini gözlerinden çektiğinde kızarmış gözleri beni buldu. Bir saniye kadar gözleri şaşkınlıkla açıldıktan sonra kaşları eski formunu geri kazanmıştı. Masasından kalkıp bana doğru gelirken gerginlikle dudağımı dişledim ve parmaklarımla oynamaya başladım. Bana olan mesafesini koruyacağı bir yerde durduğunda soğuk bakışlarımla başımı kaldırdım. Ne olursa olsun karşısında güçlü durmaya çalışmak kendime koyduğum kurallardan biriydi ve belki de en önemlisiydi.

"Sen neden odadan çıktın?" dedi.

Sert ses tonu karşısında onun kadar etkili olmasa bile ben de kaşlarımı çattım:

"Canım sıkıldı ve acıktım."

Soğuk bakışlarım ve soğuk sesimin beklediğim kadar onu etkilemediğini görmek canımı sıkıyordu.

"Anneme söyleseydin, o beni arardı."

Ona ters bir bakış atıp, "Uyuyordu, uyandırmak istemedim," dedim.

Etrafımızda bizi izleyen birkaç bakışı fark etsem de umursamı yormuş gibi davrandım.

"Merdivenden mi çıktın sen?" dedi gözleri arka tarafa kayarken.

"Evet," diyeceğim sırada tüm çekilmezliğimi kullanarak, "Seni neden ilgilendirsin ki?" diye çıkıştım.

Onunla normal bir diyalog kurmak istemiyordum. Hatta onu kelimelerle boğmak tercihlerim arasındaydı. Fakat bunun üstünde çok daha fazla çalışmalıydım, çünkü karşımdaki adam, istediği zaman fazla kayıtsız ve acımasız olabiliyordu.

"Ya sabır..." dedi kendi kendine.

Onu sinirlendirdiğimde hep bunu söylüyor ve parmaklarıyla burun kemerini sıkıyordu.

"Bir insanın burun kemerini sıkması etkileyici görünebilir mi?" diye bir sorunuz olsaydı eğer, size "Görünebilir," der ve delil olarak Ömer'i gösterebilirdim.

"Sen şimdi aşağı iniyorsun ve ben sana tost getiriyorum," dediğinde talimatına uyacağımı düşünüyor gibiydi. Aslına bakılırsa ben de son âna kadar öyle düşünüyordum fakat isyankâr tarafım ona boyun eğmeyi reddediyordu:

"Canım sıkılıyor dedim."

"Burası lunapark değil."

Alaylı sesine karşı sinirli bir inleme koparmak istedim ama kendimi tutarak sadece gözlerimi devirdim. Neden suratının ortasına bir yumruk geçirmediğimi sorgulamam çok tuhaf kaçmazdı sanırım.

"Her neyse," dedi. "Aşağı in Betül."

Bana bir çocuk gibi muamele etmesini sevmiyordum:

"İnmeyeceğim," dedim inatla. Bakışlarımı ondan uzak bir yere çevirip duvara yaslandım. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak başını iki yana salladı.

Dişlerini sıkarak, "Zaten iki üç saat sonra yola çıkacağız. Dinlenmen gerekiyor," diyen Ömer'in o sinirli hâline daha fazla kafa tutmak istememiş ve başımı sallayıp yaslandığım duvardan ayrılmıştım.

Alt kata gidip gidemeyeceğime karar verirken Ömer'in bakışlarını gördüm ve sırtımı dikleştirmeye çalışıp adımlarımı sağlam tuttum. Merdivenlere yönelmiştim ki Ömer önümden hızla geçip asansörün düğmesine bastı.

"Hey Allah'ım ya..."

Yine kendi kendine söyleniyordu. Merdivenlere yönelmeme kızdığını anlayabiliyordum. Omuz silkerek çağırdığı asansörü beklemeye başladım. Ona karşı çıkabilirdim fakat şimdilik sadece sakinlik istiyordum.

Asansörden inip sarsak adımlarla çıktığım odaya geri dönerken onun da birkaç metre uzağımda beni takip ettiğini fark ettim. Odaya girdiğim zaman Hatice Teyze'nin hâlâ uyuduğunu gördüm. Düşündüğümden çok yorulmuş olmalıydı.

"Anne?"

Kapının ardından seslenen Ömer'e sessizce, "Uyuyor," dedim. Kapının önünde durmuş, herhangi bir şey söylemesini bekledim. Beş on saniye sonra birkaç ayak sesi kapının önünden uzaklaştı. Ben de kapıyı kapatıp anahtarı çevirdim ve dikkatli adımlarla koltuğa ulaştım.

***

"Yardım edeyim Betül."

Kaşınan dikişlerimin bandajının üstüne küçük baskılar uygulayarak kaşıntıyı geçirmeye çalıştım ve kollarını bana uzatmış Hatice Teyze'ye bakmaya çalıştım.

"Bu gidişle iyileşsem bile bu duruma alışıp hasta psikolojisiyle yaşayacağım Hatice Teyze," dedim.

Söylediklerimi dinlemeden kolumdan kavrayıp beni kendine yasladı:

"Olmaz bir şey, olmaz."

Sıkıntıyla bir nefes verip kolumun altına geçirdiği koluna koydum elimi ve öylece odadan çıktık. Kapının önünde bekleyen Ömer ikimizi de durdurdu:

"Anne seni Emre götürecek. Sen şuradan çıkacaksın."

Eliyle arka tarafı gösterdiğinde Hatice Teyze ne yapacağını bilmez bir hâlde bir bana, bir de arkadaki çıkışa baktı:

"Of be oğlum, bu kızı kim götürecek şimdi?"

Ömer manidar bir şekilde gülümseyip başını iki yana sallarken, Hatice Teyze'ye o uyurken merdiven çıkıp ortalıkta dolaştığımı söylememesini umdum. Çünkü söylerse azar işitecektim ve yorulduğumu düşünerek daha da üstüme düşecekti. Neyse ki bir şey söylemeyip Hatice Teyze'nin benden ayrılmasını bekledi.

"Ben başımın çaresine bakarım Hatice Teyze, merak etme sen beni," dedim.

Ömer, "Bakar bakar, atom karınca gibi zaten," dediğinde pencereye bakarak konuştuğu için onu çok zor duymuştum. Kendi kendine konuşuyordu belli ki. Söylediğini duymamış gibi yapacaktım, çünkü duyduğumu belli edersem kendimi tutamayıp Ömer'e terslenmeye başlayabilirdim.

Hatice Teyze yine endişeli yüz ifadesini takındığı yerde öyle duruyordu. Kolumda duran elini çekip Ömer'in gösterdiği yeri işaret ettim:

"Haydi Hatice Teyze, o kadar da kötü değilim."

İçine sinmediğini her şekilde belli eden ifadesiyle iç çekti:

"İyi öyleyse. Haydi Allah'a emanet olun."

"Sen de," diye karşılık verdim. Hatice Teyze arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Biz de diğer merdivenlerin yanındaki asansöre ilerledik. Ömer yine beni gelen asansörle baş başa bırakmış ve merdivenlere yönelmişti. Omzumu silkip asansöre bindim.

Asansörden indiğimde Ömer'in aşağıda beni beklediğini gördüm. Kapıdaki polise bir şeyler anlatıyordu. Yanlarına ulaştığımda ikisi de konuşmayı bitirmişti. Konuştuğu polis yanımdan geçip giderken ben de çıkışa yönelen Ömer'in peşine takıldım. Arabaya bindiğimizde, Ömer etrafa bir göz gezdirip arabayı çalıştırdı:

"Yolda araç değiştireceğiz."

Verdiği kısa bilginin ardından sormak istediğim birçok soru dolaşmaya başlamıştı zihnimde. Fakat büyük bir gayretle susup olayı akışına bıraktım.

Kararmaya yüz tutmuş hava, trafikle bütünleşerek bunaltıcı bir birliktelik oluşturuyordu. Ardı ardına çalınan kornalar fazlasıyla sinirimi bozuyordu. Başımı yasladığım cam, yaslı olan kısmı hafif hafif ağrıtıyordu fakat şimdilik daha cazip bir yer bulamadığım için hareket etmiyordum.

Ömer'in yüzünün bir kısmını görebiliyordum. O da trafikten dolayı gergindi, belki de başka bir şey için... Yüzünün tamamını göremesem de kaşlarının çatıklığı buradan bile görünüyordu. Parmakları belirli aralıklarla direksiyonda ritim tutuyor ve sonra direksiyonu sıkıca kavrıyordu. Başını çevirip sol tarafından diğer arabalara

baktığında alnına düşmüş birkaç tutam saçı da onunla birlikte hareket etti. Laciverte dönen gökyüzünden dolayı yolun iki yanında açılmış ışıklar, Ömer'in yüzünün görebildiğim kadarında ince bir çizgi oluşturuyordu. O ışığın, Ömer'in yüzünün diğer tarafını da kapladığına emindim. Ömer iki üç dakikada bir yutkunuyordu ve ben de boynunda hareket eden küçük çıkıntıyı izliyordum.

Şu an elimde bir fotoğraf makinesinin olmasını çok isterdim. Onun bu ışıkları ve bu loş gökyüzünü arka planında bıraktığı görüntüsü çok hoşuma gitmişti. Bu ânın fotoğrafını çekebilseydim eğer, onu sıkılmadan saatlerce izleyebilirdim. Şimdi de kendimi frenlememin sebebi buydu belki de. Onu izleme imkânım varken sonuna kadar kullanmak istiyordum. Kendimi kandırmam anlamsızdı. Ömer'e ne kadar kırgın olsam da ona baktığımın bilincinde olmadığı zamanlar sadece onu izlemeye odaklanıyordum.

On on beş dakika sonra yavaş yavaş açılan trafikte araçlar da aynı yavaşlıkla ilerlemeye başlamışlardı. Ömer, Hatice Teyze'yi bırakmasını söylediği arkadaşıyla kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra açılan trafiğe ayak uydurarak yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Beş dakika falan geçmişti sanırım. Araba sayısının fazla olması hâlâ trafik varmış izlenimi verse de trafik artık iyice rahatlamıştı. Zaten asıl trafik çıktığımız diğer yolda kalmıştı.

Ömer dikkatle yolu izlediği sırada "Şimdi," dedi dikkatimi çekmek için. Başımı camdan kaldırıp söyleyeceklerini bekledim. Devam etti, "Seni şu kaldırımda bırakacağım. Hemen karşı yola geçeceksin, orada seni bir taksi bekliyor."

İşaret ettiği yere baktığımda taksiyi görmüştüm.

"O taksiye bineceksin, o seni bir yerde bırakacak. Sonra da adamın gösterdiği arabaya bineceksin." Fazla aksiyonlu gelen bu olay karşısında heyecanlanmıştım. "Anladın mı Betül?" dedi beni kontrol ederek. Başımı salladım. Parmak uçlarım ısısını yitirmeye

başlamıştı bile. "Yapabilir misin?" diye sordu, dikişlerimi kastediyordu sanırım. Bir kez daha başımı salladım.

"Yapabilirim."

"Tamam, şimdi in arabadan."

Arabanın kapısını açıp dışarı adım attım. Kapıyı kapatıp önümdeki bariyerlerden dikkatlice geçtim ve arabalara dikkat ederek karşı yola yürüdüm. Yolun kenarında bekleyen taksinin yanına geldiğimde arabanın arka kapısını açtım ve eğildiğimde sızlayan dikişlerime dikkat ederek koltuğa oturdum.

Adam tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı. Bir şey söylemesini beklemiştim açıkçası. Ama bana dönüp baktıktan sonra bile sessizliğini korumuştu.

Ömer bu aksiyonun takip edilme ihtimalimize karşı alınan bir önlem olduğunu söylemişti. Bu yüzden sebebini merak etmiyordum. Ama yine de bir şey vardı içimde. Belki de heyecandandı. Daha önce böyle bir şeyin içine girmememden de olabilirdi. Bunu birçok sebebe bağlayabilirdim.

Yirmi dakika kadar sıkıcı bir şekilde yol aldıktan sonra adam yolun kenarına yaklaşıp çaprazındaki arabayı işaret etti:

"Beyaz arabaya bineceksin."

Sıkıntıyla nefesimi verip arabadan indikten sonra mümkün olduğunca hızlı adımlarla gösterdiği arabaya doğru yürüdüm. Arka kapıyı açıp içeri geçtiğim sırada başka bineceğim bir araba olup olmadığını düşünüyordum. Şoför koltuğundaki kır saçlı tıknaz adama bu düşüncemi açtım:

"Başka bir arabaya binecek miyim acaba?"

Bu adam diğerine göre daha güler yüzlüydü:

"Hayır, binmeyeceksin."

Ben de karşılık olarak ona gülümsedikten sonra geriye yaslandım. Gideceğimiz yere kadar biraz uyuyabilirdim belki.

***

Başım arabanın camına çarparken rahatsızca dudağımı büktüm. Ne ara kafamı yaslandığım yerden cama geçmiştim, bilmiyordum ama başımın düzenli aralıklarla cama çarpması haddinden fazla sinirimi bozuyordu. Gözlerimi açıp kapıdan destek alarak camdan uzaklaştım. Ne zamandır uyuyordum ben? Yarı aralık gözlerle etrafa baktım. Şoför koltuğundaki adam değişmiş miydi? Gözlerimi açıp şoför koltuğunda oturan adama biraz daha dikkatli bakınca onun Ömer olduğunu fark ettim. Oturduğum yerde doğrulup arabanın içine baktım. Hâlâ aynı arabadaydım:

"Sen neden buradasın?"

Ömer dikiz aynasından saniyenin dörtte biri kadar bir süre içinde bana baktıktan sonra tekrar yola döndü. Soruma cevap vermesini beklemeden diğer sorumu yönelttim:

"Diğer adam nerede?"

Sesim hâlâ uykulu çıkıyordu.

"Muhtemelen evindedir," dedi. Daha fazla sorgulamayı bırakıp ağrıyan başımı tekrar koltuğun köşesine yasladım. Baş ağrım cidden can sıkıcıydı. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp biraz olsun dindirmeye ya da ağrıyı dağıtmaya çalıştım. Uzun süreli bir başarı yakalayamayınca ellerimi indirip sıkıntılı bir nefes bıraktım.

"Al bunları," dedi ve bir pet şişeyle bir hap uzattı bana. Şişeyi ona dokunmamaya çalışarak elinden aldım. Küçük tableti ise avucumun içine bırakmıştı. Tekrar yola döndüğünde ben de şişeyi açıp sudan küçük bir yudum aldım. Hapı inceleyip "Bu ne?" diye sordum.

"Ağrı kesici," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim:

"Başımın ağrıdığını nereden anladın?"

"Kendini belli ediyorsun."

Verdiği cevap karşısında sessiz kalıp ağrı kesiciyi ağzıma attım ve bir yudum daha su içtim. Ömer farklı anlamlar çıkarabileceğim bir cevap vermişti bana ve böyle bir cevabı bilinçli verip vermediğini düşünmek yine bana kalmıştı. Benimle mümkün olduğunca muhatap olmayan bu adam, konuştuğumuz birkaç cümlelik diyaloglar içinde bana düşünmem için derin anlamlı mesajlar veriyordu. Bunu sevmiyordum çünkü beynimin ona çalışan kısmı bu cevaplar yüzünden fazla mesai yapıyordu.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordum.

Cevap vermedi. Aradan geçen birkaç dakika sonunda da artık cevap vermeyeceği kanaatine varmıştım. Gözlerimi kapattığım anda, "Geldik," dedi.

Âmında gözlerimi açıp camdan dışarı baktım. İki üç binanın ve binaların küçük bahçelerinin olduğu sessiz ve sakin bir yerdi. Hava tümüyle kararmıştı. Uzun bir yol katetmiştik.

"Hâlâ İstanbul'da mıyız?" diye sordum.

Arabayı birkaç hareketle ustaca park ettikten sonra el frenini çekip kapısını açtı:

"Şimdilik..."

Arabadan inen Ömer'in arkasından boş boş bakarken bana verdiği ucu açık cevaba karşı sinirle soludum. Bu adam sabrımı mı sınamaya çalışıyordu?

Aynı pozisyonda oturmaktan belim ve sırtım ağrımıştı. Arabadan inip havanın serinliğinde dikişlerimin izin verdiği kadar gerindim. Daha doğrusu gerinemedim ve bunun rahatsızlığıyla yüzümü as-

tım. Oysaki hayalimde arabadan inip kollarımı açarak gerinebilmek vardı.

Ömer önünde durduğumuz binanın bahçe kapısını açtı. Vakit kaybetmeden onu takip ederken etrafı inceledim. Çevrede bizimkinden başka birkaç araba daha vardı. Yer, asfalt yerine kaldırım taşlarıyla kaplanmıştı. Sessiz ve kısmen ıssız bir yerdi. Binaların küçük bahçeleri ve bahçelerdeki ağaçlar hoş görünüyordu. Önümüzdeki açık yeşil bina en fazla dört beş katlıydı. Bahçesindeki solmuş çiçekler ve ağaçtan dökülmüş yapraklar nemli gibiydi. Binanın bahçesindeki dekoratif lamba yaprakların nemli kısımlarına yansıyor ve böylece ortaya güzel bir fotoğraf karesi çıkartıyordu.

"Geliyor musun?"

Kapıyı açarak içeri girmem için beni bekleyen Ömer'e çevirdim yüzümü. Adımlarımı hızlandırıp kapıya ulaştım. Ömer'in yanından geçerken umursamaz görünmeye çalışıyordum.

Binanın içine hoş bir koku hâkimdi. Duvara monte edilmiş küçük kahverengi dolabın üstündeki otomatik oda spreyini görünce kokunun sebebini anladım. Hoş, çiçeksi bir kokuydu. Çiçek kokusunun arasından hafif çamaşır suyu kokusu da hissediliyordu. Küçük dolabın altın kiremit rengi saksının içinde yine küçük yapraklı bir bitki vardı. Yapraklarının uçları sararmaya başlamıştı. Birkaç yaprağı da kurumuş ve saksının dibine düşmüştü.

Ömer'in asansör kapısının yanında beni beklediğini fark edince adımlarımı ona doğru hızlandırdım. Açtığı kapıdan girince asansör ekranından ikinci kata gideceğimi gördüm. Ömer içeri girmek yerine asansörün kapısını bırakıp merdivenlere yönelmişti, buna takılmayıp asansörün aynasına döndüm.

Saçlarımı tepemde bir topuzla toplamıştım. Topuzdan kaçan saç tellerim dağınık bir şekilde yüzümü çevreliyordu. Göz altlarımda hafif bir koyuluk vardı. Dudaklarım renksiz ve kuruydu. Dilimi dudağımın üstünde gezdirip ıslattım. Görüntüm çok da tatmin

edici değildi. İçimdeki krem rengi kazak, üstümdeki asker yeşili, önü açık mont ve siyah pantolonla sıradan görünüyordum. Fakat, dağınık topuzumdan kurtulmuş saçlar ve fazlasıyla solgun yüzüm, bu sıradanlığı daha da aşağı çekiyordu. Hasta ya da depresyonda bir kız gibi görünüyordum. Aslında iki durumu da kısmen yaşıyordum.

Asansör hafif bir sarsıntıyla durduğunda birkaç saniye bekleyip bej rengi demir kapıyı ittirdim. Etrafa bakıp Ömer'in önünde durduğu kapıyı görünce yanına yürüdüm. Ondan birkaç metre geride durduğumda zili çoktan çalmıştı. Beş on saniye sonra kapı açıldı. Kapının ardında bekleyen Hatice Teyze, doğrudan bana bakıyordu:

"Betül!"

Aklı bende kalmış olmalıydı. Ömer ayakkabılarını çıkarıp eve girerken, "Selamün aleyküm," dedi.

Hatice Teyze de ona sarılıp, "Aleyküm selam," dediğinde gözleri hâlâ bendeydi. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtim. Hatice Teyze, Ömer'den ayrılıp bana sarıldı:

"Kaç saat yol geldiniz siz öyle?"

"Öyle gerekiyordu anne," dedi Ömer içeri geçerken. Hatice Teyze koluma girip beni bir odaya yönlendirdi.

"Hoş geldiniz."

Arkadan gelen sesle, kafamı çevirdim. Hatice Teyze yaşlarında, ondan biraz daha uzun, sevimli bir kadın bize doğru geliyordu. Ellerini kuruladığı el bezini bir eline alarak bana dikkatli bir şekilde sarıldı. Dikişlerimden haberi olmalıydı, bunu belli ediyordu.

Gülümseyerek geri çekildiğinde girdiğimiz odada hazırlanmış olan yatağı gördüm. Açılmış koltuğun üstündeki örtü ve battaniyelere bakarken, "Normal bir koltukta da oturabilirdim Hatice Teyze" diye söylendim.

"Bir kere de bir şey söyleme Betül."

Beni kenara çekip battaniyeyi açtı ve geçmem için beni bekledi.

"Geç bakayım. Yolda yorulmuşsundur sen iyice."

Kafamı iki yana sallayıp koltuğa oturdum ve montumu çıkarıp Hatice Teyze'nin tuttuğu battaniyenin ucunu bacaklarıma örttüm.

Kapının önündeki kadın "Aç mısın?" diye sorunca çekinerek "Evet," dedim. Hatice Teyze'nin cevabımdan memnun olduğunu görebiliyordum. Bu beni gülümsetmişti.

"Tamam," dedi kadın. "Hadi sofraya geçelim o zaman. Hatice de sizi bekledi yemek için." Duraksadı ve bakışları karnıma kaydı. "Kusura bakma kızım, düşünemedim. Sana yemeği buraya getireyim istersen."

Karnımdaki dikişleri kastettiğini anlamıştım. Kafamı sallayıp "Sorun olmaz, sizinle birlikte yiyeceğim," dedim.

Hatice Teyze'nin tereddütlü bakışlarını görünce uzanıp elini tuttum.

"Kaç saattir arabada oturuyorum Hatice Teyze, şimdi mi oturamayacağım."

Elimi sıkıp bana gülümsedi:

"Peki madem."

Gülsüm Teyze, Ömer'in arkadaşı olan Emre'nin annesiymiş. Emre, annesi ve babasıyla birlikte yaşıyormuş ama babası dört gün önce köye gitmiş. Gülsüm Teyze de hem yalnız kalmayacağı için, hem de Hatice Teyze'yi sevdiği için buraya gelmemize çok mutlu olmuş. Fakat Ömer'in dediğine göre çok kalmayacaktık burada. Belki bir hafta, belki de daha az... Gülsüm Teyze'nin dediğine göre, aslında kalmamız için başka bir yer ayarlanacakmış. Fakat o, bunu duyunca müsaade etmemiş ve burada kalmamızı istemiş.

Tüm bu konuşmalar arasından çoktan hazır olan sofraya geçtik. Yemek koyu bir sohbetle tamamlandıktan sonra masa toplanmaya başlandı. Yardım etmeye yeltensem de Hatice Teyze de Gülsüm Teyze de buna izin vermedi ve beni yatağımı hazırladıkları odaya yolladılar. Ben de direnmeyip dediklerini yaptım.

Odaya girdiğimde duvara dayalı bir şekilde duran valizimi görünce içten içe rahatladım. Ömer valizimi de getirmişti. Sonradan getirmişti sanırım, çünkü biz gelirken elinde değildi.

Dikişlerimi zorlamadan eğildim ve ön cebimdeki telefonumu çıkardım. Telefonumla birlikte yatağa oturdum fakat sonra rahat edemeyip uzandım. Yorganı üstüme çekerken mesajlarımı kontrol ediyordum. Şükür ki hastanede kaldığım zaman boyunca Kutay'la mesajlaşmış ve beni merak etmesi gereken bir zaman bırakmamıştım ona. Yine de durumumu ona anlatmamıştım tabii. Haklı olarak, uzun süre konuşmadığımız zamanların sonrasında bana kızabiliyordu. Ailemle konuşmamamın ve onların da Kutay'a güvenmesinin, üstündeki sorumluluğu artırdığını biliyordum. Bu yüzden de dikkatli davranmaya çalışıyordum.

Gelen birkaç mesajı cevapladıktan sonra oyunlara girdim. Fakat kapanmaya yüz tutan göz kapaklarım oyuna odaklanmamı engelliyordu. Hâlbuki arabada uyumuştum ama yine de uykum gelmişti. Oyundan çıkıp saate baktım, gece yarısına daha çok vardı. Birkaç saat uyusam sorun olmazdı. Telefonumu yastığın altına itip yorganı burnuma kadar çektim ve kapanmaya hevesli göz kapaklarımı serbest bıraktım.

***

Küçük fısıldaşmalar kopmak üzere olan uykuma hafif bir baskı yapıyordu. Derin bir nefes alarak yattığım yerde gerindim. Karnıma giren sızı yüzünden eski hâlime çabuk dönmüştüm. O ân fısıldaşmalar kesildi.

Kaşlarımı çatıp gözlerimi açarken başımı sol tarafa doğru çevirdim. Hatice Teyze ve Gülsüm Teyze yan yana oturmuş, bana bakıyorlardı. Konuşmalarının bölündüğü belliydi.

"Uyandın mı Betül?" dedi Hatice Teyze.

Kafamı sallamakla yetindim. Beş on saniye öylece onlara baktıktan sonra dirseğimin üstünde doğruldum. Ardından da koltukta oturur pozisyona geldim. Kambur bir şekilde oturup ellerimi kucağımda toplarken onlara garip garip bakıyordum.

"Neden ikiniz de bana bakıyorsunuz?"

Hatice Teyze gergin görünüyordu:

"Haydi sen git bir elini yüzünü yıka Betül."

Hatice Teyze'nin bu gerginliğine bir anlam veremiyordum ama dediğini yapıp yerimden kalktım. Tam odadan çıkacağım sırada durup geri döndüm:

"Lavabo nerede acaba?"

Gülsüm Teyze gülümseyip lavabonun yerini bana tarif ettikten sonra odadan çıktım. Ellerimi suyun altına sokup avuçlarımın dolmasını bekledim. Sonra yüzümü yıkayıp kenarda duran havlunun kenarına yüzümü sildim. Aynada kendime baktığımda saçlarımın iyice dağıldığını gördüm. Tokayı çıkarıp tekrar bir topuz yaptım. Şimdi biraz daha düzgün gözüküyordum. Uykum iyice açılmıştı. Bu gece uyuyamayabilirdim. Zaten çoktan gece yarısı olmuş olmalıydı.

Lavabodan çıkıp Hatice Teyzelerin olduğu odaya girdim. İkisi de sessizce oturuyordu. Durumda bir gariplik vardı fakat çözemiyordum.

"Bir şey mi oldu?" dedim yüzlerine bakarak. Gülsüm Teyze, Hatice Teyze'ye anlayamadığım bir bakış atarken, geri geri birkaç adım

atıp yattığım koltuğa oturdum. Hatice Teyze aralarında sessiz bir anlaşma varmış gibi Gülsüm Teyze'ye başını salladı.

Kapı tıklatılınca hepimiz o tarafa baktık. Gülsüm Teyze'nin, "Efendim," demesiyle kapı hafifçe aralandı. Gelen; Ömer'in yaşlarında, kumral bir erkekti. Kafasını içeri uzattığında onu daha önce gördüğümü düşündüm. Ömer'in arkadaşı Emre olmalıydı. Önce Hatice Teyze'ye, sonra da Gülsüm Teyze'ye bakıp, "Anne çıkıyorum ben," dedi. Gülsüm Teyze başını sallayıp, "Tamam oğlum, Allah'a emanet ol," dedi.

Sonrasında da aceleyle ekledi; "Ömer'i çağırır mısın?"

Emre'nin gölgesi kapının önünden ayrılmadan durakladı.

"Tamam."

Hiçbir şey anlamamış bir vaziyette onlara bakarken Gülsüm Teyze ayağa kalkıp odadan çıktı. Hatice Teyze bana bakıp gergin bir şekilde gülümsediğinde dayanamayıp sordum:

"Neler oluyor Hatice Teyze?"

Derin bir nefes aldı:

"Sana bir şey söylememiz gerekiyor kızım."

Oturduğum yerde daha rahat bir pozisyona geçip söyleyeceği şeyi bekledim. Fakat o da bekliyordu.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordum bu sefer, "Ömer'i" diye cevap verdi.

Tamam, şimdi durum iyice karışmaya başlamıştı. En iyisinin bekleyip görmek olduğunu düşünerek sessizce oturdum.

Odanın kapısı açıldıktan sonra Ömer bana bakmadan içeri girdi ve Hatice Teyze'ye dönerek yanına oturdu. Ömer soğuk, Hatice Teyze ise heyecanlı görünüyordu. İkisinden de ses çıkmıyordu.

Ömer ifadesiz dururken, Hatice Teyze bakışlarını sürekli Ömer'e kaydırıp ellerini ovuşturuyordu. Bir şey dönüyordu fakat iyi mi kötü mü olduğunu anlayamıyordum. Ne Ömer'in ifadesizliği ne de Hatice Teyze'nin sabırsızlığı en ufak bir ipucu veriyordu bana. Birinin konuşması gerekiyordu artık.

Tamam, aradığım şey işte buradaydı. *Merak.* Parmak uçlarımdan başlayarak tüm bedenimi yavaş yavaş kontrolü altına almaya başlamıştı. Bu suskunluğa gerçekten dayanamayacaktım. Hâlihazırda uyuyan merakımı bile uyandırmışlarken şimdi susacaklar mıydı?

Sıkıntı ve sabırsızlıkla nefesimi bırakıp, "Evet, sizi dinliyorum," dedim. Hatice Teyze belirgin bir şekilde yutkunup Ömer'e bir bakış daha attı. Ömer de başını hafifçe sallayarak başlaması için onay verdi ona.

"Kızım, Ömer. Yani ben, biz..."

Sıkıntıyla nefesini bırakıp toparlayamadığı cümleleri toparlamaya çalışır gibi gözlerini kapattı. Besmele çektiğini duyabiliyordum.

"Betül ben bir süre başka bir yere gitmek zorundayım."

Boş bakışlarımı Hatice Teyze'ye yönelttiğimde içimdeki heyecan tatmin olmamış bir hâlde arkasını döndü ve inine girmek üzere hazırlandı. Bana bildiğim şeyleri söylemek için miydi bunca sıkıntı?

"Bunu biliyorum Hatice Teyze," dedim.

"Sen de Ömer'le birlikte gideceksin."

Tamam, heyecanlanmadım. Gerçekten heyecanlanmadım! Üstüne birçok kez düşünmüş ve bu durumda heyecanlanmamak adına birçok prova yapmıştım, birazcık da olsa işe yarıyordu. Ömer'in nasıl olup da benimle baş başa bir yere gitmeyi kabul ettiğini hâlâ aklım almıyordu ama bunu tamamen mecburiyete yoruyordum. Çünkü başka türlü böyle bir şeyi kabul etmesi, imkânsızın ötesinde, karşılıksız bir kavrama tekabül ediyordu.

"Bunu da biliyorum Hatice Teyze."

Hatice Teyze ellerini eteğine silip tekrar yutkundu. Onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu öğrenme isteğim, merakımı koşa koşa eski yerine getirmişti. Şimdi meraktan çatlama boyutlarını yakından görecektim.

"İşte o yüzden de..."

Kesik kesik konuşmasına karşı zor tuttuğum çığlığım küçük bir nefes şeklinde dışarı çıktı. Ellerim onun gibi terlemişti. Koltuğun kenarlarına tutunuyormuş gibi ellerimi sildim. Davranışları beni de heyecanlandırmıştı.

Duraklayan Hatice Teyze, bakışlarımızı üstüne toplamıştı ve ikimiz de, "Söyle artık!" der gibi ona bakıyorduk. Fakat benim bakışlarım, Ömer'in bakışlarından farklı olarak fazlaca merak içeriyordu.

Hatice Teyze konuşmak için ağzını açtığında alacağım cevabın rahatlık hissini şimdiden yaşar gibi olmuştum. Ta ki bundan vazgeçip ağzını yeniden kapatana kadar...

Ömer de sıkılmış gibi görünüyordu ve Hatice Teyze'nin oluşturduğu sessizliği bozarak soğukkanlılıkla şaşkınlıktan bilincimi kaybedeceğim o sözleri söyledi:

"Evlenmemiz gerekiyor."

- 31 -

Zihnimin girdiği yerçekimsiz boşlukta üstüme gelen onlarca israfı soru işaretinden kurtulmaya çalışıyordum. Beynimin bir tarafı Ömer'i yanlış duymuş olma ihtimalimi, diğer tarafıysa duyduklarımın beynimin kurguladığı şeyler olması olasılığını değerlendiriyordu. Gariptir ki hiçbir tarafım bunu kurgulamadığımı ya da yanlış duymadığımı savunmuyordu. Kelimelerin gerçekliğini değil hesaplamak, ciddiye bile alamıyordum.

Vücudumdan anlık bir titreme geçti. Ağzımı açıp Ömer'den söylediklerini tekrarlamasını istemekten korkuyordum. Ömer'in ciddiyetinden şüphem yoktu. Onun şaka yaptığını ya da böyle bir konuda şaka yapabileceğini düşünmek yerine Plüton'un tekrar gezegen olması için sivil bir örgüt oluşturmam daha mantıklıydı. Aslına bakılırsa, Plüton bile bu konuda benden çok yol katetmişti. Pekâlâ, daha mantıklı olanı ise şu durumda daha fazla mantıksızlaşmamamdı.

Hatice Teyze vereceğim tepkiyi kaçırmamak ister gibi bakışlarını bir an olsun üstümden ayırmıyordu. Donuk bakışlarımın altında yatan kargaşayı göremediğini biliyordum. Bu kargaşa yalnızca beni hırpalıyordu. Kimseden ses çıkmıyordu. Onlar Ömer'in söylediğinin sindirilmesini bekliyor olabilirdi fakat ben muallaktaydım.

Kesinliğe ulaşması gereken bir cümle vardı ortada ve benim tekrar söylenmesini talep edecek kadar cesaretim yoktu.

"Betül?"

Hatice Teyze'nin meraklı sesi bakışlarımı kendine çektiğinde yalnızca "Efendim?" diye mırıldanabildim.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Ömer'in de bir şeyler söylememi beklediğinin farkındaydım ama sormuyordu. Cesaretsizlikten değil, sadece benim konuşmamı istediğinden...

"Ne hakkında?" dedim kaçış olarak benimsediğim aptala yatma eylemini gerçekleştirerek.

"Son raddede olmasak böyle bir şeyi değil dile getirmek, düşünmezdim bile. Fakat ben... Başka çıkış yolu bulamıyorum."

Ömer otoriter sesiyle ortadaki anlaşılmazlığa el atmıştı sonunda. Bakışlarımı ona kilitledim. Kilitlediğim yalnızca bakışlarım da değildi; algım, duyularım ve zihnim tümüyle ondaydı.

Ömer kısmen çaresiz mi görünüyordu, yoksa bir göz yanılsaması mı yaşıyordum?

"Açık konuş," dedim.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına...

"Evlenmemiz gerekiyor Betül..."

Hızla ayağa kalkıp cümlesini havada bıraktım. Dikişlerim ani hareketimle varlıklarını belli ettiğinde ifademi kontrol altında tutmak için çabalıyordum:

"Evlilik mi?" dedim. "Bu mu çıkış? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Akıl sağlığım nasıl oluyor da hâlâ beni bırakmıyordu, anlamıyordum. Beynim çoktan beyaz bayrağı sallamış ve içimdeki tüm çekişmeleri ortaya dökmüş olmalıydı. Tabii ki şimdiki durumumdan şikâyetçi değildim. Fakat kısa sürede bu kadar değişim beni korkutuyordu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı:

"Bu karara keyfî bir şekilde vardığımı falan mı düşünüyorsun?"

Ellerimi göğsümde bağlayıp onun gibi gözlerimi kapattım. Devam etti:

"Otur ve dinle."

Başımı indirmeden kalktığım koltuğa oturdum. Kendi isteğimle mi, yoksa Ömer'in sesindeki otoriteye karşı hissettiğim itaatle mi koltuğa oturduğumu bilmiyordum.

"Seni korumam gerekiyor. Hâliyle yanında olmalıyım. Uzun bir yola çıkacağız, ardından yine uzun bir süre aynı evde kalmamız gerekiyor. Bunun için inançlarımı da çiğneyemem Betül. Bulduğum en mantıklı çıkış yolu bu maalesef."

Cümlenin sonundaki kelime gururumu incitiyordu. Fakat ifadem bunu ona belli etmeyecek kadar sağlamdı. Sözlerini düşünüyordum ama bir yerde durumu birleştiremiyor ve elime yüzüme bulaştırıyordum. Bu kadar açıklama benim için yeterli değildi:

"O zaman neden bunu en başında yapmadın? O zaman da beni koruman gerekiyordu. Evde kalabilir ve yanımızda durabilirdin?"

Geriye yaslandı ve başını koltuğun arkasına yaslayıp nefesini sesli bir şekilde serbest bıraktı. Ellerini saçlarından geçirirken sertçe yutkundu. Başını kaldırdı, bakışları kısa bir süre pencereye kaydı:

"Sana her şeyi anlatacağım Betül. Ama bir kere lafımı kesersen..."

"Kesmeyeceğim!"

Lafını keserek yaptığım ironiye bakıp dudağımı dişlememek için kendimi zor tuttum. Ömer bana ters bir bakış gönderirken omuz silktim.

"Anlatırken kesmeyeceğim yani," diye ekledim.

Durumu toparlama girişimim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. *Sevgili beynim şu heyecanımı zapt etmeni ve saçma sapan fevrilikler yapmaması için onu tembihlemeni istiyorum. Bunca zamanlık birlikteliğimizde bu kadar hatırım vardır, değil mi?*

"Evlilik, İslam'da çok özel ve kutsal bir meseledir, çocuk oyuncağı değildir yani. En başında böyle bir şey yapmamamın sebebi, seni başka şekilde koruyabileceğimi düşünmemdi ve başka bir yol varken evlilik gibi hassas bir konuyu buna karıştıramazdım. Fakat şimdi başka bir yol bulamıyorum. Bulduğumu sandığım tüm seçeneklerin sonu bir tehlikeye çıkıyor. Yakınında olmamı sağlayacak tek şey bu!"

Durakladığını görünce bir şey sormam için beklediğini anladım...

"Pekâlâ... Bu formalite gereği mi olacak yani?"

"Hayır, yakınında durmamın bir uygunsuzluk teşkil etmemesi için bu gerçek bir evlilik olacak."

Ellerimi yüzüme kapatıp, "Ben... Hiçbir şey anlayamıyorum," dedim.

"Bana soru sor ve ben de merak ettiklerini söyleyeyim o zaman."

Hatice Teyze ikimizi sakince izliyordu. Biraz rahatlamış görünüyordu ve onun bu rahatlığına anlam veremiyordum. Ömer'le evlilik gibi bir konuyu konuşurken en çok onun karşı çıkması gerekmez miydi?

"Tamam," dedim. "Biz şimdi gerçekten evli mi olacağız?"

Çekinerek sorduğum sorunun altında yatan birçok anlam vardı ve o anlamların hepsini merak ediyordum. Sorumu istediği gibi anlayabilir ve anladığı şeyi cevaplayabilirdi.

"Evet," dedi. Fakat sonrasında ara vermeden ekledi. "Bunun seni korumak için olduğunu unutma."

Sözleriyle beynimdeki birçok soru cevabını bulurken, aklımdan geçen düşüncelerden dolayı utandım. O yalnızca beni korumayı düşünüyordu. Sanırım bu evlilik gerçekleşse bile aramızdaki ilişki, ben asansöre binerken Ömer'in merdivenden çıkması yerine benimle aynı asansöre binmesine kadar ilerleyecekti.

"Bunu etrafımdaki insanlara nasıl açıklayacağım?"

Bu, daha çok kendime sorduğum bir soruydu. Ailem bunu illa ki öğrenecekti ve arkadaşlarım... Ya onlara yalan söyleyecektim ya da tüm gerçeği onlara anlatacaktım.

"Şu an, içinde bulunduğumuz durum yüzünden kimseyle görüşemeyeceksin zaten. Böylece kimseye açıklama yapmak zorunda da kalmayacaksın. Her şey yoluna girdiğinde bunu oturup tekrar düşünürüz."

"İmam nikâhı mı?"

Cevap vermek yerine başını salladı. Zihnimdeki karmaşadan elle tutulur bir soru çıkarmaya çalıştım.

"Ne zaman yola çıkacağız?"

Bu muydu gerçekten? Çıkarabildiğim en yerinde soru bu muydu?

"Sen biraz daha toparlanır toparlanmaz. Soruların bu kadarsa..."

Yavaşça ayağa kalktı. Kararsızlıkla başımı salladım ve onaylamadığı kararsızlığı görmezden gelerek odadan çıktı. Sormam gereken birçok şey vardı. Fakat birleşip mantıklı bir cümle oluşturamadıkları için zihnimde yer tutmaya devam ediyorlardı. Ne yapacağımı bil-

miyordum, ne düşüneceğimi ya da nasıl hareket edeceğimi de... Bu durumu onaylamam ya da reddetmem gerekiyordu. Ömer'e, onunla değil evlenmek, bir arada bile durmak istemediğimi söyleyip bu evliliği reddedebilirdim. Yalan, söylemediğim bir şey değildi ne de olsa. Ya da onunla evlenmeyi kabul edecek ve her şeyi akışına bırakacaktım. Bu durumun gerçekten benim onayıma bırakılıp bırakılmadığını bile bilmiyordum.

Küçük bir iç çekiş ortamda yalnız olmadığımı hatırlattı. Tüm her şeyin karşısında sessizliğini koruyan Hatice Teyze dikkatle beni izliyordu. Manidar bir gülümseme dudaklarımı ele geçirirken "Neden karşı çıkmadın?" diye sordum. Bu kadar normal karşılaması kafamı karıştırıyordu.

"Neden karşı çıkayım?"

Kaşlarımı çatıp bakışlarımı gözlerine diktim:

"Neden çıkmayasın ki? Ömer'in benimle olmasını istemiyordun Hatice Teyze, bir şey söyle lütfen. Alınmam."

Yalandı. Alınırdım, hem de fazlasıyla... Doğrusu, "Alındığımı belli etmem," olacaktı.

"Ömer'in seninle olmasını neden istemeyeyim?"

Şaşkınlıkla ona bakıp aralanan dudaklarımı kapattım:

"Yapma Hatice Teyze, o gün..."

"O günü çok iyi hatırlıyorum Betül. Ama sen benim söylediklerimi hatırlamıyorsun."

Ömer'in konuşmasından önce heyecanlı olan Hatice Teyze, Ömer konuşurken sakinleşmişti ve şimdi ise kendinden emindi. Şunu söylemeliyim ki şu yarım saat içinde anlam yükleyebildiğim tek bir söz ya da hareket olmamıştı.

"Sana Ömer'in günaha girmesinden korktuğumu söylemiştim Betül, Ömer'e olan uyarım da bundan dolayıydı."

Aklımda şekillenmeye başlayan şeylerin netlik kazanması için daha fazla açıklamaya ihtiyacım vardı:

"Anlamıyorum," dedim.

Bugün bu kelimeyi, kendimi aptal hissettirecek kadar çok söylemiştim.

"Ben en çok oğlumun günaha girmesinden korkarım Betül ve buna engel olmak için elimden geleni de yaparım. Hastanede Ömer'le bu konuyu konuştuk. Emin ol bana, bunu söylediği ilk an bile bu beni ne korkuttu ne de üzdü. Bu evliliğin olması demek, günaha girmemeniz demekse buna karşı çıkmam. Ne olur, ne yaşanır bilmiyorum ama şu an beni korkutup üzen tek konu sizin tehlikede olmanız..."

"Ben..."

Söyleyecek tüm kelimeler karanlığa çekilmişti. Hatice Teyze bu konu için yapabileceği tüm açıklamayı tek seferde yapmıştı, kafamın içinde muallakta kalan birçok konu bu açıklamayla rahata ermişti. Fakat hâlâ beni huzursuz eden bir şey vardı. O da düşüncelerimi tetikleyen hislerimdi. Onlarla nasıl baş edecektim?

"Ömer başka çaresi olmadığını söyledi. Ama anlamıyorum... Eğer en başında düşünseydi böyle bir şeyi, kendi evinden gitmek zorunda da kalmazdı, bizi de rahatça korumuş olurdu. Bu da bir zorunluluk değil mi?" dedim sonunda.

Hatice Teyze ağır ağır başını salladı:

"Evlilik bu kızım. Başka seçenekleri varken sırf bu kolayına geliyor diye yapılmaz. Öyle olsa insanlar birbirine yakın ve rahat olmak için kullanırlardı bunu. Evlilik insanların oyuncağı olamayacak kadar kutsal bir kurum Betül..."

Gözlerini ellerine dikip derin bir nefes aldı. Sonra başını kaldırıp ciddi bir şekilde gözlerime dikti bakışlarını:

"Bugün bu evlilik konusunun burada konuşulması bile durumun ciddiyet ve tehlikesini anlamanı sağlamalı Betül. Lütfen dikkatli olun."

Dudaklarımı aralayacak sebep bulamıyordum. Yalnızca başımı salladım. Konuşulanlar bana ağır geliyordu. Ağır ve beklenmedik...

"Haydi yatalım artık. Sen de uyumamazlık yapma. İyice dinlen."

Hatice Teyze yanıma gelip elini omzuma koyunca omzumdaki elini okşadım. Hafif bir gülümsemeyle, "Allah rahatlık versin," dedi ve odanın ışığını kapatıp çıktı.

Odanın kapısı kapanırken gözümden akan bir damla yaş yanağımda izlediği yolun sonunda kazağıma damladı. Üzgün değildim, mutlu da değildim. Belirsizliğin karanlık yolu beni nereye gittiğimi bilmeden yürümeye zorluyordu ve zihnimin içinde dolanıp duruyordum. Bu hissin ağırlığını kaldırmak da bir o kadar belirsizdi.

Bu olaylar, sonumuzun ne olacağı belli olmayan ailem, arkadaşlarım, bir önceki hayatım, Ömer... Hiçbir şeyden emin değildim ve kollarımı kendime dolamaktan daha akıllıca bir çözüm bulamıyordum.

Hislerimin peşini bırakmadığı o adamla evlenecek miydim? Bana söylediği onca şeye rağmen bunu kabul edecek miydim gerçekten? Beni nasıl gördüğünü bile bile onunla evlenecek kadar umursamaz olabilir miydim?

Hayır, hayır. Bu kişisel bir şey değil Betül. Sana aşkını ilan etmedi. Sadece günaha girmek istemediği için bunun zorunlu olduğunu söyledi. Hem bunca şeye ben karışmıştım, değil mi? Başımıza bu dertleri açmasaydım belki bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Şimdi ne yüzle Ömer'e inançları yüzünden beni hiçbir şeye mecbur bırakamayacağını söyleyebilirdim? Kabul etmeliydim ki buna

mecbur olmak isteyen saçma bir yanım da vardı. Kendimi ve düşüncelerimi görmezden gelmek sadece daha sonra birikmiş bir şekilde kabullenilmek için geri geliyordu. İnkârın ya da görmezden gelmenin hiçbir faydası yoktu.

"Nasıl geldin buraya Betül?"

Fısıldayışım, karanlık odada kaybolurken akmak üzere olan diğer gözyaşını parmağımın ucuyla dağıttım ve oturduğum koltuğa uzandım. Battaniyeyi üstüme çekip ellerimi başımın arkasına koydum. Beyaz tavan, perdenin küçük aralığından yansıyan sokak lambasının ışığıyla ince turuncu çizgilere boyanıyordu. Soğumuş ayaklarımı birbirine sürttüm.

Eğer o gün o barda kavga çıkmamış ve Ömer'i hiç görmemiş olsaydım, belki evimde televizyonun karşısında uyuyakalmış, belki de dışarıda arkadaşlarımla eğleniyor olacaktım. Ömer olmayacaktı, Hatice Teyze olmayacaktı, Selin yanımda olacaktı, ailem yanımda olmasa bile aramızda sorunsuz bir ilişki olacaktı, evimde olacaktım. Ama eğer şimdi tüm bunları bırakma ihtimalim olsaydı o ihtimale sıkı sıkı sarılır mıydım, yoksa onu kimse görmeden yok mu ederdim, bilmiyordum. Ömer'e olan hayranlığım, kızgınlığım, kırgınlığım; hepsi birbirine karışıp acılı bir başka karmaşanın başlangıcını yapmıştı.

Bir de Hatice Teyze vardı tabii. Anaç olmanın insanın genlerinde olabildiğini kanıtlayan ikinci insandı. Şimdi bunu neden düşündüğüm hakkında bir fikrim olmasa da bunu düşünmek hoşuma gitmişti.

Biraz daha düşünürsem gözyaşlarım sakin kalmak konusunda fikir değiştirebilirdi. Şimdi bir patlamaya hazır değildim. Uyumak daha cazip geliyordu. Uyanalı çok olmamıştı ama bu zihin yorgunluğu üstüme bir uyuşukluk yüklemişti bile. Bu uyuşukluğun çabucak uykuya dönüşmesini beklemiyordum tabii, fakat en azından koltukta dönüp durmamamı sağlayabilirdi.

***

Kavrulmuş soğan kokusu ciğerlerime işliyordu. Gerinerek gözlerimi açtım. Birkaç gündür bu evde birçok kokuyla uyanmıştım. Kızartma kokusu, kavrulmuş domates kokusu ve bir de bu koku... Soğan muhtemelen kavrulduğu için kokusu rahatsız edici değildi. Hatta aksine burayı ev gibi hissettiriyordu, sıcak ve samimi.

Dirseklerimin üstünde doğrulup oturdum. Dikişlerim eskisi kadar acıtmıyordu artık. Kendimi toparlamış sayılırdım. Başımda hafif bir ağrı vardı fakat görmezden gelinebilecek kadar hafifti. Topuzumdan kaçmış saç telleri gözümün önünü bir perde gibi örtüyordu. Aynı zamanda susamış ve acıkmıştım da...

Ellerimi dizlerime koyup yavaşça doğruldum. Birkaç eklemimden garip sesler çıkarken gözümün önündeki saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Yeni uyanmanın verdiği mahmurlukla her şeyi bir süreliğine unutmuş olmayı isterdim. Fakat hiç de öyle olmadı. Gözlerimi açar açmaz evlilik konusunun üstünden geçen birkaç güne rağmen aklıma ilk o gelmişti. Tepkilerim normale yakındı. Kimse benden romantik bir ortamda, muhteşem bir evlilik teklifi almışım gibi davranmamı bekleyemezdi. Ben mecburiyetlerin getirisi olan bir evliliğe bir nevi zorunluydum. Kendi başıma açtığım bu bela yüzünden sızlanamazdım değil mi?

Pekâlâ sevgili bilinçaltım, heyecandan ölüyorum, oldu mu?

Tüm bu çözemediğim şeyler arasında o gün Ömer'in söylediği o sözler, yine bütün gece heyecandan ayaklarımın üşümesine ve benim onları umutsuzca ısıtmaya çalışmama neden olmuştu. Yine sabaha karşı uyuyabilmiştim, çünkü kendimi kandırmamaya çalışırken bile kendimi kandırıyordum. Heyecanlanmamış gibi yapmak, özellikle de bunu kendime kanıtlamak beni çok yıpratıyordu ama yapmalıydım işte. Her ne kadar kalp atışlarım haddinden fazla hızlansa da önce kendimi bunun için ikna edip sonra etrafa böyle

görünmeliydim. Gardımın ne kadar kıymetli olduğunu öğrendiğim şu sıralarda onu elimden bırakamazdım.

"Uyandın mı Betül?"

Gülsüm Teyze'nin gülümseyen yüzü kapı aralığında göründü. Başımı sallayıp ben de ona gülümsedim.

"Haydi kahvaltı edeceğiz, ben toplarım onları birazdan," dedi.

"Şey, ben toplarım aslında şimdi burayı..."

"Sofradakiler soğuyacak ama... Haydi bırak şimdi sen onları!"

Gülsüm Teyze'nin uyarıcı tondaki sesi üzerine susup arkasından mutfağa yöneldim.

Geniş ve ferah olan mutfağa girerken hissettiğim ürpertiyle omuzlarımı kıstım. Pencereler sonuna kadar açılmıştı. Hava güzeldi fakat aynı zamanda da serindi. Masmavi gökyüzü pencere kapalıyken aldatıcı görünebilirdi ama açık pencereden mutfağa işleyen soğuk gökyüzünün mavisini kırıyordu. Zaten havanın güzelliği için açılmamıştı pencereler de. En azından mutfağa yayılmış yoğun kavrulmuş soğan ve kızartılmış hamur kokusundan, pencerenin açık olmasındaki amacın mutfağı havalandırmak olduğunu çıkarıyordum.

Mutfağın ortasında kırmızı beyaz kareli büyük bir sofra bezi ve üstünde de yuvarlak geniş bir yer sofrası vardı. Hatice Teyze çayları koyuyordu. Beni görünce gülümsedi. Üstündeki kahverengi elbise eski koltuk kumaşlarını andırıyordu fakat hoş ve sevimli görünüyordu. Aynı elbisenin farklı rengini Fatma Teyze'nin üstünde de gördüğümü hatırlıyordum. Kollarımı birbirine dolayıp omuzlarımı daha çok kıstığımda bu, Hatice Teyze'nin gözünden kaçmamıştı.

"Gülsüm, Betül üşüdü galiba. Oturma odasında yeleğim olacaktı."

"Gerek yok, lütfen..." dedim ama ben lafımı bitiremeden Gülsüm Teyze yeleği getirmişti bile.

Birkaç gün boyunca bu sahneye öyle alışmıştım ki sanırım önümüzdeki diğer sabahlarda da bu diyalog ve bu açık cam olmasa, kendimi eksik hissedecektim.

Hatice Teyze çayları doldurduktan sonra tezgâhın üstündeki kızarmış hamur dolu büyük tabağı sofranın üstüne bıraktı. Ortadaki menemene benzeyen soğanlı yemeği görünce kokunun kaynağını bulmanın verdiği gereksiz rahatlığı yaşadım.

"Al Betül."

Arkama dönüp Gülsüm Teyze'nin elindeki gri örgü yeleğe uzandım. Yeleği sırtıma geçirirken sofraya oturmam için işaret eden Hatice Teyze'nin dediğini yaparak dizlerimi kırıp yere oturdum.

"Bugün nasılsın?"

Hatice Teyze'ye bakıp gülümsedim:

"Daha iyiyim, dikişlerim çok zorlamıyor artık beni."

Hatice Teyze memnun bir ifadeyle gülümserken yüzündeki burukluğu yakalamıştım:

"Hatice Teyze?"

Burukluğunu saklamak ister gibi daha da gülümsedi:

"Efendim kızım?"

Önümdeki küçük tabağa iki üç tane kızarmış hamur koydu.

"İyi misin?"

Sorum karşısında birkaç saniye hareketsiz kalarak gözlerime baktı. Gözyaşları göz pınarlarında parlıyordu. Sonra kendini toparlayıp önündeki hamurdan bir ısırık aldı:

"İyiyim."

Gülsüm Teyze, Hatice Teyze'ye anlayışla baktığında tekrar sordum:

"Bir şey mi oldu?"

"Bunca şey var ya başınızda, bir de gideceksiniz şimdi. Onu üzüyorsunuz," dedi Gülsüm Teyze.

Sofranın üstünden uzanıp Hatice Teyze'nin elini tuttum:

"Üzülme Hatice Teyze. Allah'a emanetiz, merak etme."

İçimden gelerek söylediğim kelimelere şu an için bir anlam veremiyordum. Böyle bir şey söylemeyi düşünmemiştim ama bir anda ağzımdan çıkmıştı işte. Belki kendimi, belki de onu rahatlatmak istiyordum. Hatice Teyze'nin bakışları tekrar beni bulduğunda hafifçe gülümsedi.

"Allah'a emanetsiniz tabii."

Gülümsemesi genişlerken elinin üstündeki elimi tutup üstüne bir öpücük kondurdu, sonra kendi avucunun içine alıp okşadı. Bir anda ruh hâlinin değişmesine şaşırmıştım açıkçası, fakat değişmişti işte. Önemli olan da buydu.

Ortam iyice yumuşamış ve üstümüzdeki duygusal hava dağılmıştı. Hatice Teyze ve Gülsüm Teyze sohbet ediyor, benim de sohbete dâhil olmam için arada laf atıyorlardı. Bazen katılıyor, bazense sadece onları dinliyordum.

Emre ve Ömer sıkı arkadaşlarmış. Hatice Teyze ve Gülsüm Teyze de onların arkadaşlıklarının vesilesiyle tanışmışlar. Birbirlerine çok sık gidip gelemeseler de aralarında bir samimiyet olduğu belliydi. Gülsüm Teyze gerçekten çok iyi bir kadındı. Mizaç olarak Hatice Teyze'den daha sert dursa da insanı çekindirecek bir davranışı yoktu. Hatta aksine son derece cana yakındı.

"Betül..." dedi Hatice Teyze. Sesindeki çekingenliği karşı başımı kaldırıp Hatice Teyze'ye baktım.

"Efendim?"

"Bu birkaç günde... İyice düşündün mü?"

İç çekip çayımdan bir yudum aldım. Bu konu garip bir şekilde, Ömer'le konuştuğumuz andan beri, hiç açılmamıştı. Hatice Teyze'nin bunu sindirebilmem için bana zaman tanıdığını düşünüyordum. Sindirebilmiş miydim? Bunun cevabı kesinlikle "Hayır," olurdu.

"Neyi düşüneceğim ki Hatice Teyze? Kendi başımı belaya sokan benim. Şimdi de çocuk gibi bunu kabullenmeyip başka bir yol bulmasını mı söyleyeceğim? Zaten söylesem bile başka yolu olmadığını söylüyorsunuz. Hem resmî nikâh falan da değil sonuçta, birine açıklama yapacağım bir durum da olmayacak. Beni koruyabilmek için işte..." Kafamdaki karmaşık düşüncelerden böyle mantıklı bir konuşma çıkacağını sanmıyordum ama iyi olmuştu. Bu konunun bir netliğe kavuşması gerekiyordu artık.

Hatice Teyze başını anlayışla sallayıp tabağıma bir hamur daha bıraktı. Tabağıma koyduğu her şeyi yemiştim ama yine de bir tane daha yiyebilirdim. Gerçekten lezzetlilerdi. Ağzımın dolu olmasını umursamadan sordum:

"Ne zaman olacak peki bu?"

"Bilmiyorum ama bu birkaç gün içinde olması lazım," dedi.

İçimdeki heyecanın büyümesine müsaade etmeden başka bir soru sordum:

"Sen burada mı kalacaksın?"

Parmağını çay bardağının ağzında gezdiriyordu:

"Hayır, Emre beni bir akrabamızın yanına götürecek," dedi.

Başımı hafifçe salladım:

"Ne kadar kalacaksın orada?"

Bardağını dudaklarına götürerek büyük bir yudum aldı. Çayı sim ğumuş olmalıydı.

"Bilmiyorum" diye cevap verdi. Sıkıntılı bir şekilde nefesini bırak tıktan sonra çayının son yudumunu da içip bardağı sehpaya bıraktı

Önümdeki hamuru birkaç ısırıkta bitirdikten sonra çayımı da bi ayağa kalktım. Ayağım uyuşmuştu. Ayağımı yere yavaş yavaş basıp alıştırmaya çalışırken, Hatice Teyze de Gülsüm Teyze de bulaşıklara baktığım sırada beni mutfaktan göndermişlerdi. Bu, birkaç gündür yaptığım bulaşığı toplama teklifim ikisini de kızdır yordu artık. Gülsüm Teyze'nin, "Sen de içeri git Hatice," dediğini duysam da onun böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini biliyordum Öyle de oldu zaten.

Odaya geri döndüm. Telefonumu da yanıma alıp kalktığımdan beri dokunulmayan battaniyenin altına girdim. Herhangi bir mesaj ve cevapsız arama olmamasına şaşırarak oyunlara girdim. Ailemle neredeyse tümüyle kopmuştuk. İş seyahatlerinde akıllarına gelme ihtimalimin daha düşük olduğunu tabii ki biliyordum. Fakat şimdi, iletişime geçseler bile bu iletişimin Kutay'la olacağını biliyordum Annem inatçı bir kadındı ve onun doğru bildiği şeyi kabullenme yene kadar da inat edecekti. Bir pişmanlık hissediyorsa bile bu, bana hak verdiğinden değil, bana vurmasından kaynaklanıyordu eminim ki. Sakin kalmayı bir felsefe hâline getirmiş babama da hatamı anlayana kadar beni aramamasını tembihlediğini tahmin etmek çok da zor değildi.

Her neyse, son derece karmaşık olan ve aynı zamanda bir o kadar da karmaşık olmayan aile ilişkilerimizi bir köşeye bırakıp şu oyuna odaklanmalıydım. Ya da oyunu da boş vermeliydim. Çünkü takılıp kaldığım ve bir türlü geçemediğim o aptal bölüm sinirlerimi bozuyordu. Valizime ilerleyip içine koyduğum kitapların arasından birini çektim ve kitapla birlikte battaniyenin altına girdim. Şimdi daha iyiydi.

***

Kitap kokusu ciğerlerime doluyordu. Yavaşça kıpırdandım. Gözlerimi aralayınca karanlıkla yüz yüze geldim. Kitabı kapatıp koltuğun yanına bıraktım ve iyice doğrulup oturur pozisyona geçtim. Yaramın ne durumda olduğuna bakmak için kazağımın ucunu kaldırdım. Beyaz bandaj karnımın sol tarafını kaplıyordu. Bandajın uç kısımları kazağıma sürtmekten dolayı yapışkanlık özelliğini kaybetmiş ve dışa doğru kıvrılmıştı. Kıvrılan küçük kısımları bir daha yapışabilecekmiş gibi tenime bastırdım. Bir faydası olmamıştı tabii ki. Bandajı kaldırıp yarama bakma konusunda tereddüt yaşasam da kaldırmamanın daha akıllıca olduğunu düşünerek kazağımı indirdim.

Saat beşe geliyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Ayaklarımı koltuktan sarkıtıp gözlerimi ovuşturdum. Yavaşça ayağa kalkıp pencerenin yanına ulaştığımda perdeyi hafifçe aralayıp sakin sakin yağan yağmuru izlemeye başladım. Gökyüzünü bulutlar çevrelemiş olsa da birkaç bulutun altından görünen turuncu renk koyu tonlarını sergiliyordu. Sıcak bir içecek ve bir battaniyeyle izlenebilecek kadar hoş bir görüntüsü vardı.

O esnada bahçe kapısının önüne yaklaşan araba dikkatimi çekmişti. Hatırladığım kadarıyla beni buraya getiren araba da buydu. Araba durduktan sonra içinden Emre ve Ömer çıktı. Aralarında hararetli bir konuşma geçiyordu. Bahçeye girip evin önünde durdular ve konuşmayı kesip içeri girdiler. Ne konuştuklarını gerçekten merak etmiştim.

Görüş alanımdan çıktıklarında ben de perdeyi çekip arkamı döndüm. Düşünecek bir sürü şey vardı ama şimdi zamanı değildi. Zihnimin rahat bir şekilde en azından birkaç saat geçirmesini istiyordum.

Kapı zili evin içinde yankılandığından pencerenin önünden ayrıldım ve oturduğum koltuğa geri döndüm. Gülsüm Teyze'nin sesini duyduktan birkaç saniye sonra dış kapının açılışındaki sert ses de

duyuldu, ardından da Ömer ve Emre'nin selamı. Gülsüm Teyze onların selamını alırken olduğum odanın kapısını aralad

"Betül yemek hazır kızım."

Kaşlarımı kaldırıp Gülsüm Teyze'ye baktığımda o çoktan kapının önünden çekilmişti bile. Uyanıp kahvaltı etmiş, tekrar uyumuş tum ve şimdi tekrar yemek yiyecektim. Görünen o ki kitap ayısı olabilme hayalime gün geçtikçe yaklaşıyordum.

***

Çatalımdaki sebzeyi tabağımın kenarındaki yoğurda batırıp ağzı ma attım. Onu çiğnerken önümdeki su bardağına uzanıp büyük bir yudum içtim:

"Yarın banyo yapabilir miyim?"

Gülsüm Teyze kaşlarını çatıp, "Bunu sormana bile gerek yok Betül, istediğini yapabilirsin," dedi. Samimiyetine içten bir gülümse meyle karşılık verip tabağımdaki son patlıcan parçasını batırdım çatalımı. Onu da yoğurda batırıp yedikten sonra bardağımdaki suyun da son yudumunu içtim.

"Biraz da fasulye koyayım mı?"

Tencereyi çoktan eline almış Gülsüm Teyze'ye başımı olumsuz anlamda salladım:

"Hayır, hayır. Zaten çok yedim."

Ne Gülsüm Teyze ne de Hatice Teyze çok yediğimi inkar etmiyor Zaten edilebilecek gibi de görünmüyordu. Gerçekten çok yemiştim Sanırım kendimi geliştirdiğim konulardan biri de buydu.

Gülsüm Teyze de yemeğini bitirdikten sonra, "Ben şu çocukların sofrasını toplayayım," diyerek ayaklandı. O mutfaktan çıkarken, Hatice Teyze de bizim soframızı toplamaya başlamıştı. Uyuşan ayağımı diğer ayağımın altından kurtardıktan sonra yavaşça ayağa

kalktım. Sofradaki tabakları Hatice Teyze gibi tezgâha dizdiğimde Hatice Teyze, "Betül ne yapıyorsun sen?" diye kızdı bana. Sıkılmış bir ifade takınarak omuzlarımı silktim:

"Biraz hareketten hiçbir şey olmaz Hatice Teyze. Hem gayet iyiyim artık."

"Olur mu öyle şey..."

"Olur olur, bak ne kadar rahat hareket edebiliyorum. Bütün gün yatıyorum zaten."

Sofraya tekrar yönelecekken Hatice Teyze kolumdan tutup tezgâha yönlendirdi beni.

"İyi bari, ben sofrayı toplayayım. Eğilip durma sen bu hâlinle."

Ağzımı açacağımı fark edip uyarıcı bakışlarını göndermeye başladı:

"Bak karşı çıkayım deme, alırım ayağımın altına."

Çıt çıkarmadan yavaşça başımı salladım ve dediğini yaparak tezgâha döndüm. Hatice Teyze gibi pamuk şeker tadında bir kadın bile istediği zaman fazlasıyla otoriter olabiliyordu.

Mutfağı topladıktan sonra Hatice Teyze daha fazla dayanamayarak beni içeri göndermişti. Gülsüm Teyze'yle birlikte börek yapacaklardı dediğine göre. Hatice Teyze'nin yanında kilo almamanın imkânı yoktu. Her an bir kek ya da börek yapabilme potansiyeline sahipti ve bunu da gayet iyi kullanıyordu. Ömer'in nasıl bu kadar formunda kalabildiğini anlayamıyordum.

Odaya girdiğimde uğraşacak bir şey bulamayıp koltuğa oturdum ve telefonumu elime aldım. Kutay ve Selin'den mesaj vardı. İlk gördüğümde şaşırsam ve hemen Selin'in mesajına girmek istesem de bundan vazgeçip Kutay'ın mesajını açtım:

"Annen ve baban bu aralar seninle eve dönme konusunu konuşmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Orada kaldığını öğrenirlerse her şey daha kötü olabilir Betül, biliyorsun. Müsait olduğun bir zamanda ara beni. Şimdi şirketteyim."

Ben uyurken mesaj atmıştı galiba. Kutay'ın mesaj atması beni şaşırtsa da şirkette olduğunu belirtmesiyle neden aramadığını anlamış oldum. Her ne kadar şirkette konuşabiliyor olsak da yine de buna çok vakit bulamıyordu. Bu sene son sınıfta olması ve babasının şirkette ona bir gelecek düşünmesi nedeniyle Kutay çalışkanlığını gösteriyordu. Yine de gece hayatına yeterince vakit ayırdığına emindim. Sonuçta Kutay'dan bahsediyorduk.

Kutay'ın mesajına daha sonra cevap vermeyi düşünerek Selin'in mesajını açtım:

"Bir ara konuşalım mı?"

Bu mesaja karşı içimde onu aramak için büyük bir istek doğmuştu fakat şimdi yapamazdım. Ters bir şey söylemesi durumunda sağlam olmayan ruh hâlime bir darbe de ondan gelsin istemiyordum. Aslında ters bir şey söylemese bile şu durumda onunla konuşamazdım. Bana bir şey sorsa yalan söyleyemeyecekmişim gibi hissediyordum.

Düşük pil sinyali veren telefonumu alıp koltuktan kalktım. Telefonumu şarja takıp koltuğa geri döndüğümde sıkılmamak için yastığın yanına bıraktığım kitabı alıp kaldığım sayfayı açtım.

***

Günün geri kalanı sakin geçmişti. Hatice Teyze ve Gülsüm Teyze ellerinde çay bardakları ve böreklerle odaya girdiklerinden beri sohbet edip yaptıkları leziz börekleri yiyorduk. Daha doğrusu her zaman yaptığım gibi sohbetlerine seyirci kalıyor ve ara sıra lafa karışıyordum. Daha çok börek yeme kısmında aktiftim.

Böreğe odaklandığım nadir olmayan anlardan birinde, Hatice Teyze bir şey hatırlamış gibi durup bana baktı. O bir şey söylemeyince, "Ne oldu?" anlamında başımı sallayıp börekten bir ısırık daha aldım.

"Betül," dedi. "Sana söylemeyi unuttum ama yarın hoca gelecek."

Hatice Teyze'ye boş boş bakıp "Hoca?" diye sordum ağzımdaki lokmayı çiğnerken.

"Hoca kızım işte, nikâhı kıymak için..."

Ağzımdaki lokmanın boğazıma takılması gibi klişe bir kaza gerçekleşmeden önce hızlıca yutup, "Bu kadar çabuk mu?" diye sordum garip bir ses tonuyla. Ellerim bir türlü alışamadığım nikâh olayı yüzünden buz kesmiş ve bütün iştahım kaçmıştı. Lokmamı çoktan yutmuştum fakat yine de boğazımda takılı kalmış gibi hissediyordum. Çayıma uzanıp yarısına kadar dolu olan bardağı boğazımı yakmasını umursamadan birkaç yudumda hızlıca bitirdim.

"Birkaç güne gideceksiniz zaten Betül," dedi Hatice Teyze.

Ruhsuz bir şekilde başımı sallayıp oturduğum yerden doğruldum ve "Ellerimi yıkayayım," diyerek lavaboya kaçtım. Kaçmıştım, çünkü o an odak noktası olmak istemiyordum. İçimde bana yönelmiş birçok bakış varken bir de başkalarını kaldıramazdım.

Lavaboya girip kapıyı arkamdan kapattım ve aynanın karşısına geçip kollarımı birbirine doladım. Aynadaki yansımamı incelerken kaç gündür kaçtığım evlilik konusunun eşiğinde olmanın oluşturduğu heyecan ve stresi yaşıyordum. Musluğa uzanıp sıcak suyu açtım. Ani stresten buz kesmiş ellerimi sıcak suyun altında tutup ısıtmaya çalıştım. Sıcak su parmaklarımın arasından sızdığında sıcağın verdiği tatlı gevşeklikle öne eğilip dirseklerimi lavaboya yasladım.

Tamam, kendimi toplamalı ve gelinliği nasıl olacak diye heyecanlanan gelin psikolojisinden çıkmalıydım.

Buz kesen ellerimle büyük bir zıtlık içinde olan yanaklarım, kulaklarıma kadar yanıyordu. Soğuk parmaklardan daha sinir bozucu bir şey varsa o da kızarıp yanan yanak ve kulaklardı ve ben şanslı biri olarak her iki durumu da hakkıyla yaşıyordum.

Musluğu soğuk tarafına çevirip ânında soğuyan suyu avuçlarıma doldurdum ve kulaklarımla birlikte yüzümü yıkadım. Birkaç kere daha bunu yaptıktan sonra ellerim için de bir kez daha sıcak suyu açtım ve en sonunda suyla olan tüm ilişkimi keserek musluğu kapattım.

Lavabodan çıkıp oturma odasına yöneldim. Bu sırada çapraz odadaki kapı açılınca dikkatim, kontrolüm dışında o tarafa yöneldi. Koyu yeşil gözler ve göremesem de orada olduğundan emin olduğum hareleri bir saniye kadar kısa bir süreyle gözlerimle karşılaştıktan sonra beni renginden mahrum bırakarak başka yöne çevrildi. Ânın atmosferine uyup zihnimde kurduğum saçma sapan düşünceleri yok etmek istercesine hızla önüme döndüm ve Ömer'i arkamda bırakarak çıktığım odaya girdim. Şu an hızlanan kalp atışlarımdan öylesine nefret ediyordum ki... Kalp atışlarım hızlanabilirdi. Eğer kendini onun karşısında sakin tutamıyorsa hızlanabilirdi, evet. Fakat bunu neden bana hissettirerek şiddetini de yükseltiyor ve neredeyse atışlarını sayabileceğim bir ritim yakalıyordu ki?

Odanın kapısını açıp içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan hızlıca kapattım. Zihnimin verdiği ayarsız komutlar bedenimi çok çabuk harekete geçiriyordu.

Hatice Teyze çay bardaklarının ve boş tabağın bulunduğu tepsiyi tutup ayaklanmıştı. Gülsüm Teyze'ye kısa bir gülümseme gönderip şarjdaki telefonuma yöneldim. Şarjının hâlâ tam olarak dolmadığını görsem de umursamadan telefonumu çıkarıp koltuğa döndüm.

Gülsüm Teyze duvardaki saate baktıktan sonra sırtını yasladığı koltuktan destek alarak doğruldu:

"Saat de çok geç olmuş. Yatalım artık yavaş yavaş," dedi.

Söyleyecek bir şey bulamayınca başımı sallayarak teklifi kabul ettim. Ayaklarımı koltuğa uzatıp battaniyeyi üstüme çekecekken Gülsüm Teyze, "Haydi hayırlı geceler kızım," deyip durdu. Sonra gülümseyerek başını salladı ve ışığı kapattı. Gülsüm Teyze'nin görüntüsü gülümsemesiyle birlikte silindi. Silüeti de odadan tümüyle çıkıp kapattığı kapının ardında kaybolmuştu.

Yarını düşünmeyi tümüyle reddedip telefonumu açtım ve oyunlara girdim. Ben ne kadar reddedersem edeyim, işbirlikçi bilinçaltım bu konuya kucak açıyordu ve ben usanmadan onu kapı dışarı etmeye devam ediyordum. Bu kısır döngü arasında oynadığım oyuna kafa yormak içimde kopan fırtınalardan biraz olsun uzaklaştırıyordu beni. Şimdilik en iyi kendimden kaçış yöntemim buydu. *Oyuna odaklan ve uyuyana kadar düşüncelerini, koyunlarını zapt etmeye çalışan bir çoban gibi, oyuna yönelt.*

***

Ne deniyordu kitaplarda bu zamanlara? "Büyük Gün" mü?

Pekâlâ, bugün kesinlikle öyleydi. Gece geç yatmama rağmen sabah erken kalkıp duş aldıktan sonra bu konunun zihnimi eşelemesine izin vermiştim. Hatice Teyze ve Gülsüm Teyze'nin üstümdeki gerginlik ve heyecanı anladıklarını biliyordum fakat bana belli etmemeye çalışıyorlardı.

Her sabah güzelce yaptığım kahvaltıda bugün yediğim birkaç lokmayla yetinmiş, Hatice Teyze'nin içi rahat etmediği için getirdiği, ki başka zaman olsa üstüne atlayacağım, börekleri geri çevirmiştim. Bu vakte kadar da yattığım koltuk hariç hiçbir yerde sabit duramıyordum. Sürekli bir hareket hâlindeydim ve rahatsız edici bir şekilde gergindim.

Beynimin bu konu hakkında ürettiği her düşünceyi henüz zihin süzgecimden geçirmeden bertaraf etmeye çalışıyordum. Çünkü bu düşünceler beynimin içinde dolaştıkça daha fazla heyecan ve daha fazla stres yapıyordum.

Aşı sırasında bekleyen bir ilkokul çocuğu psikolojisindeydim. Belirli aralıklarla pencerenin yanına gidiyor ve Ömer'in gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Bir kez daha bahçenin önüne baktıktan sonra odaya döndüm ve bu iki gün içinde tek kaçış olarak gördüğüm oyunları oynamak için arka cebimdeki telefonu çıkarıp koltuğuma oturdum.

Oyunu kaç kere başa aldığım meçhuldü. Aklım başka yerde olduğu için konsantre olamıyor ve sürekli yeniliyordum. Oyundan çıkıp kendimi sakinleştirmek için aldığım bilmem kaç derin nefesin ardından çalan kapı zili nefesimi yarıda kesmişti.

Kalp atışlarım normalin üstünde bir performans gösteriyordu. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde öylece ayakta kaldım. Kapı açılınca içeri yayılan Ömer'in sesi beni iyice çıkmaza sokmuştu. Ömer'le birlikte duyulan birkaç erkek sesi oturduğum odanın kapalı kapısı yüzünden boğuk geliyordu.

Beş on dakika boyunca odaya giren ya da bana seslenen kimse olmamıştı. Gerginliğim hız kesmeden devam ediyordu. Hız kesen ellerimi birbirine sürtüp ısıtmaya çalışırken, ayaklarımla zeminde de bir ritim tutmaya başlamıştım. "Belki şimdi değildir," diye düşünmeye başlamıştım ki kapı aralanmış ve Hatice Teyze içeri girmişti. Böylelikle şimdi olmadığıyla ilgili yürüttüğüm düşünce yüzünden hissettiğim iğne ucu kadar rahatlama hissi havaya karışıp kaybolmuştu. Parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Betül..." dedi Hatice Teyze.

Gerginliğimi anlayışla karşılıyor ve bana daha sakin yaklaşmaya çalışıyordu. Fakat bilmediği bir şey vardı ki o sakin yaklaştıkça ben sakin kalamıyordum:

"Efendim?" dedim.

"Geldiler."

Bu tek kelimeyle dediğini anlayacağımı çok iyi biliyordu. Yine de benden bir cevap bekler gibi bir hâli vardı. Yavaşça başımı sallayıp ayaklandım fakat, "Bekle," demesiyle olduğum yerde kaldım:

"Ne oldu?"

Elinde tuttuğu bordo şalı bana uzatırken onu bekletmeden şalı elinden aldım ve açıp başıma doladım. Bunu anlamayacak değildim. Daha önce başıma gelmese de neler olacağını az çok tahmin edebiliyordum.

"Bu gerçek bir evlilik, biliyorsun değil mi Betül?" dedi.

Ömer bunu söylediği ilk gün, bu evliliğin gerçek olduğuyla ilgili tatmin edici bir konuşma yapmıştı zaten. Sebepleri ve zorunlulukları biliyordum. O konuşma bozuk bir plak gibi o günden beri kendini tekrar edip durmuştu zihnimde zaten.

Hatice Teyze konuşmaya devam etti:

"İçeride hoca sana, 'Kabul ettin mi?' diye sorduğunda, 'Kabul ettim,' diyeceksin. Bunu üç kez tekrarlayacak ve sen üçüne de aynı şekilde cevap vereceksin," dedi.

Gergin bir şekilde nefes aldıktan sonra aceleyle konuştum.

"Tamam, şunu hemen yapalım ve bitsin."

Ben kapıya yönelmişken Hatice Teyze kolumdan tutup durdurmuştu beni:

"Bekle, bir şey daha var."

Nefesimi bırakıp bir şey söylemeden konuşmasını bekledim.

"İslam'da mehir diye bir konu var Betül," dedi. Sessizliğimi koruyarak devam etmesini bekledim. "Yani sen Ömer'den bir talepte bulunabilirsin."

Kafa karışıklığımın yüzüme yansıdığından emindim:

"Nasıl bir talep?"

"İstediğin her şey olabilir," dedi. "Para, altın, ne istiyorsan..."

Merakla bana bakarken durumu anlamaya çalıştım. Hiçbir şey istemiyordum. İstediğim tek şey, şu olayın bir an önce bitmesiydi.

"Bir şey istemesem olur mu?" dedim. "Daha fazla yük olmak istemiyorum."

Kaşlarını çatıp kırgın bir ifadeyle bana baktı.

"Sen bize yük değilsin Betül," dedi ve ellerimi avuçlarının içine hapsederek konuşmaya devam etti. "Az ya da çok, bir şey iste melisin."

Kendisinden maddi bir talepte bulunmam için ısrar etmesini gerip semiştim. Hatice Teyze zaten gönlü geniş bir kadındı ama yine de bu biraz tuhaftı. Bunun olması gerektiğini söylese de nedenini bilmiyordum. Açıkçası şu an bunu öğrenmek ve bu konu hakkında konuşmak daha fazla gerilmeme sebep oluyordu.

"Şimdi olmak zorunda mı?" dedim umutla. "En azından daha sonra olsa? Lütfen Hatice Teyze."

Bir süre sessiz kaldı ve ardından iç çekerek düşünceli bir ifadeyle, "Tamam, daha sonra," dedi. "Nasıl istersen..."

Nefesimi bırakıp beceriksizce gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. "Söylemen gereken başka bir şey yok, değil mi?"

"Hayır, yok... Gidelim haydi," dediğinde kalanı sallayıp peşinden yürümeye başladım.

Hayatım boyunca kalp atışlarım birçok kez hızlanmıştı. Birçok kez heyecanlanmıştım ve birçok kez ellerim buz tutmuştu. Fakat şu an kalbim göğüs kafesimin altında değil, boğazımda atıyordu. Tam orada atan kalbim, nefeslerimin uzunluğundan çalıyordu. Ellerimi yumruk yaparak parmaklarımı ısıtmaya çalışıyordum.

ama hiçbir işe yaramıyordu. Heyecanlanmamam gerekiyordu. Bunun provasını birçok kez yapmıştım içimde. Zorlarsam sakin olabileceğim hakkında kendimi yüreklendirmiştim ama durum ortadaydı, kendimi zorlamak beni daha fazla heyecanlandırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

Hatice Teyze çaprazımızdaki odanın önünde durup hazır olup olmadığımı kontrol etti. Hazır olduğumu göstermek için başımı salladıktan sonra arkasını döndü. Saklama gereği duymadan sesli bir şekilde nefesimi bıraktım ve gözlerimi sıkıca kapatıp açtım.

Hatice Teyze kapıyı açmış, benim girmemi bekliyordu. Tereddütlü birkaç adımla içeri girdikten sonra göz ucuyla içeride kim olduğuna baktım. Emre, Ömer, daha önce görmediğim iki adam ve bir de hoca olduğunu tahmin ettiğim yaşlı, uzun beyaz sakallı, hafif toplu ve minyon bir adam vardı. Ömer dâhil hepsinin başında takke vardı.

Belime dokunan ellerle korkup hızla arkamı döndüm. Gülsüm Teyze gülümseyerek bana bakıyordu. Normal bir zamanda böyle bir şeyden korkmazdım ama başta da dediğim gibi *normal bir zamanda*... Tepkilerim de en az düşüncelerim kadar hassastı.

Salonda, diğerlerine göre daha uzakta oturan Hatice Teyze'nin yanına ilerlediğimde, bana kaş göz yaparak Ömer'in oturduğu koltuğun boş tarafını işaret etti. Halının ortasında öylece dikilmeye devam ettiğimde, Hatice Teyze'nin imalarına Gülsüm Teyze de katılmıştı.

Eğer vampirler gerçekten soğuk oluyorsa tam şu anda buz kesmiş ellerimle vampirliğe ilk adımımı atabilirdim.

Adımlarımın yönünü Ömer'in olduğu tarafa çevirip çekingen adımlarla yanına ulaştım. Dizlerim beni mahcup etmeyerek titremediği için onlara içimden teşekkür ettim ve yavaşça koltuğun boş kısmına oturdum. Kendimi o kadar kasmıştım ki eklemlerim ve dikişlerim ağrımaya başlamıştı.

Çaprazımızda oturan amca çok geçmeden Arapça bir şeyler okumaya başlamıştı. Bu sayede onun hoca olduğundan emin olmuştum. Hocanın yanında oturan iki adamı ve yerde, koltuğum hemen yanında oturan Emre, bakışlarını kucağında toplamış, söylenen şeyleri dinliyorlardı. Hiçbir şey anlamıyordum.

Birkaç dakika sonra hepsi ellerini açınca ben de onları taklit ettim. Hoca söylediklerini bitirdikten sonra, iki üç dakikalık bir dua etti ve arkasından bizim evlenmemizle ilgili birkaç şey söyledi. Hiçbir şey anlamadığım gerçeğini de es geçmemem gerekiyordu.

Ömer beklemediğim bir anda, sadece benim duyabileceğim bir tonda, "Söylediğimi tekrar et," dedi. Hoca hâlâ bir şeyler söylerken odadaki herkes hep birlikte Arapça bir şey söyledi. En başta Ömer'in de söylediğini görünce tekrar etmem gereken yerin burası olduğunu anlayıp ben de onlarla birlikte söylemeye çalışmıştım.

Ardından hoca, Hatice Teyze'nin anlattığı mehir konusunu sordu. Hızlıca henüz bir şey belirlemediğimi ve daha sonra konuşacağımızı söyledim. Ömer'in bana dönecek gibi olduğunu fark ettim fakat dönmemişti. Sonrasında ortam sessizleşti. Hoca önünde yeni fark ettiğim deftere bir şeyler yazıyordu. Kısa bir süre sonra yine bir şeyler söylemeye başlayınca ben de etrafı izlemeye başlamıştım.

"...Tarık kızı Betül."

Etrafı izlerken ismimin telaffuz edilmesiyle çaprazımda oturan hocaya döndüm. Devam etti:

"Bekir oğlu Ömer'le evlenmeyi kabul ettin mi?"

Kaldırdığım kaşlarımla şaşkın bir şekilde beklerken ne diyeceğimi unutacak duruma gelmiştim. Son anda Hatice Teyze'nin söyledikleri aklıma gelince hızlıca, "Kabul ettim," dedim. Hoca soruyu iki kere daha tekrar ettikten sonra Ömer'e döndü. Sorunun başında uzun bir şey okudu ve aynı soruyu ona da sordu. Bu esnada kalbim değil, tüm vücudum atıyordu adeta. Ömer de benim gibi üç kere, "Kabul ettim," dedikten sonra tanımlayamadığım bir yumru

boğazıma oturdu. O kadar heyecanlanmıştım ve öyle gerilmiştim ki sızlayan eklemlerime ve dikişlerime keskin bir ağrı girmişti.

Hoca odadaki diğer erkeklere dönüp onlara da birkaç şey söyledikten sonra yine anlamadığım uzunca bir şey okuyup, "Ben de bu nikâhı akdi eyledim," gibi bir şey söylemişti. Yanlış anlamış da olabilirdim. Çünkü gerçekten söylediği kelimelerin çoğunu anlayamıyordum.

Yine ne yapacağımı bilmez bir hâlde oturup parmaklarımla oynamaya başladığım sırada üstümdeki bakışı hissettim. Yüzümü tereddütle yerden kaldırıp bakışlarımı yan tarafıma çevirdiğimde gözlerimle buluşan koyu yeşil gözler beni zihnimdeki dipsiz labirentlere itiyor ve tek çıkışın gözleri olduğuna beni ikna ediyordu.

Gözlerindeki hareleri ilk defa bu kadar yakından görüyordum. Yavaşça yutkundum. Kirpiklerinin arasındaki yoğun koyu yeşilin bu kadar çok ton barındırdığından ve harelerinin bu kadar tonu harmanladığından haberim yoktu. Şu an tutunabileceğim tek kelime "soyutlaşmak" olabilirdi. Sadece gözlerine bu kadar yakındım işte, bu kadar gerçek ve bu kadar tarifi imkânsız...

Koyu yeşile gizlenmiş harelerinin çetin dalgaları arasında ona sürüklenmek, zihnimdeki tüm kelimeleri daha en başından yetersiz kılıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Gözlerini Haramdan Sakın, on dokuz yayına sağlıklı bir şekilde sempati duyan ve onlu yaşlarının son basamağında bekâretsizce yerinde sallanan bana verdiğim en güzel hediye... Bu yüzden sevgili okuyucu, benim bir parçam olan bu kitabın senin ellerinde olduğunu bilmek; kelimelerim ve senin zihnin arasında kurulacak -belki de kurulamayacak- köprüyü, kısa süre sonra tek etmek zorunda kalacağım şu son basamakta daha da özel kılıyor. Bunun için öncelikle sana teşekkür ediyorum.

Evin içinde bir kuyruk gibi peşine takıldığım ve kitabımla ilgili bir şeyler anlatıp beni dinlemeye mecbur bıraktığım anneme, yaptığı kurabiyeler ve beni dinlerken gösterdiği sabır için çok teşekkür ederim.

Beni desteklediğin için ve kimi zaman şikâyetçi olduğumuz bazı yüksek fikirlerin için sana da çok teşekkür ederim baba.

İlk okuyucum ve agresif teşvikçim olan arkadaşım Merve, her şey için çok teşekkürler.

Ve son olarak *Gözlerini Haramdan Sakın*, zihnimin ara sokaklarında nefes alıp veren ve aldığı her nefesle beni soluğuna katan bir döngü... Bu döngüye dâhil olduğunuz, Ömer'in rüzgârında Betül'le birlikte savrulduğunuz, Betül'ün beyninde onları gizli dönen işlere ortaklık ettiğiniz ve aralarına giren meseleleri en az onlar kadar iç çekerek izlediğiniz için size de çok teşekkür ederim güzel okuyucularım.

Hevesle kâğıda işlenmiş her kelimeme gösterdiğiniz sadakat ve vefanın yanı sıra zihnimde gezilip görülecek yeni sokaklar ve keşfedilecek yeni kelimeler için de fazlasıyla heyecanlıyım. O hâlde, görüşmek üzere...

Allah'a emanet olun!

Okyra

